AY GÜNLÜKLERİ SERİSİ'NİN
ÇOK SATAN YAZARI

MARISSA MEYER

Anında Karma

Bu romantik genç yetişkin hikâyesinde, genç bir kız, etrafındaki hem iyi hem de kötü insanlara anında karma dağıtma yeteneğine sahip olur.

Sürekli başarı peşinde koşan Prudence Daniels, yaşadığı kıyı kasabasındaki tembel, kaba ve kibirli insanları yargılamaktan çekinmiyordur. Bir gece, hayalini kurduğu karmanın adaleti gerçekleşir ve çevresindeki insanlara anında karma dağıtma gücüne kavuşur. Pru, bu gücü keyifle kullanarak herkesi cezalandırır. Ancak bu güç, yalnızca bir kişinin üzerinde işe yaramaz: laboratuvar partneri ve ezelî düşmanı Quint Erickson.

Genç kız zamanla, ezeli düşmanı Quint ve kendisiyle ilgili yeni gerçekleri keşfeder. Bu keşifler, erdemle kibir, cömertlikle açgözlülük, aşk ile nefret arasındaki ince çizgiyi görmesini sağlar.

AY GÜNLÜKLERİ SERİSİ'NİN ÇOK SATAN YAZARI

MARISSA MEYER

Anında Karma

Çevirmen: Melda Dinçel

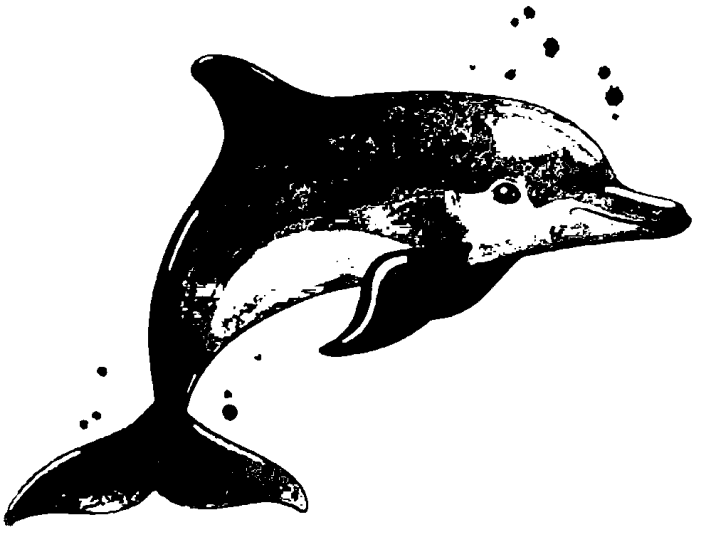
Ninova

Evimizi her daim müzikle dolduran babam için...

zm

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BİR

Quint Erickson geç kaldı.

Her zamanki gibi.

Buna şaşırmamalı. Ben şaşırmadım. Aslında zamanında gelseydi şaşırırdım. Yine de onca gün arasından bugünü mü seçmişti gerçekten?

İçim içime sığmaz hâlde sandalyemde oturmuş, laboratuvar masamızın üzerinde katlı duran sunum tahtamızda parmaklarımla ritim tutuyordum. Aklım, sınıf kapısının üzerinde asılı duran saate bakarak dakikaları saymak ile bütün hafta çalışarak ezberlediğim kelimeleri içimden tekrarlamak arasında gidip geliyordu.

Sahillerimiz ve kıyılarımız eşsiz türlere ev sahipliği yapıyor. Balıklar, memeliler, deniz kaplumbağaları ve...

Sınıfın ön sırasında oturan Maya Livingstone, "Köpek balıkları," diyerek araya girdi. "Yıllardır Hollywood tarafından kötü resmedildiler. Onlar insanların tanıttığı gibi canavar değildir!"

"Ayrıca," dedi laboratuvar partneri Ezra Kent, "burada kim kimi yiyor, onu konuşalım. Aslında insanların köpek balıklarını *yediklerini* biliyor muydunuz?"

Maya somurtarak ona döndü. "Bu konuda bir parantez açmak gerekirse, sadece yüzgeçlerini yiyorlar."

Ezra, "Doğru. Çorbasını yapıyorlar," dedi. "Köpek balığı yüzgeci çorbası hem parçacıklı hem de çıtır olduğu için bir hayli lezzetli oluyor. Aklınızda canlandırsanıza! Ben denemek isterdim."

Ezra'nın tam olarak bu tepkiyi almaya çalıştığı açık olmasına rağmen çalışma arkadaşlarımızdan bazıları tiksintiyle öğürme sesleri çıkardılar. Çoğu ona *EZ* diyordu ve bu kısaltma, bana çeşitli seks numaralarına gönderme gibi geliyordu. Aslında şakacılığıyla tanındığı için öyle söylendiğini biliyordum. Bizim okuldaki öğretmenler bir onunla bir de Quint'le birlikte oturmaktan kaçınmayı öğrenmişlerdi.

Maya konunun özüne dönmek için, "Neyse," dedi. Avcıların köpek balıklarını yakalayıp yüzgeçlerini kestikten sonra tekrar suya saldıkları korkunç yöntemleri anlatmaya devam etti. Yüzgeçleri olmadan okyanusun dibine batıyorlar ve orada ya boğuluyor ya da diğer yırtıcı hayvanlar tarafından yeniyorlardı.

Tüm sınıf suratını buruşturdu.

Sınıfın asıl noktayı kaçırmaması için Ezra, "Sonra da onların çorbasını yapıyorlar!" diye ekledi.

Bir dakika daha geçti. Gerilen sinirlerimi yatıştırmak için yanağımın içini ısırdım. Bu sene sekiz milyonuncu defa aynı cümle geçti aklımdan: *Quint Erickson berbat biri.*

Hatta dün ona hatırlatmıştım: *"Unutma Quint, yarın önemli bir sunumumuz var. Raporları sen sunacaksın. Ayrıca giriş bölümünde bana yardım edeceksin. Bu yüzden bu dünyada iyi ve doğru olan her şeyin aşkına, bir seferlik geç kalma."*

Cevabı ne oldu dersiniz?

Omuz silkmek.

"Ben meşgul bir adamım, Prudence. Yine de elimden geleni yaparım."

Doğru. Salı günü 08.30'dan önce yapılacak çok şeyi vardır.

Aslında giriş bölümünü tek başıma halledebileceğimi biliyordum. Zaten onsuz prova yapıyordum. Fakat raporları getirmesi gerekiyordu. Biz konuşurken sınıftakiler de onları inceleyecekti. O kâğıtlar sayesinde sıkılmış ve ilgisiz gözlerini bana dikmeyeceklerdi.

Sınıf gönülsüzce alkışlamaya başladı ve ben de tekrar dikkatimi topladım. Ellerimi masaya indirmeden önce alkışlamak için bir araya getirdim. Maya ve Ezra sunum panolarını topladılar. Önce Jude'a baktım ve sadece kafasının arkasını görebilsem de ayağa kalktığından beri bakışlarının Maya'dan ayrılmadığını ve tekrar yerine oturuncaya kadar başını çevirmeyeceğini biliyordum. Ondan sonra da dikkat çekmemek için başka tarafa dönmekten başka çaresi yoktu. Kardeşimi çok seviyordum ama Maya Livingstone'a beşinci sınıftan beri âşık olduğu belliydi ve dürüst olmak gerekirse, durum artık biraz umutsuz vakaydı.

Kardeşime üzülüyorum. Samimiyetle söylüyorum bunu. Ancak karşısındaki *Maya Livingstone.* İkinci sınıftaki herkes ona bayılıyordu. Öte yandan kardeşimi de tanıyorum. Ona çıkma teklifi edemez.

Bu yüzden de umutsuz vaka diyorum.

Zavallı.

Şimdi de zavallı bana dönelim. Maya ve Ezra yerlerine dönmüşken Quint'ten hâlâ haber yoktu. Beraberinde getirmesi gereken raporlardan da tabii.

Çaresizlik göstergesi olarak çantamdaki kırmızı ruja uzandım ve silinmiş olma ihtimaline karşın bir kat daha sürdüm. Makyaj yapmayı sevmiyordum ama cesur renkte ruj öz güvenimi anında arttırıyordu. Bu benim zırhımdı. Benim silahımdı.

Yapabilirsin, dedim kendi kendime. *Quint'e ihtiyacın yok.*

Kalbim göğsümün içinde uğuldamaya başladı. Nefes alıp verişim hızlandı. Ruju çantama geri koydum ve hatırlatma kartlarımı aldım. Onlara ihtiyacım olacağını sanmıyordum. O

kadar çok çalışmıştım ki, uykumda bile yaşam alanlarından ve çevrecilikten bahsediyordum. Yine de onların yanımda olması, gerilen sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olacaktı.

En azından ben öyle düşünüyordum. Öyle olmasını umuyordum.

Ta ki mürekkebin, avuçlarımdaki terden akıp kartları okunamaz hâle getirebileceği korkusuna kapılana ve sinirlerim tekrar gerilene kadar.

Öğretmenimiz Bay Chavez bana sempatik denilebilecek bir bakış atarak, "Bu bizi yılın son sunumuna getiriyor," dedi. "Özür dilerim, Prudence. Elimizden geldiğince erteledik. Belki Quint sen bitirmeden bize katılır."

Kendimi zorlayarak gülümsedim. "Önemli değil. Zaten sunumun çoğunu ben yapacağım."

Önemli değil derken yalan söylemiştim. Ancak elimizden bir şey gelmezdi.

Yavaşça ayağa kalktım, not kâğıtlarını cebime koydum ve sunum tahtamla fazladan malzemeleri içine tıktığım çantamı aldım. Ellerim titriyordu. Duraksadım, derin nefes aldım, gözlerimi sımsıkı kapadım ve insanların önünde konuşmam ya da sunum yapmam gerektiğinde kendime söylediğim nakaratı tekrarladım: *Hayatının on dakikasını alacak, Prudence. Sonra her şey bitecek ve kaldığın yerden devam edeceksin. Sadece on dakika. Yapabilirsin.*

Gözlerimi açarak omuzlarımı dikleştirdim ve sınıfın ön tarafına doğru ilerledim.

Topluluk önünde konuşma konusunda kötü değildim. Aslında konuşmaya başladıktan sonra bunda oldukça iyi olduğumu düşünüyordum. Herkesin beni duyabilmesi için sesimi nasıl ayarlayacağımı biliyordum. Kelimelerimin takılıp kalmaması için her zaman önceden nefes egzersizleri yapıyordum. Canlı ve eğlenceli olmak için çok çalışıyordum.

Beni korkutan, sunuma başlamadan önceki anlardı. Her zaman bir şeylerin ters gideceğini düşünüyordum. Ezberlediğim her şey zihnimden uçup gidecek ve her şeyi unutacakmışım gibi geliyordu. Terlemeye başlayacaktım. Yüzüm kızaracaktı. Bayılacak gibi olacaktım.

Fakat bir kez başladığımda genellikle kendime geliyordum. Sadece başlamam gerekiyordu. Sonra farkına bile varmadan her şey bitiyordu. Her zaman duyduğum şeyi duyacaktım: *Vay be, Prudence. Çok doğal görünüyorsun. Sen harika bir anlatıcısın. Sunum güzel hazırlanmış.*

Çılgın ruhumu sakinleştirecek sözler işte.

En azından öğretmenlerim genellikle böyle şeyler söylüyordu. Öğrenci arkadaşlarım pek ilgi gösterme zahmetine girmiyorlardı.

Bu benim için sorun değildi.

Hazırlanmam, sunum tahtasını beyaz tahtanın üzerinde dengelemem ve sürpriz hediye çantamı bir kenara koymam birkaç saniyemi aldı. Sonra ders başlamadan önce getirdiğim üzeri hâlâ mavi çarşafla örtülü modelin bulunduğu küçük tekerlekli masayı kenara çektim.

Bir elimde hatırlatma kartlarım varken, diğer elimle Bay Chavez'in *PowerPoint* slaytlarındaki ayrıntıları belirtmek için kullandığı çubuğu tutuyordum.

Yaşıtlarıma gülümsedim.

Jude'un dikkatini çekmeye çalıştım ama eskiz defterine karalamalar yapıyordu. Gelen mesajlara açık değildi.

Vay be, kardeşim. Destek için teşekkürler.

Sınıfın geri kalanı can sıkıntısından âdeta komaya girmiş gibi bana bakıyordu. Midem bulandı.

Sadece başla.

Sadece on dakika.

Halledersin.

Nefes aldım.

"İncelemeniz için bazı raporlar hazırlamıştık," diye girdim söze. Sesim incelince duraksayıp öksürerek boğazımı temizledim. "Sunumdaki verileri oradan da takip edebilecektiniz. Onları Quint getirecekti ama... gelemedi." Dişlerim gıcırdadı. Yaşadığım eşitsizliğe dikkat çekmek istemiştim. Herkesin partneri yanındaydı. Benimki ise tenezzül bile etmemişti.

Yarattığım hüzünlü havayı bozmak için, "Yani," diye devam ettim. "Böyle devam edeceğiz."

Sunum tahtasının önüne geçtim ve derin bir nefes aldım.

Başla gitsin.

Hazırladığım giriş konuşmasına başladım: "Bay Chavez'in olağanüstü dersi sayesinde deniz biyolojisi konusunda öğrendiğimiz bir şey var." Heyecanla öğretmenimizi işaret etmek için durdum. Duygularını pek belli etmeden başını salladı. "Burada, Fortuna Sahili'nde var olan deniz yaşamına erişebildiğimiz için çok şanslıyız. Sahillerimiz ve kıyılarımız eşsiz türlere ev sahipliği yapıyor. Balıklar, memeliler, deniz kaplumbağaları ve köpek balıkları..."

"Köpek balıkları da balıktır," dedi Maya.

Gerilerek ona ters bir bakış attım. Hiçbir şey iyi prova edilmiş bir sunumu gereksiz laf atarak kesmekten kötü değildir.

Laf atmak düşmanlıktır.

Gülüşümü yeniden takındım. Baştan almak istiyordum ancak kaldığım yerden devam etmem daha iyiydi. *Balıklar, memeliler, deniz kaplumbağaları ve köpek balıkları...* "Orange körfezinde bulunan zengin plankton ve bitki yaşamı ekosistemlerine kadar. Bu kaynaklar bir hediyedir ve bizim sorumluluğumuz sadece onlardan faydalanmak değil, aynı zamanda onları korumaktır. İşte bu nedenle dönem projemiz için Quint ile şu konu üzerinde yoğunlaşmaya karar verdik." Dramatik etki yaratmak için durakladım. "Ekoturizm yoluyla denizlerin korunması!"

Gösterişli bir hareketle mavi kumaşı kaldırdım ve sahil ile tahta kaldırıma paralel uzanan Fortuna Sahili'nin turizm

merkezi olan ana caddenin el yapımı modelini gözler önüne serdim.

Sınıf arkadaşlarımın tepkilerini görmek için etrafa bakmadan duramadım. Ön sıralardan birkaçı modeli görmek için başlarını uzattı ancak çok sayıda kişi güneş alan pencerelerden boş boş dışarı bakıyor ya da laboratuvar masalarının altına gizlenmiş telefonlarından gizlice mesaj atmaya çalışıyordu.

Modeli inceleyen Bay Chavez'in ilgisini çekmiş gibi görünüyordum. Jude da bu sunumu hazırlamak için uzun ve yorucu saatler geçirdiğimi bizzat bildiği için başını kaldırdı. Göz göze geldik, bana cesaret vermek için başparmağını havaya kaldırdı.

Dioramanın üzerinde durup en dikkate değer özelliklerini gösterebilmek için masanın arkasına geçtim. Adrenalinim yükseldi ve panik hissi azaldı. Enerjim yükselmişti. "Yeni turizm merkezimiz, Orange Bay Resort and Spa, üst düzey müşterilere hitap edecek. Lüksü önemseyen macerayı arzulayan ama aynı zamanda çevremizi korumayı da önemseyen misafirlerimiz olacak." Çubukla yüksek binayı işaret ettim. "Geri dönüştürülmüş yapı malzemeleri ile su ve enerji tasarrufu özelliğine sahip bu tesis, kasabada herkesin dilinde olacak. Tabii, turistlerimiz buraya sadece konaklamak için gelmeyecekler. Keşfetmek için gelecekler. İşte bu yüzden Fortuna Sahili'nin tahta kaldırımın her iki ucuna da konumlandırılmış elektrikli bisiklet kiralama yerlerine ihtiyacı olacak." Küçük bisiklet park yerlerinin üzerini işaret ettim. "Ve tesisin özel iskelesinden kalkan kiralık elektrikli teknelere." İskeleyi işaret ettim. "Her şey bir yana müşterilerin ilgisini gerçekten çekecek şey, Fortuna Sahili'nin çevreye duyarlı gezginlerimiz için mutlaka görülmesi gereken bir hedef olarak diğerlerinden ayıracak şey..."

Sınıfın kapısı açılıp duvara çarptı.

İrkildim.

Ensemdeki tüyleri diken diken eden ses yükseldi: "Kusura bakmayın, Bay Chavez!" Şaşkınlığım yerini zar zor dizginlenebilen öfkeye bıraktı.

Bakışlarımı Quint Erickson'a doğru kaydırırken parmak eklemlerim işaret çubuğunu sıktı. Masaların arasında dolaştı ve Ezra'nın her zamanki günlük selamlaşma şekli olan beşliğine karşılık verdi.

Bir yanım onun önce ön tarafa uğramasını ve *bana* selam olarak bir beşlik çakmasını diliyordu. Ona sopayla vurmak için mükemmel bir fırsat olurdu.

O arka sıradaki laboratuvar masamıza gelip sırt çantasını masanın üzerine bıraktığında dişlerimi sıktım ve kaşlarımı çattım. Çantasının fermuarı jet motoru kadar gürültülüydü. Kâğıtların, kitapların ve kalemlerin oluşturduğu kaosa ek olarak o şeyin içinde dokuz ay boyunca birikmiş çöpleri karıştırırken ıslık çalmaya başladı. *Resmen ıslık çalıyordu.*

Sabırla bekledim. Sınıftan biri öksürdü. Göz ucuyla Jude'un benim adıma huzursuzluk içinde kıpırdanmaya başladığını gördüm. Bense bazı nedenlerden dolayı rahatsız olmamıştım. Normalde bu kadar büyük bir kesinti beni şaşkına çevirirdi ama şu anda işaret çubuğunu, Quint'in boynuymuşçasına sıkmakla meşguldüm. Tuhaf bir sessizlik yaratmayacağını bilsem bütün gün böylece durup Quint'in ne kadar büyük bir aksamaya yol açtığını anlamasını bekleyebilirdim.

Ancak benim gerginliğime karşın Quint olan bitenden bihaber görünüyordu. Beni ne denli rahatsız ettiğini anlamamıştı. Sunumumuzun tam ortasında beni durdurmuştu. Sınıfta garip bir sessizlik oluşmuştu. Garipliğin ne anlama geldiğini bildiğinden bile emin değildim.

"İşte!" diyerek zaferini ilan etti ve çantadan neon yeşili bir dosya çıkardı. Buradan bile bir köşesinin eğildiğini görebiliyordum. Açtı ve raporları çıkarmaya başladı. Kaç sayfa olduğunu söyleyemiyordum. Üç ya da dört, muhtemelen çift taraflı

basılmıştı çünkü çevrecilikle ilgili bir rapor için kim kâğıt israf ederdi ki?

En azından bunu çift taraflı yapması gerekiyordu.

Quint, sınıf arkadaşlarımıza zımbalanmış sayfalar ve Bay Chavez için üç telli dosya hâlindeki raporları dağıttı. Muhtemelen gezegendeki en faydasız insan olduğu için, benim yapacağım şekilde toplu verip *bir tane al ve arkandakine aktar* yöntemini tercih etmedi. Onun yerine sıraların arasında bir aşağı bir yukarı yürüyüp onları birer birer dağıttı. Gülümseyerek. Diğerleri de ona gülümseyerek karşılık verdi. O, yüzündeki bu rahat gülümsemeyle, mahalleleri dolaşarak kitleleri etkilemeye çalışan bir politikacı olabilirdi. Hatta kızlardan biri raporu alırken kirpiklerini kırpıştırıp çapkın bakışlarla, "Teşekkür ederim Quint," diye mırıldandı.

Çubuğu tutan elimin eklemleri beyazladı. Quint'in ayak parmağını masanın ayaklarından birine çarptığını veya laboratuvar kimyasallarının üzerinde döküldüğünü ya da bileğini burktuğunu hayal ettim. Hatta hayır, daha iyisi, geç kalması ve acele etmesi nedeniyle yanlış dosyayı aldığını ve müdürümüz Jenkins Hanım'a yazdığı tutkulu aşk mektubunun otuz iki kopyasını dağıttığını düşündüm. O bile bundan utanırdı, değil mi?

Bunların hiçbiri olmadı elbette. Kozmik adalet hayallerim asla gerçekleşmeyecekti. Quint, sınıfın ön tarafına geçip sonunda bana bakmaya tenezzül ettiğinde sinirlerim yatıştı. Tavrı anında değişti. Kendini savunmaya geçip çenesini kaldırdı, savaşa hazırlanırken gözleri kararardı. İçimden bir ses sınıfa girdiğinden beri kendini bu âna hazırlamaya çalıştığını söylüyordu. Kâğıtları dağıtırken zamanını bonkörce harcamasına şaşmamalıydı.

Gülümsemeye çalışsam da kaşlarımı çatıyordum. "Bize katılabilmenize çok sevindik."

Çenesi seğirdi. "Bunu kaçırmazdım. Ortak." Gözleri modele kaydı ve bir anlığına yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Hatta etkilenmiş bile olabilirdi.

Olması gerektiği gibi. Etkilenmişti ve ilk kez yüzünde bu ifadeyi gördüğüm için utandım.

Ana cadde modelimin karşısındaki yerini alarak, "Güzel model," diye mırıldandı. "Önerdiğim rehabilitasyon merkezini kullanmamışsın ama..."

"Belki daha fazla yardım alabilseydim gereksiz istekleri de karşılayabilirdim."

Alçak bir sesle inledi. "Turizm ve tüketim çılgınlığı sonucu yaralanan hayvanların bakımı..."

Bay Chavez yumruğuna doğru yüksek sesle öksürerek sözümüzü kesti. İkimize de yorgun bir bakış attı. "İki gün daha, arkadaşlar. Sadece ve sadece iki gün daha birbirinizin arkadaşlığına katlanmak zorundasınız. Lütfen bu sunumu kan dökülmeden tamamlayabilir miyiz?"

"Tabii, Bay Chavez," diye karşılık verdim. Quint ise aynı anda, "Özür dilerim, Bay Chavez," dedi.

Ona baktım. "Devam edeyim mi yoksa katkıda bulunacak bir şeyin var mı?"

Quint selam veriyormuş gibi yaparak bir elini bana doğru salladı. "Sahne senin," dedi ve sessizce ekledi: "Zaten onu paylaşmak istediğin söylenemez."

Ön sıradaki birkaç sınıf arkadaşımız onu duyup kıs kıs güldü. Ah evet, histerik biri. Bir dahaki sefere onunla çalışmayı deneyin ve ne kadar komik olduğunu görün.

Tekrar dişlerimi gösterdim.

Fakat sunum panosuna döndüğümde aklım gitti. Neredeydim ben?

Of, olamaz. Hayır, olamaz.

İşte bu benim en kötü kâbusumdu. Bunun olacağını biliyordum. Unutacağımı biliyordum.

Hepsi Quint'in suçuydu.

Panikle not kartlarını çıkarıp tek elimle karıştırdım. *Tatil Merkezi ve SPA... elektrikli bisiklet kiralama...* Birkaç kart yere düştü. Yüzüm aniden sobanın üstü gibi kızardı.

Quint eğilip düşen kartları alıyor, kalbim küt küt atarak kartları ondan uzaklaştırdım. Sınıftaki herkesin gözlerini bana diktiğini hissedebiliyordum.

Quint'ten nefret ediyordum. Kendisi dışında kimseyi umursamayışından nefret ediyordum. Zamanında gelmeyi reddetmesinden. Yararlı bir şey yapamamasından.

Quint, "Ben de bir şey söyleyebilir miyim?" dedi.

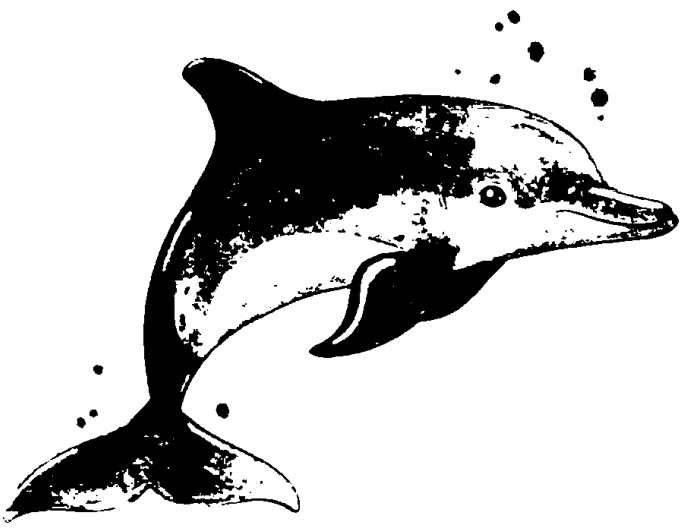
"Ben hallerderim!" diyerek ona döndüm.

"Tamam, anladım." Korumacı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Şunu söylemek istedim. Bu benim de sunumum, biliyorsun."

Doğru. Hazırlık aşamasında çok yardımcı oldu ya!

Jude, "Fortuna Sahili'ni gerçekten farklı kılan şey nedir?" diye fısıldadı. Kıpırdamadan durdum. Quint'e kızdığım kadar ona da minnettardım. Jude bir kez daha başparmağını kaldırdı. Belki de ikiz telepatimiz bugün işe yarıyordu çünkü onun cesaret verici sözlerini duyabildiğime emindim. *Bu iş sende, Pru. Rahatla.*

Kaygılarım azaldı. Jude ve ben bu kadar harika bir ekipken, Bay Chavez'in neden bizi başkalarıyla eşleştirip işkence yapmak zorunda kaldığını milyonuncu kez merak ettim. Eğer deniz biyolojisi ve Quint Erickson olmasaydı, ikinci sınıf, parkta bir yürüyüş gibi geçecekti.

İKİ

Jude'a dudaklarımı oynatarak *teşekkürler* diye fısıldadım ve notlarıma baktım. Tek ihtiyacım olan, bana bir şeyler hatırlatacak birkaç kelime yakalamaktı, geri kalanı aklıma gelecekti. Quint'in varlığını görmezden gelmeye çalışarak konuşmama devam ettim. En azından birkaç sınıf arkadaşımız, Quint'in dağıttığı notlara odaklanmıştı. Yani *herkes*in gözü benim üzerimde değildi. "Bahsettiğim gibi, yepyeni ve coşkulu çevre bilincine sahip gezginlerin ilgisini gerçekten çekecek olan şey, olağanüstü etkinlik ve macera programımız olacaktır. Ziyaretçiler özel denizaltılarla okyanusun derinliklerine inebilirler. Adelai Adası'na düzenlenen kayak turlarında fok evlat edinebilir, onları takip edebilirler. Benim kişisel favorim ise ev sahipliğini üstleneceğimiz haftalık coşkulu plaj partileri."

Sınıf arkadaşlarımın bazılarının donuk bakışları bu sözümle bana odaklandı. Ezra bile heyecanlı bir ses çıkardı. Elbette dikkatini çekmiştim.

Güçlenerek devam ettim. "Bu doğru. Fortuna Sahili, sizin gibi çevre bilincine sahip diğer bireylerle vakit geçirirken, sürdürülebilir kaynaklı deniz ürünleri ve tamamen organik mezeler yiyebileceğiniz düzenli plaj partileriyle yakında meşhur olacak.

En iyi kısma gelecek olursak... Partideki herkese vardıklarında bir çöp torbası ile bir yakalama aleti verilecek ve akşamın sonunda, bu torbayı plajlarımızdan topladıkları çöple doldurduktan sonra, bunu yeniden kullanılabilir, içi özenle seçilmiş hediyelerle dolu bir çantayla değiştirebilecekler. Çantanın içinde de şunlar olacak..." Çubuğu bıraktım ve yerdeki çantaya uzandım. "BPA içermeyen alüminyum su şişesi!" Şişeyi çıkarıp kalabalığa attım. Joseph şaşkınlık içinde attığım şişeyi zar zor yakaladı. "Her yere götürebileceğiniz bambu mutfak eşyaları! Geri dönüştürülmüş malzemelerden yapılmış dergi! Plastik içermeyen ambalajlı sabunlar!" Hediyelerin her birini onlara attım. Sınıf arkadaşlarımın dikkatini tamamen çekmiştim artık.

Tüm hediyeleri çıkarttıktan sonra çantayı da Bay Chavez'e attım ama yarı yolda yere düştü. Ezra çantayı aldı. İnsanlar hediyelik eşyaların her birinin benim bulduğum yeni logo ve sloganla markalandığını fark etmeye başlamıştı: FORTUNA SAHİLİ: DOST CANLISI ÇEVRE, ÇEVRE DOSTU!

En yakın laboratuvar masasındaki zımbalanmış kâğıtlardan birini işaret ederek, "Bu fikirler ve çok daha fazlası raporumuzda ayrıntılı olarak anlatılmıştır," dedim. "En azından öyle olduklarını varsayıyorum. Aslında raporun son hâlini görmedim çünkü içimden bir ses bu sabah derse on dakika kala bittiğini söylüyor." Quint'e tatlı tatlı gülümsedim.

İfadesi gergindi. Sinirli ama aynı zamanda biraz da kendini beğenmiş bir hâli vardı. "Sanırım asla bilemeyeceksin."

Bu yorum omurgamda belirsizlik dalgası yarattı. Onun niyetinin de tam olarak bu olduğuna emindim. Sonuçta kâğıtta benim de adım yazıyordu. İçinde ne olduğunu ve işe yarayıp yaramayacağını öğrenmenin beni çılgına çevireceğini çok iyi biliyordu.

"Bitirmeden önce," dedim sınıfa dönerek, "Bay Chavez, içinde yaşadığımız dünyanın bu muhteşem köşesi ve arka bahçemizdeki deniz yaşamının ve ekosistemlerin inanılmaz

güzellikleriyle ilgili bize öğrettiğiniz her şey için teşekkür etmek istiyoruz. Sizleri bilmem ama çocuklarımız ve torunlarımız için okyanuslarımızı koruyup varlığını sürdürmemizi sağlamak amacıyla çözümün bir parçası olmak istediğimi kendi adıma biliyorum. Ve ne mutlu bize ki, sanırım bugün bunu kanıtlamayı başardık: Fortuna Sahili yeşile dönerek yeşili getirebilir!" Bir avuç dolusu para tutuyormuş gibi yaparak parmaklarımı birbirine sürttüm. Quint'e konuşmamı nasıl bitireceğimi anlatmıştım. Bunu benimle birlikte söylemesi gerekiyordu ama elbette söylemedi. Hayali parayı tutmaya bile tenezzül edemiyordu. "Dinlediğiniz için teşekkürler."

Sınıf alkışlamaya başladı ama Quint öne çıkıp elini kaldırdı. "Ben de bir şey ekleyebilir miyim?"

Burnumdan soludum. "Zorunda mısın?"

Bana sırtını dönmeden önce gülümsedi. "Sürdürülebilirlik ve turizm genellikle el ele gitmez. Uçaklar fazla kirlilik yaratıyor ve insanlar evde kaldıkları zamana kıyasla seyahat ederken çok daha fazla çöp üretme eğiliminde. Bununla birlikte, turizm yerel ekonomi için iyidir ve hiç bitmeyecek. Fortuna Sahili'nin elbette ziyaretçileriyle ve aynı zamanda yaban hayatıyla ilgilenme konusunda bir ünü olsun istiyoruz."

İç çektim. Bunu biraz önce anlatmıştım zaten.

Quint şöyle devam etti: "Önünüzdeki raporu okursanız, ki Bay Chavez dışında hiçbirinizin okuyacağını düşünmüyorum, en büyük girişimlerimizden birinin turistlerin en çok ilgisini çekecek olan Fortuna Sahili Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi'ni kurmak olacağını göreceksiniz."

Göz devirmemek elde değildi. Tüm yıl Kurtarma Merkezi'yle ilgili konuşup durmuştu. Ancak kim körfezde sağlıklı yunuslarla birlikte yüzmek yerine küçük havuzlar içindeki bakımsız ve hasta yunuslarla ilgilenmeyi tercih ederdi ki?

"İnsanların eylemlerinin çevre üzerindeki etkisini anlayabilmeleri için bu eylemlerin sonuçlarını ilk elden görmeleri

gerekir. Bu yüzden biz..." Durakladı. "Ben ekoturizm planlarının eğitim ve gönüllülüğe odaklanması gerektiğine inanıyorum. Raporda tüm bunlar daha ayrıntılı olarak açıklandı. Teşekkür ederim."

Bana baktı. Karşılıklı küçümseyici bakışlar attık.

Fakat... hepsi bu kadardı. Bitmişti. Bu berbat, insanın ruhunu emen proje sonunda bitmişti. Özgürdüm.

"Teşekkür ederim, Bay Erickson ve Bayan Barnett." Bay Chavez sayfalara göz attı.

Quint'in raporuna bakınca benim fikirlerimden herhangi birine yer verip vermediğini merak etmeden duramadım. Tatil yeri, bisikletler, plaj partileri? "Bunun oldukça açık olduğunu düşünüyorum ancak konuyu açıklığa kavuşturmak amacıyla, her biriniz bana bu projeye olan katkılarınızı söyleyebilir misiniz?"

"Modeli ben yaptım," dedim. "Ve sunum tahtasıyla çevre dostu ürünleri de tasarlayıp sipariş ettim. Ayrıca baştan sona proje yöneticisi olduğumu da söyleyebilirim."

Quint homurdandı.

Bay Chavez bir kaşını kaldırdı. "İtirazınız mı var, Bay Erickson?"

"Ah, hayır," dedi şiddetli bir şekilde başını sallayarak. "Hepsi onun eseri. Projeyi layığıyla yönetti."

Gerildim. Beynimden geçenleri dilimde hissedebiliyordum. *Birisi bunu yapmak zorundaydı! Öne çıkıp bunların herhangi birini halledecek değildi!* Ancak ben patlamaya fırsat bulamadan Bay Chavez şunu sordu: "Raporu siz mi yazdınız?"

Quint, "Evet efendim," diye karşılık verdi. "Ve fotoğrafları da ben ekledim."

Öğretmenimiz ilginç bir bilgi duymuş gibi ses çıkardı ama dudaklarım dehşetle kıvrıldı. Fotoğrafları sen mi ekledin? Kusura bakma ama ikinci sınıf öğrencisi bile *National Geographic* dergisinden fotoğrafları kesip poster panosuna yapıştırabilirdi.

"Harika. İkinize de teşekkürler."

Laboratuvar masamıza doğru yöneldik, her birimiz oraya ulaşmak için farklı bir koridordan geçerken Bay Chavez beni durdurdu.

"Prudence! İşaret çubuğunu önde bırakalım, olur mu? Yıl sonuna bu kadar yaklaşmışken Bay Erickson'dan azar işitmek istemem."

Ben çubuğu öne doğru götürüp, utangaç hissetmemeye çalışarak beyaz tahtanın önüne koyduğumda sınıf güldü. Ellerim boştayken modeli alıp masaya geri taşıdım.

Quint yüzünü bir eliyle avuçlamış, ağzını kapatmış hâlde benim yaklaşmamı izledi. Ya da modeli inceledi. Keşke onu okuyabilseydim. Keşke projenin bu kısmına yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadığını bilerek suçluluk hissettiğini görebilseydim. Ya da en azından yılın en önemli gününde geç kaldığı ve beni kendi başımın çaresine bakarken yalnız bıraktığı için utanç duyduğunu anlayabilseydim.

Hatta projede benim payıma düşenlerin onun yaptıklarını gölgelediğini anladığında utanç duyduğunu görebilmeyi bile isterdim. Ya da belki de tüm yıl boyunca sözde ortaklığımızı tek başıma yüklendiğim için bir takdir gösterisi görebilseydim.

Modeli bıraktım ve yerime oturdum. Taburelerimiz aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakma içgüdüsüyle masanın en uzak ucuna itilmişti. Kalçamın saç tarafı aylardır masa ayağına çarptığım için morarmıştı.

Quint bakışlarını modelden ayırdı. "Adelai Körfezi'nde tekne turları yapmamaya karar verdiğimizi sanıyordum çünkü bu turlar fok nufüsünü rahatsız edebilir."

Dikkatimi sınıfın ön tarafındaki yerini alan Bay Chavez'e çevirdim. "İnsanların foklara önem vermesini istiyorsanız onlara fokları göstermelisiniz. Sedyede biberonla beslenen yarı ölü olanları değil."

Ağzını açtı, tepki vermek istediğini hissedebiliyordum. Yapacağı saçma yorum ne olursa olsun onu yok etmeye hazırlanıyordum. Yeniden öfkelendim. Çığlık atmak istiyordum. *Burada olamaz mıydın? Sadece. Bu seferlik?*

Fakat Quint kendini durdurup başını salladı, ben de öfkemi bastırdım.

Sustuk, model aramızda duruyordu. Kapalı ve zımbalanmış raporlardan biri elimdeydi ama ben onu almayı reddetmiştim. Kapağını ancak şimdi görebiliyordum. En azından üzerinde anlaştığımız başlığı korumuştu: "Fortuna Sahili'nde Eko-turizm Yoluyla Koruma" Prudence Barnett ve Quint Erickson tarafından hazırlanmıştır. Deniz Biyolojisi, Bay Chavez.

İsimlerimizin altında bir deniz hayvanının, belki bir su samuru, bir denizaslanı, hatta bir fokun yürek burkan derecede hüzünlü fotoğrafı vardı ama ne olduğunu ayırt edemiyordum. Oltaya sarılmış, mumya gibi dolanmış, boğazında ve yüzgeçlerinde derin kesikler vardı. Siyah gözleri sanırım şimdiye kadar gördüğüm en trajik ifadeyle kameraya bakıyordu.

Yutkundum. İnsanların vicdanlarını harekete geçirmekte etkili olduğunu kabul ediyordum.

"Görüyorum ki adımı ilk sıraya koymuşsun," dedim. Bunu bana söyleten şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Quint'in yanındayken söylediğim şeyleri neden ve nasıl söylediğimi bilmiyordum. Onun yanında çenemi kapalı tutmamı fiziksel olarak imkânsız kılan bir şeyler vardı. Sanki cephanemde her zaman bir kurşun daha vardı ve tüm atışları yapmaktan kendimi alamıyordum.

"İster inan ister inanma, her şeyi alfabetik sıraya koymayı biliyorum," diye mırıldandı. "Sonuçta anaokulunu geçtim."

"Şoke edici," diye karşılık verdim.

İç çekti.

Bay Chavez defterine not almayı bitirdi ve sınıfa gülümsedi.

"Harika sunumlar için hepinize teşekkür ederim. Bu yıl şahit olduğum sıkı çalışma ve yaratıcılıktan etkilendim. Notlarınızı yarın dağıtacağım. Lütfen son laboratuvar raporlarınızı ön tarafa iletin."

Sınıf arkadaşlarım sırt çantalarını karıştırmaya başlarken sandalyeler sürtüyor ve kâğıtlar karışıyordu. Beklenti içinde Quint'e baktım.

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. Bir kaşımı kaldırdım.

Gözleri büyüdü. "Ah!" Sırt çantasını çekti ve içerideki kaosu karıştırmaya başladı. "Bunu tamamen unuttum."

Lanet olsun.

"Getirmeyi mi unuttun?" diye sordum. "Yoksa yapmayı unuttun mu?"

Yüzünü buruşturarak durdu. "İkisi birden desem?"

Gözlerimi devirdim ve o da elini kaldırdı. Anlık utancı şimdiden uçup gitmişti. "Söylemene gerek yok."

Beceriksiz, *tembel* ve *çaresiz* gibi kelimeler zihnimde dolaşırken, "Neyi?" diye cevap verdim.

"Bay Chavez'le konuşacağım," dedi. "Ona bunun benim hatam olduğunu ve raporu bu gece ona e-postayla gönderebileceğimi söyleyeceğim..."

"Zahmet etme." Tamamlanmış son laboratuvar raporunun en üstte, düzgün bir şekilde yazılmış ve bonus olarak çevresel toksikoloji pasta grafiğinin yer aldığı biyoloji dosyamı açtım. Masanın üzerine eğilip sıraların arasından geçtim.

Geriye baktığımda Quint bana sinirli bir bakış attı.

"Ne var?" diye sordum.

Kâğıt yığınının arasında kaybolan dosyayı işaret etti. "Bunu yapacağım konusunda bana güvenmemiş miydin?"

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ve bu konuda sonuna kadar haklıydım."

"Takım olmaya ne oldu? Belki kendin yapmak yerine bana hatırlatabilirdin. O zaman yapardım."

"Ödevini hatırlatmak benim görevim değil. Hatta derse zamanında gelmeni söylemek de."

"Ben..."

Sözünü kestim ve öfkeyle ellerimi havaya kaldırdım. "Her neyse. Önemli değil. Bu ortaklığın bittiğine şükredelim."

Gırtlağından bir ses çıkardı ve benimle aynı fikirde olduğunu düşünsem de yine de sinirden kızarmama neden oldu. Tüm yıl boyunca bu grubu ben taşımıştım ve payıma düşenden çok daha fazlasını yapmıştım. Bana kalırsa onun başına gelebilecek en iyi şey bendim.

Bay Chavez öne doğru uzatılan son kâğıtları aldı. "Yarının ikinci sınıfın son günü olduğunu biliyorum ve hepiniz tatile girmek için can atıyorsunuz ama bu gece hâlâ okul gecesi, bu da demek oluyor ki... İşte ödeviniz." Yeşil kalemin kapağını açıp beyaz tahtaya karalamaya başladığında sınıf hep bir ağızdan inledi. "Biliyorum, biliyorum. Ama sadece düşünün. Bu size üstün bilgeliğimi aktarmam için son şansım olabilir. Bana biraz daha zaman ayırın, olur mu?"

Kalem çıkarıp ödevi not defterime yazmaya başladım. Quint ise bunu yapmadı.

Zil çaldığında kapıdan ilk çıkan da o oldu.

ÜÇ

Jude deniz biyolojisi ders kitabının sayfalarını boş boş çevirerek, "Genel anlamda ödevlere karşı değilim," dedi. "Ama okulun son gününden önce ödev vermek nedir? Bu, zalim bir derebeylik işaretidir."

Ari menünün arkasından, "Ah, sızlanmayı bırak," diye çıkıştı. Buraya her gelişimizde, hep aynı şeyleri sipariş etmemize rağmen zamanının büyük bir kısmını menüyü inceleyerek harcıyordu. "En azından önünde yaz tatilin var. Öğretmenlerimiz tatil boyunca bizi oyalayacak detaylı okuma listeleri ve ödev planları verdiler. Temmuz, Yunan mitolojisinin ayıdır. Yaşasın."

Jude ve ben ona dehşet dolu bakışlar attık. Üçümüz ana caddedeki en sevdiğimiz yer olan Encanto'da köşe masada oturuyorduk. Restoran, ana caddenin hemen yanında yer alan bir tür turist tuzağıydı, hatta ön pencerelerden kumsalın izlerini bile görebilirdiniz ancak yalnızca hafta sonları kalabalıklaşıyordu. Bu da burayı okuldan sonra sessizlik açısından ideal buluşma noktası hâline getiriyordu. Üstelik Meksika ve Porto Riko yemeklerinin birleşiminin akıllara durgunluk verecek kadar iyi olması, sahibi Carlos'un bize bedava içecek ve değerli masalarından birini kapladığımızdan şikâyet etmeden yiyebileceğimiz

kadar cips ve salsa vermesi de cabasıydı. Dürüst olmak gerekirse, indirimli yemek alabilmek için sadece saat üç ile altı arasında sipariş versek bile o restoranında olmamızdan hoşlanıyordu.

Ari sonunda Jude'la benim ona baktığımızı fark ederek "Ne?" diye sordu.

Jude ders kitabındaki çizimi işaret ederek, "Haftanın her günü plankton yerine Yunan mitolojisini çalışmayı tercih ederdim," dedi.

Ari oflayarak işaret diliyle *siz anlamıyorsunuz* dedi. Gerçekten de anlamıyorduk. Yaklaşık dört yıl önce tanıştığımızdan beri birlikte hangisinin daha kötü olduğunu tartışıyorduk: Prestijli St. Agnes Hazırlık Okulu'na gitmek mi yoksa Fortuna Sahili Lisesi'nde takılmak mı? Her daim komşunun bahçesinin daha yeşil olması gibi yani. Jude ve ben, Ari'nin şikâyet ettiği, belirsiz görünen konuları ve ders planlarını kıskanıyorduk. "Kıtalar arası Baharat Ticareti Tarihi Nasıl Değiştirdi" veya "Paganizmin Modern Dini Gelenekler Üzerindeki Etkisi" gibi şeyleri. Oysa Ari, düşük kaliteli kafeterya öğle yemekleri ve her gün üniforma giymek zorunda kalmamayla birlikte gelen gençlik filmlerindeki normalliği özlüyordu.

Bence bu yeterince adildi.

Ancak Ari'nin tartışamayacağı tek şey, St. Agnes'in devlet okullarında bulacağı her şeyden çok daha üstün bir müzik programına sahip olduğuydu. Müzik teorisi ve kompozisyon üzerine özel dersleri olmasaydı, Ari'nin, başka okula nakil olmasına izin vermeleri için ailesine yalvaracağını düşünüyordum.

Ari dikkatini yan masada tatlıyı paylaşan iki kadına çevirirken Jude ve ben gazetelerimize döndük. Ari'nin defteri önündeydi. Şarkının sözleri için kafiye bulmaya çalışan ifadesini takındı. Hindistan cevizi pudingi ile erken yaşta aşkla ilgili bir balad yazdığını hayal ettim. Ari'nin şarkılarının neredeyse tamamı erken yaşta aşkla ilgiliydi. Bir de kötü sonuçlanan aşk

hikâyesinin çalkantılı kaygısını yazmayı seviyordu. Arada kalan bir şeylerle ilgilenmiyordu. Gerçi sanırım bu hemen hemen her şarkı için söylenebilirdi.

Belki bana da ilham verir diye düşünerek ödevi tekrar okudum. "Yer üstü ortamımızda ne tür bir su altı adaptasyonunun faydalı olabileceğine dair iki yüz elli kelime." Bu ödev zor değildi. Bir saat önce bitirmiş olabilirdim. Ancak ekoturizm projesini bitirmek için harcadığım son birkaç geceden sonra beynim sanki kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyordum.

Jude, parmağını kitabına vurarak, "Bu kadar! Büyük camgöz!" dedi. Resimde kesinlikle dehşet verici bir köpek balığı görüldü. Kocaman ağzı açıktı, devasa keskin dişleri değildi ortaya çıkan; iskeleti, göğüs kafesi ya da vücudunun içine doğru uzanan başka bir şeydi. Bu bana Pinokyo'nun balina tarafından yutulduğu sahneyi hatırlattı. "Suda yüzerek yoluna çıkan yiyecek parçalarını topluyor."

"Peki, bu senin işine nasıl ve ne kadar yarayacak?"

"Yeteri kadar. Önünden geçtiğim yiyecek ne olursa olsun boğazımdan aşağı sürüklenebilirdi. Asla çiğnemem ya da yemek yemeyi bırakmam gerekmezdi." Durdu, gözüne düşünceli bir bakış yerleşti. "Aslında bundan harika bir zindan canavarı olurdu."

"Bu iğrenç bir canavar olur," diye karşılık verdim.

Omuz silkti ve her zaman yanında bulunan eskiz defterine not aldı. "Zaman yönetimi konusunda takıntılı olan sensin."

Doğru söylüyordu. Ben homurdanıp altıncı kez ders kitabımı karıştırırken Jude ortak dizüstü bilgisayarımızı alıp kendine doğru çekti. Yeni bir belge açmak yerine, yazmaya başlamadan önce üstteki adımı sildi ve yerine kendi adını yazdı.

Tortilla cipsi, guacamole ve iki çeşit salsadan oluşan bir sepetle gelen Carlos, "İşte başlıyoruz, küçük işçi arılar," dedi. Ben ve Jude için guava bazlı tatlı salsa ve ekstra ateşli sözde mazoşist

Ari için neden biri bunu kendine layık görür ki dedirtecek baharatlı salsa. "Okulunuz kapanmıyor mu?"

"Yarın son gün," diye karşılık verdi Jude. "Ari'nin okulu geçen hafta kapandı."

"Bu sizi daha az göreceğim anlamına mı geliyor?"

Ari gözlerinin için gülerek, "Tam tersi," dedi. "Senin için de uygunsa bu yazı burada geçireceğiz." Buraya gelmeye başladıktan sonra Ari, Carlos'a vurulmuştu. Carlos'un kırk yaşlarına yakın olduğu göz önüne alındığında bu durum biraz tuhaf görünse de Antonio Banderas'ın gençliğine çok benzediği için kimseye garip gelmiyordu. Buna ek olarak Porto Riko aksanı vardı ve yemek yapabiliyordu. Kim, Ari'yi ona âşık olduğu için suçlayabilirdi ki?

"Her zaman beklerim," dedi. "Ama ücretsiz yeniden doldurma politikamdan çok fazla yararlanmamaya çalışın, olur mu?"

Başka bir masaya bakmak üzere aylak aylak dolaşmaya koyulmadan önce getirdiği cipsler için kendisine teşekkür ettik. Jude arkasına yaslanıp ellerini çırptı. "Bitti."

Bir fener balığının fotoğrafına baktım. "Nasıl yani? Hemen mi?"

"Sadece iki yüz elli kelime. Ve bu ödevin hiçbir önemi olmayacak. İnan bana Pru, bu zalim derebeyinin sadakatimizi sınama yöntemi. Fazla düşünme."

Kaşlarımı çattım. İkimiz de fazla düşünmemenin imkânsız olduğunu biliyorduk.

Ari elindeki cipsle kitabı işaret ederek "Bu iyi," dedi. Sayfanın köşesine salsalar saçıldı. "Ayyy özür dilerim."

Peçeteyle lekeleri sildim. "Ben fener balığı olmak istemiyorum."

Jude, "Ödevde ne *olacağını* söylemeni değil, yalnızca ne tür bir uyarlamanın faydalı olabileceğini söylemeni istiyor," dedi.

Ari, "Yerleşik el fenerin olabilir," diye ekledi. "Bu işine yarayabilir."

Düşünceli bir şekilde mırıldandım. Kötü fikir değildi. Karanlık zamanlarda parlayan ışık olma konusunda çalışabilirdim ki bu bir bilim makalesi için biraz şiirsel olsa da işe yarayabilirdi. "Tamam, peki," diyerek dizüstü bilgisayarı önüme çektim. Kendi ödevime başlamadan önce Jude'un ödevini kaydettim.

Restoranın önünde kargaşa koptuğunda ilk paragrafımı yeni bitirmiştim. Etrafıma baktığımda hoparlörler, elektronik ekipmanlar, küçük bir televizyon, bir yığın kalın üç telli dosya ve kablo demetleriyle dolu bir el arabasında dönen bir kadın gördüm.

"Geldin!" diye seslendi Carlos barın arkasından. O kadar yüksek sesle konuşmuştu ki birden herkes kadına döndü. Kadın durakladı, loş ışıkta gözlerini kırpıştırdı ve gözlerinin parlak öğleden sonra güneşine alışmasını bekledi. Carlos ona doğru koştu ve arabayı aldı. "Onu alayım. Buraya yerleştiririz diye düşünmüştüm."

Kadın elma şekeri kırmızısına boyanmış uzun bir saç tutamını geriye doğru iterek, "Ah, teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Neredeyse gözlerini kapatan kâküllerin dışında saçları aceleci bir topuzla toplanmıştı, bu da doğal sarısının köklerden görünmesine izin vermişti. Dikkat çeken kıyafetler giymişti. Yıpranmış ve rengi solmuş kovboy çizmeleri, kot olduğu kadar delikleri de de olan koyu renkli pantolon, bordo kadife kolsuz bluz, küçük bir tekneyi batırmaya yetecek kadar mücevher. Tüm bunlar yılın bu zamanlarında genellikle ana caddede görülen parmak arası terliklerden ve sörf şortlarından çok farklıydı.

Kadın çok güzeldi. Hatta göz alıcıydı. Ancak siyah göz kalemi ve kenarlara bulaşmış mor ruju göz önüne alındığında bunu söylemek biraz zorlaşıyordu. Eğer buralı olsaydı onu

kesinlikle fark ederdik ama onu daha önce görmediğime emindim.

Carlos müşterilerinin çoğunun ikisine baktığı gerçeğini görmezden gelerek, "Burası nasıl?" dedi.

Kadın biraz güneyli aksanıyla, "Mükemmel. Çok hoş," diye karşılık verdi. Carlos hafta sonları sıklıkla canlı müzik sanatçılarına küçük sahnesiyle ev sahipliği yapıyordu. Kadın bir an sahneyi inceledikten sonra duvarı işaret etti. "Tek priz bu mu?"

"Burada bir tane daha var." Carlos köşedeki fişi çekti.

"Harika." Kadın bir süre daire çizerek restoranın her yerinde asılı olan ve neredeyse her zaman spor programlarını gösteren televizyonları inceleyerek vakit geçirdi. "Evet, harika. Güzel bir akşam olacak. Burası çok hoş."

"Teşekkürler. Kurulum konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben hallederim. Rodeoya ilk binişim değil." Onu uzaklaştırdı.

"Tamam, tamam." Carlos bir adım geri gitti. "Sana bir içecek ikram edebilir miyim?"

"Ah. Hımm..." Birkaç saniye bunu düşündü. "Shirley Temple?"

Carlos güldü. "Tabii ki." Bara döndü.

Kadın masaları hareket ettirmeye ve getirdiği ekipmanı kurmaya başladı. Birkaç dakika sonra dosya yığınını alıp en yakın masaya yaklaştı. *Bizim* masamıza.

"Peki, sizler Fortuna Sahili'ndeki uslu gençlere benziyorsunuz," dedi ders kitaplarımızı ve bilgisayarlarımızı alırken.

Ari, getirdiği her şeye başını sallayarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Haftalık karaoke gecesi!" diye cevapladı kadın. "Aslında bu ilk gece ama bunun haftalık bir şey olmasını umuyoruz."

Karaoke mi? Bir anda zihnimde mırıldanan yaşlı insanların, ciyaklayan orta yaşlı kadınların ve melodiyi tutturamayan

bir sürü sarhoşun görüntüleri canlandı... Of, olamaz. Sessiz çalışma seansımızın sonuna gelmiştik. En azından okul yılı neredeyse bitmişti.

"Ben Trish Roxby, karaoke gecelerinde ev sahibiniz olacağım," diye devam etti. Pek hevesli olmayan ifadelerimizi fark ederek başparmağını bara doğru uzattı. "İlanları fark etmediniz mi? Carlos bana birkaç haftadır reklam yaptığını söyledi."

Bara doğru baktım. Bir dakika sonra ilanları fark ettim. Birisi, kapının yanındaki kara tahtaya, günlük spesiyaller listesinin üstüne, dağınık el yazısıyla şu kelimeleri karalamıştı: *HAZİRANDAN İTİBAREN HER SALI SAAT 18.00'DE HAFTALIK KARAOKE İÇİN BİZE KATILIN.*

Trish, "Peki, bu gece bize katılacak mısınız?" diye sordu.

Jude ve ben bir ağızdan, "Hayır," dedik.

Ari dosyaya bakarak alt dudağını ısırdı.

Trish güldü. "Göründüğü kadar korkutucu değil. Söz veriyorum, çok eğlenceli olacak. Ayrıca kızlar kendilerine serenat yapılmasından hoşlanırlar, biliyorsun."

Kadının kendisiyle konuştuğunu fark eden Jude hemen kıvranmaya başladı. "Ah. Hayır. Bu benim ikiz kız kardeşim." Başını bana doğru eğdi, sonra kendisiyle Ari'nin arasını işaret etti. "Ve biz şey değiliz..." Sustu.

Trish, Ari'yle onun ne olmadığını görmezden gelerek, "Gerçekten mi? İkiz kardeş?" dedi şaşkınlık içinde. Bir anlığına bana ve Jude'a baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Evet, tamam. Şimdi görebiliyorum."

Yalan söylüyordu. Hiç kimse Jude'la benim ikiz olmak şöyle dursun, akraba olduğumuza bile inanmıyordu. Hiçbir benzerliğimiz yoktu. O babam gibi bir seksen boyunda ve sıskaydı. Bense annem gibi bir altmış boyunda ve kıvrımlıydım. (Büyükannemiz, anne karnındayken Jude'un tüm "bebek yağlarını" alıp kendime sakladığım konusunda şaka yapmayı çok

seviyordu. Bu şakayı çocukluğumuzda hiç komik bulmuyordum ve büyüdükçe de durum değişmemişti.

Jude sarışın ve soluk benizliydi. Vampir gibi. Güneş ışığına adım attıktan otuz saniye sonra cildi kavruluyordu. Bu durum da Güney Kaliforniya'da yaşamayı makul kılmıyordu. Öte yandan ben esmerdim ve haziran sonuna kadar yarı yarıya bronzlaşmış olacaktım. Jude'un elmacık kemikleri çıkıktı. Benim gamzelerim vardı. Jude'un dolgun dudakları onu biraz Abercrombie mankenine çeviriyordu ama bunu söylediğimde bu fikirden nefret ediyordu. Peki ben? En azından rujum vardı.

Trish beceriksizce boğazını temizledi. "Peki, daha önce hiç karaoke yaptın mı?"

Ari, "Hayır," diye karşılık verdi. "Gerçi aklıma gelmişti."

Jude ile bakıştık çünkü aslında biz daha önce karaoke yapmıştık.

Pek çok kez. Büyürken ebeveynlerimiz bizi her ayın ilk pazar günü karaoke yapılan aile dostu bir gastropub'a götürürdü. Peş peşe Beatles şarkıları söylerdik ve babam her zaman kendi deyimiyle "setini", *"Dear Prudence"* şarkısı ile bitirirdi ve sonra hepimizi *"Hey Jude"* için çağırırdı. Sonunda tüm restoran şarkıya eşlik ederdi: Naaaa na na... Nananana! Penny bile sadece iki ya da üç yaşında olmasına ve muhtemelen neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen bize katılırdı. Büyülü anlardı.

Babamın *"Penny Lane"*i biraz abartılı bir şekilde yorumlayışını ya da annemin *"Hey Bulldog"* konusundaki abartılı girişimlerini düşününce içimde nostalji rüzgârları esmeye başladı.

Fakat bir zamanlar, on ya da on bir yaşındayken, seyirciler arasında sarhoş olanlardan biri şöyle bağırmıştı: *"Belki o çocuk şarkı söylemeye daha az, mekik çekmeye daha çok vakit ayırmalı!"*

Kimden bahsettiğini hepimiz biliyorduk. Ve o günden sonra büyü büyük ölçüde bozuldu.

O an benim topluluk önünde konuşma kaygımın ve herkesin beni izleyeceğine, beni eleştireceğine, kendimi utandırmamı bekleyeceğine dair her şeyi kapsayan korkumun başlangıcı olabilirdi.

Trish, dosyayı bırakarak, "Eh, siz bir düşünün," dedi. Cebinden bir kalem ve birkaç kâğıt parçası çıkarıp onları da yere koydu. "Söylemek istediğiniz bir şarkı olursa buraya yazın ve bana iletin, tamam mı? İstediğiniz şarkı dosyada yoksa bana söyleyin. Bazen internette bulabiliyorum." Bize göz kırparak yandaki masaya doğru yürdü.

Hepimiz birkaç saniyemizi dosyaya sanki zehirli bir yılanmış gibi bakarak geçirdik.

"Evet," diye mırıldandı Jude ve eşyalarını sırt çantasına atmaya başladı. "Bu imkânsız."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Para karşılığında bile bir grup yabancının önünde kalkıp şarkı söylemezdim. Ya da yabancı olmayanların. Fortuna Sahili büyük bir kasaba değildi ve tanıdığınız birine rastlamadan herhangi bir yere gitmeniz mümkün değildi. Şimdi bile etrafıma bakınca barda annemin kuaförünü ve küçük masalardan birinde köşedeki bakkalın sahibini görüyordum.

Ancak Ari hâlâ dosyaya bakıyordu. Gözleri özlemle parladı.

Ari'nin şarkı söyleyişini dinlemiştim. Hiç fena değildi. En azından ritmi tutturabileceğini biliyordum. Bunun yanı sıra söz yazarı olmak istiyordu. Çocukluğundan beri şarkı yazarı olmayı hayal ediyordu. Bunu başarmak için muhtemelen şarkı söylemek zorunda kalacağı zamanlar olacağını hepimiz biliyorduk.

Dosyayı ona doğru iterek, "Sen denemelisin," dedim.

Ürktü. "Bilmiyorum. Hangi şarkıyı söyleyebilirim ki?"

"Son yüz yılda kaydedilen herhangi bir şarkı var mı?" dedi Jude.

Yorumunun onu memnun ettiği açık olmasına rağmen Ari'ye baktı. Ari müziği seviyordu. Bütün müzikleri. 1930'ların cazından 1980'lerin punkına ve modern *indie*'ye kadar her şeyle ilgili bilgi sahibi olan, âdeta yürüyen bir Vikipedi'ydi. Aslında onun bu takıntısı olmasaydı muhtemelen hiç tanışamayacaktık. Annemle babamın, ana caddenin bir blok ötesinde, adını 1960'lı yılların popüler bir sörf ve rock grubundan alan Ventures Vinyl adlı bir plak mağazası vardı. Ari biz ortaokuldayken oradan alışveriş yapmaya başlamıştı. Annesinin ve babasının ona verdiği harçlık benim şimdiye kadar aldığımdan çok daha fazlaydı ve o her ay biriktirdiği parayı getirip gücünün yettiği kadar plak satın alıyordu.

Ebeveynlerim Ari'ye bayılıyordu. Hatta onun altıncı çocukları olduğuyla ilgili şaka yapıyorlardı. Son birkaç yıldır Ari'nin onları tek başına bu işte tuttuğunu söylemekten hoşlanıyorlardı, eğer bu ifadenin gerçeğe yakın olabileceğinden korkmasaydım bu çok çekici olabilirdi.

Ari bana umutla bakarak, "Düet yapabilir miyiz?" dedi.

İçgüdüsel ve tutkulu *hayır* cevabını vermek yerine umutsuzca ders kitabımı işaret ettim. "Üzgünüm. Hâlâ bu ödevi bitirmeye çalışıyorum."

Kaşlarını çattı. Jude kendi mektubunu on dakikada yazmıştı. "Hadi. Belki bir Beatles şarkısı söyleriz?" Bunu Beatles'ı çok sevdiğimden mi yoksa çoğu şarkı sözünü ezbere bildiğime güvenebileceğim tek grup olduğundan mı önerdiğini bilmiyordum. Plak dükkânının çevresinde büyüdüğümüz için kardeşlerim ve ben yıllar boyunca her türlü müziği dinlemiştik ancak ailemin gözünde hiç kimse Beatles'la yarışamazdı. Hatta beş çocuğunun her birine bir Beatles şarkısının adını vermişlerdi: *"Hey Jude", "Dear Prudence", "Lucy in the Sky with Diamonds", "Penny Lane" ve "Eleanor Rigby".*

Ari'nin hâlâ yanıt beklediğini fark ederek iç çektim. "Belki. Bilmiyorum. Bunu bitirmem lazım." O, şarkı dosyasını

karıştırmaya devam ederken ben de dikkatimi tekrar ödeve vermeye çalıştım.

Jude, "Shirley Temple kulağa oldukça hoş geliyor," dedi. "Başka isteyen var mı?"

"Biraz kadınsı değil mi?" diye alay ettim.

Omuz silkip masadan kalktı. "Ben erkek olarak iyiyim."

Ari onun arkasından, "Kirazını ben istiyorum," diye seslendi.

"Hey, asıldığın kişi benim kardeşim."

Jude durakladı. Önce bana, sonra Ari'ye baktı ve birden kızarmaya başladı.

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Jude başını salladı ve bara doğru yürüdü. Arkasından bağırmak için ellerimi ağzıma dayadım: "Olur, bize de getir!"

Beni duyduğunu belli etmek için bakmadan el salladı.

Yirmi bir ve üzeri olarak işaretli alanı geçmememiz gerektiği için Jude görünmez bariyerin önünde durup barmene siparişimizi verdi.

Jude, her birinde köpüren pembe soda ve ekstra kirazlarla dolu üç uzun bardak taşıyarak geri döndüğünde ödevime bir paragraf daha eklemiştim. Ari sormadan bir kaşık yardımıyla hem benim hem de Jude'un kirazlarını alıp kendi bardağına koydu.

Carlos, Trish'in yanında getirdiği mikrofonla, "Herkese merhaba, karaoke gecemizin ilk haftasına hoş geldiniz!" dedi. "Ben Carlos, bu restoranı ben yönetiyorum. Burayı ben işletiyorum ve bu gece hepinizin eğlenceli vakit geçirmesini umuyorum. Utanmak yok. Burada hepimiz arkadaşız, o yüzden gelin ve elinizden gelenin en iyisini yapın! Bununla birlikte karaoke sunucumuz Trish Roxby'yi tanıtmaktan mutluluk duyuyorum."

Trish mikrofonu aldığında hafif bir alkış duyuldu. Carlos mutfağa doğru yürüdü.

Trish, "Hey, hey, şarkı söylemeyecek misin?" diye çıkıştı.

Carlos arkasını döndü, gözleri dehşetle açıldı. Hafifçe kıkırdadı. "Belki gelecek hafta?"

"Bunu hatırlatırım."

Carlos, biraz daha geri çekilerek, "*Belki* dedim," diye karşılık verdi.

Trish, restoranın müdavimlerine gülümsedi. "Merhaba arkadaşlar. Bu gece burada olduğum için çok heyecanlıyım. Kimsenin sahneye ilk çıkan kişi olmaktan hoşlanmadığını biliyorum, o yüzden eğlenceyi ben başlatacağım. Lütfen istek kâğıtlarını bana getirin ve bu gece ne söylemek istediğinizi bana söyleyin. Yoksa önümüzdeki üç saat boyunca beni dinlemek zorunda kalacaksınız."

Makinesine dokundu ve hoparlörlerden bir gitar tınısı duyuldu: Joan Jett'in *I Love Rock and Roll* şarkısı çalmaya başladı.

İnlememeye çalışıyordum ama... Of. Arka planda müzik çalarken bu ödevi bitirmeye nasıl odaklanacaktım? Burası bir restorandı, rock konseri alanı değil.

Jude, "Yani bu beklenmedik bir şey," dedi.

Ari takdirle başını sallayarak, "Değil mi?" diye doğruladı. "Gerçekten çok iyi."

Jude, beni dirseğiyle dürterek, "Onu demiyorum," dedi. "Pru, bak. *Quint* bu."

Duzenleme
Ny.ozlem

DÖRT

Başım döndü. Bir an için Jude'un bana şaka yaptığını düşünmüştün. Ama hayır, oradaydı. Quint Erickson, kapının hemen iç tarafındaki *LÜTFEN İSTEDİĞİNİZ YERE OTURUN* yazılı tabelanın etrafında dolaşıyordu. Yanında tanımadığım bir kız vardı. Asyalı, minyon, saçları kulaklarının arkasında iki dağınık topuz şeklinde toplanmıştı. Altında kot şort, üzerinde Koca Ayak'ın resmi bulunan ve *saklambaç dünya şampiyonu* yazan soluk bir tişört giyiyordu.

Trish'in içtenlikle şarkı söylemesini izleyen Quint'in aksine, kız telefonundaki bir şeye dalmıştı.

"Vay be," dedi Ari, masanın üzerinden eğilip sesini alçaltarak, "Bu Quint mi? Quint mi?" diye tekrarladı.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun, Quint işte?"

"Ne? Bu yıl, konuştuğun tek şey oydu."

İçimden sert ve komik olmayan bir kahkaha yükseldi. "Kesinlikle değildi!"

"Bir bakıma öyleydi," dedi Jude. "Yazın başlayacak olmasına hangimiz daha heyecanlı, bilmiyorum. Artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın ya da benimle. Böylece onu şikâyet etmeni dinlemek zorunda kalmayacağım."

Ari, "Hayal ettiğimden daha tatlı," diye yorumda bulundu.

Jude, "Ah evet, o bir delikanlı," diye ekledi. "Herkes Quint'i sever."

"Sırf onun saçmalıkları toplumun en düşük ortak paydasına hitap ettiği için."

Jude somurttu.

"Ayrıca," dedim sesimi alçaltarak, "çekici falan değil. Kaşlarına baksanıza."

Ari böyle bir şeyi söylediğim için utanmalıymışım gibi bakarak, "Kaşlarının nesi var?" diye sordu.

"Lütfen ama. Çok kalınlar," diye karşılık verdim. "Ayrıca kafasının şekli bir tuhaf. Şey gibi... kare."

Ari, "Ön yargılı olabilir misin acaba?" diye mırıldandı ve bana tenimin altına işleyen alaycı bir bakış attı.

"Ben sadece düşündüklerimi söylüyorum."

Bu noktada vazgeçmeyecektim. Quint'in çekici olmadığı doğruydu. Bunu biliyordum. Bunu, görme yetisi olan herkes anlardı. Yüz hatlarında hiçbir zarafet yoktu. Sıkıcı, sıradan, basit kahverengi gözleri vardı. Ayrıca kirpikleri olduğundan emin olsam da bir kez bile dikkatimi çekmemişti. Her daim güneşten yanmış teni, kısa dalgalı saçları ve o aptal sırıtışıyla, kasabadaki diğer sörf tahtası seven çocuklardan farkı yoktu. Yani akıllara kazınan bir havası yoktu.

Quint'in, karaokenin ya da başka herhangi bir şeyin odağımı bozmasına izin vermeyerek parmaklarımı tekrar klavyenin üzerine koydum. Bu ikinci sınıfın son ödeviydi. Bunu yapabilirdim.

Jude, "Selam, Quint!" diye bağırarak selamlamak için elini havaya kaldırdı.

Ağzım açık kaldı. "Seni hain!"

Jude yüzünü buruşturarak bana döndü. "Özür dilerim, kardeşim. Göz göze geldik. Panikledim."

Burun deliklerimden yavaşça nefes aldım ve cesaretimi toplayıp restoranın ön tarafına baktım. Elbette Quint ve arkadaşı bize doğru gelmeye başlamışlardı. Quint her zamanki gibi sırıtıyordu. Etrafının kedilerle çevrili olduğunu fark edemeyen salak köpeklerden birini andırıyordu. Herkesin onları görmekten mutlu olduğunu varsayıyordu.

"Jude, naber?" dedi Quint. Dikkati bana yöneldi ve ders kitabımla bilgisayarıma baktı, gülümsemesi biraz sertleşti. "Prudence, her zamanki gibi yoğun bir çalışma içerisindeyiz."

"Kaliteli işler birdenbire ortaya çıkmaz," diye karşılık verdim.

Parmaklarını şıklattı. "Biliyor musun, ben de öyle düşünüyordum ama seninle bir yıl çalıştıktan sonra bunu sorgulamaya başladım."

Gözlerimi kıstım. "Seninle karşılaşmak güzel oldu." Yoğun alaycılığım beni bile boğacaktı. Bakışlarımı yeniden aşağıya, ekrana indirdim. Yazacağım şeyin ne olduğunu hatırlamam bir saniye sürdü.

"Quint," dedi Jude, "bu, arkadaşımız Araceli. Araceli, Quint."

"Merhaba," dedi Quint. Onlar yumruk selamı verirken kirpiklerimin arasından yukarıya baktım. Daha önce Ari'nin yumruk tokuşturduğunu hiç görmemiş olsam da bu, dünyadaki en yumuşak, en doğal selamlaşma gibi görünüyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Araceli. Havalı isim. Bizim okulda değilsin sanırım?"

"Hayır. St. Agnes'e gidiyorum," diye yanıtladı. "Ve bana Ari diyebilirsin."

Yüzümü buruşturdum ama başım hâlâ eğik olduğundan kimse göremiyordu.

"Ve ah, bu Morgan. Turtle Koyu'ndaki devlet üniversitesine gidiyor." Quint, birkaç adım ötede oyalanan ve dehşete benzer bir ifadeyle sahneyi izleyen kızı işaret etti. Quint onun adını

söylediğinde kızın dikkati bize döndü ve rahatsız edici bir gülümseme takındı.

Kibar bir tavırla, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Garip merhaba sesleri duyuldu ama Morgan çoktan birisinin country şarkısı söylediği, soğuk bira ve kızarmış tavuklarla ilgili bir şeyler mırıldandığı sahneye dönmüştü.

Quint, "Morgan buradaki yemeklerin harika olduğunu söylüyor," dedi. "Şeyi denememi istiyor... neydi? Ton... Tol..." Soru soran gözlerle Morgan'a baktı.

"Tostone,"* dedi ve dikkatini tekrar telefonuna verdi. Başparmaklarıyla ekrana vururken kızgın görünüyordu. Erkek arkadaşıyla arasında kötü bir mesaj savaşının yaşandığını hayal ettim.

Jude, "Gerçekten çok iyi," diye destekledi.

Quint karaoke ortamını işaret etti. "Akşam yemeğinin bedava eğlenceyle gelmesini beklemiyordum."

"Biz de bilmiyorduk," diye mırıldandım.

"Bu yeni bir şey." Ari şarkı dosyasını masanın kenarına doğru itti. "Şarkı söylemeyi mi düşünüyorsun?"

Quint neredeyse kendini beğenmiş bir tavırla güldü. "Hayır. Zavallı insanlara merhamet edeceğim. Turistleri sezonun bu kadar erken döneminde korkutup kaçırmak istemem."

Ari, "Herkes kendinin kötü şarkı söylediğini düşünüyor," diye üsteledi, "ama çok az insan gerçekten de sandıkları kadar kötü."

Quint başını yana eğip Ari'ye ve bana baktı. "Üzgünüm. Onunla arkadaş mısınız?"

"Affedersin?" diye çıkıştım. "Bu ne demek?"

Omuz silkti. "Senin eleştirilerine o kadar alıştım ki birinin bana şüpheyle yaklaşmaması tuhaf."

---

* Tostone, muz kızartması olarak anılan Latin Amerika mezesi.

"Hey, bakın!" diye bağırdı Jude. "Bu Carlos! Acı verici derecede tuhaf bir ânı önlemek için tam zamanında yanımıza geldi."

Carlos elinde bir tepsi boş bardakla yanımızdan geçti. "En sevdiğim masayı kontrol ediyorum. Siz de onlara katılacak mısınız? Sana içki ısmarlayabilirim istersen?"

"Şey..." Quint, Morgan'a baktı. "Elbette. Bir içki kulağa hoş geliyor. Bunlar ne?" Kırmızımsı içeceklerimizi işaret etti.

Ari, "Shirley Temples," dedi.

Quint'in kafası karışmıştı. "Bu bir oyuncunun ismi, değil mi?"

Ari kendine geldi. "Bunlardan hiç içmedin mi? Yani evet, o bir oyuncuydu, çocuk yıldızdı. Ama içkisi... Bir tane denemelisin. Bir bardak dolusu mutluluk düşünün."

Hâlâ mesaj atmaya devam eden Morgan, "Şeker hastalığını ve ciddi itibar eksikliğini de düşünün," diye mırıldandı.

Quint ona neredeyse eğlenen, acımaya benzer bir bakış attı. Bu bakışı tanımak beni rahatsız ediyordu. Okul yılının başından beri neredeyse her gün bana böyle bakıyordu.

"Prudence'la ne kadar iyi anlaşabileceğinizi şimdi fark ettim," diye karşılık verdi.

Morgan kafası karışmış bir hâlde başını kaldırıp baktı. *Prudence'ın* kim olduğunu merak ettiğini biliyordum ama bunu sormak yerine şöyle dedi: "Bu neden kulağa hakaret gibi geldi?"

Quint başını salladı. "Uzun hikâye." Başıyla içkileri işaret etti. "İki Shirley Temples alacağız."

"Hayır. Ben istemem," dedi Morgan. "Hindistan cevizi sütlü buzlu kahve içeceğim."

"Elbette," diye onayladı Carlos. "Buradaki müdavimlerime katılacak mısınız?"

Quint masamıza baktı. Sekiz kişinin rahat rahat sığabileceği bir masada oturuyorduk. Bize iki kişi daha katılabilirdi.

Ama bakışları bana ve ona gönderdiğim buz gibi bakışlara odaklanınca mucizevi bir şekilde bu ipucunu anladı. "Hayır,

biz başka yere geçeceğiz..." Arkasını döndü. Restoran hızla doluyordu ama sahnenin hemen yanında bir masa vardı. Masadakiler yeni kalkmış olmalıydı ki yarım sepet tortilla cipsi ve birkaç buruşmuş peçete geride kalmıştı. "Bu masa boş mu?"

"Elbette. Sizin için temizleyeyim." Carlos şarkı dosyasını işaret etti. "Utanmayın çocuklar. Daha fazla şarkıcıya ihtiyacımız var. Şu şarkıların hakkını verin, tamam mı? Sana güveniyorum, Pru."

Quint boğazından hayret eğlenme arası bir ses çıkardı. Cildimin karıncalanmasına neden oldu bu ses. Carlos bara doğru giderken Ouint, "Komik," dedi.

"Komik olan ne?" diye sordum.

"Senin karaoke yapman."

"Şarkı söyleyebilirim," diyerek kendimi savundum ama ardından da, "Belki," diye ekledim.

Quint her zamanki gibi gülümseyerek, "Eminim," diye ekledi. "Sadece, buna cesaret edecek kadar gevşeyeceğini düşünemiyorum."

Gevşemek.

Quint farkında olsa da olmasa da çok hassas bir noktaya parmak basmıştı. Belki bu mükemmeliyetçi olmanın getirdiği bir şeydi. Belki de kurallara uyan biri olduğumdan, aşırı başarılı olduğumdan, fıçıya düşmektense bir çalışma grubuna ev sahipliği yapmayı tercih eden biri olduğumdandı. Belki de ailemin bana talihsiz *Prudence* ismini vermesindendi.

Bana gevşememin söylenmesinden hoşlanmıyordum.

Rahatlayabilirdim. Eğlenebilirdim. Quint Erickson beni tanımıyordu.

Ama Jude beni çok iyi tanıyordu. Beni izleyen gözlerindeki ifadesi endişeden kararmıştı. Sonra Quint'e dönerek çok yüksek sesle şöyle dedi: "Aslında Pru ve ben çocukluğumuzda sürekli karaoke yapardık. *Yellow Submarine*'in harika bir yorumunu söylerdi."

"Gerçekten mi?" dedi Quint şaşırarak. Jude'a baktı ama sonra bakışları bana kaydı, şu anda kanımın ne kadar kaynadığıyla ilgili hiçbir fikri olmadığını görebiliyordum. "Bunu görmek için para öderdim."

"Ne kadar?" diye çıkıştım.

Şaka yapıp yapmadığımdan emin değilmiş gibi durakladı.

Bir garson belirdi ve artık temizlenmiş olan küçük masayı işaret etti. "Masanız hazır."

Quint, "Teşekkürler," diye karşılık verdi. Bu konuşmadan kurtulduğu için rahatlamış görünüyordu. Çok mutluydum. "Seni gördüğüme sevindim, Jude. Seninle tanıştığıma memnun oldum... Ari, değil mi?" Odak noktası tekrar bana döndü. "Sanırım sınıfta görüşürüz."

"Unutma." Ders kitabını işaret ettim. "Tercih ettiğin su uyarlamasıyla ilgili iki yüz elli kelime."

"Doğru. Hatırlatma için teşekkürler. Gördün mü? Çok zor muymuş?"

"Çok anlamsız görünüyor," dedim tatlı bir şekilde. "Çünkü ikimiz de ders başlamadan beş dakika önce bunu yazacağını biliyoruz. Eğer yazarsan."

Gülümsemesi sabit kalsa da yorulduğunu görebiliyordum. "Benim için her zaman bir zevk, Prudence." O ve Morgan masalarına doğru yola çıkmadan önce beni tek parmakla selamladı.

"Of," diye inledim. "Unutacağın belli. Ve en kötü kısmı? Bay Chavez her zaman yaptığı gibi buna izin verecek. O çok..."

Ari ve Jude birlikte, "Çileden çıkarıcı," diye tamamladılar.

Ofladım. "Aynen, öyle." Dizüstü bilgisayarıma döndüm. Ne yazdığımı hatırlamam bir dakikamı aldı.

Ari, "Bunu söylediğim için beni öldürmeyin ama o kadar da kötü görünmüyordu sanki?" dedi.

"O kötü biri değil," dedi Jude. "Belki berbat bir laboratuvar partneri ama yine de iyi bir çocuk."

"Yılın en yetersiz beyanı. Açıkçası karmadan böyle bir cezayı hak edecek ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ah!" Ari'nin gözleri parladı. "Aklıma bir şey geldi." Şarkı dosyasını kendine doğru çekti ve sayfaları çevirmeye başladı.

Jude ve ben birbirimize baktık ama hangi şarkıyı aradığını sormadık.

Jude içkisini alıp tek yudumda bitirdi. "Gitmem lazım. Bir sonraki kampanyamızı planlamaya başlamak için yedide çocuklarla buluşmam gerekiyor." Ari'ye bakarken kaşları çatıldı. "Gerçekten şarkı söyleyeceğini mi sanıyorsun? Çünkü eğer manevi desteğe ihtiyacın varsa muhtemelen kalabilirim."

Ona elini salladı. "Ben halledeceğim. Goblinlerin istila ettiği zindanlarınızı ya da her ne ise onu keşfedin."

Jude masadan kalkarken, "Aslında Kobold istilasına uğradı," dedi. "Ayrıca bu kampanyada bubi tuzakları için de harika fikirlerim var. Üstelik biliyorsun, muhtemelen bir ejderha da olacak."

Ari hâlâ şarkı dosyasını tarayarak, "Ejderhalara doyum olmaz, biliyorsun," dedi. Kobold'un ne olduğunu sormayı düşündüm ama Jude'un aşırı heyecanlı açıklamalarından birine yetecek kadar aklımın çalıştığından şüpheliydim, bu yüzden sadece gülümsedim. "Buna boşuna Zindanlar ve Ejderhalar denmiyor."

"İşte!" diyor Ari, dosyayı bize doğru çevirip işaret ederek. "Bu şarkıyı bildiğini biliyorum."

Beatles'tan bir parça seçmesini bekliyordum ama bunun yerine John Lennon'ın solo kariyerinden bir şarkının başlığını işaret ediyordu: "Instant Karma!* (Hepimiz parlıyoruz)."

Ben sözleri görmek için masanın üzerine eğildiğimde, "Ah evet, bu iyi bir şey," dedi Jude. "Başarabilirsin, Pru."

"Şarkı falan söylemiyorum."

---

* Instant Karma, John Lennon'ın "Anında Karma" anlamına gelen şarkısı

Ari ve Jude kaşlarını kaldırıp bana baktılar.

"Ne?"

Ari omuz silkti ve dosyayı tekrar çekti. "Belki Quint'in yanıldığını kanıtlamak istersin diye düşündüm."

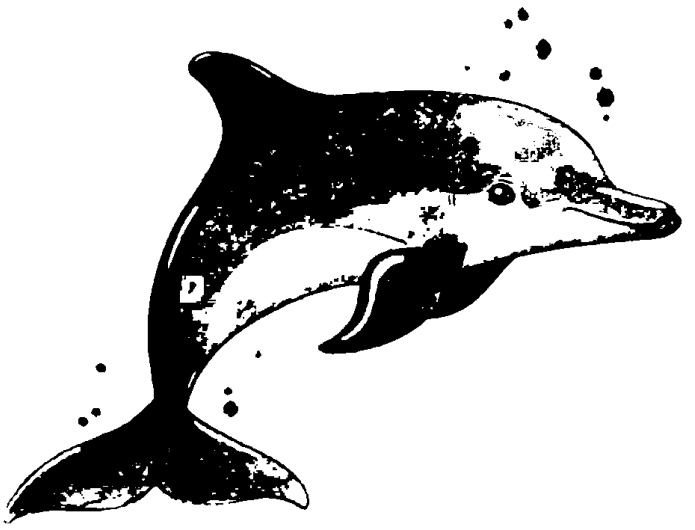
Öfkeyle parmağımı kaldırdım. "Ona kanıtlayacak hiçbir şeyim yok."

Jude, sırt çantasını tek omzuna atarken, "Tabii ki yok," dedi.

"Fakat insanlara doğrudan A almaktan daha fazlasını yapabileceğini göstermenin yanlış bir yanı yok. Aslında, biliyorsun." Bir adım geriledi, belki de ona tokat atacağımdan endişelenmişti ve fısıldayarak devam etti: "Eğlen gitsin."

Ona baktım. "Nasıl eğleneceğimi biliyorum."

"Bunu bildiğini biliyorum," dedi Jude. "Ama sen bile bunun oldukça iyi korunan bir sır olduğunu kabul etmelisin."

BEŞ

Jude gittikten sonra ödevime odaklanmaya çalıştım. Bitirmek için sadece birkaç cümleye daha ihtiyacım vardı ama yavaş ilerliyordum. Jude'un sözleri aklımı kurcalarken Quint'in söyledikleri de sinirimi bozacak şekilde aklıma takılmıştı. *Sadece buna cesaret edecek kadar gevşeyeceğini düşünmüyorum.*

Ari'nin ara sıra bana belirsiz bakışlar attığını hissedebiliyordum. O şimdiye kadar tanıdığım en empatik insandı ve birinin üzgün olduğunu daima anlayabilirdi. Ama aynı zamanda hazır olduğumda konuşacağımı ve zorlamanın onu genellikle bir yere götürmeyeceğini de biliyordu. Böylece sessizlik içinde çalışmaya devam ettik. Ben ödevimi bitirirken, o da sözlerini not defterine yazıyordu. Kulaklarımıza saldırmaya devam eden şarkı söyleme becerisinin çeşitli seviyeleri göz önüne alındığında, sessizlik göreceli bir terimdi. Bazı sesler gerçekten çok iyiydi. Erkeklerden biri Bruno Mars'ın en yeni teklisini seslendirdikten sonra yan masadaki kadınlardan biri dudak uçuklatan bir Cher taklidi yapmıştı. Ancak diğerleri çok iyi söylüyor sayılmazdı. Çok fazla mırıldanıyor ve huzursuz olduklarını her hâllerinden belli ederek sözleri yansıtan ekrana beceriksizce bakıyorlardı.

Karaoke konusunda bir düşüncem vardı ve bunu ailece karaoke gecelerimizde geliştirmiştim. Seyircilerden hiçbiri, Beyoncé'nin sahneye çıkmasını beklemiyordu zaten ancak biri sahneye çıkıyorsa en azından eğlenceli olmaya çalışmalıydı. Harika bir sesin varsa, ne güzel. Kendini ortaya çıkarırdın. Fakat eğer yoksa, o zaman bunu bir şekilde telafi etmeliydin. Dans et. Gülümse. Dinleyicilerle göz teması kur. Dehşete düşmüş olsan bile eğleniyormuş gibi görün. Ancak o zaman performansını düşündüğünden çok daha ileri taşıyabilirdin.

"İşte bu kadar," dedim bilgisayarı kapatarak. "Yılın son ödevi bitti." İhmal ettiğim Shirley Temple'ımdan bir yudum aldım. Biraz sulanmıştı ama şuruplu vişne lezzetinin yoğunluğu, hak edilmiş bir ödül gibi geldi.

Ari'nin ne yaptığına pek dikkat etmiyordum ama onun bazı yeni fikirler edindiğini söyleyebilirdim. Ona yeni bir şey üzerinde mi çalıştığını yoksa eski bir şeyi mi mükemmelleştirdiğini sormak üzereyken adının söylendiğini duydum.

"Sıradaki... Araceli Escalante!"

İkimiz de şaşkınlıkla yukarı baktık. Trish Roxby mikrofonu tutarak bize bakıyordu. "Böyle bir isimle sanırım bir sonraki süperstarımız sahneye çıkacak. Yukarı gel, Araceli!"

Ari bana gergin bir bakış attı.

"Adını oraya ne zaman yazdırdın?"

"Sen çalışırken," diye cevapladı. "İşte gidiyorum."

Masadan kayarak kalktı ve robot gibi sert hareketlerle küçük sahneye yaklaştı. Henüz mikrofonu bile almamıştı ama ben şimdiden onun için dua etmeye başlamıştım. *Keşke ona karaoke teorimden bahsetmiş olsaydım,* dedim içimden.

Şarkıcıların çoğu şarkı söylerken ayakta durmayı tercih etmişti ancak isteyenler için monitörün yanında bir tabure duruyordu. Ari tabureyi alıp mikrofon standına yaklaştırdı. Bence bu yanlış bir seçimdi. Ayakta durduğunuzda enerjiniz daha yüksek olur, daha fazla hareket ederdiniz. Ama bunun da bir

rahatlık sağladığını biliyordum ve şu anda muhtemelen şarkıyı sadece dizlerinin bağı çözülmeden söylemek istiyordu.

Şarkısı arka duvara iliştirilmiş televizyon ekranında belirdi: Louis Armstrong - *A Kiss to Build a Dream On.* Benim aşina olduğum bir şarkı değildi ama bunun önemi de yoktu.

Piyanoda caz melodisi çınlarken Ari gözlerini kapattı. Şarkı söylemeye başladığında gözlerini kapatırdı. Sesi tatlı, neredeyse kırılgandı ve şarkı da tam olarak ona göreydi. Romantik. Rüya gibi. Umutlu. Şarkı söylerken Ari'nin duygularını hissedebiliyordum ve bu şarkıyı sevdiği açıktı. Sözler, melodi onu etkiliyordu ve duygularını tehlikeli bir şekilde patlamaya yakın bir balonun içinde tutuyordu.

Onu dinlemek çok güzeldi. Bunun altında yatan neden oraya çıkma cesaretinin olmasıydı, seyircilerin tepkisi değildi. Gerçekten kalbiyle şarkı söylediği için onunla gurur duyuyordum.

Bir nedenden dolayı gözlerim Quint'e kaydı. Arkadaşı hâlâ telefonuyla uğraşırken o da benden uzaklaşıp Ari'yi izlemeye dalmıştı. Quint'in saçının arkasının dağınık olduğunu fark ettim, sanki bugün tarama zahmetine girmemiş gibiydi.

Sonra Quint başını çevirdi. İfadesi ekşiydi. Bir anlığına bana bakmak için döndüğünü sandım, sanki baktığımı, onu yargıladığımı hissedebiliyormuş gibi. Ama hayır, bizimkinin yanındaki masayı izliyordu. Başımı kaldırdığımda üniversite çağındaki iki adamdan birinin yarım litrelik biranın son yudumlarını içtiğini gördüm. Diğeri elleriyle ağzına kapattı ve "Sıkıcı caz saçmalığını bırakın artık!" diye bağırdı.

Ağzım açık kaldı. *Affedersin?*

Adamın arkadaşları güldü ve elindeki boş bira bardağını havaya kaldırdı. "Buraya gel. Sana hayalini kurman için bir öpücük vereceğim."

Diğer adam ekledi: "Belki o zaman gerçek müzik çalabiliriz!"

Bu ne cürret! Ona *sataşıyorlardı.* Bu insanların sorunu neydi?

Dikkatimi Ari'ye çevirdim. Şarkı söylemeye devam ediyordu ama artık gözleri açıktı ve sesi belirsiz bir tereddüde bürünmüştü. Yanakları alev kırmızısına dönmüştü.

Bu ânın onun için ne kadar anlamlı olduğunu düşündüm ve o pisliklerin bu ânı nasıl lekelediğini görünce masanın altında yumruğumu sıktım.

Kendini beğenmiş ifadelerine gözlerimi dikerek baktım. İçlerinden birinin tortilla cipsi yüzünden boğulduğunu hayal ettim. Diğeri Tommy Bahama gömleğine salsa döktü. Dürüst olmak gerekirse evren, eğer biraz...

O sırada küçük bir şey masaya doğru uçarak ilk adamın gözüne çarptı. Ciyaklayarak avucunu yüzüne kapattı. "Ne oluyor be?" diye kükredi. Peçeteye uzandı ama kendi bira bardağının peçetenin üzerinde olduğunu fark etmedi. Çekti. Bardak devrilip düştü ve bira, masanın kenarından her ikisinin de kucağına aktı. Koltuklarında artan birikintiden uzaklaşmaya çalışırken bir küfür yağmuru duyuldu.

Ari kahkaha attı. Şarkının akorları çevresinde yükselmeye devam etse de şarkı söylemeyi bırakmıştı. Utanç duygusu yerini minnettarlığa bırakmıştı ve bir an için bunu yapanın ben olduğumu sandım. Ben az önce...

Ama sonra Ari, Quint'e döndü. Ölçülü kahkahalarla omuzlarının titrediğini gördüm. Kaşığını bardağının etrafında döndürdü, buzlar bardağın kenarlarına çarptı.

Yan masadaki erkekler hâlâ etrafa bakıyor, sırılsıklam olmuş pantolonlarını kalitesiz kâğıt peçetelerle siliyorlardı. İçlerinden biri mermiyi bulup havaya kaldırdı ve o mermi bir kirazdı.

Carlos telaşla onlara doğru koştu, ilgili restoranın sahibi gibi davranmaya çalışıyordu ama yüz ifadesinde, onların tartışmalarını muhtemelen daha önce duyduğunu düşündüren bir

soğukluk vardı. Onlardan özür diledi ve masanın üzerine yığınla peçete koydu.

Dökülen biranın yerine yenisini getirmeyi teklif etmedi.

Ari şarkıyı bitirdi ve sahne yanıyormuş gibi koşarak uzaklaştı. Rahat bir nefes alarak masamıza geri döndü. "Gerçekten korkunç muydu?"

"Hayır, tabii ki değildi!" dedim ve ciddiydim. "Harikaydın. Bu soytarıları görmezden gel."

Masada bana yaklaştı. "Quint'in o kirazı onlara fırlattığını gördün mü?"

Başımla onayladım. Her ne kadar istemesem de şunu itiraf etmekten başka seçeneğim yoktu. "Bu atış harikaydı." Dramatik bir şekilde gözlerimi devirdim. "Onun bazı kurtarıcı nitelikleri olabilir. Ama bana güven. Bunlara nadir rastlanır."

Birkaç şarkı daha dinlemek için kaldık. Duyduğumu bildiğim ama sanatçının kim olduğunu söyleyemediğim pek çok çağdaş müzik vardı. Ariana Grande? Taylor Swift? Sonra biri kalkıp Queen şarkısı söyledi, böylece en azından sanatçının kim olduğunu anladım.

Karaoke makinesinde bir şeyi kontrol eden Trish, "Şimdi sizlerin huzurunda," dedi, "lütfen alkışlarınızla... Prudence!"

Ari ve ben dikkatimizi ona verdik ama ben de aynı hızla Ari'ye döndüm. "İsmimi sen mi yazdın?"

"Hayır!" dedi şiddetle, ellerini kaldırarak. "Ben yapmadım! Senin iznin olmadan yapmam, yemin ederim."

Homurdandım ama sinirim Ari'ye değildi. Ona inanıyordum. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Barda başka bir Prudence olabilir miydi? Bunun ihtimali yüzde kaçtı? Henüz benimle aynı adı taşıyan başka biriyle tanışmamıştım ve sahneye de kimse çıkmıyordu.

"Jude gitmeden önce gizlice yazmış olmalı," dedim.

Ari, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Ona fikrini değiştirdiğini söyle. Ya da *birisi sormadan ismimi oraya yazmış olabilir*, de."

Gözüm Quint'e takıldı. Omzunun üzerinden şaşkın ve meraklı gözlerle bana bakıyordu

Nabzım hızla atmaya başladı. Ari haklıydı. Oraya çıkmam gerekmiyordu. Adımı yazdırmamıştım. Bunu kabul etmeyebilirdim.

Avuç içlerim terledi. Henüz masadan bile ayrılmamıştım ki şimdiden insanların gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Beklentiler, yargılar. Muhtemelen sadece bana böyle geliyordu ama bunu bilmek boğazımın sıkışmasına engel değildi.

"Prudence?" Trish seyircilere dönüp sordu: "Orada mısın?"

Ari, "Fikrini değiştirdiğini ona söylememi ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, bunu yaparım. Bu sadece bir şarkı. Yaparım." Sert bir şekilde nefes verdim.

"Bekle!"

Ari'ye dönüp baktım. Öne doğru eğilip başparmağını ağzımın köşesine götürdü ve bir anlığına sertçe ovuşturdu. Tekrar sandalyeye otururken, "Rujun bulaşmış," dedi. Bana cesaret verici bir baş selamı verdi. "Daha iyi. Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Ari."

Boğazımı temizleyip sahneye yaklaştım ve yan masadaki serserilerle göz teması kurmamaya dikkat ettim. Veya özellikle Quint'le. Kendime gergin olmadığımı söyledim. Kesinlikle dehşete düşmediğimi de.

Hayatından sadece dört dakika vereceksin. Bunu yapabilirsin.

Ama lütfen Jude düzgün bir şarkı seçmiş olsun...

Trish mikrofon standını önüme koydu ve ben de şarkı seçimini gösteren monitöre baktım. *Vay be.* Tamam. Fena değil. Jude, Ari'nin önerisini dikkate almış ve sevdiğim, kesinlikle ezbere bildiğim John Lennon şarkısını seçmişti.

Performans havasına girmeye çalışarak dudaklarımı yaladım ve omuzlarımı salladım. Harika bir şarkıcı değildim, bunu biliyordum. Ama doğuştan gelen yeteneğimdeki eksikliği sahnedeki varlığımla telafi edebilirdim. Ben Prudence Barnett'tım. Sıradanlığa ya da başarısız girişimlere inanmıyordum ve buna ana caddedeki loş bir turist tuzağında karaoke şarkısı söylemek de dâhildi. Gülüsemeliydim. Kalabalığa hitap edecektim. Dans bile edebilirdim. Şarkı söylemem bana ödül kazandırmayabilirdi ama bu, eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Gevşemek. Değil mi Quint? Hadi bakalım, bu sahneye çık ve gevşe.

*"Instant Karma!"*nm ilk akorları hoparlörlerden gürültüyle yükseldi. Monitörün bana şarkı sözlerini vermesine ihtiyacım yoktu. Saçlarımı savurup şarkı söylemeye başladım. *"Instant karma seni yakalayacak!"*

Ari cesaret verici bir şekilde bağırdı. Ona göz kırptım ve şarkıya girdiğimi hissettim. Kalçalarım sallanıyordu. Kalbim ve sinirlerim adrenalinle çarpıyordu. Parmaklarım havai fişek gibi yayıldı. Müzik hızlanıyor, ben de John Lennon'a ve onun müziğine getirdiği tutkuya aracılık etmek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Boştaki kolum gökyüzüne uzandı, sonra kalabalığa doğru düştü, parmağımla işaret ettim. *"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bir süperstar mı? Doğru, öylesin!"* Carlos'a seslenmeye çalışıyordum ama onu bulamadım. Çok geçmeden kendimi Quint'i işaret ederken buldum. Onun beni büyük bir dikkatle izlediğini görünce şaşırdım. Gülümsüyordu ama şaşkındı, neredeyse hayretler içinde bana bakıyordu.

Nabzım hızla atıyordu. Dikkatimi kabinin içinde kollarını havada sallayarak dans eden Ari'ye çevirdim.

Hayali bagetleri elime aldım ve beni koroya sokan davul solosuyla aynı anda zillere vurdum. Şarkı söylerken neredeyse başım dönüyordu. *"Eh, hepimiz ay gibi parlıyoruz... ve yıldızlar... ve güneş!"*

Şarkı, tanıdık akorlara ve sevilen sözlere dönüştü. Omuzlarımı geriye yuvarladım. Parmaklarımı gökyüzüne uzattım. Sonuna kadar gidecektim. Quint'e bir daha bakmaya cesaret edemiyordum ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Onun varlığının sinirimi bozmasına izin vermeme kararlılığıma rağmen cesaretim kırılıyordu. Bu da beni cesaretsiz görünme konusunda daha da kararlı kılıyordu. Çünkü beni açıkça görmezden gelmiş olsaydı ya da benim adıma utançtan sinmiş olsaydı işime gelirdi.

Ama hayır. Bakışlarımızın buluştuğu o kısa saniyede orada beklenmedik bir şey olmuştu. Kesinlikle onu şaşırttığımı düşünmeme rağmen, bunun basit bir eğlence ya da sırf bir sürpriz olduğunu sanmıyordum. Bundan daha fazlası da vardı. Neredeyse... büyülenmişti.

Bunu fazla düşünüyordum. Düşünmeyi bırakıp şarkıya odaklanmam gerekiyordu ama sözler tekrara başladığında otomatik pilota geçmiştim. Ay, yıldızlar ve güneş gibi...

Şarkı sona erdiğinde dikkatle selam verdim ve elimi Quint'e doğru salladım, tıpkı onun o sabah biyoloji dersinde bana selam verdiği gibi.

Bardaki en gürültülü tezahürat, Quint'in coşkulu tezahüratıydı. "Müthişsin, Pru!"

Boynuma tırmanan sıcaklık yanaklarımı yaktı. Kesinlikle utanç verici değildi. Daha çok onun istenmeyen, tamamen gereksiz onayından kaynaklanan bir telaş, bir parıltı gibiydi.

Mikrofondan uzaklaşırken ona bakmadan duramıyordum. Hâlâ şarkının enerjisiyle doluydum, dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Gözlerimiz buluştu ve bir an için, sadece bir an için, belki de düzgün biri olduğunu düşündüm. Hatta belki arkadaş bile olabilirdik. Bir daha birlikte çalışmak zorunda kalmadığımız sürece.

Quint'in sanki bana kadeh kaldırırmış gibi bardağını kaldırması beni şaşırttı. İşte o zaman ona baktığımı fark ettim.

O an sona erdi. Garip bağlantı koptu. Masaya geri dönerken dikkatimi ondan uzaklaştırdım.

Ari beni coşkuyla alkışladı. "Çok iyiydin!" dedi. Elimde olmadan buna inanmamayı seçtim. "Herkes büyülendi!"

Sözleri bana Quint'in şarkı sırasında attığı bakışı hatırlattı ve yüzüm daha da kızardı. "Aslında düşündüğümden daha fazla keyif aldım."

Bir beşlik için elini kaldırdı. Hâlâ birkaç metre uzaktaydım. Gitmiş olmalarına rağmen serserilerin oturduğu masanın önünden geçtim.

Beşliği kabul etmek için harekete geçtim.

Dökülen içkiyi unutmuştum.

Topuğum öne doğru kaydı. Dengemi yeniden sağlamak için ağırlığımı verirken nefesim kesildi.

Çok geçti. Kollarım yanlara doğru sallandı. Ayaklarım altımdan kaydı. Sert hareketle yere çakıldım.

ALTI

Hoparlörlerden *"Prince"* çalıyordu ama şarkıyı kimse söylemiyordu. Kafamın içinde ikiye dörtlük ritim yankılanıyor ve *"Raspberry Beret"*nin davuluyla mükemmel bir ritim çalıyordu.

Üç kere gözlerimi açmaya çalıştım, sonunda karşıma neon tekila reklamları ve duvarda şarkıyla hiçbir ilgisi olmayan seksenlerden kalma tuhaf karaoke videolarından birini gösteren bir televizyon çıktı. Tekrar irkilip gözlerimi sımsıkı kapattım. Ari ambulans çağırmayla ilgili bir şeyler söylüyordu. Carlos kendinden emin ve sakin konuşuyordu ama ne dediğini anlayamıyordum.

Başka ve daha kalın bir ses, "İyisin, Pru," diyordu. Kulağa tanıdık gelen bu ses... Quint miydi?

Yalnız Quint daha önce bana hiç Pru dememişti.

Bir el başımın arkasına dokundu. Parmaklar saçlarıma dolandı. Gözlerimi tekrar kısarak açtım ve ışık bu sefer önceki kadar rahatsız etmedi.

Quint Erickson yanımda diz çökmüş, tuhaf derecede yoğun bir ifadeyle yüzümü izliyordu. Kara kaşlarının altındaki

bakışları çökmüştü âdeta. Her zamanki aptal sırıtışından o kadar farklıydı ki acı dolu bir kahkahayla irkildim.

Gözlerini kırpıştırdı. "Prudence? İyi misin?"

Kafamdaki zonklama daha da kötüleşti. Gülmeyi kestim. "İyi. Ben iyiyim. Sadece... bu şarkı..."

Sanki müziğin çaldığını unutmuş gibi monitöre baktı.

"Anlamıyorum," diye devam ettim. "İkinci el mağazasında *Raspberry Beret* bulamadım. Senin var mı?" Başım bir daha zonklayınca dişlerimi gıcırdattım. Artık sussam iyi olacaktı.

Quint kaşlarını iyice çattı. "Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin."

"Yok." İnledim. "Belki. Ah!"

Oturmama yardımcı oldu.

Ari diğer yanımdan yardım etti. Trish Roxby de yakınlarda başparmağını ısırarak bana bakıyordu. Hemen yanında muhtemelen benim için olduğunu düşündüğüm bir bardak su tutan bir garson duruyordu. Quint'in arkadaşı Morgan bile sonunda cep telefonunu bırakmış ve bana umurundaymış gibi bakmaya başlamıştı.

"İyiyim," dedim. Kelimeyi doğru telaffuz etmiştim. En azından öyle olduğunu düşünüyordum. Bu bana güven verdi ve daha vurgulu bir şekilde tekrarladım: "İyiyim."

Ari iki parmağını yüzümün önünde tuttu. "Bu kaç?"

Ona bakıp kaşlarımı çattım. "On iki," diye karşılık verdim. Başımın arkasındaki zonklama azalmaya başladığında Quint'in hâlâ beni tuttuğunu, parmaklarının saçlarıma dolandığını fark ettim.

Bir an irkildim ve kolunu ittim. "Ben iyiyim."

Quint şaşırmış görünüyordu ama pek incinmiş gibi değildi.

Carlos, "Arkadaşınız haklı," dedi. "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin. Biz..."

"O benim arkadaşım değil," diye karşılık verdim refleksle. Hızımı alamayıp parmağımı kaldırarak devam ettim: "Ayrıca

laboratuvar sonuçlarının nasıl incelendiğini de biliyorum. Dr. Erickson'ın teşhisine güvenmiyorum diye kimse bana bir şey söyleyemez."

Ari, "Eh, kulağa hoş geliyor," dedi.

Bir masanın kenarına uzanıp kendimi yukarı çektim. Ayağa kalkar kalkmaz başım döndü. Gözlerimi sımsıkı kapatarak masaya dayandım.

Serbest kalan elimle başımın arkasını yokladım. Şişmişti ama en azından kanamıyordu.

Quint hemen yanımdan, "Prudence," dedi. "Ciddi bir şey olabilir."

Öyle hızlı döndüm ki yıldızlar titreşerek görüş alanıma girip çıkmaya başlayınca aceleci tepkimin önüne geçmiş oldular. Yıldızlar dağılmaya başladığında, "Ah, bir şeyi ciddiye almaya şimdi mi karar verdin?" dedim.

Bir adım geri attı, havası sönmüş hâlde burun kemiğini ovuşturdu. "Neden uğraşıyorum ki?"

"Neden *uğraşıyorsun* ki? Yardımına ihtiyacım yok."

İfadesi sertleşti ve teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Gerçekten," dedi. Ama arkasını dönmek yerine yanıma geldi. Aniden bana o kadar yaklaştı ki panikle kalçamı masanın kenarına bastırdım. Quint, o serserilerin geride bıraktığı peçete yığınını kaptı ve benim tepkimi fark etmeden, hatta belki de tepkime dikkat etmeden arkasını döndü. Peçeteleri, üzerine basıp kaydığım içkinin üzerine attı ve sırılsıklam peçeteleri spor ayakkabısının ucuyla iterek çekmeye başladı.

"Pru?" Ari dirseğime dokundu. "Gerçekten ambulans çağırmalı mıyız? Yoksa seni hastaneye götürmeli miyim?"

İç çektim. "Lütfen, gerek yok. Kafam karışık değil, yerinde. Başım biraz ağrıyor ama hepsi bu. Sadece bir *Tylenol*'a ihtiyacım var."

Trish, "Kafa karışıklığı gibi kelimeleri doğru bir şekilde kullanabiliyorsa muhtemelen iyidir," dedi bana yardımcı olmak için. "Susadın mı, tatlım?"

Suyu bana doğru uzattı ama başımı salladım. "Hayır. Teşekkürler ama eve gitmek istiyorum." Ari'ye döndüm. "Bisikletim dışarıda ama..."

Sözümü bitirmeme izin vermeden, "Seni ben bırakacağım," dedi. Eşyalarımızı toplamak için masaya geri döndü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bir şeyler söylemem, bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum. Carlos, Trish, Quint ve Morgan hâlâ durmuş, beni izliyorlardı. Quint ıslak peçeteleri çöp kutusuna attı. Benimle göz göze gelmekten kaçınsa da geri kalanlar beklentiyle bana bakıyordu. Onlara sarılmam falan mı gerekiyordu?

Carlos elini omzuma koyarak beni kurtardı. "Yarın beni arar mısın yoksa okuldan sonra uğrar mısın? İyi olduğunu bana haber ver, olur mu?"

"Evet, elbette," diye karşılık verdim. "Hımm... karaoke meselesi..." Bakışlarımı Trish'e çevirdim. "Aslında harika bir fikir. Umarım bunu yapmaya devam edersiniz."

Trish, "Her salı saat altıda," dedi. "En azından planımız bu."

Ari'yi arka kapıya doğru takip ettim. Quint'e bakmamaya çalışıyordum ama yine de onun orada olduğunu hissediyordum. Karnımdaki sancı suçluluk duygusuna benzer bir his yarattı. Sadece yardım etmeye çalışıyordu. Muhtemelen ona saldırmamalıydım.

Ama yardım etmek için bütün bir yılı vardı. Artık çok geçti.

Ari arka kapıyı iterek açtı ve bizi Encanto'nun arkasındaki çakıl otoparka çıkardı. Güneş yeni batmıştı ve okyanustan tuz ve nem dolu, canlandırıcı bir esinti geliyordu. Kafatasımın arkasındaki donuk ağrıya rağmen anında yeniden canlandığımı hissettim.

Ari, altmışlı yıllardan kalma turkuaz bir araba kullanıyordu. On altıncı doğum gününde ebeveynlerinin ona hediye ettiği canavar gibi bir arabaydı bu. Yaşantısını yansıtmamaya çalışıyordu ama ailesinin parası vardı. Annesi ilçedeki en başarılı emlakçılardan biriydi ve çok zengin insanlara gösterişli yazlık evler satarak küçük bir servet kazanmıştı. Dolayısıyla Ari, tamamen kullanışsız eski model bir araba gibi bir şey karşısında söylenmeye başladığında, ortaya böyle bir şey çıkması büyük bir sürpriz değildi. Bu, bazı gençlerin sorumluluk sahibi davranması için yeterli olabilirdi ancak onlarla birlikte yaşayan büyükannesi bu konuda dizginleri sıkı tutuyor gibi görünüyordu. Eğer Ari şımarıklık yapmaya başlarsa onu yerden yere vuracak ilk kişi büyükannesi olurdu ancak Ari konusunda endişelenecek bir neden olduğunu düşünmüyordum. O, tanıdığım en nazik ve en cömert insandı.

Ari'nin bisikletimi arabanın bagajına yüklemesine yardım etmeye çalışıyordum ama o, bana arabaya binip sakince oturmamı söyledi. Baş ağrım yeniden kötüleşmeye başlamıştı, bu yüzden karşı koyamadım. Yolcu koltuğuna çöküp sırtımı yasladım.

Bazen Ari'nin kasıtlı olarak hayatını bir dönem belgeselindeki gibi yaşamaya çalıştığını düşünüyordum. Şu anda giydiği hardal sarısı tulum gibi çoğunlukla vintage kıyafetler giyiyor, eski model bir araba kullanıyor ve hatta vintage bir gitar çalıyordu. Her ne kadar çağdaş müzik konusunda benden çok daha fazla bilgi sahibi olsa da onun asıl tutkusu 1970'lerdeki şarkıcı-söz yazarlarının en parlak dönemini araştırmaktı.

Bisikletimi emniyete aldıktan sonra arabanın sürücü koltuğuna oturdu. Birkaç saat içinde aynaların hareket etmiş olması mümkün olmasa da dikkatli bir şekilde aynalarını kontrol etme prosedürünü gerçekleştirirken ben de emniyet kemerimi taktım.

Hâlâ vitesli arabada vites değiştirmeye alışmaya çalışıyordu ama ana caddeye çıkmadan önce motoru yalnızca bir kez durdurdu. Arabayı ilk aldığı ve hareket ettiremeden önce debriyaja yaklaşık elli kez arka arkaya bastığı zamana göre çok büyük bir gelişmeydi bu. "İyi olduğuna emin misin? Seni hastaneye götürebilir miyim? Aileni aradın mı? Jude'a haber verdin mi?"

"Hayır, sadece eve gitmek istiyorum."

Alt dudağını ısırdı. "Çok meraklandırdın bizi, Pru. Gerçekten bayıldın."

"Bir saniyeliğine ama, değil mi?"

"Evet, ama..."

Elimi onun elinin üzerine koyarak ciddiyetle, "İyiyim. Güven bana," dedim.

Yüzü, sözlerinden önce yumuşadı. Bir saniye sonra başını salladı. İç çekerek pencereden dışarı baktım. Kendi yatak odam kadar tanıdık olan dondurmacıların ve butik mağazaların önünden geçtik. Saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Güneş ufkun altına yeni inmişti ki ana cadde bir film seti gibi aydınlanmıştı. Palmiye ağaçları küçük beyaz ışıklarla sarılmıştı. Pastel renklere boyanmış iş yerleri eski moda sokak lambalarının altında parlıyordu. Bir hafta sonra bu kasaba tatile çıkan turistlerle dolup taşacak ve yanlarında gece hayatına benzer bir şeyler getireceklerdi. Ancak şimdilik sokak neredeyse terk edilmiş gibi görünüyordu.

Ana caddeden uzaklaşıp banliyölere döndük. İlk birkaç blok malikânelerden oluşuyordu. Çoğunlukla sahil kenarında mülk almaya gücü yeten insanların ikinci evleriydi bunlar. Fakat çok geçmeden mahalle başka bir çevreye dönüştü. Misyoner tarzı ve Fransız sömürge tarzının karışımı olan kiremitli çatılar, alçı duvarlar, parlak boyalı panjurlar, petunya ve sardunyalarla dolup taşan pencerelerle dolu evler...

"Bana kızma," dedi Ari ve kızacak olma beklentisiyle tüylerim diken diken oldu. "Ama Quint'i beğendim."

Bir nedenden dolayı hakaret duymaya hazırlandığımı fark ederek rahatladım. Fakat Ari kimseyi eleştiremeyecek kadar tatlıydı. Hatta belli ki Quint Erickson'ı bile. Homurdandım. "Onunla çalışmak zorunda kalana kadar herkes Quint'in iyi göründüğünü düşünüyor." Düşünerek durakladım. "Onun kötü biri olduğunu düşünmüyorum. O bir pislik ya da kabadayı ya da onun gibi bir şey değil. Ama o tam bir..." Doğru kelimeyi yakalamak için parmaklarımı esnettim.

"Sevimli mi?"

Ona buz gibi bir bakış attım. "Daha iyi bir şey bulabilirdin."

Güldü. "Onunla ilgilenen ben değilim."

Bunun altında bir şeyler vardı, sanki bir şey ima eder gibiydi. *Onunla ilgilenen ben değilim...*

Kelimeler havada asılı kaldı. Benim ilgilendiğimi mi ima ediyordu?

İğrenç.

Kollarımı sıkıca göğsümde birleştirdim. "Beceriksiz derdim ben. Ve bencil. Her zaman derse geç kalıyor, sanki onun yaptığı şey bizim yaptığımızdan çok daha önemliymiş gibi. Sanki zamanı daha değerliymiş gibi ve Bay Chavez'in sözünü keserek, sandalyesine yerleşirken hepimizi duraklatıyor. On dakika geç derse girmeyi de sorun etmiyor, hatta bu konuda şöyle aptalca bir şaka yapıyor." Taklit etmek için sesimi alçalttım. "*Ah dostum, şu Fortuna trafiği, yok mu*? Hepimiz Fortuna'da trafik olmadığını biliyoruz."

"Yani dakik değil. Bundan daha kötü huylar da var."

İç çektim. "Anlamıyorsun. Kimse bunu anlamıyor. Onun laboratuvar partneri olmak gerçekten acı vericiydi."

Ari aniden nefesini tuttu. Gaza bastı. Başka bir arabanın farları arka camdan içeri girerken emniyet kemerimi tuttum ve başımı çevirdim. Spor arabanın arkamızda ne zaman belirdiğini bilmiyordum ama tehlikeli derecede yakınımızdaydı.

Nerdeyse tampon tampona gidiyorduk. Yan aynaya bakmak için öne doğru eğildim.

Ari, "Orada *dur* işareti vardı!" diye bağırdı.

Spor araç titremeye başladı. Motordan ses geliyordu.

Ari histerinin eşiğindeyken, "Ne istiyor?" diye bağırdı. Ehliyeti olmasına rağmen direksiyon başında katetmesi gereken yollar vardı. Ancak içimden bir ses, arkasında dengesiz bir araba olmasının en deneyimli sürücüleri bile korkutacağını söylüyordu.

"Sanırım bizi geçmek istiyor."

"Otoyolda değiliz!"

Her iki tarafa paralel park edilmiş sıra sıra araçların daha da daraltığı dar bir sokaktaydık. Hız sınırı yirmi beşti ve Ari'nin buna harfiyen uyduğundan emindim. Belki şimdi kaygı içinde hızını yirmiye düşürmüştü. Bunun sadece arkamızdaki sürücüyü daha da sinirlendirdiğinden emindim.

Spor aracın kornasına basıldı: Ne kabalık!

"Bunun sorunu ne?" diye bağırdım.

Ari, "Kenara çekiyorum," dedi. "Belki... Yolcu koltuğunda doğum yapmak üzere bir kadın vardır."

İnanamayarak ona baktım. Bu affedilemez davranışı ancak Ari mazur görürdü. Başparmağımı diğer tarafa doğru sallayarak, "Hastane şu tarafta," diye karşılık verdim.

Ari yavaş yavaş yolun kenarına doğru ilerledi. Park etmiş iki arabanın arasında bir yer buldu ve oraya girmek için elinden geleni yapmaya koyuldu. Steyşın vagonun uzunluğu dikkate alındığında bu hiç de kolay bir iş değildi. Yine de diğer arabanın geçmesine yetecek kadar yer bırakmıştı.

Spor araba hızla yanımızdan geçip gitti. Yanan sigarasını yolcu camından dışarı sarkıtmış kadını gördüm. Kadın hızla geçen arabanın içinden Ari'ye parmak işareti yaptı.

Öfkeden kudurdum.

Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarıma battı. Karma adaletinin onlara çarptığını hayal ettim. Lastikleri patlayıp onları yoldan çıkaracak ve onlar da arabayı telefon direğine çarpacaklar...

PAT!

Ari ile birden çığlık attık. Bir an bunun bir silah sesi olduğunu sanmıştım. Ama sonra neredeyse bir blok ileride arabanın kontrolden çıktığını gördük.

Bir lastiği patlamıştı.

Elimi ağzıma kapattım. Her şeyi ağır çekimde video izliyormuşsunuz hissiyle izlemiştik. Araba yüz seksen derece dönerek mucizevi bir şekilde yol kenarına park etmiş diğer araçları ıskaladı. Kaldırıma doğru ilerledi ve ön tampon ancak telefon direği yerine dev bir palmiye ağacına çarptığında durdu. Kaput, teneke gibi buruştu.

Ari'yle birlikte donakaldık ve enkaza baktık. Sonra Ari emniyet kemerini çözüp kapısını tekmeleyerek açmaya çalıştı. Ben hareket etmeyi düşünemeden o, enkaza doğru koştu. Bense hareket edecek gücü nihayet kendimde bulduğumda yumruklarımı açabildim.

Parmaklarım uyuşmanın eşiğinde karıncalanmıştı. Tenim resmen turuncuya boyanmıştı.

Tesadüf.

Sadece tuhaf bir tesadüf.

Bir şekilde telefonumu çıkarıp polisi arayacak gücü buldum. Operatöre bilgiyi verdiğimde elimin titremesi kesildi, Ari bana doğru gelmeye başladı. "Herkes iyi," dedi nefes nefese. "Hava yastıkları açılmış."

"Polisi aradım. Birazdan burada olacak."

Başını salladı.

"*Sen* iyi misin?"

Ari koltuğuna gömüldü. "Sanırım. Sadece korktum."

"Ben de." Uzanıp elini sıktım.

Bana bakan gözlerinde acı vardı. "Korkunç bir şey söyleyeyim mi? Kazadan bir saniye sonra, ilk düşüncem şu oldu..." Ne diyeceğini bilemiyordu.

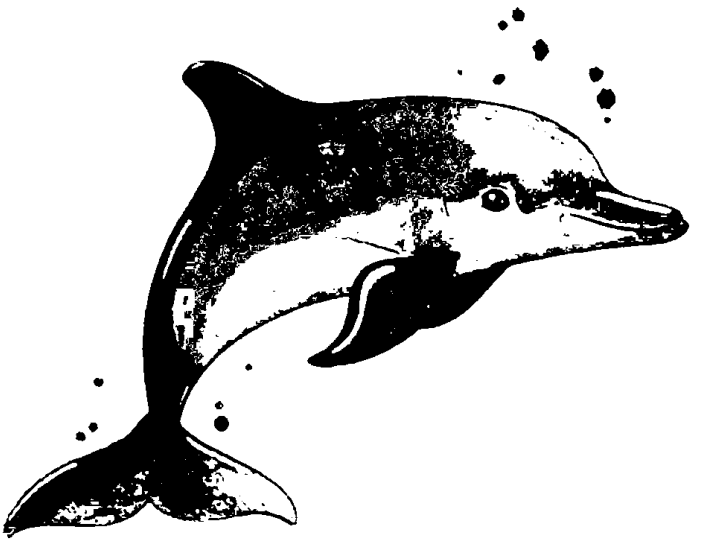
"Oh oldu," diye tamamladım onun yerine.

Yüzü suçluluk duygusuyla kasıldı.

"Ari, aptalca hareketler yapıyorlardı. Ve gerçekten dengesiz bir şekilde sürüyorlardı. Bunu söylemekten nefret ediyorum. Ancak... oh oldu onlara."

"Bunu isteyerek söylemiyorsun."

Cevap vermek yerine (çünkü bunu kastettiğime emindim) elimi çektim. "Kimsenin ciddi şekilde yaralanmadığına sevindim," dedim. "Biz de dâhil." Elimi uzatıp başımın arkasını, şişkinliğin olduğu yeri ovuşturdum. "Kafamın bu gece başka bir çarpışmayı kaldırabileceğini sanmıyorum."

YEDİ

Ertesi sabah baş ağrım dinmişti ancak fener balığı ödevimle Jude'un köpek balığıyla ilgili ödevini yazdırıp giyinirken kafamı bulandıran sersemlik devam ediyordu.

Banyo aynasındaki yansımama bakarak, "Son gün," diye fısıldadım. Bu sözler bir nevi mantraya benziyordu. Her sabah dişlerimi fırçalayıp her zamanki gibi karışmış saçımı çözmeye çalışırken beni motive ediyordu. Son gün. Son gün. Son gün.

Normalde kalkmak istediğim saatten neredeyse bir saat sonra uyanabilmiştim. Alt katta ailemin günlük kaos rutininin tüm hızıyla devam ettiğini duyabiliyordum. Babam, pikaba Kinks plağı takmıştı. Onların canlı, neşeli şarkılarından biri olan *"Come Dancing"* çalıyordu. Babamın, sabaha kendinizi iyi hissettiren müzikle başlamanın, günü kendiliğinden harika bir güne dönüştüreceğine dair bir teorisi vardı. Bana kalırsa doğruluk payı da vardı. Doğru adımlarla güne başlamanın faydalı olacağına inanıyordum ancak bazen bu neşeli sabah melodileri ilham vermekten çok, keyif vermekten öteye geçemiyordu. Ailedeki herkes bunu ona farklı vesilelerle anlatmaya çalışmıştı ama o, eleştirileri görmezden geliyordu. Sanırım tüm yaz için sabah çalınacak müzik listesini çoktan seçmişti.

Ellie -dört yaşında ve büyük duygularla dolu-, müzik eşliğinde kimsenin anlamadığı bir şeyler mırıldanıyordu. Ellie'nin hayatının, sonu gelmeyen öfke nöbetlerinden ibaret olduğunu düşündüğüm günler yaşıyorduk. *Hayır, banyo yapmayacağım. Hayır, çorap giymek istemiyorum. Hayır, balık krakerden nefret ediyorum. Baksana, Lucy balık krakerlerimi yiyor, bu hiç adil değil.*

Gümbürtü koptu. Aşağıda bir şey yere düştü, hemen ardından da annemin tiz çığlığı yükseldi: "Lucy! Evde olmaz dedim!"

"Özür dilerim!" Lucy'nin içten söylemediği özrü duyuldu. Bir saniye sonra arka cam kapının menteşelerinin gıcırdadığını duydum.

On üç yaşında olan ve bu yazın ardından resmî olarak sosyal hiyerarşi düzeninin en alt sıralarına geri dönüş anlamına gelen lise birinci sınıfa başlayacağı için öfkeli olan Lucy, muhtemelen doğduğunda karışmıştı. En azından Jude ile böyle düşünüyorduk. Onu tanımayanlar için anlatayım, Lucy popüler kızlardandı. Garip bir şekilde popülerdi. Hem de öyle klişe gençlik filmindekiler gibi popüler değildi. Okula giderken topuklu ayakkabı giymiyor, boş zamanlarının tamamını alışveriş merkezinde geçirmiyordu. Ne salak ne de kaba biriydi. İnsanlar onu seviyordu. Her türden insan. Fortuna Sahili Ortaokulu'nun mevcut sosyal çevresiyle ilgili sınırlı bilgime göre, onun hemen hemen herkesle bağlantısı olduğunu söyleyebilirdim. Neredeyse her sporu yapıyordu. Jude ve benim ihtiyatla kaçındığımız moral toplantıları, bağış toplama etkinlikleri ve diğer okul etkinlikleriyle ilgili bilgisi vardı. Onu takip etmek rahatsız ediciydi.

Bağlantısının olmadığı tek grup bizdik. Müzikle hiçbir ilgisi yoktu. Radyo dinlemiyordu ve babamızın çaldığı günün albümü yerine en son yayımlanan gerçek suç podcastlerini dinleyebilmek için kulaklıklarını takmaktan çekinmiyordu. Ailemizde enstrüman öğrenmeyi bile denememiş tek kişi oydu. (Oysa ben iki yıl piyanoya devam etmiştim ve Jude gitara ciddi

bir şans vermişti. İkimiz de başarı elde edemediğimiz için ortaokulun sonunda pes etmiştik. Annemle babamın benim için rehin dükkânından aldığı zavallı org... O zamandan beri salonumuzun bir köşesindeki orgun üzerinde toz birikiyordu.)

Ve bir de müziği seven, dokuz yaşındaki Penny vardı. Annemle babamın beynimizi yıkamak ve bizi sevmeye zorlamak için ellerinden geleni yaptıkları türden müzikle ilgilenmiyordu. Bunun yerine popu, R&B'yi ve genellikle plak mağazalarında bulunmayan Top 40 hit türü bazı alternatifleri seviyordu. Çağdaş müzikle ilgili bilgi sahibi olmamın tek sebebi oydu ve dürüst olmak gerekirse aşinalığım hâlâ oldukça azdı. Aslında ailem bizi Beatles'tan ilham alan *Yesterday* filmini izlemeye sürüklemeseydi muhtemelen Ed Sheeran'ın kim olduğunu hâlâ bilemezdim.

İroniktir ki Penny aynı zamanda Barnett çocukları arasında enstrüman çalan tek kişiydi. Bir nevi. Keman çalmayı öğrenmesinin üzerinden üç yıl geçmişti. İnsanın hatta bir çocuğun üç yılda biraz ilerleme kaydedebileceği düşünülür ancak tellerden çıkardığı sesler, başladığı günkü kadar kulak tırmalayan cinstendi. Ben elimdeki en canlı kırmızı ruju sürerken Lucy ile paylaştığı yatak odasında pratik yaptığını duyabiliyordum. Bugün enerjiye ihtiyacım vardı. Kinks'e eşlik etmeye mi çalışıyordu yoksa kendi notalarını çıkartmaya mı çalışıyordu, emin değildim. Her iki durumda da baş ağrımı kuvvetlendirmişti. Sinirle oflayıp banyonun kapısını kapatmak için ittim.

Koridordan bir ayak belirerek kapıyı durdurdu. Kapı geri açıldı.

"Hey," dedi Jude, kapı çerçevesine yaslanarak. "Havadaki özgürlüğün tadını alabiliyor musun?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı şapırdattım. "Eğlenceli. Tadı *Crest Ekstra Beyazlatma*'ya benziyor." Rujumun kapağını kapattım ve makyaj çantama attım. Onun yanından geçip

yatak odama girdim. "Goblin Mağarası'nı kuşatmak için plan yaptın mı?"

"Gerçekten bilmen gerekiyorsa Gwendahayr Adası. Bunu, hepsi gerçekten güçlü bir büyünün ipuçlarını taşıyan bir dizi antik kalıntıyı içerecek şekilde tasarlıyorum ancak büyüyü yanlış sırayla söylemeye çalışırsan veya henüz hepsine ulaşmadıysan, o zaman gerçekten çok kötü sonuçlanır. Henüz ne olduğunu bilmiyorum." Eklemeden önce tereddüt etti. "Belki de goblinlerle dolu bir mağaranın kapısını açar." Beni takip etti ama kapımın eşiğinde kaldı. Bu, bizim evimizde söylenmemiş bir kuraldı: Sözlü davet olmadan asla yatak odasına girmeyin. Genel olarak ailemizde katı sınırlar yoktu, dolayısıyla Jude ile ben ne pahasına olursa olsun bunu koruyorduk. Yaşadığımız ev yedimize yetecek donanıma sahip değildi. Sadece üç yatak odası vardı. Ebeveyn odası, Lucy ile Penny'nin ranzalı odası, üçüncü yatak odası da benimki. Jude ise dönüştürülmüş bodrumda kalıyordu. Ancak "bebek" Ellie hâlâ ebeveynlerimin odasındaki çocuk yatağında uyuduğu ve bu durumu hızla aştığı için son zamanlarda bazı düzenlemelerin yapılması gerektiği konuşulmaya başlanmıştı. Bunun özel sığınağımı kaybedeceğim anlamına gelmesinden korkuyordum. Şans eseri, ailem plak dükkânındaki işlerin yoğunluğundan, yeniden düzenleme ve yeniden dekore etme zahmetine giremeyecek kadar meşguldü, bu yüzden durum devam ediyordu. Şimdilik.

"Peki, karaokenin geri kalanı nasıldı?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Ne kadar nazik ve düşüncelisin. *Biri 'Instant Karma!'* şarkısını söylemem için adımı yazdırmış ve bana söyleme zahmetine girmemiş."

Alnı kırıştı. "Gerçekten mi?"

Dudaklarımı kıvırdım. "Lütfen. Önemli değil, kızmadım. Aslında..." Başımı iki yana salladım. "Biraz eğlendim. Ama yine de bir dahaki sefere bana söyle, tamam mı?"

"Ne? Senin adını yazmadım."

Saçımı örmeyi bırakıp ona baktım. Gerçekten baktım.

Haklı olarak şaşkın görünüyordu.

Gerçi Ari de şaşırmıştı.

"Yapmadın mı?"

"Hayır. Böyle bir şey yapmam. Senin onayın olmadan üstelik."

Örgünün ucuna bir toka sararak sabitledim. "Eğer sen ve Ari yapmadıysanız..."

Jude tereddütle, "Quint?" demeden önce bir an sessiz kaldık.

"Olamaz." Ben de aynı şeyi düşünüyordum ama bunu göz ardı etmem gerekiyordu. Şarkıyla ilgili konuştuklarımızı duymuş olamazdı. Carlos da ortalıkta yoktu. "Belki de karaokeyi yöneten kadın? Belki de bizi duydu ve ekstra desteğe ihtiyacım olduğunu mu düşündü, olamaz mı?"

"Pek profesyonelce olmaz."

"Doğru. Olmazdı." Sırt çantamı dün gece sandalyeme astığım yerden aldım. "Her neyse, sanırım bunun pek önemi yok. Şarkı söyledim. Dans ettim. Kendi adıma konuşmam gerekirse, yarı yarıya işi götürdüm."

"Bunu kaçırdığım için üzüldüm."

"Eminim üzülmüşsündür. Bu arada senin ödevinin çıktısını aldım." Tek sayfalık raporu ona uzattım.

"Teşekkürler. Peki..." Parmak eklemlerini kapı çerçevesine vurdu. "Bu gece yıl sonu şenlik ateşine gitmeyi düşünüyorum."

"Ne? Sen mi?" Her yıl düzenlenen Fortuna Sahili Lisesi'nin şenlik ateşi partisine gitmek benim gibi Jude için de tuhaf bir şeydi. Geçen yıl birçok birinci sınıf öğrencisi gitmesine rağmen biz gitmemiştik. Hatta biz ortaokuldayken bazı akranlarımızın bile gittiğini hatırlıyordum. "Neden?"

"Neler yaptıklarını görmem gerektiğini düşündüm. Denemeden yargılamamak gerek. Sen ve Ari de gelmek ister misiniz?"

İçimden geçen tepki şuydu: *Mümkün değil, biz böyle iyiyiz, teşekkürler.* Ama hâlâ Jude'un niyetini anlamaya çalışıyordum. Ona gözlerimi kısarak baktım. Her zamanki gibi görünüyordu. Fazla sıradan.

Yatağımın kenarına oturup çoraplarımı giyerken, "Oof," diyerek sızlandım. "Maya da orada olacak, değil mi?"

Bana umursamayan bir bakış attı. "İster inan ister inanma, hayatımı Maya Livingstone'un programına göre yaşamıyorum."

Kaşlarım kalktı. İkna olmamıştım.

"Her neyse," diye homurdandı. "Bu gece yapacak daha iyi bir işim yok ve senin de ödevlerle boğuşmayacağını biliyorum. Hadi. Gidip bakalım sadece."

Olacakları aklımda canlandırdım. Ben, Jude ve Ari, büyük şenlik ateşinin yanında soda içiyoruz, ayakkabılarımıza kum yapışmış, gözlerimize güneş çarpıyor, son sınıfların ucuz bira içip sarhoş olmalarını ve dalgalar arasında birbirleriyle güreşmelerini izliyoruz.

Bu düşünceye karşı ilgisizliğim yüzüme yansımıştı besbelli çünkü Jude gülmeye başladı. "Kitap da getireceğim," dedi. "Ortam kötü olursa diye. En kötü ihtimalle yemek standlarının yakınında bir yer belirleyip bütün akşam kitap okuruz. Ari'ye de gitarını getirmesini söyleyeceğim."

Geceye dair beklentilerim değişti. Ari en yeni şarkısını çalarken üçümüz, bir elimizde kitaplar diğer elimizde şekerlemelerle oturabilirdik. Hatta kulağa hoş bir akşam planı gibi geliyordu.

"Tamam, ben de geliyorum," dedim ve sırt çantamı aldım. "Ama suya girmeyeceğim."

Jude, "Bunu sormayacaktım bile," dedi. Çoğunlukla köpek balıkları yüzünden okyanusu korkutucu bulduğumu biliyordu. Ayrıca okulumuzdaki öğrencilerin yarısının önünde mayo giyme düşüncesinin içimi dinmek bilmez bir korkuyla doldurmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum.

Aşağıya indik. Babam yeni bir plak takmıştı ve Beach Boys'un neşeli melodileri oturma odasını doldurmaya başlamıştı. Kapı aralığından baktım ve babamın sehpanın etrafında dans ettiğini gördüm. Penny'yi kendisiyle dans ettirmeye çalışıyordu ama Penny yerde yatmış, babamızın tabletinde video oyunu oynuyor ve başarıyla onu görmezden geliyordu.

Genelde oturma odasından uzak durmaya çalışırdım çünkü yıllar geçtikçe orası bir tür hurdalığa dönüşmüştü. Annemle babamın hayatında temizlik ve düzen gibi konular bir süredir öncelik taşımıyordu ve ne yapacağımızı bilmediğimiz tüm rastgele eşyalar oturma odası köşelerinde birikme eğilimindeydi. Yalnızca eski klavyem değil, aynı zamanda işi bitmiş el işi projesi kutuları ve okunmamış dergi yığınları da bir köşede bekliyordu. Üstelik kayıtlar da vardı. Bir sürü vinil plak her tarafa yayılmış, eski halının üzerinde birikiyordu. Sadece o halıya bakmak bile beni strese sokuyordu.

Jude ve ben diğer tarafa doğru dönüp mutfağa girdik. Neyse ki Ellie'nin öfke nöbeti dinmiş gibi görünüyordu. Önünde pullu maymun olan en sevdiği elbisesini giymiş hâlde kahvaltı masasında oturmuş, umursamazca mısır gevreğini yiyordu. Önünde bir dergi duruyordu. Henüz okuyamıyor olsa da National Geographic Kids'teki hayvan fotoğraflarına bakmayı seviyordu. Pencereden Lucy'nin arka bahçede futbol topuyla oynadığını gördüm.

İlkokul ve ortaokullar dün kapanmıştı. İşte bu yüzden Penny ile Lucy yaz tatilinin ilk resmî gününü yaşıyordu. Eleanor'un anaokulu ise geçen hafta tatile girmişti. Ellie'nin karşısında elinde bir bardak domates suyu, dizüstü bilgisayarı ve etrafına saçılmış birkaç yığın makbuzla oturan anneme bir kez baktığınızda onun bu değişiklikten şimdiden bitkin düştüğünü anlayabilirdiniz.

Jude'la içeri girdiğimizde çaresizce omuz silkerek, "Son günün için krep yapmak istedim," dedim. "Ama yapamayacağım. Belki bu hafta sonu yaparım."

Jude, "Boşver," diye karşılık verdi ve dolaptan bir kâse aldı. Anne babamız izin verseydi, yalnızca mısır gevreği yiyerek hayatta kalmaya çalışmak işine gelirdi.

Her zamanki gibi kahvaltı için smoothie hazırlamak üzere blenderı tezgâha koydum. Sütü ve fıstık ezmesini çıkarıp meyve tabağına uzandım. Bir anda kalakaldım.

"Bu kadar muz nereye gitti?"

Kimse cevap vermedi.

"Ee, anne? İki gün önce iki salkım muz almamış mıydın sen?"

Ekrandan başını zar zor kaldırdı. "Bilmiyorum, tatlım. Bu ailede büyüme çağında beş çocuk var."

O konuşurken gözüme bir hareketlilik takıldı. Ellie dergisini kaldırıp yüzünü kapattı.

Odanın karşı tarafına geçip dergiyi elinden kaparken, "Ellie?" diye sordum. Muzdan kalan son birkaç lokmayı ağzına attı. Yanakları iyice şiştiği için çiğnemekte zorlandı. Kabuğu hâlâ elindeydi. Boş mısır gevreği kabının yanında ise diğer muz kabuğu duruyordu. "Eleanor! Bunu gerçekten yaptın mı? Bu kabalık ama! Anne!"

Annem başını kaldırıp dik dik baktı. Tabii ki bu bakışların hedefi bendim. "O dört yaşında ve bu bir muz."

İnlemeye başladım ama dilimi ısırıyordum. Konu muz değildi. İşin prensibi buydu. Onu istediğimi söylediğimi duyduğu için hepsini ağzına tıkmıştı. Eğer muzu isteyen ben değil de Jude olsaydı muzu ona gümüş tepside sunardı.

Dergiyi tekrar masanın üzerine fırlattım. "Peki," diye mırıldandım. "Başka bir şey bulurum."

Bu sefer bir torba donmuş meyve bulmayı umarak dondurucuyu karıştırmaya başladım. Ellerim boş, geri çekilip

yumruğumu sıktım. Omzumun üzerinden, muzu yutan Ellie'ye acı dolu bir bakış attım. Of. O bencil küçük...

Bir futbol topu görüş alanımıza girdi. Annemin bardağına çarpıp masaya düşürdü. Domates suyu yüzeye yayılmaya başladığı anda annem çığlık attı. O bir yandan yakınındaki makbuz yığınlarını eliyle kaparken, Ellie gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde donakalmıştı. Domates suyu masanın kenarından aşıp doğrudan kucağına akarken hiçbir şey yapmadı.

Gözlerimi kırpıştırarak dün gece Encanto'daki sarhoş serserileri hatırladım. Kiraz. Dökülen bira. Dejavu çok tuhaf bir histi.

Annem, "Lucy!" diye bağırdı.

Lucy arka kapının orada, elleri hâlâ sanki içinde görünmez bir futbol topu varmış gibi açık hâlde duruyordu. Şoka girmişti. "Ben yapmadım!"

Annem tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Ah, doğru. Eminim evren onu elinden alıp masaya fırlatmıştır!"

"Ama..."

"Orada dikilip durma! Bir bez ver!"

Lucy'yi kastettiğini biliyordum ama Jude herkesten bir adım öndeydi, ortalığı toparlamak için bir tomar kâğıt havlu getirmişti.

"Anne!" Ellie'nin sesi titriyordu. "Bu benim en sevdiğim elbise!"

Annem, "Biliyorum, tatlım," diye karşılık verdi ama bilgisayarının alt tarafında, sıvı teması olup olmadığını kontrol ederken pek dinlemediği belliydi. "Pru, kız kardeşinin üstünü değiştirmesine yardım edebilir misin?"

Adımı duymak beni kendime getirdi. Bir bardak devrildi. Bir futbol topuyla. Sadece bir tesadüf.

Ama aynı zamanda çok *garip*.

Yumruklarımı açarken parmaklarım karıncalandı. Masanın etrafından dolaştım ve Ellie yapışkan ıslak elbiseyi üzerinden çekip çıkartmam için kollarını kaldırdı.

"Bu benim en sevdiğimdi," dedi somurtarak. "Yıkanınca geçer mi?"

Bunu öyle hisli söylemişti ki kendimi suçlu hissetmiştim. Aslında olanlar benim hatam değildi. Ne içinde meyve suyu olan bardağın ne de futbol topunun yakınındaydım. Lucy'nin gerçekten daha dikkatli olmayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Üzerine biraz leke çıkarıcı dökeceğim ve işe yaramasını umacağız," dedim. "Git, bugün için giyecek başka bir şey seç."

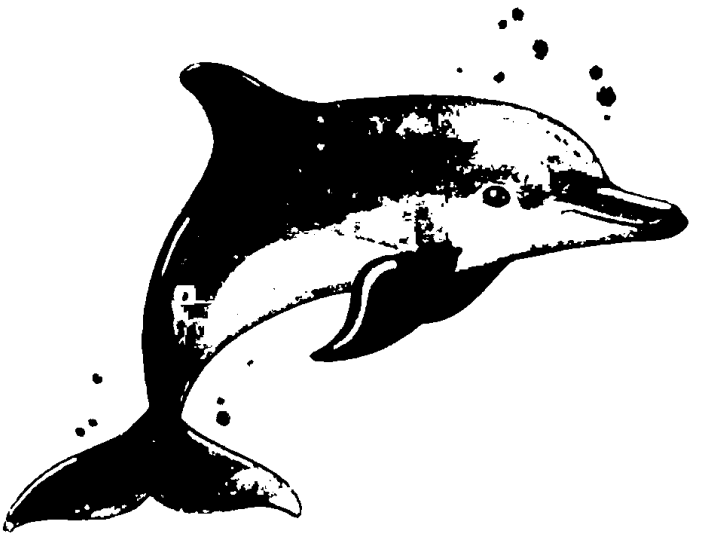
Ellie, Lucy'ye alıngan bir şekilde kaşlarını çattı ancak Lucy'nin annemle Jude'un temizlik yapmasına yardım ettiğini fark edince bir şey demedi ve bir hışımla üst katta çıktı.

"Jude, bunu kirliye atacağım, sonra yola çıkmalıyız," dedim. "Son gün. Geç kalmamalıyız."

Başını salladı ve kırmızı kâğıt havluları çöpe attı. "Yolda yemek için simit ister misin?"

"Olur, teşekkürler." Çamaşır odasına girdim, çamaşır makinesinin yanındaki plastik kutudan leke çıkarıcıyı aldım ve nemli kumaşa döktüm. Leke, ışıltılı maymunun kulağının hemen üstünden eteğin alt kısmına kadar uzanıyordu.

Muhtemelen bana öyle geliyordu ama lekenin muza benzediğine yemin edebilirdim.

SEKİZ

Bay Chavez, "Kâğıtlar masanın üzerine lütfen, sonra da notlandırılmış final projenizi oradan alın," diye bağırırken kapıdan içeri henüz adımımı atıyordum. Kaleminin kapaklı ucuyla ön masadaki kâğıt yığınına işaret etti.

Fener balığıyla ilgili raporumu çıkarıp diğerlerinin yanına bıraktım. Masaların arasında ilerlerken laboratuvar masamın boş olmadığını görünce şaşırdım. Quint gelmişti. Erkenden. Benden daha erken.

Donup kaldım. Dün gece erken geleceğini söylemiş olsa da Quint'in sözünü tutmasını gerçekten beklemiyordum. Dönemin son gününde, ikinci sınıfların yarısının, neredeyse tüm üçüncü ve son sınıf öğrencilerinin yanı sıra onun da ortalıktan kaybolacağını varsaymıştım.

Fakat karşımda şeffaf föylerle dolu üç telli bir dosyayı karıştırıyordu. Dün teslim ettiği rapordu bu. Raporumuz.

Bay Chavez'in masasına gidip ana caddenin modelini alırken ona ihtiyatla baktım. Üzerinde not var mı diye baktım ama hiçbir şey göremedim.

Ortak masamıza yaklaşıp modeli köşeye bırakırken Quint başını kaldırıp bana baktı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Sorusuna yanıt olarak başımın arkası zonkladı. Sabahtan beri rahatsızlık vermemiş olsa da düşüşümü hatırlamak içgüdüsel olarak kafamdaki yumruyu hissetmeme neden olmuştu. Artık neredeyse yok diyecek kadar küçülmüştü üstelik.

"Duruma göre değişir," diyerek sandalyeme oturdum. "Durumumuz nedir?"

Omuz silkti ve raporun üzerinden büyük mavi not kâğıdını sıyırdı ve raporu, masada tam aramıza denk gelecek şekilde yerleştirdi.

Kelimeleri görünce kalbim duracak gibi oldu.

Prudence: B-
Quint: B+
Toplam: C

"Ne?" diye bağırdım. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Bu tepkiyi vereceğini biliyordum," dedi Quint. "Söylesene, en çok hangisine üzüldün? Toplam notumuzun C olmasına mı yoksa benim senden daha yüksek not almama mı?"

"İkisine de!" diye çıkışarak Bay Chavez'in notların altına yazdığı yorumu okumak için öne eğildim. ***Prudence: Çalışma güzel ama bilimselliği zayıf. Quint: güçlü kavramlar yakalamışsın ancak anlatım dağınık ve yazı üstünkörü. Proje, temel fikirler üzerinde genel bir uyum ve takip eksikliği sergiliyor. Her iki taraf da gelişmiş iletişim ağını kullanarak ekip çalışmasından faydalanabilirdi.***

Tekrar, "Ne?" diyerek gösterdim tepkimi. Ardından boğazımın gerisinden dehşete düşmüş bir hırıltı yükseldi. Başımı salladım. "Hepsini kendim yazmam gerektiğini biliyordum."

Quint güldü. Bu herkesin dikkatini çeken içten bir kahkahaydı. "Elbette bu yorumlardan bunu anlıyorsun. Sorunun

benim katılımım olduğu açık..." Öne doğru eğilip B+ harfine vurdu.

Ona baktım. "Burada bir hata olmalı."

"Elbette."

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Nefeslerim daralıyordu. Nasıl mümkün olabilirdi bu? Daha önce hiçbir şeyden C almamıştım. Hem de kendi modelimle! Üzerinde saatlerce çalıştığım muhteşem detaylı modelimle... Bunun karşılığında B-mi almıştım?

Bir şeylerin yolunda olmadığı belliydi. Bay Chavez'in kimin ne yaptığı konusunda kafası karışmıştı. Bizim sunuma gelene kadar çok fazla sunum dinlediği için karar verme aşamasında artık yorulmuştu.

Bu doğru olamazdı.

"Tamam ama notlar bir yana," dedi Quint, yapışkan notu alıp raporun üzerine geri koyarken, "başın nasıl?"

Bunun iyi niyetli bir soru olduğunu biliyordum. Muhtemelen bununla zalimce bir şey kastetmediği açıktı. Ama yine de bu sanki onun önemsiz bulduğu bir şeye aşırı tepki veriyormuşum gibi suçlayıcı hissettiriyordu.

"Başım iyi," dedim kızarak.

Sandalyemi masadan uzaklaştırırken dosyayı elime aldım. Daha sonra sınıfın ön tarafına doğru yürüdüm. Bugün derse katılmaya karar vermeyen birkaç öğrenci daha içeri giriyordu. Ben sıraların arasından buldozer gibi ilerlerken Claudia son saniyede önümden çekilebildi.

Bay Chavez geldiğimi gördü ve duruşundaki, omuzlarındaki, ifadesindeki değişikliği fark ettim. Destek, beklenti, sürpriz istemiyordu.

Kendi yapışkan notunu görebilmesi için dosyayı havaya kaldırarak, "Sanırım bir hata oldu," dedim. "Bu doğru olamaz."

İç çekti. "Sizden dönüş alacağımı hissettim, Bayan Barnett." Parmaklarını birleştirdi. "Ödeviniz güçlü. Olağanüstü

bir sunumcusunuz, fikirleriniz sağlam, model muhteşemdi. Eğer bu bir işletme sınıfı olsaydı kesinlikle A+'lık bir çalışma olurdu." Durakladı, ifadesi sempatikti. "Ama bu bir iş geliştirme sınıfı değil. Bu bir biyoloji dersi ve göreviniz bu yıl ele aldığımız konularla ilgili bir konu üzerinde sunum yapmaktı." Omuz silkti. "Ekoturizm ve biyolojinin kesinlikle örtüşen pek çok alanı var ama siz bunların hiçbirine değinmediniz. Bunun yerine kâr potansiyeli ve pazarlama kampanyalarından bahsettiniz. Şimdi... Eğer o raporda yer alan *herhangi* bir şeye birlikte katkıda bulunduğunuza inansaydım, bu hem bireysel hem de birleşik notlarınızı önemli ölçüde yükseltirdi. Ama sen ve Quint bunun bir ekip çalışması olarak görülmediğini açıkça belirtmiştiniz." Kaşlarını kaldırdı. "Doğru mu?"

Ona baktım. Olanları bildiği için onunla tartışamazdım. Elbette bu bir ekip görevi değildi. Bana göre Quint'in bu raporu sunması bir mucizeydi. Ama onunla eşleşmem benim suçum değildi!

Gözlerimin ardında her şeyden olduğu kadar hayal kırıklığından da kaynaklanan gözyaşlarının toplandığını hissettim. "Ama bunun üzerinde çok çalıştım," dedim. Sesimi dengede tutmak için çabalasam da başaramadım. "Kasım ayından beri araştırıyorum. Topluluk liderleriyle röportaj yaptım, benzer pazarların çabalarını karşılaştırdım, ben..."

Bay Chavez başını sallayarak, "Biliyorum," dedi. Üzgün ve yorgun görünüyordu ve bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. "Ancak çok üzgünüm ama sen görevin kapsamına uymadın. Bu bir bilim projesiydi, Prudence. Bir pazarlama kampanyası değil."

"Bunun bir bilim projesi olduğunu biliyorum!" Kollarımdaki dosyaya baktım. Üzerindeki fotoğraf da bana bakıyordu, oltaya dolanmış fok ya da denizaslanı ya da her neyse. Kederli gözleri kelimelerin anlatamayacağı kadar çok şey söylüyordu. Başımı sallayıp Bay Chavez'in görmesi için tekrar kaldırdım.

"Fakat siz Quint'e benden daha yüksek not verdiniz, değil mi? Onun tek yaptığı fikirlerimi alıp bunları daktiloya yazmaktı ve buradaki notunuza göre bunu da pek iyi becerememiş!"

Bay Chavez kaşlarını çattı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Sanki aniden farklı bir dil konuşmaya başlamışım gibi bana bakıyordu.

O sırada sınıfın sessizleştiğini fark ettim. Herkes bizi dinliyordu.

Aslında artık tek başıma durmuyordum. Bay Chavez'in gözleri yana kaydı. Bakışlarını takip ettim ve Quint'in kollarını kavuşturmuş hâlde yanımda durduğunu gördüm. İfadesini okuyamıyordum ama sanki öğretmenimize, *Gördünüz mü? Buna katlanmak zorunda kaldım*, diyor gibiydi.

Omurgamı dikleştirdim. Öyle sert nefes aldım ki sinüslerimin arkası zonkladı. Ama en azından bu hareketim gözyaşlarımın akmasını engellemiş oldu. "Lütfen," dedim. "Bize bu projenin notumuzun yüzde otuzu değerinde olduğunu söylediniz. Bunun ortalamamı düşürmesine izin veremem. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı. Tekrar yapabilir miyim?"

Bay Chavez ihtiyatlı bir tavırla, "Bayan Barnett," dedi, "raporunuzu teslim etmeden okudunuz mu?"

Gözlerimi kırptım. "Raporum mu?"

Projenin kapağını işaret etti. "Orada sadece Quint'in adı yok. Birlikte çalışırken zorlanmışsınız, onu anladık. Hatta belki de bu zamana kadar bu dersi alan bütün gruplardan daha zorlu geçmiş. Ancak en azından raporu okumanız gerekirdi. Değil mi?"

Kalakaldım. Hiçbir şey söyleyemedim.

Bay Chavez'in gözleri hayretler içinde Quint'e kayıp sonra yeniden bana döndü. O güldü ama bunu engellemek için burnunun üzerini kaşıdı. "Şimdi anladım."

İçinde neler yazdığını merak ederek elimdeki rapora baktım.

"Eğer size yeniden yazma şansı verirsem," dedi öğretmenimiz, "O zaman herkese aynı şansı tanımam gerekir."

"Yani?" Hâlâ yarısı boş olan sınıfı işaret ettim. "Kimse bunu istemez sizden."

İkimiz de bunun doğru olduğunu bildiğimiz hâlde kaşlarını çattı. Sonra bu kez daha uzun bir iç çekti ve Quint'e baktı. "Peki ya siz, Bay Erickson? Projenizi yeniden göndermek ister misiniz?"

"Hayır!" diye bağırdım. Aynı anda Quint sanki bu şimdiye kadar duyduğu en komik şeymiş gibi gülmeye başladı. Ona dehşet içinde baktım ve tekrar Bay Chavez'le yüzleştiğimde omzumu ona çevirmeye çalıştım. "Öyle demek istemedim... Raporu tekrar yapmak istiyorum. Bu sefer tek başıma."

Quint nefesini toplayıp şunu eklediğinde öğretmenimiz başını sallamaya başladı: "Hayır, ben böyle iyiyim. C'den son derece memnunum, teşekkür ederim."

Onu işaret ettim. "Gördünüz mü?"

Bay Chavez umutsuzca omuz silkti. "O zaman olmaz. Üzgünüm."

Sözleri beynimde yankılandı. Şimdi ne dediğini idrak etmekte zorluk çeken bendim. "Olmaz mı? Ama siz sadece..."

"İsterseniz ikinize de dosyayı yeniden gönderme şansı sunuyorum." Sesini yükseltip sınıfa baktı: "Ödevinin yeteneklerinin en iyi şekilde karşılamadığını düşünen ve bir şans daha isteyen herkese kapım açık. Ancak... bu bir ekip projesi. Ya tüm takım puanını yükseltmek için çalışır ya da bu sayılmaz."

"Ama bu adil değil!" dedim. Sesimdeki sızlanma beni korkutuyordu. Ellie gibi konuşuyordum. Fakat elimden bir şey gelmiyordu. Quint bunu yapmayacağını söylüyordu. Kendi notumu yükseltmek için şimdiye kadar tanıştığım en tembel insanlardan birine güvenmek zorunda kalmamalıydım.

Arkamda Quint kıs kıs gülünce alevli bakışlarımı ona çevirdim. Hemen sustu, sonra topuklarının üzerinde dönüp masamıza doğru yürüdü.

Bay Chavez beyaz tahtaya bir şeyler karalamaya başladı. Yaklaştıkça sesimi alçalttım. "O hâlde farklı bir takım arkadaşı istiyorum," dedim. "Bunu Jude'la yapacağım."

Başını salladı. "Özür dilerim, Prudence. Beğensen de beğenmesen de Quint senin takım arkadaşın."

"Fakat onu ben seçmedim. Onun motivasyon eksikliğinden dolayı cezalandırılmamalıyım. Ve onun her zaman geç kaldığını biliyorsunuz. Bu dersi, deniz biyolojisini ya da bu projeyi kesinlikle umursamıyordu!"

Bay Chavez yazmayı bırakıp bana döndü. Durumu yeniden gözden geçirdiğine inanmak istiyordum ama içimden bir ses, sorunun bu olmadığını söylüyordu. O konuşurken dudaklarından dökülen her kelimede sinir kat sayımı arttırmaya devam etti.

"Hayatta," dedi yavaş yavaş konuşarak, "birlikte çalışacağımız insanları nadiren seçebiliyoruz. Patronlarımız, akranlarımız, öğrencilerimiz, takım arkadaşlarımız. Lanet olsun, eşlerimiz dışında ailemizi bile seçemiyoruz." Omuz silkti. "Ama bunu yapmak zorundayız. Bu proje, deniz biyolojisiyle olduğu kadar birlikte çalışmanın bir yolunu bulmakla da ilgiliydi. Üzgünüm ama sen ve Quint bunu yapmadınız." Sesini yükseltip tekrar sınıfa döndü. "Projesini yeniden göndermek isteyen herkes, gözden geçirilen makalelerini 15 Ağustos'a kadar bana e-postayla gönderebilir. İş bölümünü nasıl yaptığınızın bir özetini de eklemeyi unutmayın."

Dişlerimi sıktım. Dosyayı alıp göğsüme doğru bastırdığımı fark ettim.

Bay Chavez'in dikkati yeniden bana döndü ve dosyaya baktığında, beyazlayan parmak eklemlerimi fark etti. "Bir tavsiye ister misin, Prudence?"

Yutkundum. Ne söyleyeceğini duymak istemiyordum ama başka seçeneğim var mıydı?

"Bu biyoloji dersi. Belki planınızın korumak için çok çabaladığı hayvanları ve yaşam alanlarını öğrenmeye biraz zaman ayırırsanız, insanlara neden önem vermeleri gerektiğini anlatabilirsiniz. Turistler neden onları umursamalı? Ve..." İşaret çubuğunu dosyaya doğru döndürdü. "Belki partnerinin yazdıklarını okumaya zaman ayırabilirsin? Bunun seni şaşırtacağına eminim ama aslında oldukça iyi fikirleri var."

Bana cezalandırma sınırında bir bakış attı, sonra tekrar tahtaya döndü.

Açıkça reddedildiğim için ağır adımlarla masaya doğru yürüdüm. Quint taburesinin arka ayakları üzerinde geriye doğru yaslanmış, parmakları başının arkasında kenetlenmiş durumda oturuyordu. Tabureyi altından tekmelemeyi hayal ettim ama vazgeçtim.

Yanındaki tabureye çökerken Quint neşeli bir şekilde, "Şuna ne dersin?" dedi. "Aslında oldukça iyi fikirlerim varmış. Kimin aklına gelirdi ki?"

Cevap vermedim. Nabzım kulaklarımda atıyordu.

Bu. Haksızlıktı.

Belki müdürle konuşabilirdim, değil mi? Elbette buna izin vermezdi.

Diğer birkaç öğrenciyle birlikte son notların üzerinden geçen Bay Chavez'e dik dik baktım. Hiçbir öğretmen tarafından böylesine ihanete uğradığımı hissetmemiştim. Masanın altında ellerimi iki yumruk hâline getirdim. Bay Chavez'in kaleminin sızdırdığını ve gömleğinin her yerine koyu mavi mürekkep bulaştığını hayal ettim. Ya da bilgisayarının klavyesine kahve döküldüğünü. Ya da...

"Günaydın, Bay C!" Ezra, çöp sepetine doğru yürüyen Bay Chavez'in sırtına sertçe vurdu.

"Ah!" Bay Chavez bağırarak elini ağzına götürdü. "Ezra, sakin ol. Senin yüzünden dilimi ısırdım." Parmaklarını ağzından çektiğinde kesin olarak söylemek için çok uzak mesafede olsam da orada biraz kan gördüğümü sandım.

Aha.

Kesinlikle fiziksel bir zarar görmesini beklemiyordum ama aslında hoşuma gitmişti.

"Üzgünüm, dostum. Yaşlı ve zayıf olduğunu unuttum." Ezra, Maya'nın kâğıtlara baktığı masasına doğru giderken kıkırdadı.

Tekrar koltuğuma yerleştim. Kendimi biraz hafiflemiş hissediyordum ama aldığım not hâlâ aklımı kurcalıyordu.

Ezra bağırarak Maya'ya yumruk attı. "B+! Başardık!"

Ağzım açık kaldı. "Ezra bile bizden daha iyi not mu aldı? Yaptığı tek şey köpek balığı yüzgeci çorbasının lezzetinden bahsetmekti!"

Hayır. Buna dayanamazdım.

Bu arada Quint telefonunu çıkardı ve olabildiğince rahatlamış bir şekilde fotoğraflarına göz atmaya koyuldu.

Başım dönüyordu. Bay Chavez'in modelim ve sunumumla ilgili söylediklerini düşünüyordum. Bu konuda neyi değiştireceğimi anlayamamıştım. Daha fazla kuram katmak? Daha fazla biyolojiden bahsetmek? Yerel yaşam alanlarından daha fazla söz etmek? Bunların hepsini yapmıştım zaten.

Değil mi?

Yine de, doğru ya da yanlış, o yapışkan notta beni izleyen bir C, adımın yanında da bir B- vardı. Burun deliklerimden keskin bir nefes verdim.

O nefret dolu yapışkan nota bakarak, "Quint?" dedim. Sessizce. Yavaşça.

Çileden çıkarıcı ve neşeli bir şekilde yanıt verdi: "Evet?"

Yutkundum. Masanın altında parmaklarımı kalçalarıma bastırdım. Onu boğmamak için. Önlem olarak.

"Lütfen," dedim boğazımı temizleyerek, "lütfen bu projeyi benimle yeniden yapar mısın?"

Bir an ikimiz de hareketsiz kaldık. Heykel gibi hareketsiz. Onu gözümün ucuyla görebiliyordum. Telefonunun ekranı kararıncaya kadar bekledi ve hiç konuşmadı. Odak noktam masanın kenarına kaydı. Telefonu ellerinin arasına almıştı. Başımı çevirmek zorunda kaldım. Ta ki onunla göz göze gelene kadar.

Bana bakıyordu. Tamamen ifadesizdi.

Nefesimi tuttum.

Sonunda, alaycı bir ses tonuyla, "Cazip teklif. Ancak... Hayır."

"Of, lütfen," dedim, onunla yüzleşmek için dönerken. "Buna mecbursun!"

"Kesinlikle buna mecbur değilim."

"Ama Bay Chavez'in ne dediğini duydun! Ekip çalışması olması gerekiyor."

Kahkaha attı. "Ah, şimdi bir takım olacağımıza mı inanmam gerekiyor?" Başını salladı. "Ben mazoşist değilim. Almayayım, kalsın."

Bay Chavez dikkatimizi çekmek için ellerini çırparak, "Pekâlâ, sınıf," dedi.

"Ben bu ödevlere not verirken bunu boş ders olarak değerlendirin."

Sınıf, onun son dakikada bir test yapmayacağını öğrenince sevinçten havaya uçtu.

Quint'in eli havaya kalktı ama söz verilmesini beklemedi: "Yerimizi değiştirebilir miyiz?"

Bay Chavez'in dikkati masamıza yöneldi ve kısa süreliğine de olsa bana baktı. "Olur ama sessiz olun, tamam mı? Yapacak işlerim var."

Quint'in taburesi muşamba zemini sıyırdı. Eşyalarını toplarken yüzüme bile bakmadı. Ezra'nın yanına oturmadan önce, "Gelecek yıl görüşürüz," dedi.

İkisi birbirlerine proje notları üzerinden beşlik çakarken hırladım. Bu olamazdı. Quint benim notumdan, başarımdan ve geleceğimden sorumlu olamazdı!

Jude, Quint'in boş taburesine kayarak, "Pru? İyi misin?" dedi.

Ona döndüm. İçim fırtına bulutu gibi dalgalanıyordu. "Caleb'la sen kaç almışsınız?"

Jude okul klasöründen bir kâğıt çıkarmadan önce tereddüt etti. Üzerinde mavi yapışkan not vardı. Sadece A harfi yazılıydı.

Sinirden inledim. Sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark ederek Jude'a isteksizce baktım. "Yani, senin için sevindim."

"İnandım, kardeşim." Quint'e baktı. "Gerçekten yeniden yapmayı denemek istiyor musun?"

"Evet ama Quint reddediyor. Yine de bir şeyler düşüneceğim. Beni projenin bana düşen kısmını yeniden göndermekten alıkoyamaz, değil mi?"

"Quint mi yoksa Bay Chavez mi?"

"İkisi birden." Kaşlarımı çatarak kollarımı kavuşturdum. "Açıkçası kurama yeterince yer vermemiştim. Yani şu anda planım bu raporun kuram kısmını halletmek. Fortuna Sahili'nde kuramla iç içe geçmiş bir turizm sektörü hayal edeceğim ki, bölge sakinlerine yüksek lisans diplomaları verilecek."

"Harika. Bu bana okul ücreti ödemelerinde büyük miktarda tasarruf sağlar."

Jude eskiz defterini çıkardı ve kanlı, savaştan zarar görmüş bir grup elf çizmeye başladı. A'larla dolu yapışkan notuyla içi rahatlamıştı besbelli, ki doğal olan da buydu.

Sürenin sonunda Sayın Chavez ödevlerimizi geri verdi. Son, önemsiz ev ödevimiz. Fener balığının adaptasyonlarını üstlenmeyi seçtiğim için A+ aldım. Öfkemi bastırmaya yetmedi.

Zil çalar çalmaz eskiz defterini kaldırmaya başlayan Jude'u geride bıraktım. Quint ve Ezra zaten kapıya giden yolun yarısına

ulaşmışlardı. Onların peşinden koştum. Quint'in kolunu yakalayarak, "Bekle!" dedim.

Onun... kol kasları mı vardı?

Tanrım.

Quint bana döndü. Bir anlığına şaşırdı ama ifadesi hızla soğudu. "Artık çaresiz biri gibi davranıyorsun."

Onu zar zor duyuyordum. Bu gömleğin altına ne giymişti?

"Prudence?"

Gerçekliğe dönerek elimi çektim. Sıcaklık yanaklarıma hücum etti. Quint'in gözleri kuşkuyla kısıldı.

"Lütfen," diye kekeledim. "Sicilimde C olamaz."

Benim küçük sorunlarım ona komik geliyormuş gibi dudakları yana doğru kıvrıldı. "Hapse girecekmişsin gibi konuşuyorsun. Bu sadece ikinci sınıf biyoloji dersi. Ölmezsin."

Masasını toplayan Bay Chavez, "Bunu duydum!" diye bağırdı.

"Bay Chavez, lütfen!" dedim. "Ona benimle bunu yapması gerektiğini söyleyin, ya da... ya da bunu kendi başıma yapabileceğimi söyleyin!"

Bay Chavez başını kaldırıp omuz silkti.

Vay be!

"Bak," dedim Quint'e dönerek. "Bunun dünyanın sonu olmadığını biliyorum ama daha önce hiç C almamıştım. Ve bu model üzerinde gerçekten çok çalıştım! Bu projeye ne kadar emek verdiğimi bilemezsin." Gözlerim yaşarmaya başladı. Bunu hiç beklemiyordum. Quint'e, İnek Prudence'a saldırması için daha fazla silah vermeden önce duygularımı bastırmaya çalıştım.

"Haklısın," dedi.

Gözlerimi şaşkınlıkla açtım.

"Bu proje üzerinde ne kadar sıkı çalıştığın konusunda hiçbir fikrim yok." Omuz silkerek geri çekildi. "Çünkü yardım edeceğim kadar bana güvenmedin."

Sana güvenmedim mi? Çığlık atmak istiyordum. *Denemedin bile!*

"Ayrıca," diye ekledi, "yazın yapacak daha önemli işlerim var."

İnledim. "Ne gibi? Video oyunları oynamak, sörf yapmak gibi mi?"

"Evet," diye karşılık verdi öfkeli bir kahkahayla. "Beni çok iyi tanıyorsun." Dönüp uzaklaşmaya başladı.

Seçeneklerim tükenmiş gibi hissediyordum. Çaresizlik etrafımı sarıyor ve öfkemi daha da alevlendiriyordu. Çaresiz hissetmekten hoşlanmıyordum.

Quint'in geri çekilmesini izlerken yumruklarımı sıktım, yerin yarıldığını ve onu bütünüyle yuttuğunu hayal ettim.

Öğretmenimiz, "Bir dakika, durun Bay Erickson," diye seslendi.

Quint durakladı.

"Neredeyse unutuyordum." Bay Chavez evraklarını karıştırıp bir dosya çıkardı.

"İşte o ekstra kredi ödevi. Burada harika iş çıkardınız. Fotoğraflar gerçekten etkileyici."

Quint'in yüzü yumuşadı ve dosyayı gülümseyerek aldı. "Teşekkürler, öğretmenim. İyi bir yaz geçirmenizi dilerim."

Quint sınıftan çıkarken şaşkınlıktan ağzım açık bakakaldım.

Neydi bu şimdi?

Bay Chavez'e döndüm. "Bir dakika. Onun fazladan kredi için başka bir ödev yapmasına izin mi verdiniz? Peki, ben notumu yükseltmek için bir şey yapamaz mıyım?"

Bay Chavez iç çekti. "Hafifletici sebepleri vardı, Prudence."

"Ne gibi?"

Dudaklarını araladı ama sonra duraksadı. Omuz silkti. "Belki laboratuvar partnerinize sorsanız daha iyi olur."

Öfkeli bir kükreme çıkartarak eşyalarımı toplamak için masaya geri döndüm. Jude iki başparmağı da sırt çantasının askılarına kilitlenmiş durumda endişeyle beni izliyordu. Sınıfta kalan tek öğrenciler bizdik.

"Bu cesur bir çabaydı," dedi.

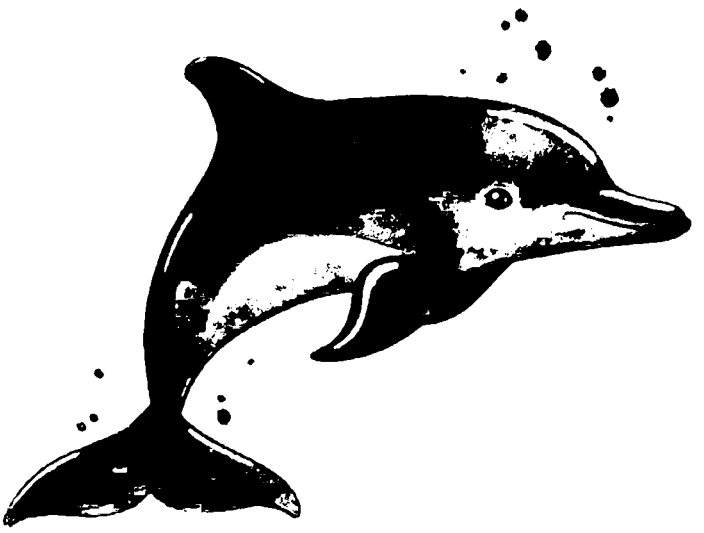
"Benimle konuşma," diye mırıldandım.

Her zaman uzlaşmacı olan Jude başka bir şey söylemedi. Ben dosyayı çantama tıkıp proje modelimi alırken sadece bekledi.

Sanki evren bana eşek şakası yapıyormuş gibi hissediyordum.

DOKUZ

Okulun son gününün kalanı olaysız geçti. Öğretmenlerin de en az bizim kadar yaz tatiline hevesli olduğu ve çoğunun bu son zorunlu saatleri rahat geçirmeye çalıştığı aşikârdı. İspanyolca dersini sevimsiz bir dönem dizisi izleyerek geçirdik. Tarihte Bay Gruener'in "yarı eğitici" dediği masa oyunlarını oynadık: Risk, Battleship. Bay Whitefield bize İngilizce olarak bir sürü müstehcen Shakespeare alıntısı okudu. Bizim için eski moda İngilizceden tercüme etmesi gereken pek çok hakaret ve cinsel şaka öğrendik. Ancak ders saati bittiğinde sınıf arkadaşlarımın hepsi gülerek birbirlerine, "Seni kabartmalı çıban!" ve "Seni krem yüzlü ahmak!" demeye başladı.

Aslında çok eğlenceli bir gündü. Hatta bir süreliğine biyolojideki fiyaskoyu unutmayı bile başardım.

Son dersten çıkarken, Bayan Dunn bizi, sanki pikniğe giden altı yaşında bir çocukmuşuz gibi sakızlı ayılar ve balık krakerleriyle dolu şeker poşetleriyle uğurladı. Sanırım son gün gelme zahmetine girmemizin ödülüydü bu.

"Sayonara! Hoşça kalın! Elveda!" Kapısında poşetleri dağıtırken, "İyi seçimler yapın!" demeyi de ihmal etmedi.

Jude'u okulun ön merdivenlerinde beklerken buldum. Öğrenciler özgürlüklerinin heyecanıyla dalgalar hâlinde sürükleniyordu. Önümüzde dolu dolu bir tatil vardı: güneşli plaj günleri, tembellik günleri ve Netflix maratonu günleri, havuz partisi günleri ve tahta kaldırımda aylaklık günleri.

Günün erken saatlerinde Bayan Dunn'ın dersine giren Jude, yolda balık krakerinin poşetini yarıladı. Yanına oturdum ve normalde de hiç sevmediğim atıştırmalıklarımı ona uzattım. Dostça bir sessizlik içinde oturuyorduk. İkiz olmanın en sevdiğim yanlarından biri buydu. Jude ve ben tek kelime konuşmadan saatlerce birlikte oturabiliyorduk ve sanki çok derin bir konuşma yapmışız gibi hissediyordum. Geyik muhabbeti yapmazdık. Birbirimizi eğlendirme ihtiyacı duymazdık. Sadece yan yana dururduk.

"Daha iyi hissediyor musun?" Onu biyoloji dersinden sonra ilk kez gördüğüm için neyden bahsettiğini hemen anladım.

"Hiçbir değişiklik yok," diye cevap verdim.

Başını salladı. "Ben de öyle düşündüm." Atıştırmalıklarını bitirdikten sonra plastik poşeti toplayıp en yakındaki çöp kutusuna attı. Poşet en az dört metre öteye düştü. Homurdanarak oraya doğru yürüdü ve poşeti aldı.

Ari'nin arabasının geldiğini görmeden önce sesini duydum. Birkaç saniye sonra mavi steyşın vagon park alanına girdi ve tabelalarda belirtilen saatte beş mil sınırını aşmadı. Merdivenlerin sonuna yanaştı ve ağzında bir parti düdüğüyle açık pencereden dışarı doğru eğildi. Bir kez üfleyerek gümüş şeritli bobini cızırtılı, kutlama niteliğinde bir patlamayla öttürdü.

"Özgürsünüz!" diye bağırdı.

"Kölelikten azat edildik!" diye yanıtladı Jude ve ekledi: "Artık onların angarya işleriyle uğraşmayacağız!"

Arabaya bindik. Jude ve uzun bacakları önde, ben arkada oturdum. Yaza doğru şekilde başlamaya kararlı olarak bu öğleden sonrayı haftalar öncesinden planlamıştık. Otoparktan

çıkarken, günün geri kalanında Quint'i ve sefil sunumumuzu unutmaya yemin ettim. Bu sorunu çözmeye karar vermeden önce yaz tatilinin keyfini çıkarabileceğim bir günüm olabileceğini düşünüyordum. Yarın bir şeyler düşünürdüm.

Ari bizi doğrudan iskeleye götürdü. Burada "lavanta nanesi" ve "zerdeçal haşhaş tohumu" gibi sıra dışı tatları karıştırmasıyla bilinen lüks bir dondurma salonu olan Salty Cow'un dondurmalarını yiyecektik. Ama oraya vardığımızda kapının önünde kuyruk olduğunu gördük. Bazı müşterilerin yüzlerindeki sabırsız bakışlar bana sıranın bir süredir hareket etmediğini düşündürdü.

Ari ve Jude'la birbirimize baktık.

İkisi sıraya girerken, "Ben neler olduğuna bakacağım," dedim. Kapıdan içeri girdim. "Üzgünüm, sırayı bozmaya çalışmıyorum, sadece neler olduğunu anlamak istiyorum."

Üç küçük çocuğuyla ayakta duran bir adam öfkeden patlamak üzereydi. "Hep öyle olur zaten," dedi ve öfkeyle kasiyeri işaret etti.

Bir kadın, tezgâhın arkasındaki, benden pek de büyük olmayan zavallı kıza bağırıyordu. Kız ağlamanın eşiğindeydi ama kadın aman dinlemiyordu. *Ne kadar beceriksizsin? Bu sadece dondurma, roket bilimi değil! Bu siparişi bir ay önce verdim!*

Kız, yüzü kızararak, "Özür dilerim," diye yakardı. "Siparişi almadım. Ne olduğunu bilmiyorum. Herhangi bir kayıt tutmadık..."

Gözyaşlarının eşiğinde olan tek kişi o değildi. Atkuyruklu küçük bir kız, elleri cam dondurma kutusunun üzerinde durmuş, öfkeli kadınla ebeveynlerine bakıp duruyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sızlanıyordu.

"Müdürünüzle konuşmak istiyorum!" diye bağırdı kadın.

Tezgâhın arkasındaki kız, "Burada değil," dedi. "Elimden bir şey gelmiyor. Üzgünüm!"

Kadının neden bu kadar öfkeli olduğunu bilmiyordum ve bunun önemli olduğundan da emin değildim. Söylediği gibi, burada sadece dondurma vardı ve zavallı kasiyerin elinden gelenin en iyisini yaptığı ortadaydı. Müşteri en azından medeni davranabilirdi. Bu zavallı çocukları ve beni dondurmalarımızı almaktan alıkoyduğundan bahsetmiyordum bile.

Derin bir nefes alarak kadına doğru hücum etmeye hazırlandım. Belki mantıklı davranırsak müdürün telefon numarasını alabilirdik ve o da gelip bu konuyu halledebilirdi.

Ellerimi belime koydum.

İleriye doğru iki adım attım.

"Burada neler oluyor?" diye çıkıştı sert bir ses.

Durdum. Sıradaki insanlar geri çekilerek gelen polise yol açmıştı.

Ya da... Kadının hakkından polisin gelmesi daha doğru olurdu, değil mi?

Tezgâhtaki kadın tekrar bağırmak üzere ağzını açtı ama bekleyen müşteriler tarafından sözü kesildi. Polis memurunun varlığı onları cesaretlendirmişti ve birdenbire hepsi kasiyer adına konuşmaya istekli hâle gelmişti. *Bu kadın baş belası. Kaba ve saygısız. Hemen buradan gitmesi gerek!*

Dükkândaki hiç kimse, özellikle de tüm hikâyeyi duymuş olanların bile onu savunmaya çalışmaması kadını şaşırtmıştı.

Memur, "Üzgünüm, hanımefendi ama size dışarı kadar eşlik etmem gerekiyormuş gibi görünüyor," dedi.

Kadın utandı. Bense hayrete düşmüştüm. Yine de kızgındım. Hırlayarak tezgâhtan bir kartvizit aldı ve yanaklarından gözyaşlarını silen kıza alaycı bir tavırla baktı. Dışarıda onaylayan alkış sesleri duyulmadan önce, "Bu konuda yöneticinizi arayacağım," dedi.

Ellerimi sallayarak Jude ve Ari'nin yanına döndüm. Parmaklarımda bir nedenden dolayı yine o tuhaf karıncalanma

hissi vardı. Olanları anlattım ve çok geçmeden sıra yeniden hareket etmeye başladı.

Dondurmamızı bitirdikten sonra, büfeden bir bisiklet kiralayıp iskelede pedal çevirerek bir saat geçirdik. Ari tuhaf suratlar yaptığımız bir sürü fotoğraf çekti. Jude ile ben birbirimize bacaklarımızı hareket ettirmemiz gerektiği için bağırıp durduk. Ta ki iskelenin tüm genişliğini kaplayan ve kaplumbağa hızıyla dolanan bir grup turistle karşılaşana kadar.

Onlara çarpmamak için bisikleti yavaşlattık. Ari bisiklet kornasını çaldı.

Turistlerden biri dönüp baktı, bizi fark etti ve hemen sohbetine döndü. Bizi tamamen görmezden geliyorlardı.

"Müsaade eder misiniz?" dedi Jude. "Geçebilir miyiz?"

Cevap vermediler.

Ari tekrar kornaya bastı. Ve yeniden. Hâlâ yoldan çekilmiyorlardı. Bu da ne? Buranın sahibi olduklarını falan mı sanıyorlardı böyle? Yürüyün!

Direksiyondaki parmak eklemlerim beyazladı.

"Geliyorum! Duramıyorum! Yoldan çekilin!" diye bağıran biri diğer yönden bize doğru hücum etti.

Kaykaylı beş genç onlara doğru yaklaşırken turistler şaşkınlıkla bağırıp dağıldılar. Kadınlardan birinin sandaleti ayağından çıktı ve sandalet kaykayın tekerleklerinden birinin altında kaldı. Bir adam kendini o kadar hızlı geriye çekti ki dengesini kaybetti ve iskelenin kenarından aşağıdaki kuma düştü. Jude, Ari ve ben birbirimize bakıp omuz silkerken hepsi düşüncesiz genç holiganlara bağırmaya başladı.

Turistlerin yeniden toplanmaması için hızla pedal çevirdik.

Bisikleti geri bıraktıktan sonra, balık ve patates kızartması standından devasa bir sepet dolusu sarımsaklı patates kızartması sipariş ettik ve kaldırıma oturup, fazla yaklaşan açgözlü martılara kum atarak patates kızartmalarımızı yedik. İçlerinden biri Ari'nin bağırıp piknik masasının kenarından

eğilmesine yol açacak kadar yaklaştığında, Jude kuşların kavga etmesi için sepetin altındaki yanmış patates kırıntılarından bazılarını onlara fırlattı.

Bir saniye sonra stant çalışanlarından biri bunu fark edince, "Aptallar bile yaban hayatını beslememek gerektiğini bilir," diyerek bağırdı. Jude'un yüzünde suçluluk dolu bir ifade belirdi. Suçlandığında kendini kötü hissederdi.

Çalışan arkasını döner dönmez arkasından yumruğumu salladım. Bir martı aşağıya doğru uçup çalışanın kafasından kâğıt şapkayı kaptığında kolumu indirdim. Kuş uzaklaşırken çalışan çığlık atıp şaşkınlıkla eğildi.

Kuşun ve şapkanın gün batımına doğru kaybolmasını izledim.

Tamam.

Sadece bana mı öyle geliyor yoksa...

Elime baktım.

Hayır. Bu çok saçma.

Güneş ufka doğru batmaya başladığında, nihayet her yıl şenlik ateşi partisinin yapıldığı, şehir merkezinin yaklaşık bir mil kuzeyindeki kıyı şeridindeki koya doğru yol aldık. Şenlik ateşi geleneğinin ne kadar süredir devam ettiğini bilmiyordum. Kaç sınıf alevlerin etrafında sarhoş bir şekilde dans etti, kaç son sınıf tamamen giyinik bir şekilde sörfün içine daldı, insanların gittiği kayalık girintilerde kaç tane sevişme seansı gerçekleşti, kim bilir... Güya. İlk elden bilmem ama hikâyeler duyuyorduk işte.

İlk gelen sayılmazdık ama hâlâ erkencilerdendik. Birkaç son sınıf öğrencisi bir kamyonetin arkasından soğutucuları boşaltıyordu. Matematik dersinden tanıdığım bir çocuk ateş için çıra hazırlıyordu. İlk gelenler şimdiden yerlerini belirliyor, plaja battaniye ve havlu yayıyor, büyük dokuma çantalardan voleybol topları ve bira kutuları çıkarıyorlardı.

Şenlik ateşinden çok uzak olmayan bir yer seçtik, Ari'nin yanında getirdiği battaniyeyi açtık ve birkaç plaj sandalyesini yerleştirdik. Dakikalar içinde Jude sınıf arkadaşlarımızdan birkaçıyla sohbet etmeye başladı.

Ari bana döndü. "Bunun cevabını zaten biliyorum ama emin olmak için soruyorum. Suya girmek ister misin?"

Hoşnutsuzlukla burun kıvırdım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ayakta, şal desenli yazlık elbisesini başının üzerinden çekip altındaki soluk pembe mayoyu ortaya çıkararak beni şaşırttı. Bütün gün bunu giydiği belliydi ve bunu fark etmemek beni biraz şaşırtmıştı.

"Bekle, yüzmeye mi gidiyorsun?".

"Yüzmeye değil," dedi. "Ama bu bir plaj partisi. En azından ayaklarımı ıslatmam gerektiğini düşündüm. Bana katılmak istemediğine emin misin?"

"Hayır. Teşekkürler."

"Peki. Gitarıma göz kulak olur musun?"

Cevap vermemi beklemedi çünkü elbette olacaktım. Ari kıyıya doğru yürüdü. Kimseye merhaba demedi ancak birkaç kişinin ona meraklı bakışlar attığını, onu tanıyıp tanımadıklarını merak ettiklerini fark ettim. Jude, Ari kimseyi tanımamasına rağmen onu bu partiye davet ettiğinde tereddüt etmeden kabul ettiğini söylemişti. Hazır buradayken biraz daha Fortuna Sahili gençliğiyle tanışmayı, yeni arkadaşlar edinmeyi umuyor mu diye merak ediyordum. Muhtemelen geri döndüğünde onu birkaç kişiyle tanıştırmalıydım ama...

Kaşlarımı çatarak etrafa baktım. Doğrusunu söylemek gerekirse burada pek fazla insan tanımıyordum. Şu âna kadar neredeyse yalnızca son sınıflardan birilerini görmüştüm. Maya ve ekibi gibi tanıdığım birkaç ikinci sınıf öğrencisiyle de arkadaş sayılmazdım.

Ancak Jude pek çok insanı tanıyordu. Star Trek'in eski sezonlarını izleyen ve bir raf dolusu Yüzüklerin Efendisi funkosu

olan bir tür inek olmasına rağmen Jude gibi insanların kendine has bir çekiciliği vardı. Rahatlatıcı, yanında olmasını istediğin türden biriydi.

Akraba olduğumuzu söylediğimizde kimsenin buna inanmamasının bir nedeni de buydu. Yani Ari arkadaş edinmekle ilgileniyorsa yardım etme konusunda Jude daha donanımlıydı. Uzanıp Ari'nin gitar kutusunu yanıma yaklaştırdım. "Suya girmeyecek misin, Prude?"

Başımı kaldırıp baktığımda Jackson Stult'ın bana sırıttığını gördüm. Artık dikkatimi çektiği için gülerek kaş göz yapıyordu. "Boş ver, bu aptalca bir soruydu. Senin eğlenmeye alerjin vardı, değil mi?"

"Hayır, sadece moronlara alerjim var," diye karşılık verdim ve donuk bir ses tonuyla, "Of," diye ekledim.

Sahildeki aynı derecede iğrenç arkadaşlarından bazılarına katılmak için yanlarına gitmeden önce sanki bu çok hoş bir etkileşimmiş gibi kıs kıs güldü ve el salladı. Öyle olmaması gerektiğini bilsem de sözleri canımı acıtmıştı. Sonuçta, Jackson Stult'la ilgili bildiğim şeyler şunlardan ibaretti: Birincisi, o, tasarım kot pantolonlarına ve gösterişli marka gömleklerine şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha çok önem veriyordu ve ikincisi, ne pahasına olursa olsun gülmek için her şeyi yapardı. Çoğu zaman da öyle davranıyordu.

Beni gerçekten sevseydi daha çok kırılırdım. Ama hâlâ.

Hâlâ.

Acım geçmemişti.

Fakat Jackson'ın planı gecemi mahvetmekse buna izin vermeyi reddediyordum. Battaniyenin üzerine uzanıp gökyüzünden geçen turuncu parlak bulutlara baktım. Bu ânın güzel yanlarına kendimi kaptırmaya çalışıyordum. Kahkahalar sahilde yankılanıyordu. Dalgalar sahile çarpıyordu. Ateş yandığında etrafa tuz tadı ve duman kokusu yayıldı. Alevlerin sıcaklığını hissedemeyecek kadar uzaktaydım ama battaniye ve kum,

bütün öğleden sonra güneş ışınlarının altında piştiği için oldukça sıcaktı.

Sakindim.

Keyfim yerindeydi.

Biyoloji projesini düşünmeyecektim.

Omurgasız zorbaları düşünmeyecektim.

Quint Erickson'ı aklımdan bile geçirmeyecektim.

Uzun, yavaş bir nefes verdim. Bir yerde düzenli meditasyonun odaklanmanızı geliştirmenize yardımcı olabileceğini, zaman içinde sizi daha verimli ve üretken hâle getirebileceğini okumuştum. O zamandan beri meditasyon yapmaya çalışıyordum. Çok kolay gibi görünüyordu: *Nefes al, nefes ver. Odağınızı nefeslerinize toplayın.*

Ama her zaman huzuru istila eden düşünceler oluyordu. Her zaman dikkat dağıtıcı şeyler oluyordu.

Şimdi de olduğu gibi... Dehşet dolu bir çığlık sahilde yankılandı.

Dirseklerimin üzerine doğruldum. Jackson, Serena McGinney'i suya doğru taşıyordu. Jackson gülerken, başını geriye atan Serena ona karşı mücadele ediyor ve debeleniyordu.

Artık dik oturuyordum, kaşlarım çatılmıştı. Serena'nın sudan korktuğunu herkes biliyordu. Dokuzuncu sınıfta zorunlu yüzme dersine katılmayı reddettiğini, hatta ailesinin onun havuz aktivitelerinden muaf tutulmasını istedikleri bir not getirecek kadar ileri gittiğini hepimiz biliyorduk. Onun durumu benimki gibi hoşlanmamak değildi. Bu gerçek bir fobiydi.

Jackson suyun kenarına ulaştığında kızın çığlıkları arttı. Jackson onun bedenini rahatlıkla taşıyordu ama Serena kollarını ve bacaklarını sallayarak kaçmaya çalışıyordu. Artık dönüp kollarını onun boynuna dolamış hâlde şöyle bağırdı: "Sakın buna cüret etme, sakın!"

Gözlerimi kıstım. Arkadaşlarından birinin, "At onu!" diye seslendiğini duydum. "Hadi!"

Yutkundum. Bunu yapacağına hiç şüphem yoktu.

"Hadi ama... Ayak bileklerini geçmiyor bile!" dedi Jackson. Seyircisine oynuyordu. Serena'nın bunun komik olduğunu düşünmediği açıktı. Beti benzi atmıştı.

Şu anda Jackson'dan nefret ettiğini bilsem de kollarıyla boynunu bir mengene gibi sıkıyordu. "Jackson Stult, seni pislik! İndir beni!"

"Seni yere mi indireyim?" diye karşılık verdi. "Emin misin?"

Arkadaşları artık onu destekliyordu. Hastalıklı bir tezahürat tutturmuşlardı. "Hadi! Hadi! Hadi!"

Ayağa kalkıp ellerimi ağzıma götürdüm. "Kızı bırak, Jackson!"

Gözleri bana döndü ve bir hata yaptığımı anladım. Bu bir meydan okumaydı.

Yapacak mıydı, yapmayacak mıydı?

Ellerimi belime indirdim. Eğer biraz olsun haysiyeti varsa, onu rahat bırakması gerektiğini hareketlerimle aktarmaya çalışıyordum.

Tekrar zalimce güldü. Sonra bir hareketle, Serena'nın bacaklarını serbest bıraktı ve elleriyle geriye uzanıp boynundaki kollarını çözdü. Serana dizleriyle ona tutunmaya çabalarken, Jackson onu olabildiğince uzağa, dalgaların içine fırlattı.

Kızın çığlığı kulaklarımı tırmaladı. Arkadaşları tezahüratlarını sürdürdü.

Su pek derin değildi ama Serena sırtının üstüne düştüğünde su neredeyse boynuna geldi. Ayağa kalktı ve sudan bir hışımla çıktı, elbisesi kalçalarına yapıştı. "Seni pislik!" diye çığlık attı ve yanından hızla geçerken Jackson'ın karnına vurdu.

Jackson uzanıp Serena'nın gömleğinde bıraktığı kum lekesini temizlemek dışında neredeyse hiç hareket etmedi. "Ama bu kumaşa sadece kuru temizleme yapılıyor," dedi. Sesinden çok eğlendiği belliydi.

Serena, nemli eteği kalçalarından ayırmaya çalışarak hızla uzaklaştı. Yanımdan geçerken gözlerinde öfkeli gözyaşlarının biriktiğini gördüm.

Jackson'a döndüğümde dişlerimi sıktım. Kolları zafer kazanmışçasına havaya kalktı. Çok uzakta olmayan, hâlâ diz boyu suyun içinde olan Ari, kafası karışmış hâlde onu izliyordu.

"Dostum," dedi Sonia Calizo tiksinerek ama neredeyse tüm sahilin duyabileceği kadar yüksek sesle, "çocukken neredeyse boğuluyordu."

Jackson onunla da alay etti. "Burada boğulamaz. Tanrım, suyun derinliği ancak altmış santim."

"Ne kadar korktuğunu anlamadın mı?" dedi Ari. Şaşırdım. Ari kimseyle yüz göz olmazdı. Bir de karşısındaki bir yabancıysa. Öte yandan adalet duygusunun baskınlığı düşünülünce bu tepkisine pek de şaşırmamak gerekiyordu.

Her ne olursa olsun Jackson onu görmezden geliyordu. İfadesinden keyfinin hâlâ yerinde olduğu belliydi, pişmanlık duymuyordu.

Burnumdan nefes verdim ve Jackson kıyıya doğru bir adım atarken onun takılıp yüzüstü kuma düştüğünü hayal ettim. O havalı ve pahalı kıyafetlerinin tuzlu su ve çamurla kaplandığını hayal ettim.

Yumruğumu sıktım.

Jackson bir adım daha attı ama ben nefesimi tutarak bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Bir yere takılmadı. Düşmedi.

Omuzlarım çöktü. Bir anlığına son yirmi dört saatteki tesadüflerin benim yüzümden olabileceğini umduğum için kendimi aptal gibi hissettim. Nasıl olacaktı ki? Evrenin bana bahşettiği kozmik cezalandırma sistemiyle mi?

Hı hı, tabii tabii.

Yine de hayal kırıklığı üzerime bir dalga gibi çöktü.

Mesela... *şu* dalga gibi.

Diğerleri de bunu fark edince Jackson'ın arkadaşlarının kahkahaları kesildi. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük dalgalardan biri Jackson'ın arkasında şaha kalktı ve onu köpüklü tacının altında çevreledi.

Arkadaşlarının yüz ifadesini gören Jackson arkasını döndü. Artık çok geçti. Dalga ona çarpıp yere düşürdü. Bu kadarıyla da bitmedi. Su fırtına gibi sahile doğru yükseldi, arkadaşlarının bacaklarını ıslattı, havlularının ve sandalyelerinin üzerinden süzülüp bira kutularını akıntıyla önüne kattı.

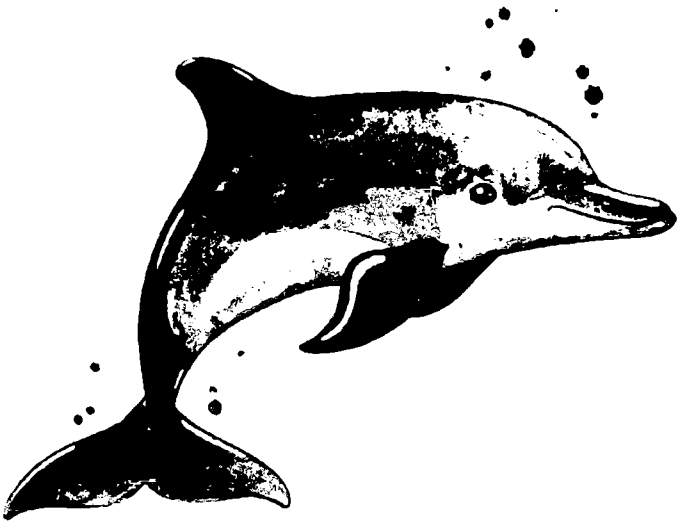
Dalga gelmeye devam etti. Doğrudan bana doğru yaklaşıyordu.

Ağzım açık kaldı. Dalganın kırılmasını izlerken hareket etmek aklımın ucundan bile geçmedi. Köpükler kendi içinde döndü. Dalganın gücünün son kırıntıları da yavaşlamaya başladı ve istikrarlı bir şekilde sakinleşti.

Beyaz köpükle kaplı dalganın ucu ayak parmaklarıma ve Ari'nin gitar kutusunun kenarına kadar geldi. Tekrar denize dönmeden önce kısa bir anlığına durdu.

Şaşkına dönmüş hâlde rotasını takip ettim. Başımı kaldırdığımda Ari'yle göz göze geldim. O da aynı derecede şaşırmıştı, hatta belki daha da fazla. Çünkü en tuhafı da suyun bana bu kadar yaklaşmasına rağmen bana dokunmaması değildi. En tuhafı da Ari'nin Jackson'a bu denli yakın olmasına karşın dalganın onu teğet geçmesiydi.

Aslında dalganın devasa boyutuna rağmen temas ettiği kişiler yalnızca Jackson ve arkadaşlarıydı.

ON

Beynimin az önce olanları algılaması bir dakika sürdü. İnançsızlığın yavaş yavaş parçalanıp kaybolması ve sonra da içimde başka bir hissin doğması... Neredeyse kendime olan inancımın yeniden canlanması gibi.

Elimi açtım ve her eklemi hissederek parmaklarımı esnettim. Avucum sıcacıktı. Parmak eklemlerim sanki birkaç saniye değil de saatlerce sıkılmış gibi gergindi.

Etrafımda insanlar kahkahalarla gülüyorlardı. Jackson'ın dalgalardan kurtulmaya çalışmasını izlemek oldukça komikti. Tepeden tırnağa sırılsıklam olmuştu. Çamur ve kumla sıvanmış kıyafetleri ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Omzunun üzerinden bir dizi deniz yosunu sarkıyordu. Saçları alnına kadar keçeleşmişti.

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

"Hah!" diye bağırdı bir kız. "Karma ne güçlü ama!"

Göz kırparak başımı çevirdim. Bu Serena'ydı. Elbiseleri hâlâ ıslaktı ama yüzündeki gözyaşı izleri yok olmuştu. Işıl ışıl parlıyordu. Yüzü eski rengine dönmüştü.

Karma.

Anında karma.

Bazı şeyler anlam kazanmaya başlayınca, "Aman Tanrım," diye nefes aldım. Olanlar mantıklı mıydı? Bu gerçek olabilir miydi?

Yaşananları değerlendirdim.

Araba kazası.

Domates suyunun dökülmesi.

Bay Chavez'in dudağını ısırması.

Dondurmacıda olanlar. İskeledeki turistler. Balık büfesindeki kaba çalışan...

Şimdi de bu. Hiç ortada yokken gelen dev dalganın, koca sahilde sadece Jackson ve arkadaşlarını ıslatması.

Bunların tesadüf olmadığı açıktı. En azından hepsinin.

Peki, tesadüf değilse, neydi?

Zihnimde John Lennon'ın şarkısı çalmaya başladı. Şarkıyı mırıldanmaya başladım. *Anında karma seni alt edecek, tam başından vurup geçecek...*

Elimi kafamın arkasına, düştükten sonra şişen küçük, ağrılı yumruya uzattım. Önceki akşam yaşanan olayları düşündüm. Quint ve arkadaşını görmüştüm. Ari şarkı söylerken o adamlar onu sıkıştırmıştı. Karmayla ilgili sohbet etmiştik. Benim adım söylenmişti ama kimse adımı yazdırdığını itiraf etmemişti. Şarkı söylemiştim. Dans etmiştim. Quint bana şaşkınlık dolu bir bakış atmıştı. Dökülen biranın üzerine basınca kaymıştım. Başımı vurmuştum...

Eğer tesadüf değilse, o zaman bunların bir şekilde arkasında yatan şey... bendim. Bunlara ben sebep oluyordum. Ben... insanlara anında karma uyguluyordum.

"Pru? İyi misin?"

Dikkatimi bana doğru yürüyen Ari'ye çevirdim. Plaj sandalyelerinden birinin arkasından bir havlu alıp beline sardı. Ayak bileklerine kum yapışmış olmasına rağmen vücudu çoğunlukla kuruydu.

Midem guruldarken, "Evet," dedim. "Olanlar ne tuhaftı, değil mi?"

Güldü. "Çok garip. Ama mükemmel. O hep böyle biri mi?"

"Hemen hemen. Jackson hep zorbalık yapardı. Bir kez olsun başına bir şey geldiğini gördüğüme sevindim." Sesimi alçaltarak ona doğru eğildim. "Her şeye bahse girerim ki o gömleğin fiyatı birkaç yüz dolardır. Soğukkanlı davranmaya çalışıyor ama inanın bana, bu onu içten içe öldürüyordur."

Ari havluya uzanıp getirdiğimiz küçük soğutucudan bir içecek çıkardı. Kapağı açtı ve kutuyu sanki şerefe yaparcasına okyanusa doğru tuttu. "İyi iş çıkardın, okyanus." Sonra etrafına baktı. "Umarım kız iyidir."

Karşılık vermedim. Dikkatim kıyıyı kaplayan plaj havlularına, battaniyelere ve sandalyelere kaymıştı. Jackson'ın havlunun köşesiyle kulaklarından suyu çıkarmaya çalışmasını izledim.

"Hemen döneceğim." Arkamı dönüp kumsalda yürüyüşe çıktım. Kayalık uçurumun kenarında yalnız kalmak istemiştim. O meşhur sevişme seanslarının başlaması için henüz saat çok erkendi ve benim için yüksek kayaların arasında boş bir oyuk bulmak kolay olacaktı. Bir kayaya yaslanıp elimi göğsüme bastırdım. Kalbim elimin altında hızla çarpıyordu.

"Bu sadece bir temenni," diye fısıldadım. "Peri masalı gibi. Dönem sonu stresinin ve insanları hak ettiklerinde cezalandırmaya yönelik isteklerimin sonucunda olan bir şey... belki hafif bir sarsıntı."

Mantıklı sözlerime rağmen beynim karşı argümanları geri çeviriyordu. Şarkı. Araba kazası. Dalga.

Ama ne zaman düşünmeye başlasam, belki de *kendim* olduğum için, kendimi cezalandırıyordum. Gerçekten karaokede şarkı söyledikten sonra bunların olabileceğini mi düşünüyordum? Ne yani? Sihirli güçlerim mi vardı? Bir nevi kozmik

armağan mı almıştım? Evrenin adaletini uygulayacak oldukça mantıksız bir yeteneğim mi vardı?

Hızlı adımlar atmaya başlayarak, "Tesadüfler," diye tekrarladım. Sandaletlerimin içine kum girince ayaklarımı sallayarak kumları çıkardım. Kayaların arasında ileri geri yürüdüm. "Hepsi bu kadar. Bir sürü tuhaf tesadüf."

Ancak...

Durdum.

Çok fazla tesadüfün bir anlamı olmalıydı.

Saçlarımı iki elimle yüzümden geriye doğru ittim. Emin olmam gerekiyordu. Kanıta ihtiyacım vardı.

Bu sefer bilerek, tekrar yapıp yapamayacağımı görmem gerekiyordu.

Alt dudağımı kemirip kayaların arasındaki bir aralıktan dışarı bakarak kalabalık kumsalı taradım. Ne aradığımı bilmiyordum. İlham olabilirdi. Burada birileri bir şey yüzünden cezayı hak ediyor olmalıydı.

Bakışlarım Quint'e kilitlendi. Birkaç arkadaşımızın voleybol filesi kurmasına yardım ediyordu.

Aha! Mükemmel. Bu yılki davranışları nedeniyle kozmik cezayı hak eden biri varsa, o kesinlikle Quint Erickson'dı.

Geç kaldığı tüm zamanları düşündüm. Sorumsuz davrandığı anları da. Sunum gününde beni kendi başımın çaresine bakmam için nasıl yüzüstü bırakmıştı.

Dönem projemizi yeniden yapma teklifimi nasıl da kesinlikle reddetmişti.

Yumruğumu iyice sıktım.

Ve beklemeye koyuldum.

Bizim sınıftan bir kız, "Hey, Quint," diyerek ona doğru yürüdü. Hareketlendim. Kız ne yapacaktı? Farkında olmadığım gizemli bir melodram yüzünden ona tokat mı atacaktı?

Quint, gülümsemesine karşılık vererek, "Nasıl gidiyor?" dedi.

"İyi. Ev yapımı kurabiyeler getirdim. Bir tane ister misin?" Kızın uzattığı kutudan kurabiye alırken, "Evet, tabii," dedi. "Teşekkürler."

"Ne demek." Uzaklaşmadan önce ona gülümsedi.

Şaşırıp kalmıştım.

Yani kurabiye zehirli olabilir miydi? Fakat bundan oldukça şüpheliydim. Quint kurabiyeyi hızla yedi ve ağı kazıklara geçirmeye devam etti.

Bir dakika daha izlemeye devam ettim, kafam tamamen karışmıştı. Çok geçmeden Quint'in başına korkunç bir şeyin gelmeyeceği aşikârdı. Öyle ki voleybol maçı başladığında, takımının ilk sayısını attı ve bir dizi çığlık eşliğinde herkese beşlik çaktı.

Sonunda somurtarak yumruğumu gevşettim.

"İşte bu kadar," diye mırıldandım. Hayal kırıklığını sindirmek zordu ama bu kadar saçma bir şeye neredeyse inandığım için evreni mi yoksa kendimi mi daha çok hayal kırıklığına uğrattığımı bilmiyordum.

Omuzlarımı oynattım. Bu kadar yeterdi. Akşamın geri kalanını getirdiğim kitabı okuyarak, marşmelov yiyerek ve yeni şarkısı için doğru akoru bir araya getirmeye çalışan Ari'yi dinleyerek geçirecektim. Rahatlayacaktım.

Ayakkabılarımı alıp giymeye başladım.

"Yapma. O tam bir inek. Onun Zindanlar ve Ejderhalar oynadığını biliyorsun, değil mi?" Olduğum yerde dondum. Sesin sahibinin Janine Ewing olduğunu bilmek için bakmama gerek yoktu, sesi bu küçük girintiye kolayca ulaşıyordu. Onu ya da kiminle konuştuğunu göremiyordum ama bahsettiği kişinin kim olabileceği konusunda tahminlerim vardı. Jude ve arkadaşları: İkinci sınıf öğrencisi olan Matt ve César ya da gruplarına birkaç ay önce katılan birinci sınıf öğrencisi Russell.

"Gerçekten mi?" dedi başka bir kız sesi. Katie olabilir miydi? "Seksenlerdeki o tuhaf rol yapma oyununu mu? Hani çocukların *Stranger Things*'te oynadığını mı?"

Janine, "Tam da o," diye karşılık verdi. "Yani... bu gerçek olabilir mi? Zamanını ayıracak daha iyi bir işi yok mu?"

Kayalıkların arasından baktığımda Janine ile Katie'yi uçurumun sadece birkaç adım ötesinde bikinilerini giymiş ve güneş gözlüklerini takmış, plaj havlularının üzerinde uzanmış hâlde gördüm. Ve... Of. Maya da onlarla birlikteydi. Yan yana bir güneş kremi reklamında oynayan insanlara benziyorlardı. Yani hiç de kötü görünmüyorlardı. Maya özellikle bir Hollywood yıldızına benziyordu. Makyaj reklamından yeni çıkmış olabilecek türden bir kızdı. Batan güneşle ısınan koyu teni, yüzünü çevreleyen, doğal ve kıvırcık bırakılan kalın siyah saçları ve bütün sonelere ilham verebilecek kadar büyüleyici bir dizi çili vardı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, okulda ona âşık olan tek erkek Jude değildi.

Katie, "Şeytanlar ve Ejderhalar bir tür şeytana tapma oyunu değil mi?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. Maya güneş gözlüğünü burnuna kaydırdı ve Katie'ye bu yorumun ne kadar gereksiz olduğu konusunda benimle aynı fikirde olduğunu gösteren bir bakış attı. "Zindanlar ve Ejderhalar," dedi. "Ve eminim ki bu, Harry Potter'ın kötü olduğunu düşünen kişiler tarafından başlatılan bir söylentidir."

Ve itiraf etmeliyim ki Jude'un ona olan akılsızca hayranlığını sık sık sorgulasam da Maya'nın da doğru konuştuğu zamanlar oluyordu.

Gözlüğünü tekrar yerine itti. "Her neyse. Konu bu kadar. Jude'dan hoşlanıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nefesim kesildi. Olanları zihnimde geri sardım. Jude'dan mı *hoşlanıyordu*?

Ondan *hoşlandığını* mı kastediyordu?

Başım dönmeye başladı. Söyledikleri her kelimeyi yakalamak için kulaklarımı zorluyorum. Eğer ben Jude'a, duygularının karşılıksız olmadığına dair kesin kanıtlar sunabilirsem, Yılın En İyi Kız Kardeşi Ödülü'ne aday olurdum.

Janine, "Elbette ondan hoşlanıyorsun," dedi. "Kim hoşlanmaz ki? O çok hoş biri."

Katie de, "Çok hoş," diye onayladı. O kadar vurgulu söyledi ki bu sözü kulağıma neredeyse hakaret gibi geldi.

"Ama o da..." Janine sustu. Detaylandıracak kelimeleri bulması uzun zaman aldı. "O da... senden öylesine hoşlanıyor ki. Bu biraz ürkütücü."

Alaycı bir ses çıkarttım. Jude ürkütücü falan değildi!

Onlar dönüp beni görmeden önce kayanın arkasına saklandım ama konuşmaları kesilmedi.

Maya, "Bazen bana bakıyor," diye kabul etti. "Eskiden bunun gurur verici olduğunu düşünürdüm ama... Bilmiyorum. Kötü olmak istemem ama onunla ilgilenmediğimi anlar, değil mi?"

İrkildim.

Ne plan yapmış ama.

"Beni kafaya takmış gibi görünüyor," diye ekledi. "Ama tatlı bir şekilde?"

Kaşlarımı çatarak kayaların arasından tekrar baktım. Jude takıntılı biri değildi!

En azından *o kadar* takıntılı değildi.

Sadece ona âşıktı. Bu bir suç değildi! Jude gibi nazik ve harika birinin dikkatini çektiği için havalara uçmalıydı!

Maya, "Tekrar söylüyorum, Jude'u seviyorum," dedi. "Ama onun ne zaman nasıl hissettiğini bilmek beni biraz suçlu hissettiriyor... yani aramızda bir şey olmayacak."

"Kendini suçlu hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok!" dedi Janine. "Sen hiçbir şey yapmadın."

"Evet, biliyorum. Sanırım onunla ilgilenmemem benim suçum değil."

Katie onu birden ve acımasız bir kıkırdamayla susturdu. "Şşt, Maya, Tanrım. Jude orada. Seni duyabilir."

"Of!" dedi Maya eliyle ağzını kapatarak. "Onu görmemiştim."

Ama Janine onu dirseğiyle dürttü. "Oh iyi. Belki ipucunu alır." Etrafıma bakınca Jude'un yanımdan geçtiğini gördüm. Sahildeki yerimize doğru ilerlerken yüzündeki ifadeyi zar zor görebiliyordum ve onları duyup duymadığını anlayamıyordum. Yüzünden geçen karanlığın utanç mı, acı mı olduğunu çözemiyordum... ya da sadece güneş ufka doğru batarken oluşan gölgelerden ibaretti.

Gerçekten önemli değildi. Bunu söylemek çok kötü bir şeydi. Tüm bu konuşma, Maya Livingstone'un şişirilmiş egosunu güçlendirmenin yanı sıra Jude'la alay etmek için yapılan gereksiz bir diyalogdan ibaretti.

Ve onun herkes bir yana Jude'a kötü davranması kabul edilemezdi. Herkes tarafından sevilen sabırlı, düşünceli, düşmanı olmayan, sohbetlere katılmaktan, masalara oturmaktan ve partilere gitmekten çekinmeyen Jude'a.

Ve evet, belki hafta sonları Z&E oynuyor, kapaklarında ejderhaların olan kitaplar okuyor ve bu yaz ilk Rönesans Fuarı'na gideceği için haklı olarak heyecan duyuyordu. Hatta bir üniforma bile giymişti ve bence bu kıyafetin içinde de tam bir şövalye gibi görünüyordu. Ama Maya ya da arkadaşları bu fotoğrafları görseler ne derler, bunu düşünmek bile istemiyordum.

Maya'nın kafasının tepesine dik dik baktım. Onu bu şekilde incitmeye nasıl cesaret ederdi? Yumruğumu sıktım.

Bu sefer hissediyordum. Midemin tabanında en ufak, neredeyse fark edilemeyecek bir sarsıntı vardı. Su altında takla attığınızda içinizin çalkalanması gibi ama daha hafif bir histi.

Ancak yine de hiçbir şey olmadı.

Beklerdim. Ve bekliyordum.

Güneş gökyüzünü menekşe rengine boyayarak kayboldu. İlk yıldızlar yanıp sönmeye ve parıldamaya başladı. Kayalıklar, şenlik ateşinden gelen parlak turuncu ışıklarla aydınlandı.

Maya doğrulup havlusunun yanındaki uzun kazağa uzandı. Kazağın kollarını, kollarından geçirmesini izledim. İçim acıyordu ve biraz da sinirleniyordum. Ona. Kendime. Evrene.

İç çektim ve sonunda sığınağımın güvenli ortamından ayrıldım. Bu kadarı yeterdi. Evrenin dengesini yeniden sağlayacak sihirli bir gücü miras almamıştım. Kötüleri ve değersizleri cezalandırmak benim işim değildi.

Harekete geçme zamanıydı.

Jude ve Ari ile battaniyelerin altına girdik. Ari gitarında bir şeyler çalıyordu. Hatta bir avuç insan onu dinlemek için durmuş, birkaçı da onun etrafında küçük bir yarım daire oluşturacak şekilde kumlara oturmuştu. Ama Jude suratını asmış, dalgalara doğru bakıyordu. Düşünceli olduğunu anlamam için yüzünü görmeme gerek yoktu. Sonuçta Maya'yı duymuş olmalıydı.

Bu beni tekrar tekrar kızdırdı.

Onlara doğru ilerlemeye başlamıştım ki derin bir nefes sesi duydum. Korkunç, şaşırtıcı bir ses. "Hayır! Hayır, hayır, hayır. Ciddi olamazsın."

Yavaşça arkamı döndüm. Maya elleri ve dizleri üzerinde çılgınca kumu kazıyordu.

Katie, Maya havlusunun kenarını yukarı kaldırırken geri çekilerek, "Ne oldu?" dedi. "Ne var?"

Maya, "Küpem," dedi. "Küpemin tekini kaybettim! Bana dik dik bakmayı bırak ve aramama yardım et!" Arkadaşları hâlâ biraz şaşkın görünüyordu ama karşı koymadılar. Üçü de çok geçmeden kumun içinde kök salmaya başladı. Maya ara sıra kulağını yoklamak için durdu, sonra kazağının üzerine dokunup

saçını kontrol etti. Aramalarının boşuna olduğu çok geçmeden anlaşıldı.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı ve ne olduğunu anladım.

Anında karma.

Belki de anında olması gerekiyordu. Bir yanlışın cezası hemen kesiliyordu.

Quint'e bir şey olmamasının sebebi kavgamızın üzerinden saatler geçmesiydi.

Fakat Maya biraz önce kabalık etmişti.

Acı dolu, hatta ağlamaya yakın bir ifadeyle küpeyi aramaktan vazgeçti ama ben en ufak üzüntü hissetmedim. Küpesi süslü ve pahalı olabilirdi. Diğer kulağından eşinin sallandığını görebiliyordum. Tasarımın ortasında elmas olabileceğini düşündüğüm tek taş bulunan bir sarkıt küpeydi bu. Belki de annesinindi ve tekinin kaybolmasına çok kızacaktı. Ya da belki de Maya'nın birçok başarısından birini anmak için verilen bir hatıraydı. "Haftanın Öğrencisi" veya "Kan verdim!" veya başka bir şey... Benim için önemli değildi. Kardeşimi incitmişti ve bedelini ödemeyi hak ediyordu.

Arkamı dönerek arkadaşlarıma doğru yürümeye başladım. Adımlarımda yeni bir hız vardı. Parmaklarım karıncalanıyordu, sanki bu beklenmedik kozmik güç damarlarımda dönüyormuş gibiydi.

Dikkatim öyle dağılmıştı ki voleybol topunun bana doğru yükseldiğini neredeyse fark etmeyecektim. İçgüdülerim devreye girdi ve çığlık atarak eğildim.

Yakınımda biri belirdi, topa vurdu ve onu ağa doğru geri gönderdi.

Gözlerimi kırpıştırarak yukarı baktım. Kollarım hâlâ başımın üzerindeydi.

Quint'in dudakları büzülmüş, gözleri dört dönüyordu. Bana gülmemek için elinden geleni yaptığı açıktı. "Ne sandın, bir köpek balığı mı?"

Kollarımı iki yana indirdim. Onurumu onu küçümseyerek korumaya çalıştım. "Dikkatim dağılmıştı," dedim ona dik dik bakarak. "Beni ürküttü."

Kıkırdadı. "Bir oyuncuya ihtiyacımız var. İlgini çekeceğini sanmıyorum."

Kahkaha attım. Doğal olarak yetenekli olduğum bir spor varsa, henüz ne olduğunu ben de çözememiştim. Kesinlikle spor dersinde oynattıkları hiçbir şey değildi. "Hem de hiç. Ama... yine de teşekkürler."

"Seni kurtardığım için mi?" dedi, yakındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Neredeyse neşeli görünüyordu. "Bunu tekrar söyleyebilir misin ama bu sefer daha yüksek sesle?" Bana doğru eğilerek elini kulağına götürdü.

Bakışlarım sertleşti.

"Devam et," diye dürttü. "Aradığın kelimelerin tam olarak şunlar olduğuna inanıyorum: Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Quint. Sen harikasın!"

Alaycı bir şekilde güldüm. Sonra aklıma bir fikir geldi ve sırıtarak ona doğru bir adım attım. Yüzümde rahatsız edici bir şey görmüş olmalı ki hemen bir adım geri çekildi. Eğlenen bakışları güvensizliğe dönüştü.

"Biyoloji projesini benimle tekrar yapmayı kabul ettikten sonra teşekkür ederim."

İnledi.

Arkasından bir kız bağırdı: "Quint, hadi! Hâlâ oynuyorsun, değil mi?"

"Evet, evet," dedi ve ona el salladı. Kıza baktım. Beni izliyordu, ağzı bir yana doğru büzülmüştü.

Endişelenme, demek istedim ona. *O tamamen senin.*

Quint ağa doğru yürümeye başladı. Parmağını kaldırarak doğrudan beni işaret etti. "Cevap hâlâ hayır," dedi. "Ama ısrarını takdir ediyorum." Oyuna geri döndü.

Keskin bir nefes verdim. Denemeye değerdi.

"Hey, Prudence," diye seslendi biri.

Sesin sahibinin voleybol ağının diğer tarafında duran ve oyunun devam etmesini bekleyen Ezra Kent olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Dikkatimi çektikten sonra, çenesiyle arkamdaki bir şeyi işaret etti. "Gitarı olan o ateşli kız kim?"

Gözlerimi kırpıştırarak etrafa baktım. Bir saniyeliğine ne yaptığımı, nereye gittiğimi unutmuştum. Sonra Ari'nin battaniyemizin üzerinde bağdaş kurmuş bir şekilde oturduğunu gördüm. Gitar kucağındaydı ama çalmıyordu. Okuldan birkaç kişiyle konuşuyordu: caz grubundan tanıdığım bir kız ve hiç konuşmadığım birkaç son sınıf öğrencisi. Jude da orada ama gruptan biraz uzakta oturuyor, hâlâ somurtuyordu. Çıplak ayakları kuma gömülüydü.

Arkamı dönüp Ezra'ya uyarıcı bir bakış attım. "Seni aşar."

Abartılı bir şekilde ellerini birbirine sürttü. "Ben meydan okumayı severim."

Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Ve o da dürüstlüğü sever, bu yüzden zamanını boşa harcama."

Kıkır kıkır güldü. "Ah, dostum. Bu yaz seni özleyeceğim."

Gözlerimi devirerek, "En azından içimizden biri diğerini özleyecek," diye mırıldandım. Tam uzaklaşırken aklıma bir şey geldi.

Tereddüt etsem de Quint servis atmaya hazırlanırken geri döndüm.

"Hey, Quint?"

Durdu ve bana baktı. Sesimi alçaltabilmek için ona daha da yaklaştım ve kocaman kaşlarından biri yukarı kalkıp sanki varlığım şüpheye sebep oluyormuş gibi bana baktı. "Biliyor musun, Jude voleybolda fena değil. Hâlâ başka bir oyuncu istiyorsan?"

Bu bir yalan olabilirdi. Ama olmayabilirdi de. Kardeşimle altıncı sınıftan beri birlikte beden eğitimi dersine girmemiştik, bu yüzden voleybolda ne kadar iyi olduğunu gerçekten bilmiyordum.

Quint yanımdan geçip kardeşime baktı. "Evet, harika. Hey, Jude! Bizimle maç yapmak ister misin?"

Jude'un bu daveti benim başlattığımı anlamaması için oradan uzaklaştım. İşe yaramıştı. Birkaç saniye sonra Jude sahilde koşuyordu. Bana başını salladı, belki de buraya geldiğimizden beri birbirimizi ilk kez gördüğümüzü fark etti.

"İyi misin, kardeşim?" diye sordu yanımdan geçerken. Sorunun alt metnini biliyordum. Gerçek anlamını yani. Zaten bu partiye gelmek istemiyordum. Beni ve Ari'yi o sürüklemişti.

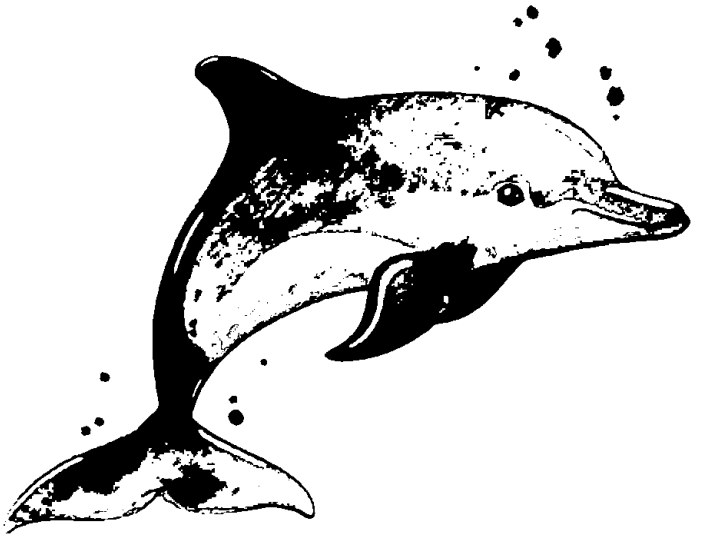
Ancak Jackson'ın üzerine çarpan dalgayı, Maya'nın kayıp küpesini ararken panik içindeki sesini, Ari'yi ve gitarını dinlemek için durmuş küçük kalabalığı düşününce gülümsedim. Gerçek bir gülümsemeydi bu. İçten gelen ve eğlendiğimi gösteren bir gülümseme.

"Dürüst olmak gerekirse... Çok eğleniyorum." Başımı voleybol maçına doğru eğdim. "Oynayacak mısın?"

"Evet, deneyeceğim. Kendimi aptal yerine koymamaya çalışıyorum."

"Bunu başarabilirsin." Omzuna cesaretlendirici bir yumruk attım ve yollarımız ayrıldı.

Ari'nin yanına yürürken ayaklarımın altındaki kum, buluta dönüştü. Evrendeki tüm gücün parmak uçlarımda olduğunu hissediyordum.

ON BİR

Ertesi sabah erken uyandım. Saçlarıma sinmiş odun dumanı kokusu, şenlik ateşi partisinin gerçek olduğunun kanıtıydı. Yaşananlar benim hayal gücümün ürünü değildi. Beynimin içinde hâlâ, bu *anında karma*nın ilahi adaletinin sadece hayal ürünü olduğunda ısrar eden mantıklı ses yankılanıyordu ama o sesi susturmak için elimden geleni yapacaktım.

Yatakta yatıp hayatın adaletsizliğinden dolayı hayal kırıklığına uğradığım zamanları düşündüm. Tembellik eden ve yine de bir şekilde öğretmenin onayını kazanmayı başaran öğrencileri, yaptığı yanına kalan zorbaları, sosyal yaşam merdiveninin en üstüne çıkan pislikleri...

Evet, artık onların devri kapanmıştı. En azından Fortuna Sahili'nde.

Şehre yeni bir yargıç gelmişti.

Kalkıp yatağımı toplamak, dişlerimi fırçalamak, giyinmek gibi her zamanki rutinlerimi yaparken başım döndü. Gün içinde yapılacak çok şey vardı. Hayatım boyunca yapılacak çok şey vardı.

Saate baktım. Yaz tatilinin ilk gününde saatler 06.55'i gösteriyordu. Giyinip ruj bile sürmüştüm ancak evin geri kalanı

uyumaya devam ediyordu. Jude ile gece yarısından sonra eve geldiğimiz için bitkin olmam gerekirdi ama oldukça dinçtim.

Yatağımın kenarına oturup parmaklarımı dizlerime vurdum. Genellikle günün bu saatini, ailemde uyanık olan tek kişi olduğum anları seviyordum. Huzur ve yalnızlık, değer verilecek nadir hediyeler gibi geliyordu bana. Okul dönemi boyunca mümkün oldukça annemin, babamın, kız kardeşlerimin beni rahatsız edemeyeceği şekilde bir şeyler başarabilmek için erken kalkmaya çalışıyordum ama şu an ne yapacağımı bilmiyordum.

Ödev yoktu. Proje yoktu. Yapacak hiçbir şey yoktu.

Kitaplığa gözüm takıldı. Belki kitap okuyabilirim diye düşündüm ama odaklanabileceğimi sanmıyordum.

Gözlerim bir önceki gece sırt çantamdan çıkardığım klasör ve not defterlerinin yığınına kaydı, hepsi masamın köşesinde düzgünce duruyordu.

Quint'in klasörü en üstteydi. O hüzünlü not, kapağın üzerinden yukarı bakıyordu.

Klasörü elime aldım. Yapışkan notu görünce suratımı buruşturdum. İçini açmak istemiyordum. Bir yanım bu raporu küçük parçalara ayırıp pencereden dışarı atmak istiyordu ama bu sokağa çöp atmak olacağı için bunu tercih etmedim. Raporu alıp yatağıma yerleşirken içimi bir korku kapladı.

Peki ya ne korkusuydu bu? En başından beri yanılmış olabileceğim korkusu mu? Quint'in herkesi şoke edecek derecede iyi bir iş çıkarmış olabileceği korkusu mu? Bu sayfalardaki kelimelerin iyi seçilmiş, kapsamlı bir şekilde araştırılmış ve tamamen harika olacağı korkusu mu? Belki de grubumuzdaki zayıf halka bendim?

Bay Chavez'in sözlerini tekrar okudum ama bu sefer Quint'e yönelik eleştirisine odaklandım. *Anlatım dağınık ve yazım üstünkörü.* Eh, tamam. İşte bu. Harika bir edebiyat eseri olmadığını biliyordum. Kusurları olduğunu biliyordum.

Fakat yine de notu benimkinden, *bizimkinden* yüksekti.

Kendimi zorlayarak kapağını açtım.

İlk başta, Quint'in raporunu incelerken şaşırdım, hatta biraz etkilendim. İlk izlenimler önemlidir derler. Makalesinin ilk izlenimi hiç de beklediğim gibi değildi. Tüm ders çalışmalarımızda standart olan on iki punto, çift aralıklı, Times New Roman tarzından ziyade, Quint raporu, yaban hayatı ve deniz yaşam alanlarının görüntüleriyle serpiştirilmiş iki farklı sütundan oluşan bir dergi makalesi gibi tasarlanmıştı. Her bölüm kalın bir deniz mavisi başlıkla ayrılmış ve fotoğrafların altındaki başlıklar birbiriyle uyum gösterecek şekilde seçilmişti. Hatta her sayfanın altına dipnot bile eklemişti: Ekoturizm Yoluyla Deniz Koruma | Prudence Barnett ve Quint Erickson.

Genel etki güzeldi. Şık, hatta profesyonel. Beklediğimden farklıydı ve bu yüzden biraz pişmanlık duyuyordum. Az zamanda bu kalitede bir işi nasıl yapabilmişti acaba?

Ayrıca fotoğraflar da vardı. Her sayfada nefes kesici olduğu kadar korkutucu olan en az bir fotoğraf vardı. Siyah yağa bulanmış deniz kuşları, yanlarında derin kesikler olan foklar, derilerine onlarca olta iğnesi takılmış denizaslanları... Bir fotoğrafın bin kelimeye bedel olduğu fikrine hiç inanmazdım fakat itiraf etmeliyim ki bu fotoğraflar çok etkiliydi. Diğer sayfaya geçtiğimde içim sıkıldı.

Metni okumaya başladığımda görüşlerim de değişmeye başladı.

Yazım hataları. Yanlış yazılmış kelimeler. Uzun cümleler. Dağınık, neredeyse tutarsız ifadeler.

Saçmalık. Bu adam dokuzuncu sınıf İngilizce dersini nasıl geçmişti?

Yine de utanmadan ve elimde kırmızı bir kalem olmasını dilemeden okuyabildiğim kısımlar tutkulu ve şaşırtıcı derecede alakalı gerçekler ve istatistiklerle doluydu. İnsan davranışının yerel ekosistemlerimizi nasıl olumsuz etkilediğini ana hatlarıyla anlatmaya zaman harcamıştı. Farklı deniz canlılarının azalan

popülasyonları ve bunların atık, kirlilik ve aşırı avlanma uygulamalarından nasıl etkilendiği konusunda açık ayrıntı vermişti. Bunlar benim yapabileceğimden çok daha fazlasıydı. Sonuçta, rapor ekoturizmle ilgiliydi, çevresel düşüşle değil. Gerçekten bilimsel bir yazı çıkarmıştı, hakkını vermeliydim. Okurken kaynaklarını kontrol edebileceğim ve gerçek olup olmadıklarını anlamamı sağlayan bir dizi bilgi de edinmiştim. Özellikle ekoturizmin dikkatli bir şekilde kontrol edilmezse, ziyaretçilerin korumayı umduğu ortamlar için yararlı olmaktan çok zararlı olabileceğini öne süren bir dizi istatistik yazıya eklenmişti.

Quint ve çalışmalarıyla ilgili tahminim, yazının devamında Fortuna Sahili'nde canlı bir ekoturizm endüstrisi yaratma önerilerimizle ilgili bölümde yeniden canlandı. Sonraki birkaç sayfanın tanıdık olacağını umuyordum. Sonuçta, Bay Chavez'in sınıfta proje üzerinde birlikte çalışmamız için bize zaman verdiği derslerde tartıştığımız şey buydu. İyi düşünülmüş planımın metin versiyonunu okumayı dört gözle bekliyordum. Tatil köyü. Deniz maceraları. Plaj partileri. Turistlerin eğlence, keşif ve tatmin edici dozda hayırseverlik adına Fortuna Sahili'ne akın etmesini sağlayacak her şey.

Ancak... bunlardan hiçbiri yazıda yer almıyordu. Tatil köyünden bahsetmemişti. Dalış turları fikrimi görmezden gelmişti. Doğal ve organik kürlerin uygulanacağı spadan bile tek söz etmemişti.

Bunların yerine Quint'e göre Fortuna Sahili'ne gelecek turistler hayvan kurtarma merkezinde gönüllü çalışacaktı.

Yüksek sesle inleyip başımı yatak başlığına vurdum. Başım geçen geceki düşüşümün bir hatırlatıcısı olarak zonkladı.

Nasıl olabilirdi bu? Quint, tüm konuşmalarımızda Fortuna Sahili Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi'ne odaklanmamız konusunda ısrarcıydı. Okyanuslarımıza yardım etmeyi gerçekten önemseyen insanların merkeze gelmeyi, hayvanlara bakmaya yardım etmeyi, rehabilitasyonun neleri içerdiğini

öğrenmeyi ve ileride yapabilecekleri faydalı yaşam tarzı değişikliklerini keşfetmeyi seveceğini düşünüyordu.

Bunu her gündeme getirdiğinde gözlerimi devirmiştim, tıpkı şimdi yaptığım gibi. Toplumumuz bir *spa*'mız olabilecekken neden parayı bir hayvan rehabilitasyon merkezi inşa etmeye harcayacaktı ki? Milyonerleri çekmek istiyorduk, hippileri değil!

Son birkaç paragrafı okuyup son sayfayı çevirdiğimde öfkelendim. En azından bir bibliyografya eklemeye zahmet etmişti ancak fotoğrafları nereden aldığına dair kaynakları belirtmediğini fark ettim. Bence bu, okul ödevi jargonunda küfür demekti.

Gözüm kaynaklardan birine takıldı ve donup kaldım. Çoğunlukla birkaç dergi ve kitapla birlikte web siteleri olan diğer listelerin aksine, Quint bir röportaj başlığı eklemişti.

Fortuna Sahili Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi'nin kurucusu ve sahibi Rosa Erickson. Röportajı yapan Quint Erickson.

"Bir saniye," diye mırıldanarak doğruldum. "Hayvan kurtarma merkezi gerçek mi?"

Komodinin üzerindeki şarj cihazına takılı telefonumu alıp hızlıca arattım. İşte oradaydı, resmî bir web sitesi yoktu ancak şehir merkezinden birkaç mil kuzeyde adresi olan bir işletmeydi. Biraz daha araştırınca o isim de çıktı: Rosa Erickson.

"Seni pislik!" Telefonu battaniyelerin üzerine bırakıp yataktan fırladım ve volta atmaya başladım. Rosa'nın Quint'in annesi, teyzesi veya büyükannesi olup olmadığını bilmiyordum ama akraba oldukları kesindi. Bu kurtarma merkezini ödeve dâhil etmeye bu kadar kararlı olmasına karşın gerçekte var olan bir yer olduğunu söylemeyi nasıl unutabilirdi? Ve kişisel bir bağlantısının olduğunu da? Bunu bilseydim, proje planımı tamamen yeniden yapardım. Kurtarma merkezlerinin bir topluluktaki etkisine odaklanabilir veya merkezin yaptığı iş türünün

harika bir uygulamalı gösterisini yapabilirdik. Bu Rosa kişisini sınıfa konuşmaya davet edebilirdik veya hatta sınıf arkadaşlarımızı harika bir geziye götürmek için izin alabilirdik. Bu projeyi parkın dışına çıkarabilirdik!

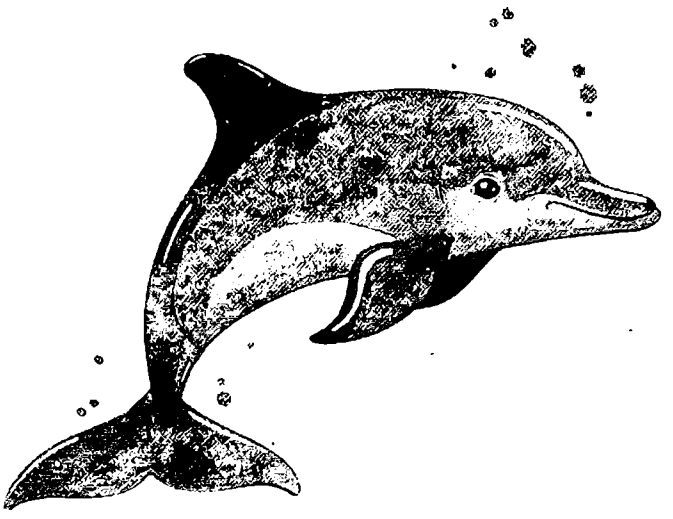
Quint bunu nasıl gizli tutabilmişti? Ve belki daha da önemlisi, neden? Neden bana söylememişti?

Yürümeyi bırakıp rapora buz gibi bakışlar attım. Yataktan çıkarken kapağını kapattığım için yine o yapışkan not görünür olmuştu. C notu benimle alay ediyordu.

En azından Bay Chavez'in verdiği notu daha iyi anlayabiliyordum. Sokak modelim ile Quint'in makalesi arasında, bunun birlikte çalışan ekip tarafından hazırlanmış tutarlı bir proje olduğunu ima eden hiçbir şey yoktu. Ancak bu benim hatam değildi. Quint'in bana bu son derece önemli bilgiyi anlatmaya tenezzül etmemesi yüzünden not ortalamamın düşmesine izin vermeyi reddediyordum.

Telefonumu alıp kurtarma merkezinin adresini tekrar kontrol ettim.

Bay Chavez ve kuralları umurumda değildi. Bu projeyi yeniden yapacak ve onu öyle parlak hâle getirecektim ki bana gerçekten hak ettiğim notu vermekten başka seçeneği kalmayacaktı.

ON İKİ

Babam mutfakta, masada tek başına oturmuş, elinde bir fincan kahveyle Rolling Stone dergisinin son sayısını okuyordu.

Ben içeri girdiğimde başını kaldırıp ocağın üzerindeki saati kontrol etti. "Saat sekizden önce kalkmışsın! Yaz tatilinde değil misin?"

"Baba, tatilde veya tatil dışında sekizden sonra uyandığımı ne zaman gördün?" Ekmek kızartma makinesine bir dilim ekmek koydum. Tezgâhta yeni bir muz hevengi duruyordu ama bu sabah blender ile uğraşmak istemiyordum. "Yapacak işlerim var, bilirsin ya."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi babam hafifçe kıkırdayarak. "Umarım çok işin yoktur. Annen ve ben aslında bu yaz zamanını nasıl geçirebileceğin konusunda birkaç fikir bulduk."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve anında gerildim. "Ne gibi?"

"Şey..." Kaldığı yeri işaretlemek için abonelik kartlarından birini kullandı, dergiyi kapattı. "Akşam yemeğinde konuşacaktık bunu ama madem sordun. Senin ve Jude'un mağazada bize

yardım etmeye başlamanızın zamanı gelmiş olabilir diye düşündük."

Ona baktım. Mağazada yardım etmek mi?

Plak mağazasında mı?

Önümüzdeki üç ay, eski usul plak mağazasının *vay canına, ne kadar da yeni bir şey* olduğunu düşünen beceriksiz turistlerle dolu hâli aklımdan geçti. Dijital müziğin ruhu olmadığını sürekli tekrarlayan itici müzik *tutkunlarının*, büyükbabalarının koleksiyonunu satmaya çalışan ve neden Hotel California'nın yıpranmış bir kopyası için onlara sadece elli sent ödediğimizi anlayamayan insanların da orada olacağını unutmayalım.

Babama baktım. Yüksek sesle gülmenin yanlış bir taktik olduğunu bildiğim için sadece, "Ha!" demekle yetindim.

Bu kadar. Söyleyebileceğim tek şey buydu. *Ha!*

Babam, benim tamamen ilgisiz olduğumu hissederek, neşeli ve umutludan, azarlayıcı tavra hızla geçiş yaptı. "Bu bir aile işi, biliyorsun. Ve sen bu ailenin bir parçasısın."

"Evet, hayır, biliyorum," dedim hemen. "Sadece..." Bir bahane arayarak durakladım. *Yazı senin karanlık plak dükkânının tezgâhının arkasında, naftalin gibi kokarak ve müdavimlere, hayır, üzgünüm, geçen haftadan beri yeni glam metal almadık*, diyerek geçirmek istemediğim dışında herhangi bir bahane aradım.

Kendimi, "Sadece... Gönüllü çalışmayı düşünüyordum," derken buldum.

Bekle. Ne demiştim ben?

Babam kaşını kaldırıp alaycı bir şekilde, "Gönüllü mü? Nerede, sahil yolunda mı?" diye sordu.

Öfkelenmeye başlamıştım. Değerli bir amaç için gönüllü olarak zamanımı harcamam o kadar da şaşırtıcı olamazdı. Ortaokul boyunca haftada iki kez okuldan sonra birkaç anaokulu ve birinci sınıf öğrencisine ders vermiştim. Bu da çoğunlukla oturup onlara resimli kitaplar okumak anlamına geliyordu ama yine de. İyi işlere ve hayırseverliğe inanıyordum. Son

zamanlarda pek vaktim olmamıştı ama hayırsever bir şey yapacağım fikri böylesine şüphe uyandırmamalıydı.

"Hayır, sahil değil," dedim, onun şaşkınlığıyla alay ederek. "Şu Fortuna Sahili Kurtarma Merkezi denen yerde. Başı dertte olan hayvanları alıyorlar. Denizaslanları ve benzeri şeyler. Ve iyileşmelerine yardımcı oluyorlar." En azından, yaptıklarının bu olduğunu varsayıyordum. Quint'in ödevinin çoğunu gözden geçirmiştim ancak hâlâ bu kurtarma merkezinin amacıyla ilgili sadece belirsiz fikirlerim vardı.

"Ya," dedi babam. Bu tepkinin anlamını biliyordum. Kafasının karıştığı belliydi.

Ya, hayvanları sevdiğini fark etmemiştim. *Ya*, gönüllülükle ilgili konuşmayalı çok uzun zaman oldu. *Ya*, Ari ile tüm yaz tatilini dondurma yiyerek ve üniversite başvurularına kafayı takmanın sosyal olarak kabul edilebilir hâle gelmesini bekleyerek geçirmeyi planladığını sanıyordum. (Elbette lise 3. sınıfa başlamadan önce bunu dert etmeme gerek yoktu ama o gün geldiğinde uygulayacağım kontrol listem hazırdı.)

Ancak babam bunların hiçbirini kastetmemişti. Bunun yerine, "Orayı hiç duymadım," dedi.

"Evet, ben de duymamıştım. Bir arkadaşım bahsetti." Quint'in arkadaşım olduğu fikrinden gözle görülür şekilde ürpersem de yeni ısınmış olan ekmeğime yaklaştım ve üzerine fıstık ezmesi sürmeye odaklandım.

"Bu, okul için mi?"

Tereddüt ettim. "Bir nevi. Ayrıca... bilirsin işte. Topluluk ve yerel halk... deniz... yaşam alanlarımız için bir şeyler yapmanın iyi olacağını düşündüm." Bıçağı lavaboya bıraktım. "Bugün oraya gidip yardımıma ihtiyaçları olup olmadığını sormak istiyorum." Tereddüt ederek belirsiz bir şekilde gülümsedim. "Bu uygun olur mu?"

Kaşlarının ortası buruştu. "Şey," diye yavaş, belirsiz bir şekilde konuştu. En iyi ebeveyn yaklaşımını belirlemeye çalışırken

kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum. Çocuğunuzun kişisel sorumluluk ve güçlü bir iş ahlakı geliştirmek için aile işine yardım etmesi konusunda ısrar edin veya fedakârlık ve hayvan refahına olan bu beklenmedik ilgiyi teşvik edin... Sonunda boğazını temizledi. "Şöyle yapalım. Bugün gidip onlarla konuş ve senin için uygun olup olmadığına bak, ben de annenle konuşayım ve bu akşam yemeğinde tekrar bir araya gelelim." Bu ifadeyi memnun bir şekilde başını sallayarak tamamladı. Kendisini bir başka ebeveynlik ikileminin üstesinden geldiği için tebrik ettiğini yüzünden görebiliyordum. Ya da en azından, annem kendi fikrini söyleyene kadar sorunu ertelediğini. "Seni oraya götürmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Bisikletle giderim. Sadece birkaç kilometre uzakta."

Tekrar başını salladı ama bir şeyi yeniden düşünüyor gibiydi. "Biliyor musun, Pru, sahil yolunda vakit geçirmen konusunda söylediğim şey şakadan ibaretti. Bu yıl çok çalıştın. Tatilinde rahatlamayı hak ediyorsun. Bu yüzden... bu kurtarma merkezinde gönüllü ol ya da benimle mağazada takıl ya da ne istersen onu yap. Ama arada bir dışarı çıkıp güneşin tadını çıkarmayı da unutma, tamam mı?"

Ona baktım. Bunu çok masumca söylemişti ama sözlerinde ufak, gizli bir iğneleme olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. *Eğlenmeyi unutacak kadar çok çalışma.*

Neden herkes benim eğlenmeyi bilmediğim konusunda bu kadar takıntılıydı? Rahatlamayı bilmiyor muydum? Evet, çok çalışıyordum. Evet, pratikliğe, verimliliğe ve yaptığım şeylerde mükemmel olmaya inanıyordum. Bunda ne vardı ki?

Ama bunların hiçbirini söylemedim. Bunun yerine babama samimiyetle gülümsedim. "Tavsiyen için teşekkürler. Bunu dikkate alacağım."

Bana bakıp iç çekti. "Unutma." Dikkatini tekrar kahvesine ve dergisine verdi. Diğer kardeşlerim kıpırdanmaya başlamadan önce son huzur dolu anların tadını çıkaracaktı.

Sandviçimi alıp kapıdan çıktım. Bisiklet kaskımı takıp son lokmayı ağzıma tıkıştırana kadar küçük beyaz yalanım konusunda ne hissettiğime henüz karar vermemişim. Hiçbir koşulda yaz saatlerimde kâr amacı gütmeyen bir kuruluşta gönüllü olarak çalışmayı düşünmemiştim. En azından merkezin kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olduğunu varsayıyordum ancak bu bile belirsizdi. Her iki durumda da bir yerde gönüllü olmayı düşünseydim, yerel YMCA'mız için haber bültenleri yazmak veya ana caddede Küçük Ücretsiz Kütüphane açmak veya yoksul bir üçüncü dünya ülkesindeki bir çocuğu okula göndermek için kek satışları düzenlemek gibi bir şey seçerdim veya... başka bir şey. Ancak deniz kaplumbağaları ve su samurları veya orada ağırladıkları hayvanlar her ne ise, onlara karşı ilgim yoktu. Bay Chavez'in dersi için projemizi düzeltmem gerekiyordu ve bunu yapmanın kesin yolu bu gibi görünüyordu.

Ama yine de tüm amacım bu değildi.

Belki de, bugün işler yolunda gitmezse, bir B planı bulabilirdim. Zamanımı gönüllü olarak verebileceğim başka bir kuruluş bulurdum -ilgi alanlarıma biraz daha uygun bir şey- ve anneme babama planlarda bir değişiklik olduğunu söylerdim.

Küçük Ücretsiz Kütüphane açmak eğlenceli olurdu.

Bu düşünceyle kaşlarımı çatarak duraksadım. Çok az insan bu fikrime katılırdı. Eğlenceli, rahatlatıcı, keyifli aktivitelerle ilgili fikrimin gerçekten herkesinkinden çok uzak olması mümkün müydü?

Ama bu bende veya onlarda bir sorun olduğu anlamına mı geliyordu?

Başımı iki yana salladım. Hangi alanda gönüllü olmaya karar verirsem vereyim, en azından üniversite başvurularında harika görünecekti bu. Bir deniz hayvanı kurtarma merkezinde

geçirilen bir yaz ilk plan olmayabilirdi ancak bunun uzun vadeli faydalarının ne olacağını görebiliyordum. Özverimle dünyayı nasıl daha iyi bir yer hâline getirmeyi başardığımı açıklayan tüm yürek ısıtan başvuru yazılarını hayal ediyordum. Gelecekteki öz geçmişim, zamanımın bir kısmını böylesine etkileyici bir hizmette geçirdiğim için diğer adayların bir adım önünde olacaktı.

Bunun ne kadar iyi olduğunu bacaklarım bisiklet pedallarını çevirmek için hareket ederken kendime tekrar tekrar söyledim.

Bu en iyisi.

Her neyse, kesinlikle plakçıda geçirilen bir yazdan daha iyiydi.

Yanaklarıma vuran tuzlu rüzgâr ferahlatıyor, saçlarımı savuruyordu. Sabah havası sıcak ama hoştu. Köpeklerini gezdiren bir sürü insanın ve hatta ön bahçelerindeki fıskiyelerde su sıçratan çocukların yanından geçtim. Çimlerini biçen yaşlı bir adamın ve iskele kuran bir grup dış cephe boyacısının yanından ilerledim. Bisikletli daha fazla insanın yanından geçiyordum; bazıları takım elbiseli, bazıları mayoluydu. Birbirimizi sıcak gülümsemelerle selamladık.

Bir marketin önünde durdum, trafik ışığının değişmesini bekliyordum. Yanımdaki arabanın camları açıktı ve hoparlörlerinden *"Good Day Sunshine"* çaldığında gülümsedim. Gidona parmaklarımla vurarak mırıldandım. Hatta kendimi bu şarkıyı karaoke gecesinde söylerken hayal ettim.

Karaoke gecesine geri dönersek...

Bağıranlar ve dökülen içecekler bir yana, eğlenceliydi.

Hâlâ dikkatim dağılmış durumdaydı, belki de trafik ışığı sarıya döndüğünde Ari ile düet yapmayı düşünebilirim diye geçiriyordum aklımdan. Pedalları ayarladım, tam gitmeye hazırlanıyordum ki marketin otoparkına baktım. Parlak bir SUV park yerine giriyordu.

Gözlerim kısıldı.

Bu engelli park yeriydi. Ama arabanın plakasında tekerlekli sandalyeli bir çöp adam ve dikiz aynasından sarkan bir etiket yoktu.

Bisikletimin ön tekerleğini kaldırıma doğru çevirdim. Yaklaştıkça arabayı daha dikkatli inceleyerek, girişin hemen yanındaki bu yeri hak edip etmediklerine dair bir işaret aramaya koyuldum. Sadece gerçekten ihtiyacı olanlar tarafından kullanılması gereken bir yerdi orası.

Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve orta yaşlı bir adamın dışarı çıkıp aceleyle markete girdiğini gördüm. Anladığım kadarıyla engelli değildi. Hatta aksayan bir tarafı bile yoktu.

Ve yolcu da yoktu.

İğrenerek başımı iki yana salladım. Kendini kim sanıyordu? Gerçekten o yere ihtiyacı olan biri her an ortaya çıkabilirdi! Zavallı yaşlı bir büyükannenin yürüteç veya bastonuyla otoparkta mücadele etmesine mi sebep olacaktı?

Önce parmaklarımı oynattım ve parmaklarıma kan pompalandığını hissettim. Bir an içimden *kendini kandırıyorsun, Prudence, bu işe yaramayacak,* diye geçirdim.

Ama şüpheyi görmezden gelip elimi sıkıca sıktım.

Bunu yaptığım anda, bir martı başımın üzerinden uçtu ve SUV'nin ön camına, sürücünün görüş alanına tam olarak mükemmel beyaz bir dışkı bıraktı.

Şaşırmış bir kahkaha sesi yükseldi dudaklarımdan ve elimi ağzıma kapattım.

Tam isabet.

Adam bir saniye sonra elinde sadece bir enerji içeceğiyle marketten çıktı. Arabasına bir bakış attı ve küfretti.

Bisikletimi döndürüp sokağa geri döndüm, tüm vücudum memnuniyetle karıncalanıyordu.

Ondan sonra yolculuk daha da ilginçleşti. Dünyadaki adaletsizlikleri arayan bir radar gibiydim. Yeni bulduğum güç

parmak uçlarımda seğiriyordu, serbest bırakılmaya hazırdı. Bu gücü iş başında görmek için başka bir şansa ihtiyacım vardı ve fırsatlar aniden her yerde karşıma çıkıyordu.

Ike'nin Marketi dışındaki otomatı kötüye kullanan birkaç ortaokul çağındaki çocuğun yanından geçtim. Yumruğumu sıktım ve çaldıkları sodalar yüzlerine patladı.

Küçük bir kızın sincaba çakıl taşı attığını gördüm. Bir saniye sonra ayağını çarptı ve ağlayarak annesine doğru koştu.

Otobüs durağında bir adamın uygunsuz ıslık çaldığını gördüm. Bir kadın koşarak yanından geçti. Kadın çelik gibi bir suratla onu görmezden geliyordu. Adam öne eğilip kadının arkasını hayranlıkla izlediğinde, ona popo kısmında yırtık olan kot pantolonunu hediye ettim.

Ateşler içindeydim. Sevinçten titriyordum. Tamamen güç yolculuğundayım ama bu hediyeyi ben istememiştim, bu yüzden *bunu hak etmek için bir şeyler yapmış olmalıyım*, diye düşünüyordum.

Kurtarma merkezine sadece birkaç blok kala, muhtemelen yüzlerce kez fazla dikkat etmeden geçtiğim bir reklam panosunun önünden geçtim. Ancak bu sefer ona yaslanmış bir merdiven ve platformda duran, bol bir sweatshirt ve yeşil bir bere giymiş, elinde sprey boya kutusu tutan biri vardı. Bisikletimi durdurdum, birinin böylesine gün ışığında bir reklam panosunu tahrip edecek kadar cesur olabileceğini düşünmek beni biraz şaşırtmıştı.

Reklam panosu, 1960'lardan beri topluluğumuzun temel bir parçası olan Blue'nun Hamburgerleri reklamıydı. Devasa görüntünün sağ tarafında, turşu, marul ve kremalı özel sosla dolup taşan cheeseburgerlerinden birinin yakın çekimi yer alıyordu. Arka planda, iki siyah-beyaz benekli ineğin mutlu bir şekilde otladığı yeşil bir mera vardu. Blue'nun sloganı başlarının üzerindeki konuşma balonlarındaydı: *Biz mutlu inekleriz, bu yüzden siz de mutlu müşteriler olacaksınız!*

Ama vandal, o mesajın üzerine bir X çizmişti ve ineklerin resminin üzerine bir şeyler karalamaya başlamıştı.

İçimde öfke alevlendi. Bu yerel bir işletmeydi. Bu kamu malıydı. Ve şimdi birileri bunu temizlemek ya da yenisini almak için para ödemek zorunda kalacaktı.

Öfkelenerek yumruğumu sıktım.

Vandal, farklı bir renk sprey boya almak için aşağı uzandı ve kaydı. Merdiven sallandı. Bir çığlık duydum ve bunun bir kız çığlığı olduğunu anlayınca şaşırdım. Sonra düştü.

Bu, ağır çekimde gerçekleşmişti. Elleri merdiveni aradı ancak tutunacak bir şey bulamadı. Vücudu en az üç metre aşağıya düştü. Yerde bir parça çimen ve yabani ot vardı, asfalt değildi ama yine de çatırtıyı duydum.

İçim burkuldu. O korkunç sese karşı ağzıma safra yükseldi ve ardından acı dolu bir çığlık geldi.

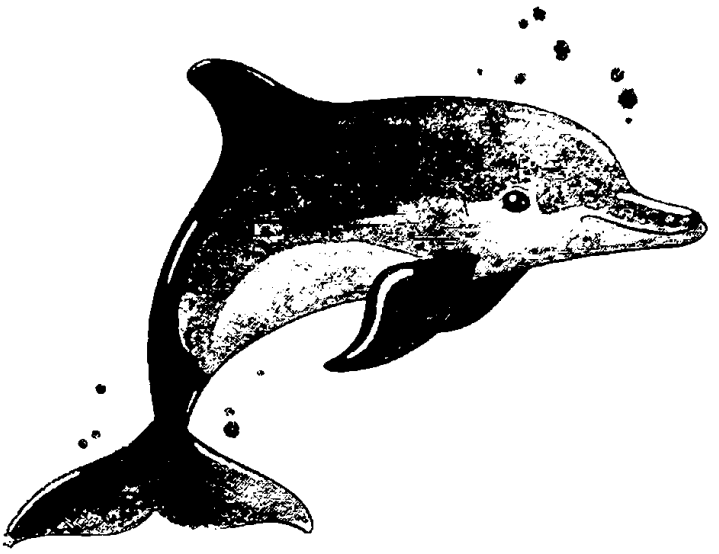
Başlığı düşmüştü. Parlak siyah saçları kulaklarının arkasında iki sıkı topuz hâlinde toplanmıştı.

Kalbim duracak gibi oldu: Morgan, Quint'in geçen geceki arkadaşı.

Bisikletimi bir ağaca yasladım ve ona yardım etmek için yolun karşısına geçmeye hazırlandım ancak kaldırıma bir araba yanaşmıştı ve bir kadın elinde cep telefonuyla koşuyordu. "Aman Tanrım, iyi misin? Ambulans çağıracağım!"

Yutkunarak bir adım geri çekildim. Hâlâ midem bulanıyordu. Soğuk ter boynumun arkasında boncuk boncuk birikmişti ve bisiklet kaskım çok ağır, çok kısıtlayıcı geliyordu. Hissi görmezden gelip bacağımı bisiklet koltuğumun üzerinden attım.

Döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde diğer yöne doğru pedal çevirmeye başladım.

ON ÜÇ

Yakındaki parka gidip bisikletimi bıraktım ve ahşap banka yığıldım. Kaskımı çıkarıp alnımı ellerime bastırdım. Tekrar tekrar gözlerimin önünde canlanıyordu ayağının kaydığı an. Dengesini kaybettiği an. Düşüp bağırdığı an.

Bunu yaptım. Bunu ben yaptım.

Onun ölümüne sebep olabilirdim.

Kendimi sakinleştirmem uzun zaman aldı. Kalbimin çarpıntısını dindirip az önce olan biteni mantıklı bir şekilde düşünebilmem uzun zaman aldı.

Kendimi ikna etmem daha da uzun zaman aldı. *Hayır, elbette bunu ben yapmadım.*

Başlarına gelenleri ben seçmiyordum. Tüm o insanların cezalandırılması gerektiğini düşünmüş olabilirdim ama bu cezaların ne olması gerektiğine evren karar veriyordu. Yasayı çiğneyip çiğnemediklerine bakmaksızın asla birinin merdivenden düşmesine neden olmazdım. Evrenin yaptığı tek şey buydu.

Ayrıca, eğer biri suçlanacaksa o da Morgan'ın kendisiydi. Oraya tırmanarak kendini tehlikeye atmıştı. Muhtemelen kendini güvence altına almayı düşünmemişti. Belki de kendiliğinden düşecekti.

Öte yandan başına geleni hak etmişti. Davranışıyla başka birine zarar veriyordu. Yerel işletmeye engel olmaya çalışıyordu. Güzel sahil kasabamıza leke sürmeye çalışıyordu. Ayrıca, Encanto'da tanıştığımızda insanlar şarkı söylerken bile başını telefonundan kaldırmaya tenezzül etmeyecek kadar kibirli davranmıştı.

Evren ne yaptığını biliyordu. En azından öyle olmalıydı. *Evren*di bu.

Yavaş yavaş ellerimin titremesi geçti.

Olanları haklı çıkarmaya çalıştığımı biliyordum ama elimden ne gelirdi? Evrenin bu konuda arkamda olduğuna inanmalıydım.

Sonunda, tüm negatif enerjimi dışarı atmaya çalıştığım birkaç derin nefesten sonra bisikletime bindim.

Kurtarma merkezine düşündüğümden daha yakındım ve yolculuğun geri kalanı sadece servi ağaçları ve aşırı büyümüş böğürtlen çalılarıyla çevrili iki şeritli bir sokakta geçti. Kötü davranışlar sergileyen kimseyi görmedim. Hatta hiç kimseyi görmedim. Bu sessiz yoldan sanırım daha önce hiç geçmemiştim. Ana caddeden ve plajdan uzakta, turist akınına uğramamış bir yerdi. Ağaçların arasına sıkışmış bir avuç evi görebiliyordum. Tavuklar, keçiler ve dönümlerce arazisi olan çiftlikler...

Neredeyse merkezin hemen yanından geçip gidecektim. Son anda frene bastım ve ayaklarımı kaldırıma koydum.

Binadan ne beklediğimi bilmiyordum. Quint'in *turist* varış noktası olacak hayvan kurtarma merkezinin fotoğraflarını rapora ekleme zahmetine girmemesinin nedenini anlamıştım. Ben bir akvaryum hayal ediyordum. Şık ve modern, okul gezileri için gelen otobüs dolusu çocuğa yetecek kadar park yeri olan bir yer. Okyanuslarımızdaki hassas ekosistemleri ve insanların daha az şişelenmiş su içerek ve sürdürülebilir şekilde yakalanmış balık yemeyi seçerek nasıl yardımcı olabileceklerini anlatan plaketlerin olduğu bir eğitim merkezi geçiyordu

aklımdan. Tropikal balıklarla dolu büyük cam tanklar ve ara sıra kıkırdayan denizaslanları veya belki de balinalar ile yunuslar için devasa muhafazalar canlanmıştı zihnimde. Ayrıca parmağınızı denizyıldızlarının sert sırtlarında kaydırabileceğiniz veya denizkestanelerinin dikenli iğnelerini parmağınıza dolayabileceği bir hayvan sevme havuzu olsa fena olmazdı. Çakıllı otoparka girdiğimde, Pixar'ın *Finding Dory* filmindeki koruma merkezini hayal ettiğimi fark ettim. Teknolojik, şık. Sigourney Weaver'ın her birkaç dakikada bir hoparlörlerden verdiği eğitim mesajları falan.

Bu gerçekçi olmayan bir beklenti olabilirdi. Sonuçta Fortuna Sahili'nde böyle bir kurum olsaydı, bugünden önce bunu bilirdim.

Ancak Fortuna Sahili Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi'nin gerçekliği şuydu... küçük. Ve en azından dışarıdan bakıldığında tamamen sıradan.

Pedal çevirmeyi bırakmadan önce burnuma ölü balık kokusu geldi. Bisiklet alanı yoktu, bu yüzden bisikletimi girişin yakınındaki bir merdiven korkuluğuna dayadım. Kaskımı çıkarıp gidona astım ve küçük iki katlı binayı taradım. Uzun ama dar, düz çatısı ve beton duvarları vardı. Çok endüstriyeldi. Çok sıradandı. Pek misafirperver değildi. En azından biri cepheyi mercan rengi boya ile aydınlatmaya çalışmıştı.

Çakıllı otoparktaki iki beyaz minibüsün yan tarafına merkezin adı ve telefon numarası basılmıştı, bu da insanları mahsur kalmış veya yaralı bir hayvan gördüklerinde aramaları için teşvik ediyordu. Çitin oradaki bir sıra kulübenin yanında, tıpkı köpek barınağında görebileceğiniz gibi bir yığın sandık duruyordu. Yakınlarda birkaç kapısı kilitli, geçici plastik depolama kulübesi vardı. Havlamaya benzer inleme sesleri duyuyordum ve bir köpek barınağında olmadığımı hatırlamam biraz zaman almıştı. Ses foklardan ya da denizaslanlarından geliyordu.

Bir an için burada ne yaptığımı merak ettim. Bir rapor yazmam gerekiyordu -daha iyi bir rapor, Bay Chavez'i ikna edecek bir şey- ve bu sabah bu yerin tam da bunu yapma biletim olduğuna ikna olmuştum. Quint'in merkezle olan bağını çözecek ve sunumun benim tarafımdan yazılan makaleyle uyumlu hâle getirilmesi için bölümü yeniden yapacaktım. Kartlarımı doğru oynarsam, Bay Chavez'in Quint'in dâhil olmadığını anlamayacağı şekilde revize edilmiş projeyi yeniden gönderebilirdim. Çünkü... o projenin bir parçasıydı. Dolaylı bir şekilde.

Bunu başarabileceğimi düşünüyordum.

Binayı tekrar inceledim. Bozulmuş deniz ürünleri kokusu ilk başta aldığım tuz ve balık kokusunu bastırırken burnumu kırıştırdım.

Ama henüz hiçbir şeye karar vermemiştim. Sadece içeri girip kontrol edecek, onlarla konuşacak, Rosa Erickson'ın kim olduğunu ve Quint'le ilişkisini anlayacak ve gözden geçirilmiş projemde kullanabileceğim tüm bilgileri toplayacaktım. Sonra buradan hiçbir şey olmamış gibi gidecektim. Aileme yeni gönüllü pozisyonumla ilgili ne söyleyeceğime gelince... Neyse, o konuyu sırası geldiğimde düşünecektim.

Rujumu sürdüm, gömleğimdeki kırışıklıkları düzeltip girişe doğru ilerledim. Alt kısmında posta kutusu olan soluk sarı kapıya yöneldim. Kapıyı çalıp çalmamam gerektiğini merak ederek tereddüt ettim. Burası bir iş yeriydi ama bildiğim kadarıyla halka açık değildi.

Devam edip parmak eklemlerimi kapıya vurdum. Bekledim ama duyduğum tek şey, tüm o gürültüyü yapan deniz hayvanının sürekli ulumaları oldu.

Birkaç saniye sonra kapı kolunu kontrol ettim. Kilitli değildi. Başımı içeri uzattığımda sanırım bir lobi olarak kullanılan ama benim yatak odamdan daha küçük bir oda gördüm. Bir grup karasinek, evraklarla dolu bir ahşap masanın etrafında vızıldıyordu. Bir duvar, yetmişlerde yenilenen bodrumumuzdakiyle

neredeyse aynı olan sahte ahşap kaplamalarla kaplıydı. Erkeklerin ve kadınların hortum tutup süpürge iterken kameraya sırıttıklarını, sahilde kol kola girdiklerini veya metal bir masanın üzerinde bir deniz kaplumbağasını incelediklerini gösteren çerçeveli fotoğraflardan oluşan bir koleksiyon vardı.

Karşı duvarda uzun ve dar bir koridora bakan açık bir kapı duruyordu. İlk bakışta bana bir at ahırını hatırlattı, alçak duvarları bölümlere ayrılmıştı ve bu bölümler, hayvanlar için ayrı odalardı. Ancak bu ahırda saman yerine linolyum döşeli zemin vardı ve gübre yerine balık kokuyordu.

Kapının yanında çerçeveli bir film posteri vardı: ikonik *Jaws* posteri.

Ama hayır, daha yakından bakınca bunun bir parodi olduğunu fark ettim. Derinliklerden yükselen dev köpek balığı kafası, aslında yukarıdan görülen gri bir sürat teknesi ve yüzen kızın yerini zararsız görünümlü bir köpek balığı almıştı. *Kanunlar* başlığının altında bir açıklama vardı: *İNSANLAR SAATTE 11.400 KÖPEK BALIĞI ÖLDÜRÜYOR. KÖPEK BALIKLARI YILDA 12 İNSAN ÖLDÜRÜYOR. KÖPEK BALIĞI AVLAMA YASALARINI DEĞİŞTİRMEK İÇİN DİLEKÇE.*

"Saat başı mı?" diye mırıldandım. Bu istatistik gerçek olabilir miydi?

İkinci rakamı duyunca da ürpermemek elde değildi. Okyanusta büyük beyaz bir köpek balığı tarafından yakalanma fikri beni geceleri uyutmuyordu ve *Jaws'ı* hiç izlememiştim bile.

Bir beyaz kâğıt gözüme çarptı. Birisi *Jaws*'ın bir parodi posterini daha basmış ve posterin yanma bantlamıştı. Bu sefer başlıkta *Straws** yazıyordu, yüzen kız bir deniz kaplumbağasıyla değiştirilmiş ve onu yutmak için derinliklerden çıkan *canavar*, köpek balığı kafası şeklinde bir sürü plastik pipetten başka bir şey değildi.

---

* Straws, İngilizce *pipet* anlamına gelmektedir.

Kıkırdadım. Aslında bu oldukça akıllıcaydı.

Deniz hayvanlarının bağırışmaları aniden artınca tel örgülü arka kapıya doğru döndüm. Arkasında zincir bağlantılı çitlerle ve mavi plastik havuzlarla dolu büyük bir avlu vardı ve... işte, gürültü yapan şeyleri görüyordum.

Masanın etrafından dolaştım, sallanan kâğıt yığınlarına çarpmamaya dikkat ederek tel örgülü kapıya yaklaştım.

Avluda süslü tanklar yoktu. Dev akvaryumlar yoktu. Ama bir sürü fok vardı. Ya da belki denizaslanı? Ya da su samuru? Bilmiyorum ama parlak ve nispeten sevimlilerdi. Sırayla plastik havuzlarda sıçrayıp su birikintileriyle parlayan betonun etrafında birbirlerini kovalıyorlardu.

Bazı havuzların ana caddedeki çeşitli dükkânlardan satın alacağım türden küçük plastik çocuk havuzları olduğunu fark ettim. Ancak avlunun uzak tarafında zemine inşa edilmiş daha büyük havuzlar da vardı. Zincir bağlantılı çitlerin tepesine bağlanmış tenteler, açılır çadırlar ve brandalar, güneş binanın yan tarafına vururken benekli gölgeler oluşturuyordu. Bir hortum karmaşası platformdan platforma doğru uzanıyordu ve her köşede yığılmış ekipmanlar vardı: soğutucular, havuz ağları, fırçalar ve yerel hırdavatçıda göreceğinizden daha fazla plastik kova.

Sağımda bir kapı çarparak beni korkuttu. Aynı sarı tişörtleri giymiş iki kadın, binanın en uzak ucundan çıktı. Yalnız hayvanın yaşadığı çocuk havuzlarından birine yaklaştılar. Bıyıkları burnunun etrafında seğiren hayvan, kadınların yaklaşmasını izliyordu.

"Affedersiniz?" dedim, sineklik kapısını iterek. Menteşelerden ses çıktı.

Kadınlar bana doğru döndü. İçlerinden biri annemin yaşlarında görünüyordu, dağınık bir örgüyle toplanmış siyah saçları vardı. Diğeri daha yaşlı ve tıknaz, belki de yetmişli yaşlardaydı. Beyaz saçları küt kesilmişti ve boynunda sade tişörtüne hiç uymayan bir inci kolye takılıydı.

"Merhaba?" dedi genç kadın. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, belki. Benim adım Prudence Barnett ve yerel ekoturizm üzerine bir proje yapıyorum. Bu merkezle ilgili daha fazla şey öğrenmeyi umuyordum. Burada ne yaptığınızı ve bunun yerel yaban hayatına ve ayrıca topluma nasıl fayda sağladığını bilmek istiyorum. Belki de... yardım edebilirim? Mesela gönüllü olarak? Birkaç saatliğine... veya çok meşgul değilseniz size birkaç soru sorabilirim."

Yaşlı kadın güldü ve kolunun altına bir pano sıkıştırdı. "Ah, tatlım. Biz her zaman meşgulüz." İç çekerek diğer kadına baktı. "Geçen yıldan kalma broşürleri bulup ona verebilir miyim diye bakacağım."

Ama koyu saçlı kadın onu görmezden geldi. Gözleri üzerimde, kaşları gergince çatılmıştı. "*Prudence* mı dedin?"

"Evet, hanımefendi." Kapıdan birkaç adım uzaklaşmaya cesaret ettim. Çitlerin arkasındaki en yakın havuza baktım. Oradaki hayvanlar aralarında bir yabancı olduğunu fark etmiyor gibi görünüyordu. Ya da umursamıyorlardı. "Çok fazla zamanınızı almayacağım..."

"Fortuna Lisesi'ne mi gidiyorsun?" diye sözümü kesti.

Durakladım. "Evet."

"Hımm." Kadının bakışları tepeden tırnağa üzerime kaydı ama neyi değerlendirmeye çalıştığını anlayamadım. "Oğlumu tanıyor olabilirsin: Quint."

Donup kaldım. Yüzümdeki profesyonel bakışı sabit tutmaya çalışsam da içimde fırtınalar kopuyordu. Bu kadın, Quint'in annesi miydi? Ve ayrıca... benden mi bahsetmişti? Annesine mi? Kahretsin. Bana yönelttiği tüm o korkunç suçlamaları hayal edebiliyordum. Eğer benim onun arkasından konuştuğum kadar benimle ilgili saçmalıyorsa, o zaman bu kadına yaranmak için uzun ve yokuş yukarı bir mücadele beni bekliyor demekti.

Özür dilemeyi, kendimi mazur görmeyi ve kaçmayı düşündüm ama kendimi tuttum. Gülümsemem büyüdü ve Quint ile son dokuz aydır ölümcül düşmanlar olduğumuzu unutmaya çalıştım. Belki de, sadece belki de, annesine söylediği tek şey, birlikte yarıyıl projemizi yapmakla görevli laboratuvar partnerleri olduğumuzdu.

"Doğru," dedim, sesime ekstra bir mutluluk katarak. "Bu yıl biyolojide laboratuvar partneriydik. Sen Rosa olmalısın?"

"Evet." Kelimeyi uzattı. Biraz kafası karışmış gibi görünüyordu. "Bu ofis müdürümüz Shauna."

Shauna bana gülümseyince yuvarlak yüzünde gamzeler belirdi. "Quint'in bir arkadaşıyla tanışmak çok güzel. Kızlarla ne zaman arkadaşlık kurmaya başlayacağını merak ediyordum. Bunun an meselesi olduğunu düşünmüştüm."

Garip bir şekilde güldüm. Ah, keşke bilseydi. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

"Yaz okuluna mı gidiyorsun?" diye sordu Rosa.

"Ah, hayır. Ben sadece..." Duraksadım. Ona ne kadarını söylemeliydim? "Sadece ekstra kredi çalışması yapıyorum. Herkes böylesine kendimi paralamaktan vazgeçmem gerektiğini söylüyor ama elimde değil! Ve... Bay Chavez'in dersi bana yerel deniz yaşamına dair yeni bir takdir duygusu kazandırdı. Bu konuda daha fazla şey öğrenmek için can atıyorum."

Cevabım ilk kez Quint'in annesini memnun etmiş gibi görünüyordu.

"Bizim kamuya açık bir tesis olmadığımızı biliyorsun, değil mi?" dedi Shauna. Panodan bir kalem çıkarıp sayfalara vurdu. "Ama kesinlikle bir randevu ayarlamana yardımcı olabilirim. Rosa, gidip haftalık takvimine bakacağım." Kendi kendine mırıldanarak binaya girdi.

"Özür dilerim," dedim Rosa'ya. "Rahatsız etmek istemedim. Yerel deniz yaşam alanları ve belki de turizmin bu muhteşem

hayvanların hayatlarını nasıl etkilediğiyle ilgili birkaç soru sorabilir miyim?"

Rosa güldü ama eğlenmiş görünmüyordu. "Sana bununla ilgili bir sürü bilgi verebilirim," dedi kuru bir şekilde. "Ama Shauna haklı. Bugün iyi bir gün değil. Üzgünüm. Gönüllülerimden biri gelmedi ve bu sabah bir denizaslanını kurtardık. Buraya ikinci kez getirilişi, bu da..." Çıkardığı inleme hayal kırıklığıyla doluydu. Ama sonra elini bana doğru sallayarak hayal kırıklığını bir kenara itti. "Önemli değil. Üzücü bir hikâye. Belki bir telefon görüşmesi ayarlayabiliriz? Ya da işte, sana kartımı vereyim ve belki de sorularını e-postayla gönderebilirsin?"

"Evet," diye karşılık verdim Rosa lobiye doğru yürürken. Bir çekmeceyi karıştırmaya başladı. "Bu işe yarar. Aslında harika olur."

Bir kart bulup bana uzattı, sonra geri çekilip iki parmağını dudaklarına bastırdı. Yeniden endişeyle kaşlarını çattı. "Biliyor musun," dedi kararsızca, "Quint sana burasıyla ilgili benim anlatabileceğim kadar çok şey anlatabilir. Belki onunla konuşabilirsin?"

Güldüm. Elimde değildi. Eğer bu öneriyi yapıyorsa, o zaman bizim tatsız ortaklığımızın ayrıntılarını bilmiyor olmalıydı.

Kahkahamı dışarı çıktığı anda geri alabilmeyi dileyerek, "Olmaz," diye karşılık verdim. "Yani, eminim o... Sadece projem için daha iyi görüneceğini düşünüyordum, eğer sizinle konuşabilirsem..." Karta baktım. "Sahibi ve yöneticisi. Biliyorsun ya, oğlu değil."

"Her neyse, biyoloji öğretmeninizin Quint'in burada geçirdiği zamana çok destek olduğunu biliyorum. Eğer geri dönmeye karar verirsen, belki bahsettiğin gönüllülük fırsatları konusunda biraz konuşabiliriz. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır bize yardım eden olmadı. Bu yüzden senden ne

isteyebileceğimi tam olarak bilmiyorum. Ama biraz eğitimle, başka bir çift elin olması güzel olabilir."

"Tabii," diyerek kartı cebime soktum. "Gönüllülük önemli. Evet. Gerçekten üzgünüm, etrafta beni eğitecek... kimse yok mu? Eminim ki bu gerçekten çok zaman ve çaba gerektirir. Artık sizi tutmamayım da işe geri dönün. Ama size kesinlikle e-postayla birkaç soru göndereceğim. Teşekkür ederim."

Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırıştı. Aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlı görünebilmesi tuhaftı. Oğluyla bir benzerlikleri olup olmadığını düşündüm. Saçları ve teni daha koyuydu ve kaşları makul ölçüde alınmıştı... ama sanırım bu genetik olduğu kadar bakımla da ilgili olabilirdi. Güzel bir kadın olarak geçirdiği gençliğinin izlerini görebiliyordum. Bir ara Quint'e daha çok benzemiş olabilir diye düşündüm. Ama aynı zamanda yorgun ve stresli görünüyordu. Sanki omuzlarında uzun zamandır kalkmamış bir yük varmış gibiydi. Quint ise sanki bu dünyada onu endişelendirebilecek hiçbir şey yokmuş gibi kaygısız bir öz güven yayıyordu.

"Uğradığın için teşekkürler," dedi.

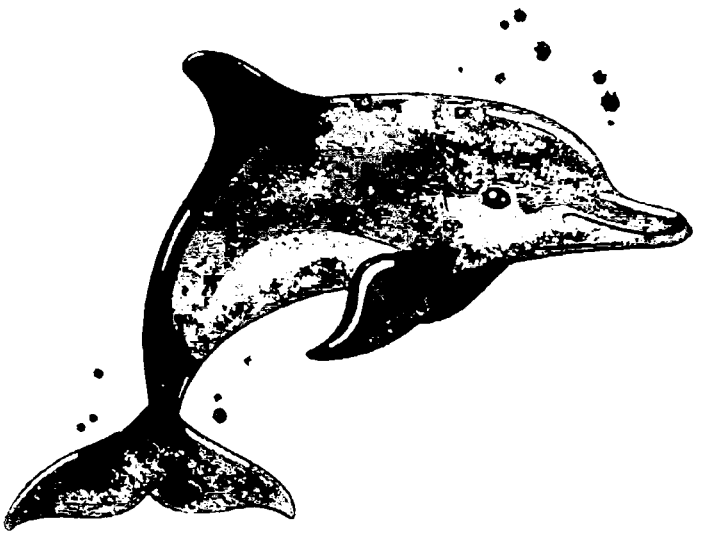
"Ne demek." Başımı minnettarlıkla eğip kapıya doğru geri çekildim. "Sizi rahat..."

Sırtım bir şeye çarpınca tökezledim. Bir el beni sabitlemek için kolumu tuttu.

Omzumun üzerinden bakınca donup kaldım.

Eli kolumun üzerinde kalmıştı.

"Ah. Quint," dedim gülümsemeye cesaret ederek. "Vay canına. Dünya ne küçük!"

ON DÖRT

Quint, "P... Prudence?" diye kekeledi.

Üzerinde sarı bir tişört vardı ve göğsünde basılı logoyu görebiliyordum. Fortuna Sahili Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi ismi kaplumbağalar, foklar ve yunuslarla çevriliydi.

Doğrudan cevaba bakıyor olmama rağmen, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Burada çalışıyordu.

Bu, Quint Erickson'ın bir işi olduğu anlamına geliyordu. Ya da en azından gönüllülüğe dayalı bir işi.

Annesinin, burada olması için ona para verip vermediğini merak ediyordum. Bir şekilde bu fikir daha kolay sindirilebilir görünüyordu. Her iki durumda da tüm yıl boyunca gösterdiği sorumsuzluk onun uzun süre birinin yanında çalışabileceğini hayal etmeyi imkânsız kılıyordu.

Belki de annesi onu kovmaya cesaret edememişti.

Quint kaşını kaldırdı, elini indirdi. Etrafımdan dolaşıp lobiye girdi, üçümüzün orada durmasıyla iyice daraldı. "Burada çalışıyorum," dedi. Sonra gözleri önce şüpheci bir şekilde sonra da neredeyse kendini beğenmiş bir şekilde kısıldı. "Raporu okudun, değil mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Olabilir."

Keşke annesi burada olmasaydı da hemen ona bağırmaya başlayabilseydim. Sabahki tüm sıkıntılarım fırtına gibi geri gelmişti. Projemizde nasıl da sorumsuz davranmış, annesinin bir hayvan kurtarma merkezi işlettiği gibi özellikle alakalı ve belki de faydalı olabilecek bilgileri bana bildirme zahmetine bile girmemişti.

"Ne yani? Yazımı eleştirmek için mi geldin buraya?"

"Bu benim ilk yorumum olmayacak ama mademki sen bunu gündeme getiriyorsun... Fortuna'nın e ile değil a ile yazıldığını biliyorsun, değil mi?"

Çenesi kasıldı. "Otomatik düzeltme," dedi ifadesiz bir şekilde.

"Düzeltme yapıyorum," diye karşılık verdim.

"Tamam!" diye sesini yükseltti. "Bu eğlenceli bir karşılaşmaydı. Uğradığın için teşekkürler."

Annesi boğazını temizleyince ikimizin de bakışlarını ona doğru döndü. Quint'e beklentiyle baktı.

Quint'in omuzları neredeyse surat asacak kadar küçüldü ve tembelce beni annesine ve annesini de bana işaret etti. "Anne, bu Prudence. Prudence, annem. Ondan bahsetmiş olabilirim... bir ya da iki kez."

"Evet, aslında birkaç dakika önce tanıştık," dedi Rosa. Bana gülümsedi. "Quint bana okul ödevlerine olağanüstü derecede bağlı olduğunu söyledi."

Quint bu ifadeyi duymaktan rahatsız görünüyordu. İkimiz de onun beni tanımlamak için kullandığı kelimenin bağlılık olmadığını biliyorduk. Belki de *baskıcı* ya da *kontrolcü* ya da *memnun edilmesi imkânsız*. Annesinin yanında küfretmekten rahatsız olmuyorsa, daha kötüsünü bile söyleyebilirdi.

Eminim ona ne söylediyse, kesinlikle bağlılık kadar cömert bir şey değildi.

"Ah!" dedi Rosa, gözleri aniden parlayarak. "İşte bu! Onu eğitebilirsin!"

Dikkatim tekrar ona döndü. "Şimdi ne olacak?"

"Mükemmel. Birbirinizi zaten tanıyorsunuz, birlikte çalıştınız... Daha önce neden aklıma gelmedi, bilmiyorum." İç çekerek örgüsünden gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bugünlerde aklım çok dağınık."

"Vay canına, vay canına," dedi Quint, ona ve bana tekrar tekrar bakarak. "Neyden bahsediyorsun?"

"Prudence," dedi annesi, beni işaret ederek, "bugün biyoloji dersi için ekstra kredi çalışması yapmaya gelmiş. Biraz uygulamalı bilgi edinmek, hatta belki bizim için gönüllü olarak biraz zaman geçirmek istiyormuş."

Quint bana bir bakış attı. Ben de utangaç bir şekilde gülümsedim.

"Ancak yeni birini eğitmek için zamanım yok ama yaz boyunca fazladan bir elemana sahip olmak güzel olurdu. Sonra sen geldin ve... Bilmiyorum. Biraz tesadüf gibi görünüyor."

Quint kaşını kaldırdı. "Ekstra puan, ha?"

Omuz silktim. "Bir şekilde o notu yükseltmem gerek."

"Ah, Quint..." Rosa elini onun omzuna koydu ve ifadesi aniden cesaretini yitirdi. "Sana bir mesaj atacaktım ama... Neyse, Luna bugün geri getirildi. Devon's Plajı'nda korkunç derecede susuz kalmış hâlde bulundu."

Bu haberin Quint'i üzdüğü belliydi. Luna'nın, daha önce bahsettiği denizaslanı olduğundan şüphelendim ama Quint'in tepkisine şaşırdım. Korkusunu gizlemeye bile çalışmamıştı.

"O... bugün mü?"

"Opal şimdi onunla. Durum kritik. Bu ilk saatlerin ne kadar kritik olduğunu biliyorsun..."

Quint yutkunarak başını salladı. "Mücadele edecek. Geçen sefer de öyleydi."

Ancak Rosa o kadar emin değildi. "Hâlâ kendini beslemekte sorun yaşıyor gibi görünüyor. Endişeleniyorum..." Boğazından umutsuz ve perişan bir ses çıkardı. "Onu rehabilite edemeyebiliriz. Bunu atlatırsa, başka seçenekleri değerlendirmemiz gerekebilir. Bilmiyorum. Bekleyelim ve Opal'in ne yapacağını görelim."

Quint saçlarının arasından elini geçirdi, ön tarafı tuhaf bir şekilde kaşının üstüne çıktı.

Aralarına hüzünlü bir sessizlik çöktü.

Biraz yaklaştım. "Şey. Luna kim?"

Quint, sanki orada olduğumu unutmuş gibi ya da belki de sihirli bir şekilde ortadan kaybolmamı umuyormuş gibi gözlerini kapattı. "Hiç kimse."

Onun yerine Rosa, "Geçen yıl sahilde bulunan bir denizaslanı. Beş ay boyunca bizdeydi ve geri dönmeye hazır olduğunu düşündük, bu yüzden birkaç hafta önce onu serbest bıraktık. Ama..." diye yanıtladı ve başını salladı. "Bu sabah tekrar getirildi."

"O olduğunu nereden biliyorsun?"

Rosa, "Tüm hayvanlarımızı etiketliyoruz, böylece okyanusa geri döndüklerinde bile onları takip edebiliyoruz," dedi. "Ve... Quint'in en sevdiği hayvanlardan biriydi. Etiket olmadan bile onu tanırdım."

Quint ona kaşlarını çatarak baktı, sonra öfkesini bana yöneltti. "Buradan gitmelisin," dedi. "Burada yapmamız gereken şeyler var ve eminim gönüllü olmayı düşünmüyorsundur."

Haklıydı. "Bunu bilemezsin."

"Lütfen. Sen mi? Deniz hayvanlarıyla mı çalışacaksın?"

"Quint..." diye uyardı Rosa ama sözü yarım kaldı.

"Korkunç bir fikir, anne. İnan bana. Morgan ve ben besleme ve yıkama işini gayet iyi halledebiliriz, özellikle de şimdi yaz tatilinde olduğum için."

"Morgan bugün gelmiyor," dedi Rosa. "Bu sabah bir kaza geçirdi ve hastaneye gitmek zorunda kaldı."

"Hastane mi?"

"Sanırım bacağını kırdı ve en azından birkaç hafta istirahat edecek."

"Bacağını mı kırdı? Nasıl?"

Rosa omuz silkti. "Resim yaparken merdivenden düştüğünü söyledi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bir dakika. Morgan mı?

Ah, iğrenç.

"Tamam, tamam." Quint annesine el salladı. "Ben hallederim. Sen havuzlarla ilgilen. Ben beslemeye başlarım."

"Peki?" Rosa başını bana doğru eğdi.

Quint'in sesi boğuklaştı. "Göreceğiz."

Annesi şu anda ondan alabileceği tek yanıtın bu olduğunu biliyordu. Ayrıca aramızdaki düşmanlığı da hissediyor olmalıydı. Quint'e minnettar bir şekilde gülümsedi ve kapıdan geri çıktı. Shauna'yı hâlâ dışarıda, havuzlardan birinin üzerinde durmuş, bir panoya notlar alırken gördüm.

Quint, annesi onları duyabileceği mesafeden uzaklaştığı anda, "Eh," dedi. "Yapacak çok işim var. Görüşürüz, Prudence." Uzun koridora doğru yönelmek için döndü.

Onu takip ederek, "Bir dakika!" dedim. "İster beğen ister beğenme, o projeyi yeniden yapacağım. Kaliforniya eyaletinin gördüğü en iyi ekoturizm planını ana hatlarıyla belirtebileceğim kadar bilimsel temelli bilgiye sahip olana kadar buradan ayrılmayacağım."

O kadar hızlı döndü ki neredeyse ona çarpıyordum. Kalın kaşları gergin, yüz hatları neredeyse ciddi görünüyordu. Öfkeli olduğunu fark edince irkildim. Gergin değildi. Rahatsız değildi. Bu gerçek bir öfkeydi.

Quint Erickson sinirlenmezdi.

Bir adım geri çekildim ama bununla gurur duymuyordum.

"Başkalarının söylediklerini hiç dinliyor musun?"

Gözlerimi kırptım.

"Farkındaysan, bugün yeni bir kurtarma aldık, bu da annemin ve veterinerin zaten başa çıkması gereken yeterince şey olduğu anlamına geliyor ve aniden personel eksiğimiz oldu, bu da yirmi dört havuzu temizlemek ve neredeyse yüz hayvanı beslemek zorunda kaldığım anlamına geliyor. İkimiz de biliyoruz ki bugün buraya kovalarca balık bağırsağı dağıtmak için gelmedin."

Yüzümü buruşturdum.

"Üstelik Bay Chavez revizyonları yalnızca bir ekip çalışmasıysa kabul edeceğini çok açık bir şekilde belirtti ve evrende seninle bir dakika daha çalışmamı sağlayabilecek hiçbir güç yok."

Ona ağzım açık, konuşamaz hâlde baktım. Nefes alışı düzensizleşmiş, yanakları kırmızı olmuştu. Quint'in daha önce hiç görmediğim bu yanını idrak etmem bir saniyemi aldı... sadece kızgın değildi, belli ki onu üzecek bir şey yapmıştım. Bir de... *stresli*ydi.

Rahat, dünyada hiçbir şeyi umursamayan Quint Erickson bu işi gerçekten ciddiye alıyordu.

Ben hiçbir şey söylemeyince dönüp gitti. Sözleri etrafımda yankılandı. *Evrende hiçbir güç...*

Kendi öfkemi yatıştırmaya çalıştım. Öylece çekip gidemezdi. Bu projede bana yardım etmeliydi. En azından denememe izin vermeliydi.

Yanılıyor olduğu için yumruğumu sıkarak o gücü çağırmaya çalıştım. Belki evren onu benimle bu projeyi yapmaya ikna edebilirdi. Ya da en azından bu konuda böyle bir pislik olduğu için onu cezalandırabilirdi.

Orada omuzlarım gergin, yumruğum sıkılı hâlde durup bekledim.

Ta ki...

Sert bir şey başıma çarpana kadar.

"Of!" diye bağırıp etrafımda döndüm. Bir saniye önce birkaç duvar çivisine asılı duran süpürge yere düştü. Başımın çarptığı tarafını ovuşturuyorum.

"Ne oldu?" dedi Quint. Arkasını dönüp bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Sanki dikkatini çekmek için süpürgeyle kendime vurmuşum gibi davranıyordu.

Sanki.

"O süpürge bana saldırdı," dedim.

Homurdandı. Alaycı ve açıkça haksız bulduğum bir sesti bu. Sonuçta, bana saldırmıştı. Ve acımıştı!

Ancak bunun gerçekten süpürge olmadığını biliyordum. Çok daha büyük bir şeydi.

Amacın ne, *Evren*?

"Doktoru aramalı mıyım?"

Süpürgeyi alıp çivilere asarken somurttum, aceleyle uzaklaşmadan önce güvenli olduğundan emin oldum. Süpürge artık ani hareketler yapmayınca tekrar Quint'e döndüm. "Bak. Geçtiğimiz yılın berbat olduğunu biliyorum. Bu projeyi yeniden yapmayı ben de senin gibi istemiyorum. Ama C alamam!"

"Benim sorunum değil." Tekrar döndü.

"Sana bir anlaşma sunacağım!" diye bağırmıştım neredeyse.

Quint yürümeyi bıraktı. Kaşlarını ovuşturdu. "İlgilenmiyorum."

"Bu raporda bana yardım et. Çok değil, sadece birlikte yaptığımızı gösterecek kadar. Bak ne diyeceğim, bana merkezle ilgili daha fazla bilgi ver. Belki de bunu yerel turizme nasıl bağlayabileceğimiz konusunda birkaç dakika beyin fırtınası yapabiliriz?"

Gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. "Harika. Bir beyin fırtınası seansı. En sevdiğim."

"Karşılığında," dedim, kalp atışlarım hızlanarak, "Burada... bir hafta çalışacağım. Her gün. Bana ödeme bile yapmana gerek yok."

Bana yan yan baktı. "Evet, çünkü... gönüllüler genellikle ücret almazlar. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kıpırdandım. "Elbette biliyorum. Sadece... diyorum ki eleman eksiğiniz var, bunalmışsınız..."

"Ben bunalmış falan değilim."

"Annen kesinlikle bunalmış gibi görünüyor."

Buna itiraz etmedi.

Göğüs kemiğime bir elimle bastırdım. "Buradayım. Çalışabilirim. Güçlü bir çalışma ahlakım olduğunu biliyorsun. Yapabilirim." Kendimi hazırladım. "Balık bağırsaklarını veya ihtiyacın olan her neyse onu taşıyabilirim."

Beni dikkate aldığında ilk kez ilerleme kaydettiğimi anladım.

Gülümsemeye çalıştım. Yalvarmaya tehlikeli bir şekilde devam ettim ama önemli olan tek şey onun evet demesiydi.

Ama o evet demedi. Bunun yerine, "Dört hafta," teklifini yaptı.

Alaycı bir şekilde sırıttım. "Dört hafta mı? Her gün mü? Şey, hayır. Çocuk işçiliği yasaları olabilir diye düşünüyorum..."

"Her gün değil." Düşündü. "Haftada dört gün."

"İki."

"Bu sadece sekiz gün eder, bu da ilk teklifinden sadece bir gün fazla." Omuz silktim.

"Haftada dört gün," diye tekrarladı. "Morgan o kadar çok çalışıyordu. Umarım iyileştikten sonra geri döner."

Dudaklarımı yana doğru kıvırdım. Dört hafta. Quint ile.

Kulağa korkunç geliyordu. Ancak gözümü ödüle dikmeliydim.

"Ve karşılığında?" diye sordum.

Quint iç çekti. "Aptal projeyi yeniden yapabiliriz."

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı ve gerçek bir çığlık atmaya iki saniye kala bana doğru dev bir adım atıp bir parmağını aramıza doğru uzattı. "Ama bu sefer gerçekten birlikte çalışacağız."

Ah, *lütfen*, demek istedim. Bana takım çalışması konusunda ders mi verecekti?

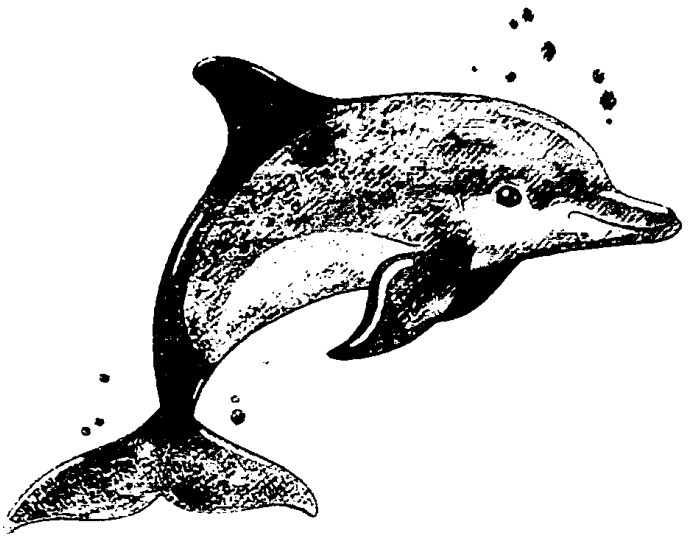
Üstelik yarı zamanlı gelmeye zahmet edemeyen çocuk?

Fakat sonuca çok yakındım, bu yüzden bunu gündeme getirmemenin en iyisi olduğuna karar verdim. Başladığımızda onun gerçekten ne kadar dâhil olmayı planladığını görecektim. Tek ihtiyacım olan nihai ürünü onaylamasıydı ama şimdi detayları tartışmanın zamanı değildi.

"Tamam," dedim ellerimi çırparak. "Eğitimden vazgeç. Hadi, yapalım bunu."

Bana sanki asırlar gibi gelen bir süre baktı, sonra ifadesinde bir şey değişti. Dudakları hafifçe kıvrıldı. Gözleri neredeyse zalimce görünen bir ifadeye büründü.

Onu takip etmem için işaret etti. "Hadi o zaman. Sana bir önlük bulsak iyi olur."

ON BEŞ

Besleme hazırlığı. Quint bana önce hayvanları besleme hazırlığı yapmakla başlayacağımızı söyledi.

Bunun çalışanlar için peynirli sandviç hazırlama anlamına gelmesini umuyordum ama içimden bir ses bu kadar şanslı olmadığımı söylüyordu. Uzun koridorda ilerlerken sarı gömlekli yarım düzine çalışanın yanından geçtik. Tam da burada sadece ben, Quint, Rosa ve Shauna olduğumuzu düşünmeye başlamıştım. Heh bir de bahsedilen Opal adlı kişi, sanırım veterinerdi. Buradaki diğer insanların gönüllü mü yoksa ücretli personel mi olduğunu merak ediyordum. Ne olursa olsun meşgul görünüyorlardı, bana at ahırlarını hatırlatan küçük bölmelerin içindeki hayvanlarla ilgileniyorlardı. Birkaçı Quint'e gülümseyip başını salladı, bana da meraklı bakışlar attılar ama çoğunlukla görevlerine odaklanmış durumdalardı.

Merkezi olabildiğince gezerek neyin işe yarayabileceğini anlamaya çalıştım ama burası hayal edebileceğim turistik merkezlerden oldukça farklıydı. Bazı duvarlarda duş başlıkları bulunuyordu ve tüm zeminlerde giderler vardı. Hatta bazılarına minik plastik çocuk havuzları bile koyulmuştu. Koridorda battaniyeler ve havlularla dolu sandıklar ve temizlik malzemeleri,

makaslar, lateks eldiven kutuları, plastik tüpler, ölçüm kapları, koşum takımları ve bir sürü alet ve tuhaf tıbbi ekipmanla dolu metal arabalar duruyordu. Her bir muhafazanın yanındaki duvarda, içinde hayvanın adı ve bakımıyla ilgili notlar bulunan plastik bir kılıfın içine sıkıştırılmış bir kâğıt parçası bulunuyordu. Birkaçını okumaya çalıştım, beslenme programı ve ilaçlar gibi şeylerin listelenmiş olduğunu gördüm. Ancak Quint beni hızla koridorun sonuna götürdü.

Küçük bir odaya girdik. Oda bir dolaptan çok da büyük değildi ve çevrede üç büyük lavabo vardı. Quint duvardaki çiviye asılı kanvas önlüğü aldı ve bana uzattı. Boynuma geçirip ipini belime bağladım. Ağır hizmet tipi malzeme, düşünmek istemediğim kahverengimsi pas tonlarında lekelerle kaplıydı.

Sonra Quint dev buzdolabını açtı ve balık kokusu on kat arttı.

Geriye doğru sendeledim, midem bulanmıştı. Ölü balıklarla dolu kovalara baktım. Siyah gözleri donuk ve şişkinti.

Ağzımı ve burnumu elimle kapattım. "Aman, iğrenç."

Quint, bir çift lateks eldiven takarak, "Ne o, seçimini sorgulamaya mı başladın?" diye sordu. Bir cevap beklemeden kovayı aldı ve yakındaki bir tezgâha vurdu. "Buraya gelen hayvanların çoğu kendilerini beslemeyi öğrenememiş."

Dokuzuncu sınıf fen bilimlerini ve en güçlünün hayatta kalmasıyla ilgili tüm o konuşmaları düşünerek, "Evrimin bir kusuru gibi görünüyor," diye mırıldandım. Aklımdakini yüksek sesle söylemiş olmasam da Quint'in alt metnimi yakaladığını sanmıyordum. *Balıkları doğru şekilde nasıl yiyebileceklerini çözen akıllı olanlar yaşasın, geri kalanlar köpek balığı yemeği olabilir.* Yaşam döngüsü, değil mi?

Paslanmaz çelik bir kâse alıp kovanın yanındaki elektrikli tartının üzerine koydu. "Bazen bunun nedeni annelerinden çok erken ayrılmaları oluyor, anneleri onlara kendi başlarına düzgün bir şekilde avlanmayı öğretmeden önce yani."

Dilimi ısırdım. Gayet makul ve iç karartıcı bir açıklaması olmasından nefret ediyordum.

"Balıkları baş taraftan yemeleri gerekiyor," diye devam etti, "çünkü kuyruktan yerlerse pullar boğazlarını çizer." Konuşurken çalışmaya devam ederek kovadan ölü balıkları çıkardı, kâseye atmadan önce her birini inceledi. "Ayrıca her balığın vücudunda hayvanlara zararlı bakteriler bulaştırabilecek kesikler olmadığından emin olmak için kontrol ediyoruz. Sonra onları boyutlarına göre ayırıyoruz. Bu kâse, hâlâ oldukça genç olan dördüncü bölmedeki Joy'a gidecek, bu yüzden küçük ila orta boy balıklar onun. Daha büyük balıklar bahçedeki daha olgun hayvanlara gidecek." Kâsedeki etiketi işaret etti,, gerçekten de *Joy-Bölme 4-2 kilo* yazıyordu.

"Bayağı kolay görünüyor," diye mırıldandım.

Tartı iki kiloya ulaştığında, Quint musluğu açtı ve eldivenli elleriyle her balığı musluğun altında tutmaya başladı. Her ne temizliyorsa artık. *Tuz? Kum? Pul?*

"Son olarak, pulları duruluyoruz," dediğinde tüylerim diken diken oldu. Bunun böyle olmamasını umuyordum. "Çoğunlukla sadece giderleri tıkamasınlar ve suyu kirletmesinler diye. Ve hepsi bu. Bir sonrakine geçelim." Joy'un kâsesini tezgâha koyup diğerine uzandı. Bu, beşinci bölmedeki Ladybug için etiketlenmişti. "İhtiyaçlarına bağlı olarak günde üç ila dört kez besleniyorlar. İkimiz bu sabah için hayvanların yiyeceklerini hazırlayacağız ve öğleden sonraki gönüllüler bir sonraki partiyle ilgilenecek."

Ladybug'ın kâsesi hazır olduğunda durup bana baktı. "Kusmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedim meydan okurcasına ama sanırım yüzüm yeşilimsi bir renk almıştı.

"O zaman ne bekliyorsun? Yardım etmek istediğini söylemiştin."

"Evet ama yardım etmek öyle bir şey olmaz ki, yan... Bilmiyorum. Sevimli küçük bir foku burnunda bir topu dengelemesi için eğitmek falan olmaz mıydı?"

Bana attığı bakış o kadar alaycıydı ki biraz ürperdim.

"Burası bir sirk değil. Yarı ölü hayvanları kurtarıyoruz, onları tedavi etmek için elimizden geleni yapıyoruz ve sonra onları tekrar vahşi doğaya bırakıyoruz. Burada yaptığımız şey bu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet..." dedim, ancak tüm bunlarla ilgili sadece belirsiz düşünceler içindeydim.

"Peki, onlara sirk numaraları öğretmenin tam olarak ne faydası olacak?"

"Rahatla, Quint. Şakaydı." Birden savunmaya geçtim. Benimle konuşma tarzından, bana bakışlarından nefret ediyordum. Sanki sadece rapor için burada olan ve sonra da yoluma devam edecek bir züppeymişim gibi bakıyordu. Sanki hiçbir şeyi umursamayan biriymişim gibi.

Ben her şeyi umursuyordum. Birçok şeyi umursuyordum. Sadece daha önce deniz hayvanlarını pek umursamamıştım.

Ama biraz geri çekildi ve bir an için biraz suçlu bile görünebileceğini düşündüm. Burnundan sertçe nefes vererek başını salladı. Gözlerini kapattı ve ifadesindeki gerginlik kayboldu. "Vay canına," dedi gözlerini tekrar açarak. "Bana rahatlamamı söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Evet, yani, biraz sert davranıyorsun. Onlar sadece hayvan, biliyorsun."

Bana bir bakış attı ancak ne düşündüğünü anlayamadım. Her neyse, geçiyor gibi görünüyordu. Kovayı işaret etti. "Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Yutkundum. "Eldiven alacak mıyım?"

Duvara çivilenmiş kutuya uzandı ve bir çift lateks eldiven daha çıkarttı. Açgözlülükle eldivenleri alıp ellerime geçirdim. Hayatımda ilk kez lateks eldiven giydiğim için ellerime yapışma

şekillerinden nefret ettim. Ancak ilk ölü balığım için kovaya uzandığımda, eldivenler için fazlasıyla minnettardım. Yine de, sümüksülüğü, kaygan pulları hissedebildiğimi hayal ediyordum. Soğan biçimli ölü gözleri veya tombul, cansız balık dudaklarını görmezden gelemiyordum. Quint'in beni izlediğini, beni yargıladığını, bana güldüğünü hissettiğimde bile yüzümdeki iğrenmeyi saklayamıyordum.

"Her gün okula balık gibi kokarak gelmemen şaşırtıcı," dedim, ilk kovayı bitirdikten sonra.

"Dürüst olmak gerekirse, bazen bundan endişeleniyorum," dedi. "Bu yüzden bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim. Burada birkaç saat çalıştıktan sonra kesinlikle duş almak isteyeceksin. Kokusu üzerine sinecek."

"Zamanla alışıyor musun?"

"Evet, bir nevi," dedi. "Ama birkaç gün gelmezsem, geri döndüğümde beni de etkiliyor."

Çalışırken başka bir gönüllü gelip hazırlanmış kapları metal bir arabaya yığdı ve sonra da onu koridordan aşağı doğru götürdü. Tüm sıkı çalışmamızın yok oluşunu dehşet içinde izledim.

"Bekle. Onları besleyemeyecek miyiz?"

"Biz yemek hazırlama görevindeyiz, besleme görevinde değiliz."

Dehşete düşmüş bir şekilde ona döndüm. "Ama onun için nasıl gönüllü olurum? Yemek için heyecanlanan sevimli küçük yüzlerini görebilen kişi olamaz mıyım?"

"Teknik olarak, sen gönüllü olalı yirmi dakika oldu," dedi Quint.

"Eğer gerçekten dört hafta buna dayanırsan, sonunda onları besleyebilirsin." Kaşlarımı çattım. Bunun geçici bir dönem olduğunu düşündüğü açıktı ve onu suçlayamazdım. Anlaşmamıza rağmen, her gün buraya geri dönmeyi hayal edebileceğimden emin değildim. Merkezi ve misyonunu ekoturizm planıma

dâhil edecek kadar şey gördüğümü hissediyordum. Turistlerin pis kokulu ölü balıkları ayırma zevki için para ödemesini bekleyemezdim ama hayvanları beslemek biraz çekici görünüyordu.

O hâlde Quint'in bunu onaylamasını nasıl sağlayabilirdim?

"Peki," dedim, ilgiliymiş gibi davranmaya çalışarak, "daha kaç kova temizlememiz gerekiyor?"

"Hepsini."

Donup kaldım, bir elim soğuk ve kaygan bir balığı kavradı. "Hepsini mi? Oradaki her şeyi mi kastediyorsun?" Balığı buzdolabını işaret etmek için kullandım.

"Aynen," diye karşılık verdi. Gözlerindeki acımasız parıltı geri geldi. "Her hafta tonlarca balık tüketiyoruz. Kasalar dolusu getiriyoruz."

Buzdolabına baktım. Kovaya. Elimdeki balığa. "Yehu."

Quint kıkırdadı. "Aklındaki göz alıcı gönüllü hayatı böyle değil herhalde, ha? Belki de sana daha uygun olan..." Bir saniyeliğine düşündü. "Kız İzci Birliği'ne liderlik etmek ya da benzeri bir şeydir."

"Ne yazık ki bunun Bay Chavez için önemli olacağını sanmıyorum."

Hırladı. "Söylesene, hayvanları seviyor musun?"

Ağzımı açsam da tereddüt ettim. Onlardan *hoşlanmıyor* değildim ama bunun aynı şey olmadığını biliyordum.

Sonunda itiraf ettim, "Çocukken bir çöl faremiz vardı. Onu çok severdim."

Quint bir an kıpırdamadı. Sadece daha fazlasını bekliyormuş gibi bana baktı.

Sonra başını geriye atıp güldü. "Harika," dedi. "Kesinlikle kazanacaksın."

Gergindim ama söylenecek fazla bir şey yoktu. Bu yüzden ikimiz de işe geri döndük. Şimdi tüm o kovaları bitirmemizin beklendiğini bildiğimden, kendimi daha hızlı hareket etmeye

zorladım. Ne kadar iğrensem de Quint'e bana tembel demesi için bir sebep vermeyecektim. Sonuçta bu benim sözümdü.

"Yani," dedi, beşinci kovayı bitirdiğimizde, "daha sağlıklı hayvanlar bütün balığı alıyorlar. Onlar bir süredir burada olan ve yeme işini az çok çözmüş olanlar. Ama buraya ilk geldiklerinde, genellikle çok zayıf ve susuz oluyorlar, biraz daha yardıma ihtiyaç duyuyorlar. Yani, ikinci adım: balık smoothieleri."

Yüzüm sarardı. "Bana bunun kulağa geldiği gibi olmadığını söyle."

Gülerek endüstriyel boyutta bir blenderı işaret etti. "Tam da kulağa geldiği gibi."

İğrenç olduğu kesindi. Quint ve ben sonraki kırk dakikayı daha fazla balığın başlarını ve kuyruklarını keserek, onları biraz mısır şurubu ve Pedialyte ile birlikte bir blendera atarak ve hepsinin bağırsaklar, pullar ve keskin küçük kılçıklardan oluşan bir bulamaca dönüşmesini izleyerek geçirdik. Koku, mümkünmüş gibi daha da kötüleşiyordu. Son partiyi yakın zamandaki kurtarmalara yedirecek başka bir gönüllüye verdiğimizde, bir kez daha inancımı gözden geçirdim. Bu iyi bir notu hak etmek için yapılamazdı. Bütün bir yaz boyunca buna katlanılamazdı.

Babama işe yaramadığını söyleyecektim. Hayvan yaşam alanlarını ve hassas ekosistemlerimizi araştırmanın başka bir yolunu bulacaktım.

Quint tezgâhı sildi, bana göz ucuyla tuhaf, bilmiş bakışlar attı. "Öğle yemeği molasına hazır mısın?"

Midem yemek düşüncesiyle kasıldı. Hoşnutsuzluğum belli olmalı ki peçeteyi çöp kutusuna atarken tekrar kıkırdamaya başladı. Bundan, bana yaptığı işkenceden zevk aldığını söyleyebilirdim. "Aslında hâlâ burada olduğuna inanamıyorum."

"Yardım edeceğimi söylemiştim, değil mi?" Beni anlayabildiğini düşünmek can sıkıcıydı. İlk fırsatta çıkışa doğru koşmak için can atıyordum. Ama henüz bunu yapmamıştım. Belki kendime, anneme babama hatta Bay Chavez'e bir şey kanıtlamak

için yapıyordum. Öte yandan bi yanımın bunu Quint'e de bir şey kanıtlamak istemesinden şüpheleniyordum.

Hâlâ bana bakıyor, şüphelendiğini saklamaya çalışmıyordu. Bana resmen gözlerini dikmişti. Pes edip bunun kesinlikle istediğim şey olmadığını kabul etmemi bekliyordu: Şimdilik benden bu kadar, teşekkürler.

Bir elimi kalçama koyarak kararlılığımı test etmeye cesaret ettim.

"Ee?" dedim, sessizliği bozarak. "Sırada ne var? Ahtapot turtası mı pişireceğiz? Belki bir yengeç böreği?"

Yanakları seğirdi. "Yengeç çok pahalı. Ama kalamar severler."

Sessizce öğürdüm. "Leziz."

"Ne, hiç kalamar yemedin mi? Çok lezzetli."

"Her şey kızartıldığında lezzetli oluyor."

"Hadi. Eğer henüz korkmadıysan, sanırım sana büyük bir tur attırmalıyım."

Bütün bunların bir test olabileceği hissine kapıldım ve biraz şaşırtıcı bir şekilde kendime geldim. Koridora çıktım ve Quint çeşitli odaları ve çalışma istasyonlarını anlatmaya başladı. Hayvanların ilk muayene edildiği yer burası, hayati belirtileri inceleniyor, kanları alınıyor, yaraları kontrol ediliyor. Burası ameliyathane. Çamaşırhane. Bulaşıkhane. Kritik durumda olan hayvanların tutulduğu yer burası, sürekli izlenmesi gerekenler. Üst katta depolama ve idari ofisler, ayrıca bir mola odası ve küçük bir mutfak var çünkü Quint'e göre iştahım sonunda geri gelecek. Ona inanmalı mıydım, bilmiyordum ama sorun etmiyordum.

Ne kadar medeni davrandığına bakılırsa, her şey biraz rahatsız ediciydi. Ben ne kadar medeni davranıyordum böyle. Birden aklıma dank etti.

Aslında birlikte bir şeyler başarmıştık.

Elbette, bu başarı bir sürü balık bağırsağını püre hâline getirmekten başka bir şey değildi ama yine de onu sadece *bazen* boğmak istemem çok abes görünüyordü.

Öfkeli Quint'in tüm belirtileri kaybolmuş, eski rahat hâline geri dönmüştü. Ama hayır. Tam olarak eski hâli gibi değildi, beni bütün yıl çileden çıkaran Quint Erickson gibi değildi. Daha çok bir Quint klonuyla olmak gibiydi. Milyon yıl geçse de onu böyle bir yerde çalışırken hayal edemezdim. Evet, plajda. Kesinlikle bir sörf tahtasında. Kırk yaşına kadar annesinin bodrumunda video oyunları oynarken, evet, kesinlikle öyle olmalıydı. Ama bu, Quint'in varlığından haberdar olmadığım, hiç ihtimal vermediğim bir yanıydı.

Buradaki öz güveni, bilgisi, gerçekten yapılması gerekeni yapma yeteneği... Rahatsız ediciydi.

Ve çileden çıkarıcı.

Neden benim laboratuvar partnerim bu versiyonu olmamıştı?

Quint, sessizce öfkelendiğimi fark etmeden, "Hastalardan bazılarıyla tanışmaya hazır mısın?" diye sordu.

Sıkı sıkı gülümsedim. "Bütün gün bekledim."

Uzun koridora geri döndük. Muhafazaların çoğunda üç veya dört hayvan vardı ve her kapının yanındaki küçük bir beyaz tahtaya hastaların isimleri yazılmıştı ancak Quint'in geçerken onlara bakmasına gerek yoktu. "Tek sezonda iki yüz kadar hayvanımız olabiliyor," dedi. "Ve hepsi için yeni isimler bulmak zor olabiliyor, bu yüzden onları gruplara ayırma eğilimindeyiz. Son zamanlarda süper kahraman çılgınlığına kapıldık, bu yüzden burada Peter Parker, Lois Lane ve Iron Man var. Avenger ve Hulk bahçede."

"İsimleri annen mi buluyor?"

"Hayır, genellikle kurtarma ekibinin isimlerine karar vermesine izin veriyoruz veya bazen onları bulup bizi arayan kişinin. İnsanlar buldukları hayvana isim verdiklerinde gerçekten

heyecanlanıyorlar ve bu da yepyeni bir isim dizisine ilham verebiliyor. Bu yıl biri, bir fil fokuna Vin Diesel ismini verdi ve bu da bir aksiyon filmi grubuna ilham verdi: Bruce Willis, Lara Croft, James Bond... Ayrıca şu anda devam eden büyük bir Harry Potter grubumuz var çünkü gönüllülerden biri mega hayran. Şimdiye kadar..." Derin bir nefes aldı ve hepsini saymaya çalışırken gözlerini tavana dikti. "Harry, Hagrid, Percy, George, Fred, Krum, Draco, McGonagall, Dumbledore, Tom Riddle..." Bana gizlice bakmak için durdu ve fısıldadı: "Diğerlerine her zaman zorbalık ediyordu. Ve..." Durup kapılardan birinin önünde çömeldi. Üzgün görünümlü bir hayvan yan tarafına yatmış, bize gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Luna Lovegood." Başını iki yana salladı. "Buraya geri dönmemen gerekiyordu. Ne oldu?" Başını iki yana salladı. "Zavallı kız. Çok kötü görünüyorsun."

Hayvana baktım. Bence o kadar da kötü görünmüyordu. Sadece yorgundu. Ve kesinlikle yanından geçtiğimiz diğerlerinin çoğundan daha zayıftı.

"Onu serbest bıraktığımızdan beri çok kilo vermiş," dedi, sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi. İç çekti. "Birinci adıma geri dönüyoruz."

"Onu tekrar serbest bırakmayı deneyecek misiniz? İyileştikten sonra?"

"Bilmiyorum." Ayağa kalktı. "Hedefimiz onları her zaman okyanusa geri döndürmek, ancak kendi başına hayatta kalamıyorlarsa..." Omuz silkti. "Sanırım Opal'in ne düşündüğünü göreceğiz."

"Opal veteriner mi?"

Başıyla onayladı. "Üzgünüm, sanırım seni daha fazla insanla tanıştırmalıyım." İfadesi tereddütlüydü ve bunun zaman kaybı olacağını düşündüğünü biliyordum. Hâlâ geri gelmemi beklemediğini biliyordum. Ama gün boyunca ilk kez, aslında

kaçmak için can atmadığımı fark ettim. Balık bağırsaklarını bir kenara bırakırsak aslında ilginçti.

"Yani, buradaki hayvanlar, hepsi... ne? Sahile mi vurdular? Ve biri sizi aradı mı?"

"Genellikle, evet. İnsanlar bir şeylerin ters gittiğini anlayabilir. Çoğu zaman bariz şeylerdir, köpek balığı ısırığından veya başka bir şeyden kaynaklanan yaraları vardır ya da belki etraflarına olta dolanmıştır." Quint'in ifadesi karardı. "Bir keresinde derisine on dokuz balık kancası takılmış bir denizaslanını kurtarmıştık."

Raporundaki fotoğrafı hatırlayarak ürperdim.

"Bu korkunç. İyileşti mi?"

"Başardı. Birkaç yıl önce onu serbest bıraktık. Ona Kaptan Kanca adını verdik."

Güldüm. "Peter Pan da var mıydı?"

"Hayır," dedi Quint, bunun saçma bir soru olduğunu ima eden bir tonda. Ama sonra sırıttı. "Ama bir Bay Smee ve bir Tinker Bell'imiz vardı."

Kollarımı bölmeyi yürüyüş yolundan ayıran kısa duvarın tepesinde kavuşturdum ve Luna'ya baktım. "Onun yanındaki işaretler ne?"

"Onları birbirinden böyle ayırıyoruz. Bir şifre gibi. Ofiste bunu açıklayan bir çizelge var ama hemen hemen her işaret farklı bir sayı. Tüyleri tıraş ediyoruz ama eğrilerden ziyade düz çizgiler yapmak daha kolay, bu yüzden beş rakamı yerine küçük bir V ve dokuz yerine iki çizgi oluyor, bu tarz şeyler," diyerek her birini başıyla işaret etti.

"Kaç gönüllü var?" diye sordum. "Personel harici."

"Personel kısmında sadece üç kişi var. Anne, Shauna ve Opal - Dr. Jindal. Sonra da..." Duraksayınca içinden saydığını anladım. "Ben ve Morgan dâhil on altı gönüllü. Annem daha fazla insanı işe almak ister ama para..." Sustu. "Yani, hayvanların beslenmesi için bile zar zor yeten, bir sürü çalışanın maaşını

ödemekten çok uzak olan hükümet hibelerine bağımlıyız. Ama gönüllüler harika. Bir nevi aile gibiyiz ve herkes gerçekten ne yaptığımızı önemsiyor." Durdu ve bana baktı. Yüzündeki suçlayıcı bakışı görebiliyordum: *Burada ne yapıyorsun?* Ama bu çabucak geçti. "Yani, şu gözlere bak. Âşık olmamak elde değil, değil mi?"

Şaşkındım. Kalbim tekledi ve Luna'ya işaret ettiğini anlamam bir saniyemi aldı. Ancak, aşağı baktığımda gözleri kapalıydı. Uyuyor olabileceğini düşündüm.

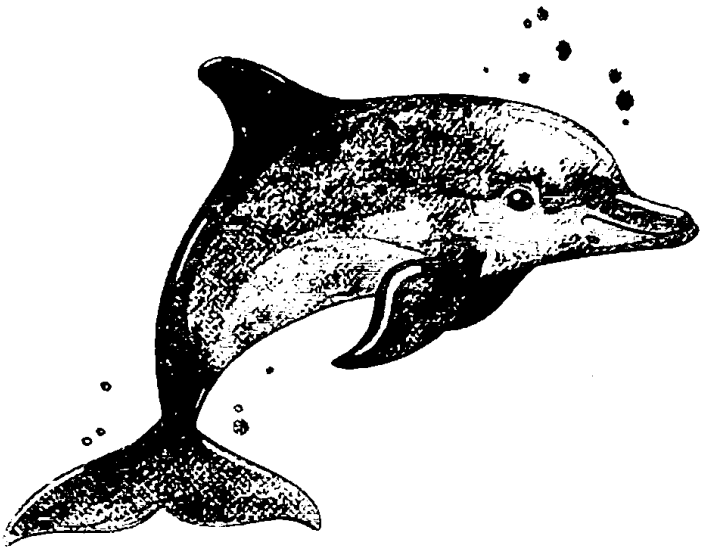
"Tamam," dedi Quint. "Çalışmaya başlamam gerek. Seni serbest bırakıyorum."

"Aman Tanrım, ne kadar cömertsin," dedim kaşlarımı çatarak. "Ama neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?" Başını salladı. "Kendi başıma daha hızlı yapabilirim. Yarın eğitimine devam ederiz." Lobiye doğru geri yürümeye başladığımızda bana yan yan baktı. "Yani, eğer hâlâ geri dönmeyi planlıyorsan. Çünkü eğer bu iş sana göre değilse..."

"Burada olacağım," dedim kararlı bir şekilde. "Ve yaz sonuna kadar, Bay Chavez'e dört dörtlük bir rapor sunacağız. Anlaşma bu, değil mi?"

Quint'in çenesi kasılır gibi oldu ama sonra elini uzattı.

Yutkundum ama tereddüdüm kısa sürdü. Elini tutum, kararlı bir şekilde tokalaştık.

ON ALTI

Ari'nin çalışma odasındaki kanepeye yığılırken, "Çok iğrenç!" dedim. "Gerçekten balıklardan smoothie yaptık. Ayrıca balık kafalarını kesmek zorunda kaldım! Öğ, bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Bir de bunu hayvanlara öylece veremiyorsun! Of, hayır! Bunu onlara bir tüp aracılığıyla vermen gerekiyor." Titriyordum.

Ari şikâyetlerimi önemsemeye çalışıyormuş gibi bir ses çıkardı ama beni çoğunlukla görmezden geldiğini biliyordum. Bağdaş kurmuş, yerde oturuyordu. Gitarı kucağındaydı, telefonunda bir şeyler incelemek için öne eğilmişti.

İç çekip tavana baktım.

"Ama geri dönmem gerek," dedim, hem kendi kendime hem de Ari'ye. "O projeyi tekrar yapmak istiyorsam, geri dönmem gerek. Tam dört hafta boyunca."

Ari birkaç teli tıngırdattı, sonra kaşlarını çatarak başını salladı. Sonunda bana baktı. "Neden sadece C ile yetinmiyorsun?"

Ona solgun bir bakış attım.

Omuzlarını silkti. "Sadece sordum. Neredeyse herkes böyle yapacak."

"Eh, ben bunu yapmam. C. Eğer düzelttirmezsem hayatımın geri kalanında beni rahatsız eder."

"Ama düzelttirecek misin?" diye sordu Ari tatlı bir şekilde. "İşletme okuluna başvururken fen derslerinin kredilerine ihtiyacın olmayacak gibi. Kelimenin tam anlamıyla senden başka hiç kimse bu projeyi veya aldığın notu umursamıyor."

"Kesinlikle. Umursuyorum, ki bu en önemli şey."

Cevabımı düşündü. "Sanırım bu doğru. Yani önümüzdeki ay resmen bir hayvan kurtarma merkezinde gönüllü olarak çalışacaksın. Ne kadar da özverilisin, sevgili Prudence."

"Hey, ben de özverili olabiliyorum," diye karşılık verdim sesindeki kuruluğu fark ederek.

Güldü. "Yapabileceğini biliyorum ama ironiyi görmüyor musun? Bunu sadece not için yapıyorsun."

"Yani?" Birden savunmaya geçerek doğruldum. "İnsanı iyi yapan şeyler eylemlerdir, güdüler değil."

"Buna katılıp katılmadığımı bilmiyorum," dedi hüzünle. "Ama bir şarkı için iyi bir tema olurdu. İyi ya da kötü, doğru ya da yanlış... araçlar amaçları haklı çıkarır mı ve tam tersi..." Şarkı yazarkenki sersem hâline büründü ama bu görünüm hemen geçti. Tekrar telefona doğru eğildi, koyu kahverengi uzun tutamları yüzüne perde gibi düştü. Tek eliyle geri çektiği saçlarını bir kez ensesinden kıvırdı, sonra da omzuna düşmesine izin verdi. Saçları birkaç dakika içinde eski hâline dönecekti. Ona tokamı vermeyi teklif etmeyi düşündüm ama kullanmadığı için uğraşmadım.

Ari kaşlarını çattı ve aynı telleri tekrar çekti. Sinirli bir şekilde homurdandı. "Balık smoothieleri dışında, Quint'le çalışmak nasıldı?" diye sordu.

Homurdandım. "Bir şey için cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum." Kaşlarım daha fazla düşününce kırıştı. "Sanırım beklediğim kadar kötü değildi."

Kaşları kalkınca ve ona fırlatmak için bir yastık aldım. Öne eğilip gitarı kordu. "Kes şunu. Onunla ilgilenmiyorum. Sadece belli ki, önemsediği bir şeyi yaptığında biraz olsun iyi bir insan olabiliyor." Çünkü gönüllü olduğu merkeze önem verdiğini anlayabiliyordum, hem de çok. "Bu, bu yıl bana yaşattığı tüm stresi mazur göstermiyor. Bu projeyi bitirme zamanı geldiğinde, yine ilk seferinde olduğu gibi onu dürtmem ve dişimi sıkmam gerekeceğine eminim. İdeal senaryo: Bunu kendim yaparım ve göndermek için Quint'in e-posta adresini kullanırız, böylece öğretmenimiz onun da dâhil olduğunu düşünür."

"Kötü not almanın sebeplerinden birinin ekip çalışması eksikliği olduğunu söylediğini sanıyorum?"

Alaycı bir şekilde sırıttım. "Yine de benim hatam değildi. Onunla çalışmayı dene istersen."

Ari kıkırdadı. "Aslında tam da bunu yapmak için yeniden ödev yapmak istedin."

"Biliyorum." İnleyerek yan tarafıma uzandım.

Ari tellere bir kez daha dokunarak aynı melodiyi tekrar tekrar çaldı. Ta ki sinirli bir inleme çıkarana kadar. "Tamam, bu doğru değil. Bu düzenlemeyi yapan kişi ne yaptığını bilmiyormuş."

Ayağa kalktı ve plak raflarına gitti. Bir saniyeliğine plakların sırtlarını taradı, sonra da kâğıt kılıfından bir plak çıkarıp, onunla tanıştığım günden beri bu odada yaşayan eski pikaba koydu. Muhtemelen ailesi bu eve taşındığı günden beri pikap bu odada duruyordu. Ari'nin plak koleksiyonu bambaşka bir şeydi: Tavandan tabana kadar her biri tıkabasa dolu, yerleşik raflardan oluşan bir duvara dizilmişti. Sistemin bir düzeni vardı ama ben anlamıyordum. Tür? Dönem? Bir yerlerde Meksika müziği bölümü olduğunu biliyordum çünkü Ari bir süre önce beni La Maldita adlı seksenlerin rock grubuyla tanıştırmıştı ve oldukça harika oldukları ortaya çıkmıştı ama

plaklarının nerede olduğunu söyleyemezdim. Beatles'ı nerede bulacağımı biliyordum tabii.

Ari şu anda bunu çalmayacaktı.

Güzel bir melodi çalmaya başladı ama onu anlamam bir dakika sürdü.

"Elton John?"

Ari beni susturdu. "Sadece dinle. Ah, bu girişi çok seviyorum. Bir flüt! Bu kimin aklına gelirdi ki? Ben düşünmezdim. Ama mükemmel!"

Yüzümü buruşturdum. *Ne dersen de, Ari.* Dikkati bende değildi gerçi. Elton John, İspanya'ya seyahat eden Daniel adında biriyle ilgili şarkı söylemeye başlamıştı.

"Ah, hey, bu bana bir şey hatırlattı," dedim. "Jude sana plak dükkânında çalışma konusunu anlattı mı?"

"Evet! Prudence. Konuşmayı kes."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ari tekrar gitarını aldı ama çalmadı.

Şarkıyı dinlerken gözleri bir yere sabitlendi. Zihnim tekrar merkeze ve Quint'in raporundaki fotoğraflara kaydı.

Olta iğneleri. Olta ipi. Köpek balığı ısırıkları. Üzgün, trajik gözler.

Quint'i düşündüm, ilk başta ne kadar öfkeli göründüğünü hatırladım.

Ama sonra bana bu yıl sahip oldukları farklı hasta hayvanları anlatırken yüzünün nasıl parladığını da.

Nedense kendimi onun gülümsemesini düşünürken buldum. Hevesli ve daima yüzünde olan gülümsemesini. Bugün bir şekilde farklı görünüyordu. Daha enerjik.

Hadi ama, sevgili beynim. Quint'in gülümsemelerini analiz etmek için gerçekten değerli bir alanı harcıyor olamayız, değil mi? Kes şunu.

Hatıralarım Quint ve diğer gönüllülerin ne kadar meşgul ve Rosa'nın ne kadar stresli göründüğünü hatırlattı. Ve neden daha fazla personel almadıklarını.

Şarkı bitti ve Ari bir sonraki şarkıya geçmeden önce kaydı durdurmak için ayağa kalktı. Gitarını aldı ve albümde flütün çaldığı intro kısmını nasıl çalacağını anlamaya çalıştığını fark ettim.

"Sanırım başları dertte," dedim.

Ari çalmayı bıraktı. "Ne? Kim?"

"Merkez. Quint'in annesi aşırı gergin görünüyordu ve belki de bunun nedeni bugün personel eksikliğiydi ama bilmiyorum. İçimde bir his var, sanki işler orada pek iyi gitmiyor. Paralarının çoğu hibelerden geliyormuş ve bunun onları ancak ayakta tutmaya yetecek kadar olduğu belli." Alnımı ovuşturdum. "Balığa ne kadar harcadıklarını hayal edebiliyorum, mekânı ayakta tutmak için gereken diğer şeylerden bahsetmiyorum bile."

"Bağış topluyorlar mı?" diye sordu Ari.

"Bilmiyorum." Bunu düşündüm. Lobide bir sürü evrak işi vardı. Mali raporlar? Bağışçı bilgileri? Hibe başvuruları? Ama bağış topluyorlarsa, bunu pek başaramıyor gibi görünüyorlardı.

"Araceli!" diye bağırdı babası mutfaktan. "Prudence akşam yemeğine kalacak mı?" Ari bana baktı.

"Büyükannen yemek mi pişiriyor?"

"Sanmıyorum."

Suratımı astım ama daha iyi biri planım yoktu. "Tamam, sorun değil. Balık olmadığı sürece..."

Ari gitarını bırakıp yukarı kata çıktı. Geri döndüğünde bana olumlu bir şekilde başını salladı. "Pizza sipariş ediyor. Deniz ürünü yok."

Başparmağımı kaldırarak tamam işareti yaptım. "Peki, plak dükkânında çalışmak istiyor musun?"

Küçük bir çığlık attı. "Şaka mı yapıyorsun? Bu benim hayalimdeki iş! En azından hayalimdeki yaz işi. Önümüzdeki hafta başlıyorum."

"Sen benden daha iyisin."

Pikaptaki iğneyi kaldırdı. "Hayalindeki işlerden bahsetmişken, Elton John'un sözlerini kendinin yazmadığını biliyor muydun? Müziği o yaptı ama sözler neredeyse tamamen Bernie Taupin adında bir adam tarafından yazıldı. Hayal edebiliyor musun? Onun gibi olmak istiyorum."

Şarkıyı tekrar başlattı ancak bu sefer gitarını eline almadı. Bunun yerine yere uzanıp gözlerini kapattı. Yüzü konsantrasyondan gerilmişti. Flüt girişi çaldı ve kısa süre sonra müziğe bir klavye ve Elton'ın hüzünlü sesi eşlik etti.

"Şunu dinle," dedi Ari, parmakları havada dans ediyordu. Kırmızı stop lambalarının İspanya'ya doğru gittiğini görebiliyordum... Elini yukarı doğru kaldırdı, müziğin yükselişini gösterdi, sonra elini sersem bir yumruk hâlinde geri indirdi. "İşte! O, mi-yedi'yi duydun mu? Diatonik olmayan baskın akor, ancak daha sonra doğrudan la minöre çözülüyor. Harika. Dürüst olmak gerekirse, piyano çalanlar en iyi akorları yazıyor." Her iki avucunu da alnına bastırıp derin bir iç çekti.

Ne söylediğiyle ilgili kelimenin tam anlamıyla hiçbir fikrim yoktu.

"Belki de piyano almalıyım," dedi.

"Sana göre bir klavyem var."

Başını çevirip bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Oturma odamızda, terk edilmiş ve hiç sevilmemiş. Senin olabilir. Yani, süper yüksek kalitede değil. Muhtemelen annen sana daha güzel bir şey alabilir ama eğer istiyorsan..."

Ari yüzünü buruşturdu. Herhangi biri onun ailesinin zenginliğinden bahsettiğinde nefret ediyordu, sanırım bunu

anlayabiliyordum. Parası olduğu için yargılanmak istemiyordu, benim de param olmadığı için yargılanmak istemediğim gibi.

"Klavyeyi almayı çok isterim. Teşekkür ederim," dedi. "Ve ona çok iyi bakacağıma söz veriyorum. Şimdi sus, dinle. Bu kısım..."

Elton iyileşmeyen yaralardan, ölen gözlerden bahsediyordu. Ari, iki elini tekrar yukarı kaldırarak tavanı işaret ederken kesinlikle coşkulu görünüyordu. *"Daniel, sen bir yıldızsın..."*

"Ah," diye mırıldandı hüzünle. "Şu yüksek notayı dinle! Modal bir değişim akoru üzerinde tonik notaya vuruyor. Çok basit ama çok da parlak. Sadece..." İç çekip ellerini kalbine indirdi. Şarkı söylemeye başladı ama albümün sesini zar zor duyabiliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, onun bu müzik teorisi anlatılarını harika buluyordum ama sanki tamamen başka bir dil konuşuyor gibiydi. Kesinlikle konuşmadığım bir dil. Müzik açıklamalarının anlaşılması, ailesiyle konuştuğu hızlı İspanyolcadan bile zordu çünkü müzikle ilgili anlattıklarını anlamamı bekliyordu. En azından okulda üç yıl aldığım İspanyolca konusunda temel bir bilgim vardı ama piyano derslerinden hatırladığım tek şey *"Twinkle, Twinkle, Little Star"*ın nasıl çalınacağıydı. (Hisle.)

Elton devam ederken, aklım yine başka yerlere uçtu. Ekoturizme. Kurtarma merkezine.

Quint Erickson ve annesine ve daha fazla personele ihtiyaç duyduklarına ve binanın ne kadar karanlık olduğuna. Merkezin yapması gereken şey, yoksul ve mahsur kalmış hayvanlara yardım etmeye odaklanmış bir kâr amacı gütmeyen kuruluş gibi davranmayı bırakıp bir işletme gibi davranmaya başlamasıydı. Vizyon sahibi birine ihtiyacı vardı. Onların kârlı olmalarına yardımcı olabilecek birine. En azından kârlı bir kuruluş için. Bilmiyorum, bunun ne anlama geldiği benim için önemli değildi çünkü beynim hızla çalışıyordu ve aniden her şey netleşti... Merkezin ihtiyacı olan şey benim gibi biriydi.

"İşte bu!" Birden doğruldum ve Ari'ye baktım. "Ekoturizm! Yapabilirim... Ben..." Kaşlarımı çattım. "Ağlıyor musun?"

Ari, yakalandığı için utanarak yanaklarından gözyaşlarını sildi. "Hayır," dedi. Sonra burnunu çekti. Sonra, "Evet! Elimde değil! Çok üzücü."

Son kıta çalarken şarkıyı dinledim.

"Aman Tanrım, Daniel'e benziyor. Gözlerimdeki bulutlar olmalı."

Omuz silktim. "Daniel kim yahu?"

Ari gülmeye başladı. "Hiçbir fikrim yok!"

İnledim ve flütün son melodisi çalarken pikabı kapatmak için ayağa kalktım. "Yani, ben biyoloji projesi üzerinde çalışırken, Quint bu hayvan kurtarma merkezinden bahsediyordu. Sanırım haklıydı. Ya merkez turistler için büyük bir çekim merkezi hâline gelirse? Hatta biraz para bile kazanabilirler! Yani, yine de kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olacaklardı ama bazı kâr amacı gütmeyen kuruluşların CEO'ları milyoner gibi. Bunun parayla ilgili olduğu söylenemez. Ama sadece şunu söylüyorum. O aptalca raporu yaparken öğrendiklerimi alıp... kurtarma merkezini kurtarırsam?"

Ari doğrulup bana göz kırptı. Yanakları pembeye dönmüştü ama şarkının getirdiği duygu yoğunluğu azalıyor gibi görünüyordu. "Üzgünüm. Ne yapacağım dedin?"

"Bir iş planı yapacağım! Kurtarma merkezi için!"

Ari hâlâ kafası karışık görünüyordu. "Hırsına hayran olduğumu biliyorsun ama sen sadece tam bir gündür oradasın."

"Bu bana mükemmel bir dışarıdan bakış açısı sağlıyor. Günlük işlere ve bakıma saplanıp kalmamışım. İhtiyaçları olan şey yeni fikirlerin enjeksiyonu, organizasyona ve misyonlarına yeni bir hayat getirecek şey. Onları... bilirsin... değerli kılacak bir şey."

"Hayvanların hayatlarını kurtarmanın değerli olduğunu düşünmüyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Quint gibi konuşuyorsun. Demek istediğim bu değil. Para kazanmanın bir yolunu bulmaları gerekiyor." Ayağa kalkıp volta atmaya başladım, ellerimi biraz çılgınca yorumlanabilecek bir şekilde birbirine sürtüyordum. Beynim bir düzine farklı seviyede çalışıyor, olasılıklar önümde patlıyordu. "Mükemmel. Bu, ekoturizmin turistlere, topluluğa, yerel ekonomiye ve çevreye nasıl fayda sağladığına dair gerçek dünyadan bir örnek olabilir. Proje neredeyse kendi kendine yazılıyor ve eğer başarılı olursam, yani kâr amacı gütmeyen bir kuruluşu iflasın eşiğinden geri getirirsem, bunun üniversite başvurularımda ne kadar iyi görüneceğini bir düşün! İstediğim işletme okulunu seçebileceğim."

"İflasın eşiğinde olduklarını biliyor musun yoksa sadece bir varsayım mı?"

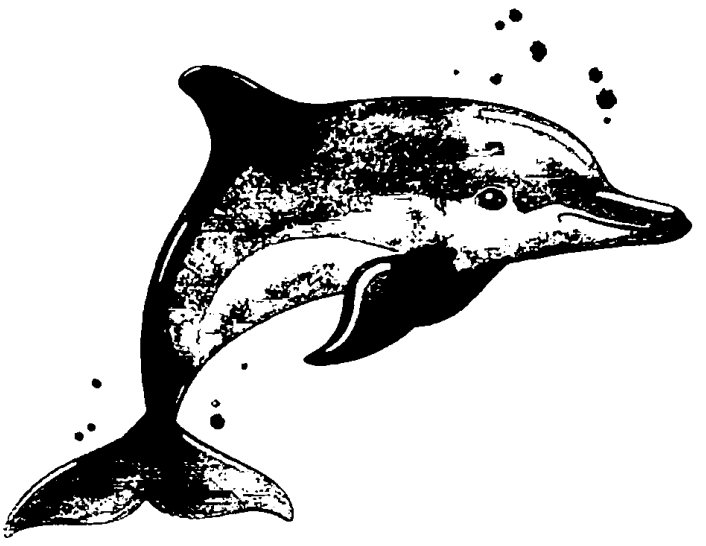
"Bu sadece akıllıca bir tahmin," dedim. "Ve hevesimi kırmaya çalışmayı bırak. Bu dâhiyane. Vay canına, bunu Quint'e söylemek için aslında biraz heyecanlıyım." Kaşlarımı çattım. "Ama ona bunu söylediğimi söyleme."

"Sırrın güvende."

Tekrar yürümeye başladım. Evrenin beni bir şekilde buna doğru ittiğini hissetmekten kendimi alamıyordum. Tüm oklar bu yönü işaret ediyordu, tüm domino taşları tam yerinde dizilmişti. Quint ile ortak olmak, kötü not, Morgan'ın merdivenden düşmesi, Rosa'nın Quint'e beni gönüllü olarak eğitmesi önerisine kadar her şey. İlk başta direnmiş olabilirdim ama şimdi mantıklı geliyordu. Özellikle de her şeyin yepyeni kozmik gücümü keşfettikten hemen sonra gerçekleşmesi göz önüne alındığında. Bir anlamı olmalıydı. Benden daha büyük, Quint'ten daha büyük bir anlamı...

Belki de bu, kaderime doğru bir yola koyulduğumun bir işaretiydi.

Şimdi sadece onu takip etmem ve nereye gittiğini görmem gerekiyordu.

ON YEDİ

Talimatlara göre kurtarma merkezine erkenden gittim ancak bu sefer kolumun altında bir klasör vardı. Dün gece neredeyse hiç uyuyamamıştım. Zihnim fikirlerle doluydu ve geç saatlere kadar planlar yapıp kâr amacı gütmeyen kuruluşları ve bağış toplama yöntemlerini araştırmıştım. Fikirlerim vardı. Çok fazla fikir. Bu fikirler artık beni suyun içindeki bir varil gibi yüzdürüyordu. Lobiye adım attığımda hiç yorgun değildim. Keyfim yerindeydi. Bir fark yaratmaya hazırdım.

Ancak kapıdan içeri adımımı atar atmaz ayaklarım durdu. Quint ve annesi ile Shauna ve beyaz önlük giymiş başka bir kadın birlikte bir masanın başında duruyorlardı. Dr. Jindal olabilir miydi? Yakınlarda iki gönüllü daha vardı. Hepsinin suratı asık görünüyordu, kollarını sarı gömleklerinin üzerinde kavuşturmuşlardı.

Quint beni görünce gözlerini kırpıştırdı. "Geri döndün," dedi açıkça şaşırmış bir şekilde.

Tüylerim diken diken olmuş hâlde güneş gözlüklerimi başımın tepesine kadar kaldırdım. "Elbette geri döndüm." Geçen yıl Ari'nin bana doğum günü hediyesi olarak verdiği saatime bakar gibi yaptım. "Ve sen de bir kez olsun geç kalmadın?"

Neredeyse gülümsedi. "Sanırım mucizeler oluyor."

Rosa, veterinere bir kâğıt parçası uzatarak, "Teşekkür ederim, Opal," dedi. "Bugün kurumlara çağrı yapmaya başlayacağım." Bekleyen gönüllülere üzgün bir şekilde omuz silkti. "Sanırım oyuncakları çıkarma zamanı. Uzun zaman oldu. Umarım tüm o plaj topları sönmemiştir."

Gönüllüler ve Dr. Jindal uzaklaşırken kaşlarımı çatarak hareketsizce durdum. "Neler oluyor?"

"Luna'nın bilişsel bir bozukluğu var," dedi Quint. "Kendini besleyemeyecek hâldeymiş, bu da onu okyanusa geri gönderemeyeceğimiz anlamına geliyor."

"Ya." Kafamın karışıklığını gizlemeye çalışmadım. "Bunda ne var ki?" diye sormamak için elimden geleni yapmam gerekti. Bu açıkça herkes için önemli bir şeydi. "Yani akvaryuma veya hayvanat bahçesine veya başka bir yere mi gidecek?"

Rosa, "Hazır olduğunda," dedi. "Birkaç ay sürecek. Onu bulduğumuz ve hayatta kalacağı için çok mutluyum. Sadece... sonunda doğal ortamlarına salınmalarını umuyoruz."

"Her şeyin bir iyi yanı var," dedi Quint. "Hayvanlarımız hayvanat bahçelerine ve akvaryumlara gittiğinde, insanlara yaban hayatı ve koruma konusunda bilgi verebilirler. Bir nevi diğer hayvanlar ve merkez için savunucu olurlar."

Hâlâ bir şeyleri kaçırdığımı hissediyordum. Bana göre, bütün gün elle balık beslediğim ve sevimli çocukların mırıldanıp alkışladığı suda oynaştığım güzel bir hayvanat bahçesine gitme fikri, akşam yemeğimi avlamaya çalışmaktan ve oltaya takılma riskinden çok daha iyi bir hayat gibi geliyordu. Ama burada böyle hisseden tek kişinin ben olduğumu biliyordum, bu yüzden dilimi tuttum.

"Güzel bir yer bulacağız," diye söze girdi Shauna, Rosa'nın omzunu sıkarak. "Onu kabul edecek en güzel yeri. İyi olacak."

Shauna bugün yoğun mücevherler takmıştı, inci dizisini neredeyse beyzbol topu büyüklüğünde halka küpelerle ve

tişörtüne tutturduğu kelebek şeklinde bir yapay elmas broşla değiştirmişti. Sanırım işiniz sarı gömlekler kadar berbat bir üniforma giymenizi gerektiriyorsa, kişisel stil anlayışınızı sergilemek istemeniz doğaldı. Benim için bu rujdu. Shauna içinse belli ki gösterişli mücevherleri. En azından aksesuarları, sahip olduğu sevimli büyükanne havasıyla uyuşuyordu.

"Şey, bu kötü bir zamanlama olabilir," dedim masaya yaklaşarak. "Ama seninle paylaşmak istediğim birkaç fikrim var."

Rosa bana baktı. "Ne tür fikirler?"

"Evet," diye devam etti Quint, temkinli bir şekilde. "Ne tür fikirler?"

"Sadece aklıma gelen birkaç şey. Buradaki işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili..."

Quint homurdanıp sanki sabır için yalvarıyormuş gibi gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. "Elbette," diye mırıldandı.

Ne demek istediğini anlayamadım.

"Çoğunlukla bağış toplama fikirleri," diye devam ettim onu görmezden gelerek. "Ve biraz da toplum yararına çalışma. Merkeze daha fazla dikkat çekilmesine, hayvanlar için farkındalık yaratılmasına yardımcı olacağını düşündüğüm şeyler... hatta umarım geliri bile artırır. Paraya sıkışık olduğunuz anlaşılıyor."

Rosa yorgun bir homurtu çıkarttı. "Hiç küçümseme." Avuçlarını açtı, elleriyle masanın üzerindeki yığınları işaret etti. "Yıllarca bağış toplamayı denedik. Tuttu ya da tutmadı." Üzgün görünüyordu. Sanki bu sadece kâr amacı gütmeyen dünyanın bir gerçeğiymiş gibi. Belki de öyleydi. Ama bunun böyle olmak zorunda olmadığına ikna olmuştum bir kere. En azından bu merkez için. "Neyse ki hibelerle çok daha istikrarlı bir başarı elde ettik."

"Doğru," dedim. "Ben de duydum. Ama Quint ile bu yıl biyoloji için bir proje yaptığımızdan haberdarsınız." Nedense bunu söylerken Quint'in bakışlarından kaçtığımı fark ettim. Bana baktığını, kaşlarını çattığını hissedebiliyordum ve bu beni

geriyordu. Kısmen, neden sinirlendiğini bilmediğim için tabii. "Ve araştırmamı merkeze yardım etmek için kullanabileceğimi düşünüyorum, bu da ekstra kredi ödevime yardımcı olacak. Bunu simbiyotik bir ilişki olarak düşünüyorum. Köpek balıkları ve parazitleri temizlemelerine yardımcı olan o küçük vatos balıkları gibi."

Güldüm, o dersi hatırladığım için kendimle gurur duyuyordum. Quint'e bakmadan edemiyordum. Radikal bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu. "Bu senaryoda sen köpek balığı mısın, vatos balığı mı yoksa parazit mi?" dediğinde sesi nötrdü.

Sözleri sert olduğu için Rosa, "Quint!" diye azarlarken bile ona ağzım açık baktım.

Ancak beni savunmasına ihtiyacım yoktu. Ona doğru bir adım attım. "Üzgünüm ama senin sorunun ne? Dün istediğin her şeyi yaptım, bugün zamanında geldim, açıkça beklememene rağmen. Peki, sorun ne?"

Gözleri parladı ve konuşmak için ağzını açtı ama sonra tereddüt etti. Annesine bakınca ifadesi karardı. Kollarını göğsünde kavuşturarak başını salladı. "Bir şey yok. Sadece senin fikirlerini duymak için can atıyorum."

"Quint," dedi Rosa tekrar. "Kaba davranıyorsun. Ve Tanrı biliyor ya, herhangi bir maddi destek burada çok işe yarar."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim. Rosa'ya dönmeden önce Quint'in gözüne bir saniye daha baktım. Klasörü daha sıkı tutup dün gece aynamın önünde onlarca kez provasını yaptığım konuşmaya başladım. "Beni yeni iş danışmanın olarak düşün. Öncelikle, yerel halkı gerçekten dâhil edebileceğimiz bir topluluk etkinliğiyle başlamak istiyorum. Hayatım boyunca Fortuna Sahili'nde yaşadım ve burayı yeni öğrendim, bu da gösteriyor ki toplumda görünürlüğümüzün eksik olduğu açık. Bunun düzeltilmesi gerekiyor. Ayrıca, insanlar bir şeyin parçası olmak istiyor. Eylemleriyle fark yaratabileceklerini düşünmeyi severler. İş sadece Kickstarter'daki bağış butonuna tıklamakla

bitmiyor, değil mi? Ama burada ne kadar harika işler yapıldığını gördüklerinde, daha fazla insanın maddi olarak da katkıda bulunmak isteyeceğini biliyorum."

Rosa beni gülerek durdurdu. "Eh, Quint abartmıyormuş. Kesinlikle kendini adamışsın. Prudence, iyimserliğini takdir ediyorum." Ensesini kaşıdı. "Ama seni burada durdurmam gerekiyor çünkü dürüst olmak gerekirse, her şeyi denediğimizi hissediyorum ve hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor. Her yıl bağış toplama etkinlikleri düzenliyoruz ama para geldiği kadar hızlı buharlaşıyor. Etkinlik düzenlemeyi denedik ve bir ara Facebook sayfamız vardı ama muhtemelen güncellenmesinin üzerinden biraz zaman geçti." Ne kadar alaycı göründüğünü fark etmiş gibi konuşmaya devam etti: "Mesele şu ki, burada hiç kimsenin buna vakti yok. Ben de dâhil. Özellikle ben." İç çekti ve ayağa kalktı. "Seni cesaretlendirmek istemiyorum. Belki önümüzdeki birkaç gün içinde daha fazla konuşabiliriz. Ama şu anda Luna'yı ve diğer hastalarımızı kontrol etmem gerekiyor. Ve biliyorum ki ikinizin de bugün halletmeniz gereken çok fazla iş var. Üzgünüm, Prudence. Seni merakta bırakmaktan nefret ediyorum ama..." Sözlerine rağmen bana attığı bakış, cesaretinin kırıldığının tanımıydı. "Bu konuyu daha sonra detaylıca konuşuruz, tamam mı?"

Bunu kastettiğini sanmıyordum. Beni fikir üretmekten vazgeçirmeye çalıştığını sanmıyordum ama uzaklaşırken bitkin görünüyordu. Hem de gün daha yeni başlarken. Belki de burayı ayakta tutmanın günlük zorluklarıyla o kadar bunalmıştı ki karışıma başka bir şey ekleme fikrini kavrayamıyordu.

Bu da şu anlama geliyordu, eğer bu işe yarayacaksa, planlarım Rosa etrafında dönemez, en azından onun onayını almaktan öteye geçemezdi.

Cesaretim kırılmamıştı. Aslında bu daha da iyi sonuçlanacaktı. Zaten omzumun üzerinden bakmasını istemiyordum

çünkü buraya yeni bir hayat vermek için elimden geleni yapıyordum.

Rosa koridora doğru yönelirken omzumda bir el hissettim. İrkildim ancak Shauna'nın bana gülümsediğini gördüm. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar belirginleşmişti.

"Sadece çok fazla stres altında. Zor bir sezon oldu," dedi. "Açıkçası, yeni bağış toplama kampanyalarının çok yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Umarım denersin."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Shauna da ikinci kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Avucumdaki klasörün kenarına vurup Quint'e döndüm. Gözleri karanlıktı ve dudakları sıkıca kenetlenmişti.

"Ne?" diye çıkıştım. "Bana neden öyle bakıyorsun?" Yanaklarım zaten kızarmıştı. Henüz tartışmaya başlamamış olmamıza rağmen onun düşmanlığını hissedebiliyordum. Bu beni savunma yapmaya zorlasa da neden kavga ettiğimizle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

"Hiçbir nedeni yok," dedi, tüm zamanların en açık yalanıyla. "Yapacak işlerim var."

Döndü ve sineklikli kapıyı itti.

Klasörümü hâlâ sımsıkı tutarak onu takip ettim. Quint duvara yaslanmış bir havuz fırçasını kaptı ve çocuk havuzlarından birini temizlemeye başladı. Dün havuzda denizaslanları vardı ama şimdi boşaltılmıştı. Havuzların ne sıklıkla temizlenmesi gerektiğini merak ediyordum. Hayvanları oradan oraya sürüklemek için ne kadar zaman harcanıyordu? Yani, bu gerekli olabilir mi? Sonuçta doğal ortamları, iğrenç, çamurlu deniz suyundan ibaretti.

"Sorunun ne?" diye sordum. Birkaç gönüllü, yan havuzdaki hayvanlara balık veriyordu. Bana ve Quint'e doğru irkilerek döndüler ama ikimiz de onları görmezden geldik. "Ve bana gerçek bir cevap ver. Bunun seni heyecanlandıracağını düşünmüştüm!"

"Ah evet, heyecan verici." Quint, boş havuza doğrudan biraz bulaşık deterjanı sıktı. "İyi fikir, ortak. Seni takımda gördüğümüz için çok mutluyum." Fırçayı aldı ve öfkeyle ovmaya başladı.

Boştaki elimi havaya kaldırdım. "Daha fikirlerimi bile duymadın! Bu yerin daha fazla para kazanmasını istemiyor musun? Başarılı olmasını?"

Fırçalamayı bırakıp, fırça sapını sanki bana fırlatmaya direniyormuş gibi iki eliyle kavradı. "Bir gündür buradasın, Prudence. Bir. Gün. Liman fokları ile denizaslanları arasındaki farkı nasıl ayırt edeceğini biliyor musun?"

Şaşkın bir şekilde ona göz kırparak en yakın havuza baktım. Suya girip çıkan tombul, parlak vücutlu yaratıklara, "Foklar," dedim klasörü onlara doğru sallayarak.

"Yanlış."

Aman.

"Denizaslanları, diğer şeylerin yanı sıra, kulaklarının üzerinde kepçeleri olanlardır."

Ne? Hangi kepçeler?

Tekrar baktım.

Ah. Komik küçük kulak şeyleri vardı. Kim bilebilirdi ki?

"Pinniped'in ne olduğunu biliyor musun?"

Burnum sinirle kıvrıldı. "Hayır. Ama bahse girerim ki senden daha iyi heceleyebilirim!" Bana sert sert baktı ve evet, biliyordum, ucuz bir numaraydı. Ama neden böyle davrandığını anlamıyordum!

"Bir yüzgeç ayaklı, ayak yerine yüzgeçleri olacak şekilde evrimleşmiş bir memelidir. Mesela... foklar! Ve denizaslanları!"

Bir elimi belime koydum. "Yani terminolojiyi bilmiyorum. Bunun ne önemi var?"

"Dün hangi tür balıkları ayıkladığımız konusunda ne düşünüyorsun? Hiç sormadın bile."

"Balık! İğrençti. Yiyorlar. Kimin umurunda?"

"Önemli çünkü umursamıyorsun. Tek önemsediğin başka bir projeyi devralıp herkese ne kadar..." Elini bana doğru salladı. "...zeki olduğunu veya her neyse onu kanıtlayabilmen. Ama bu hayvanlarla veya burada ne yaptığımızla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Oysa annem burayı neredeyse yirmi yıldır yönetiyor. Ondan daha iyi bildiğini düşünmeni sağlayan ne? Ya da benden? Yıllardır buraya gönüllerini ve ruhlarını koyan gönüllülerden? Ah, bekle!" Elini alnına vurdu. "Daha fazla para kazanmamız gerektiğini mi düşünüyorsun? Vay canına, Prudence, sen bir dâhisin. Bunu neden düşünmedik?"

Gözlerini devirdi. Daha önce hiç bu kadar büyük bir alayla saldırıya uğramamıştım ve bir an için konuşamadım ancak kanım cildimin altında kaynıyordu. Quint havuzu temizlemeye geri döndü. Omuzlarındaki kaslar düğümlenmiş durumdaydı. Yan bölmedeki gönüllüler balık kovasını boşaltmışlardı ama tartışmamıza dâhil olmaları gerekip gerekmediğinden veya sadece uzaklaşmak için fazla meraklı olup olmadıklarından emin olamayarak orada kaldıklarını görebiliyordum.

"Tamam. Belki de haklısın," dedim sesimi alçaltarak. Quint temizlemeye devam ediyordu. İşini bitirdiğinde bu hayvanların deneyimlediği en tertemiz havuz olacağını hissediyordum. "Bu yerle ilgili pek bir şey bilmiyorum. Düne kadar varlığından bile haberim yoktu. Ama son altı ayı tam da bu tür şeyleri araştırarak geçirdim: hayvanları ve çevreyi önemseyen kuruluşların aslında nasıl kârlı olabileceğini. Şu anda patlama yaşayan bir sektör ve gördüğüm kadarıyla, itiraf etmeliyim ki sadece bir günde, bu merkez bu fırsattan hiç yararlanmıyor. Facebook sayfanızı bile güncellemiyorsunuz! Quint, projemizin konusu tam olarak buydu. İnsanların iyi bir şeyin parçası olmak için para ödeyeceği fikri. Önemli bir şey. Ama önce insanların, merkezin var olduğunu bilmeleri gerekiyor. Umursamalarına ihtiyacımız var."

Gözleri bana doğru kaydı. Pes etme belirtisi yoktu. "Biz mi?"

Bu ekibin, bu ailenin bir parçası olmadığım imasına kaşlarımı çatarak baktım. "Sen. Annen. Bu gönüllüler. Demek istediğim, yardım edebilirim."

"Haklısın. Çünkü ekoturizmle ilgili bir rapor yazdın." Başını eğdi. "Söyle bakalım, kaç aldın?"

Ofladım. Bu alçakça bir darbeydi ve daha önceki yazım yanlışı yorumum için bana karşılık verdiğini hissediyordum.

"Çok kötü bir not almadım," dedim dişlerimi sıkarak. "Peki... Kötü not aldım çünkü..." Dikkatim tekrar denizaslanları kümesine kaydı. Hepsi havuzdaydı ama ben etrafa bakar bakmaz biri dışarı fırladı ve saniyeler içinde geri kalanlar da onun peşinden havuz güvertesine hücum etti. Dünyanın en sevimli liderini takip etme oyunu gibiydi.

Yutkundum. "Çünkü neden önemli olduğunu bilmiyordum," dediğimi duydum. "Topluluğumuzun ekoturizme odaklanarak nasıl para kazanabileceğini biliyorum, sadece... neden önemli olduğunu ifade etmedim. Bu hayvanlar ve yaşam alanları neden önemliydi..."

"Peki, önemli olduklarını düşünüyor musun?" Havuzun dibindeki fırçayı düzeltti ve sapına yaslandı. "Gerçekten. Bu hayvanları kurtarmanın değerli bir amaç olduğunu düşünüyor musun? Yoksa bu, başarılarının listesinde işaretlemen gereken bir kutucuk daha mı? Prudence Barnett'ın öz geçmişine hoş bir katkı."

Hayal kırıklığıyla homurdandım. "Bak. Yalan söyleyip bunu istemediğimi söylemeyeceğim ama bu durumda eğer ben başarırsam sen de başarırsın. Annen de. En azından denememe izin veremez misin?"

"İstesem de seni durduramayacağımdan eminim."

"Neden isteyesin ki?" Sesim tekrar yükseldi. Bağırmak istemiyordum ama -ah- bana en azından bir şans veremez miydi? Fırçayı elinden alıp kafasına vurmak geliyordu içimden.

Burun deliklerinden gürültülü bir şekilde nefes vererek sorumu görmezden geldi. Fırçayı bir kenara iterek bir hortum aldı ve küçük havuzu durulamaya başladı.

Asırlar geçti sanki. Hortumu kapatıp tekrar bana bakmaya cesaret etmeden önce havuzu üç kez duruladı. Hâlâ öfkeliydim, parmaklarım belime gömülüyordu. Ama en azından o sakinleşiyor gibi görünüyordu.

Belki de onu ikna ettiğimi ummaya cesaret edemiyordum. Ve ancak bunu fark ettiğimde onu ikna etmek için neden uğraştığımı sorgulamaya başladım. Bu merkez annesinindi. Onun görüşü önemliydi.

Ancak Quint ile her adımda kavga edemezdim. Ona ihtiyacım olmayabilirdi ama o da katılırsa kesinlikle daha kolay olacaktı.

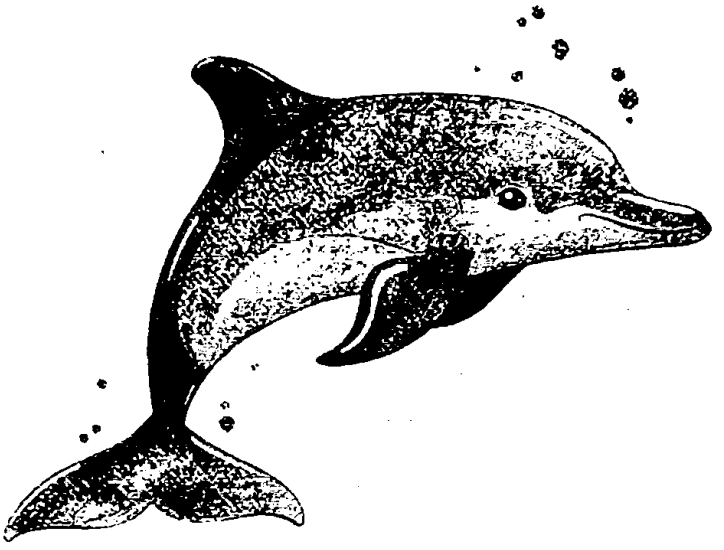
"Tamam," dedi sonunda. Sesi boğuktu ve bunun onun için kolay bir taviz olmadığını hissettim. Ama umursamıyordum. İçim şimdiden rahatlamıştı. "Seni dinleyeceğim," diye devam etti. "Ama bugün değil. Zaten çok yoğunuz."

"Tamam, sorun değil. Önlük giyeyim, sonra temizliğe yardım edebilirim... Ya da başka bir şeyler yapabilirim."

Yanağı seğirdi.

"Ve belki bununla ilgili konuşabiliriz." Klasörü kaldırdım. "Mesela yarın? Yani, ne kadar erken başlarsak o kadar iyi. Değil mi?"

İç çekti. Melodrama yakın, ağır bir ses çıkardı: "Evet, harika," dedi. "Sabırsızlanıyorum."

ON SEKİZ

Encanto'da, Carlos'un cömertçe "veranda" olarak adlandırdığı bir avlu vardı. Aslında kaldırımın küçük bir iple çevrili bölümünde sadece üç küçük kafe masası duruyordu ancak oturup insanları izlemek için güzel bir yerdi.

Quint'i beklemek için buraya oturdum. Klasörüm ve çoğunlukla çevrim içi broşürler, istatistikler ve çevrim içi bulduğum diğer kâr amacı gütmeyen kuruluşlardan gelen raporlar olmak üzere bir sürü yeni materyalim vardı. Bir yılda neredeyse bir milyar dolar kazandıran bir kanser araştırma yardım kuruluşu bulmuştum. CEO'larının maaşı 2,4 milyon dolardı! Buna yakın bir yerde olacağımı düşünmüyordum, özellikle de sadece bir yaz çalışacağım düşünülürse ancak bunun yapılabileceğini bilmek güzeldi. Sanırım insanların paralarıyla ne kadar cömert olabildiklerini ve bunun gerçekten büyük bir fark yaratabileceğini bilmek bir bakıma rahatlatıcıydı.

Eh, henüz kanseri tedavi etmiş değildik. Ancak yardım kuruluşunun tüm o parayla değerli bir şey yaptığını varsaymak zorundaydım. Quint ile olan toplantım için her şeyi ayarladıktan, evraklarım düzgünce organize edildikten ve dirseğimin altında maddeler hâlinde bir konuşma konuları listesi oluştuktan

sonra saatime baktım. Öğlen buluşacaktık. Beş dakika erken gelmiştim.

Bir garson beni kontrol etmek için yanıma geldi. Ben de bir maden suyu ve Porto Riko yemeği olan ve Carlos'un imza mezesi tostone sipariş ettim. Temel olarak, sert muzlara benzeyen, ezilmiş, kızartılmış ve tuzlanmış muzların ağız sulandıran bir lezzeti vardı. Dışı çıtır, içi yumuşak. Ayrıca bunları hem chimichurri hem de chipotle-mayonez sosuyla servis ediyordu. Bunu düşünmek bile ağzımı sulandırmıştı. Jude ve ben genellikle ayrı tabaklar sipariş ediyorduk çünkü bunlar, paylaşmak için fazla lezzetliydi.

Quint için bir şeyler sipariş etmeyi düşündüm ama bunu garip karşılayabilirdi. Bu yüzden sipariş vermedim. Garson tekrar içeri girdi. Güneş gözlüğümü çıkardım, elbisemin eteğini kullanarak gözlükteki lekeyi temizledim. Tekrar takıp koltuğuma yerleşerek beklemeye koyuldum.

Turist sezonu henüz tam olarak açılmamıştı ama kasaba birkaç hafta öncesine göre daha canlı hissettiriyordu. Dükkân sahipleri mallarını temizliyor, camlarını yıkıyor ve yeni gelen müşterileri cezbetmek için geçen yılın mallarıyla dolu büyük indirim reyonları çıkarıyorlardı.

Telefonumu alıp birkaç sosyal medya akışına baktım ama önemsediğim hiç kimse yeni bir şey paylaşmadığı için kısa sürede sıkılmaya başladım.

Garson siparişimi getirdi ve bardağın neredeyse yarısını tek yudumda içtim. Gazlı içecekten burnum gıdıklandı. Tekrar saatime baktım. Uzun zamandır bekliyormuşum gibi hissetmiştim ama saat daha 12.03'tü.

Sokakta karma bir yüzleşmeye ihtiyaç duyan insanları arayarak zihnimi meşgul etmeye çalıştım. Bir kez yanlış yapmaya başladığında, bunun her yerde olduğunu fark ediyordu insan. Yan masanın altına sakızını yapıştıran kız, köpeğinin pisliğini temizlemeyen adam...

Bir sırıtma ve parmaklarımı sıkma ve bir bakmışsınız, kız elbisesinin önüne sos damlatmış ve dikkati dağılmış adam kendi ayakkabısını dışkı yığınının içine sokmuş.

Bu bir oyuna dönüşmüştü, kınanacak davranışlar arıyordum. Ve görülecek çok şey vardı. Acaba bu garip güç bir şekilde iğrenç insanları kendine çekiyor muydu? Onları evrenin gazabını hissedebilmeleri için yoluma mı çekiyordu yoksa bu dünyada gerçekten bu kadar çok düşüncesiz insan var mıydı diye merak ediyordum.

Düşüncesizlikten bahsetmişken...

Saatime baktım. 12.39!

Dişlerimi sıktım. Etrafımdakilere ceza vermekle o kadar meşguldüm ki bir süre önce getirilen tostone tabağına zar zor dokunmuştum. Şimdi bir tane alıp ağzıma tıktım. Burada o kadar uzun süredir oturuyordum ki yemeğim soğumaya başlamıştı.

Bu da Quint'in hatası, diye geçirdim aklımdan.

Yutkundum.

Bir saniyeliğine Ari'nin taktiğini kullanmaya ve ondan şüphelenmemeye çalıştım. Trafiğe takılmış olabilir miydi?

Of, olamaz. Bir festival veya başka bir şey olmadığı sürece, Fortuna Sahili'nde trafik neredeyse yok denecek kadar azdı.

Belki saati karıştırmıştı? Ya da buluşmamız gerektiğini unutmuştu? Bu olası görünüyordu ancak bunu kabul edilebilir kılmıyordu.

Belki hasta olmuştu?

Lütfen. Öyleyse şans bana gülmüş demekti.

Dürüst olmak gerekirse, onu dün sabah saat 08.00'de merkezde gördükten sonra, belki de onunla ilgili yanılmış olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Belki de onun sorumluluk alabilecek bir yanı vardı. Yükümlülüklerini ciddiye alabiliyordu. Belki de tamamen suçlu değildi.

Saatim 13.00'ü geçtiğinde ve bir saat geç kaldığında, rahatsızlığımın arttığını hissettim. Derse geç kalmak gibi bir şeydi. Evet, güvenilir bir laboratuvar partnerim olsaydı iyi olurdu ama neyse, işi kendim götürmüştüm. Ama beni böyle bekletecek miydi? İzin günümde hem de? Annesi ve merkezine yardım etmek için tüm bu işe girişmişken?

Bu affedilemezdi!

Bu sitem kafamda on... on beş... yirmi iki dakika daha devam etti, ta ki etrafta yiyecek arayan, çığlık atan öfkeli martılara bağırmaya hazır olana kadar.

Ve sonra -sonra- onu gördüm.

Kaldırımda yürüyordu. Gözleri güneş gözlüğüyle gizlenmişti ve öğleden sonra ışığı koyu saçlarından yansıyordu. Parmak arası terlik, mayo ve sörf yapan bir ahtapot resmi olan beyaz bir tişört giymişti. Acele etmiyordu. Hiçbir şekilde endişeli veya özür diler gibi görünmüyordu. Rahat görünüyordu. Fazla rahat. Kendim ve çevremdekiler için beklentilerim bu kadar yüksekken, Quint'in bu kadar... *Quint* olabilmesi nasıl mümkündü? Hatta son bir yıldır beklentilerimi onun için yavaş yavaş düşürmeye çalışmıştım ve yine beni hayal kırıklığına uğratmayı başarmıştı. Ondan gerçekten çok az şey istiyordum. Sadece zamanında gel ki her gün ödevi sana açıklamak zorunda kalmayayım. Ders kitabımızdan bölümü önceden oku ki neden bahsettiğimizi anlayasın. Sadece birkaç not al, doğru ölçümler yap ya da her şeyi benim omuzlarıma yüklemek yerine faydalı bir şey yap.

Hep başarısız olmuştu. Tekrar, tekrar ve tekrar. Ve şimdi bu. Sadece geç kalmakla kalmayıp, bunu bu kadar rahat bir şekilde yapmak...

Quint beni fark ettiğinde ve selamlayarak gülümsediğinde kesinlikle öfkelendim.

Gülümsedi.

Edepsiz!

Elimi masanın altında yumruk yaptım, eklemlerimde kendi kanımın nabzını hissedebilene kadar sıktım.

Quint durakladı, gözü bir şeye takıldı. Lütfen, lütfen, bir martı uçup gitsin ve kocaman bir pisliği tam kafasına düşürsün.

Ya da Evren, bir çocuğun yarısını yenmiş çikolatalı dondurma külahını tam o Hawaii desenli poposuna sokmasına izin versin. (Poposunu düşündüğümden değil. Ah, iğrenç, kes şunu, Beyin!)

Ya da... ya da... ah, umurumda değil, sadece korkunç bir şey olsun işte! İzlerken, elim ağrıyor ve intikam görüntüleri kafamda dönüyordu. Quint eğilip kaldırımdan bir şey aldı. Gözlerimi kısıp ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Kâğıt mı? Yeşil kâğıt mı?

Dur bakalım. Az önce *para* mı buldu?

Quint ön kapısını süpüren yakındaki bir dükkân sahibine doğru yürüdü ve ona kâğıdı gösterdi. Adam başını salladı. Quint uzaklaştı, kaldırımda yukarı aşağı baktı ama sorabileceği başka kimse yoktu. Konuşabileceği kimse yoktu. Omuz silkme ifadesi yaparak sonra tekrar bana doğru yöneldi.

Yumruğum yavaşça gevşedi. Burada neler oluyordu?

"Bak," dedi karşımdaki sandalyeye otururken. "Az önce yirmi dolar buldum."

Elindeki banknota bakakaldım. *Ne?*

Bana doğru tuttu. "Buna ilk anonim bağışımız diyelim." Sırıtıyordu. "Gördün mü? Çoktan iyi bir ekip olduk."

Beynim kapanıyormuş gibi hissediyordum. Az önce ne olduğunu kavrayamıyordum. Evrenin bana ihanet ettiğini hissediyordum. Yirmiliği alıp biraz sersemlemiş bir şekilde baktım. Belki sahteydi ve onu kullanırsa tutuklanabilirdi, değil mi?

Ama hayır. Gerçek olduğunu biliyordum. Ne sebeple olursa olsun, buluşmamıza neredeyse bir buçuk saat geç kaldıktan sonra ödüllendirildiğini biliyordum. Bu, evrenin işi miydi yoksa sadece tesadüf müydü?

Bu kolay bir açıklama olurdu ancak artık tesadüflere inandığımdan emin olmadığım bir noktaya gelmiştim.

Parayı aramızdaki masaya koydum.

"Vay canına," dedim, biraz uyuşmuş bir şekilde. "Harika. Ben... bir defter tutacağım."

"Evet. Ya da sadece öğle yemeğimi ödeyebilirsin. Açlıktan ölüyorum." Sormadan bir tostone aldı, chipotle sosuna batırdı ve ağzına attı. "Hımmm, çok güzel," dedi. Soğuk olduğunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Çünkü yemeğim *bir saatten fazla süredir* açıkta bekliyordu.

"Yani," diye başladım, öfkem bir kez daha artmaya başlarken. "Saata bakmayı biliyorsun, değil mi? Yani, ilkokuldaki derslere de uyuduğun için geç kaldın mı?"

Tek kaşını kaldırdı. Çiğnemek için zaman ayırdı. Sonunda yutkundu. Masanın üzerine eğildi. "Ya da bu konuşmaya 'Vay canına, Quint, bugün gerçekten geç kaldın. Bir şey mi oldu?' gibi bir şeyle başlamayı deneyebilirsin."

Çenem kasıldı, öne doğru eğildim. "Ya da bir özürle başlayabilirsin. Bir buçuk saattir buradayım. Zamanımı seni beklemekten daha iyi değerlendirebileceğim bir şey olmadığını mı düşünüyorsun? Mesaj atamadın ya da..."

"Numaranı bilmiyorum."

Yanımızdaki pencereleri işaret ettim. "Nerede buluşacağımızı biliyordun. Restoranı arayabilirdin."

Bu onu duraklatmış gibiydi. Hafifçe ağzı açık hâlde geri çekildi. "Bunu düşünmemiştim," demesi birkaç saniye aldı.

Haklı bir şekilde homurdanarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Tamam. Özür dilerim."

"Elbette, neyse. Umarım iyi vakit geçirmişsindir, Pac-Man'deki en yüksek puanını geçirmişsindir ya da her ne yapıyorsan."

Gözleri kısıldı, eğlenmekle sinirlenmek arasında bir şey yaşadım. "Pac-Man mi?"

Elimi ona doğru salladım. "Ari'nin eski bir... boş ver."

Başını salladı. "Evet, evet. Pac-Man rekorunu ben kırdım. Biliyor musun, hem de kurtarma ekibimize bir su samurunu balık ağından kurtarmada yardım ettikten hemen sonra. Bunlarla işin bitti mi?" İki tostoneu daha mideye indirmeden önce bir yanıt beklemedi.

Bu iyi olmuştu çünkü gerçekten konuşamıyordum.

Bunu uydurduğuna inanmak istiyordum ama... bence öyle değildi.

Garson geri geldi ve Quint bir kök birası sipariş etti.

"İyi olacak," dedi Quint, garsonumuz tekrar gittikten sonra. "Su samuru. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Boğazımı temizledim, utanmayı reddediyordum. "Açıkçası bunu bilmemin kesinlikle bir yolu yoktu."

"Evet, biliyorum." Quint omuz silkti. "Ama sadece bir kez, beni bir pislik olarak varsaymaman iyi olurdu."

"Senin bir pislik olduğunu düşünmüyorum. Sadece senin... Şey olduğunu düşünüyorum."

Beklentiyle gülümsedi. "Devam et. Duygularımı incitmeyeceksin."

"Sorumsuz," dedim.

Düşünceli bir şekilde mırıldanarak tostoneun sonunu getirdi. "Hepsi bu mu?" Neredeyse benimle alay ediyormuş gibi geliyordu ama... hadi artık. Tüm yıl boyunca onun çocuksu hareketlerine katlanmak zorunda kalan bendim.

"Yeter artık," diye çıkıştım. "Bir insan ancak öncelikleri oldukça belirgin hâle gelene kadar derse geç kalabilir."

Parmaklarından tuzu yalamak için duraksadı. Garsonumuz kök birasını getirdi ve Quint üzerine pernil asado* eklenmiş bir tabak nacho sipariş etti.

Tekrar yalnız kalır kalmaz, Quint neredeyse... bana acıdığını hissettiren bir gülümsemeyle baktı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dedi. Yine ses tonunda alaycı bir ton duyabiliyordum. Daha önceki sözlerini tekrarladı: "Çoğu sabah merkezde çalışıyorum. Okul zamanında bile. Bu yüzden çok geç kalıyorum, özellikle ilkbaharda çünkü o zamanlar hayvanların çoğu annelerinden ayrılıyor ve kendi başlarına hayatta kalmak zorunda kalıyor, bu da herkes için pek iyi gitmiyor, bu yüzden bir anda bir sürü yeni hasta geliyor. Sonbaharda daha sakin olacak. Umursadığın söylenemez." Ona baktım.

"Bay Chavez bunu biliyor," diye devam etti Quint. "Sorumluluklarım olduğunu anlıyor." Sanki ilk kez söylüyormuş gibi uzatarak, "Ve bu yüzden geç kaldığımda bana bir izin veriyor. Karşılığında, annem her iki haftada bir okula merkezde yaptıklarımı belirten bir form imzalıyor ve Bay Chavez bunun için bana kredi veriyor. Bu bir, dün kullandığın o süslü kelime neydi? Heh, simbiyotik bir ilişki." Sesini komplocu bir şekilde alçalttı. "Seninle benim aramda, sanırım ben muhtemelen emici balığım."

Elimi kaldırdım. "Dur bir dakika. Bana bunca zaman sadece uyuduğunu ve... oyun salonunda tembellik ettiğini söylüyordun, oysa sen aslında havuzları temizliyor ve balık püresi mi yapıyordun?"

"Yavru su samurlarını kurtarmayı unutma," dedi. Başımı iki yana salladım. "Yavru olduklarını söylemedin."

Omuz silkti. "Bu seferkiler yavru değildi."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden söylemedin?"

"Denedim."

---

* Pernil asado, Latin Amerika'ya özgü bir çeşit et yemeği.

"Ne zaman?"

"Geçen sonbaharda, belki üçüncü ya da dördüncü kez geç kaldığımda. Senin kızgın olduğunu anladım, bu yüzden açıklamaya başladım, ama sen sadece..." İngiltere kraliçesini taklit ederek elini salladı. "Beni savuşturdun. Duymak istemedin. Aslında, tam olarak 'Duymak istemiyorum,' dediğini sandım."

"Ama... Ama bu duymak istemediğim anlamına gelmiyor!"

Güldü. "Dilin nasıl işlediğini biliyorsun, değil mi?"

"Of, sus." Masanın altından tekmeledim.

Kıkırdaması düpedüz bir kahkahaya dönüştü. "Tamam, tamam. Belki de daha çok çabalamalıydım. Ama sen... Yani, hadi ama. Beni de sinirlendirdin. *Bana bir şans verme zahmetine girmeyeceksen neden çabalayayım ki?* diye düşündüm."

"Çünkü partner olmamız gerekiyordu!"

Gülümsemesi kayboldu ve bana ciddi olup olmadığımı kontrol eden bir bakış attı. "Prudence Barnett. Sen ve ben asla partner olmadık, bunu biliyorsun."

Bu söze karşı çıkmak istiyordum. Gerçekten.

Ama... yapamadım.

Asla partner olmadık. Gerçek buydu.

Ama bu benim kadar onun da hatasıydı. Dişlerimi sıktım, sunumumuza gelemeyeceğini anladığım o korkunç anları düşündüm. Beni en önemli günlerde terk ettiğini de.

"Sunumumuza gelmeye bile zahmet etmedin," dedim sert bir şekilde. "Ben... neredeyse zamanında gelmen için sana yalvardıktan sonra. Ve sen bunu bile yapamadın."

"O gün merkezde eleman eksikliği vardı. Annemin benim yardımıma ihtiyacı vardı."

Ama benim de sana ihtiyacım vardı, demek istedim. Yüzüne söyleyemezdim. Bunun yerine, yanağımın içini ısırıp bakışlarımı kaçırarak kaldırıma baktım. O sabah yaşadığım öfkeyi, aynı korkuyu yeniden hissettim. Quint bu tartışmanın farklı

olduğunu anlamıştı çünkü tekrar konuştuğunda, sesinde endişeli bir tını vardı.

"Bak, iyi olacağını biliyordum. Sen..." Sesi kesildi, sonra bana işaret etti. Bir eli havada daireler çiziyordu.

Ona soğuk bir bakış attım. "Ben neyim?"

"İyisin!" dedi rahatsız edici bir kahkaha atarak. "Sınıftaki en iyi sunum yapan kişi gibisin. Bana ihtiyacın yoktu."

"Ama vardı!" diye bağırdım.

Şaşkın bir şekilde sandalyesine yaslandı.

Burnumdan sertçe nefes verdim. Ellerim titremeye başladı. Anlamasına ihtiyacım vardı. Geç kaldığı diğer tüm zamanları düşünürsek... Tamam. Her neyse. Bununla başa çıkabilirdim. Ama o gün. *O gün*. Bu bir ihanetti. Bunu anlamıyor muydu?

"İnsanların önünde konuşmaktan nefret ediyorum," diye başladım söze ama sonra durdum. Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı hızlıca salladım. "Hayır, bu değil... Sahneye çıktığımda sorun yok. Ama öncesinde? Herkesin beni nasıl izleyeceğini düşünmek? Korkutucu. Bunu yapabilmemin tek yolu pratik yapmak ve pratik yapmak. Hatırlıyor musun, sana bir araya gelip konuşmayı önceden çalışmamız gerektiğini söylemiştim ve sen çok meşgul olduğunu söylemiştin, belli ki değerli vaktinden daha fazlasını buna harcamak istemiyordun ya da belki de benimle daha fazla zaman geçirmek istemiyordun. Yani... anladım, her neyse." Ellerimi havada salladım. "Ama senin gibi doğaçlama yapamam! Bu yüzden her şeyi kendim yapmak zorunda kaldım. Konuşmayı sensiz planlamak zorundaydım, sensiz prova yapmak zorundaydım ama en azından... en azından zamanı geldiğinde orada olacağını düşünmüştüm. Sunum raporlarını getireceğini ve böylece insanların bana bakmayacağını ve ayrıca... bilirsin işte, görevini yerine getirebileceğini düşünmüştüm." Ona belirsizce işaret etme sırası bendeydi. "İnsanları güldür. Rahatlat. O zaman sunumumuzu yapabilirdim

ve harika olurdu. Ama sen orada değildin! Bir de orada olmayacağını fark etmek? Korkunçtu!"

Bitirdim.

Gerçekten bitirmemiştim. Devam edebilirdim. Sunumu kesme şekli, kâğıtları dağıtmak için harcadığı tatlı zaman... Ama gözlerim karıncalanmaya başladı ve konuşmaya devam etmeye cesaret edemedim.

Ona bakamıyordum, ona bakamadığım için kalemle şakağımı kaşımaya başladım.

Quint güldüğünde, ki bu beklenmedik olduğu kadar sinir bozucuydu, kalemin ucunu kullanıp yüzümü karaladığımı fark ettim. Yüzümü buruşturup parmaklarımla ovaladım.

"Bunu yapmayı planlamıştım," diye mırıldandım.

"Tam bir moda ikonusun," diye karşılık verdi karaladığım yüzüme bakarak. Sonra bir peçete aldı, bir bardak buzlu suya batırdı ve masanın üzerine eğildi. "Tamam," dedi, mürekkebi tenimden silerek.

Bitirdiğinde buruşuk peçeteyi masaya bıraktı. Göz göze geldik. İfadesini okuyamıyordum ama bir şey üzerinde kafa yorduğunu anlayabiliyordum. Büyük bir şey.

Masa küçüktü. Muhtemelen eğilip...

"Üzgünüm," dedi. Düşüncelerimin gittiği o hiç de iyi olmayan yön beni ürkütüyordu. "Bilmiyordum. Düşündüm ki... Sınıfın önünde her zaman kendinden çok emin görünüyorsun. Hiçbir fikrim yoktu."

Gerçekten üzgün görünüyordu.

İç çekerek devam etti: "Geçen gece burada karaoke yapıyorlardı, biliyor musun?"

Başımı salladım. Son birkaç gündür karaoke konusunu pek düşünmemiştim ama şimdi anılarım canlanmıştı. *"Anında Karma!"*nın ilk güçlü akorları! Şarkı söylerken restoranın kayboluşu. Quint hariç herkes, o bir an için, gözleri bana yapışık, yarı şaşkın gülümsemesi...

Birden telaşlanarak masaya baktım ve... aman Tanrım, yüzüm kızarıyordu.

Ne oluyordu bana?

"Şu insanların bir kısmının şarkı söylemek için ayağa kalkmasını izliyordum," deyince dikkatimi tekrar ona verdim. "Ve düşündüm ki böyle bir kalabalığın önünde şarkı söylemekten daha acı verici bir şey hayal edemiyorum. Kanal tedavisi olmayı tercih ederim." Abartılı bir ürperti oluştu bedenimde. "Yani, anlıyorum. Bir bakıma. Sahne korkusu ya da her neyse. Ve haklısın. Orada olmalıydım. Bunu sen istedin." Duraksadı. "Gerçekten üzgünüm."

Bir süre sessizce oturduk. Kaldırımdan turistler ve plaj müdavimleri geçiyordu. Yakınlarda kuşlar ötüyor, geride biraz yiyecek kırıntısı bırakmamızı umuyorlardı.

"Bir numaram var," dedim sessizce.

Quint'in kaşları kalktı.

"İnsanların önünde performans sergilemem gerektiğinde, kendi kendime, bunun hayatımın sadece beş dakikası olduğunu söylüyorum. Ya da on, yirmi veya her neyse. Büyük resimde, beş dakika hiçbir şey değil, değil mi? Ve atlatmam gereken tek şey bu ve sonra bitecek."

Dudakları kıvrıldı. "Karaoke yapmaya karar verirsem, ki bu çok olası değil, bunu aklımda tutacağım."

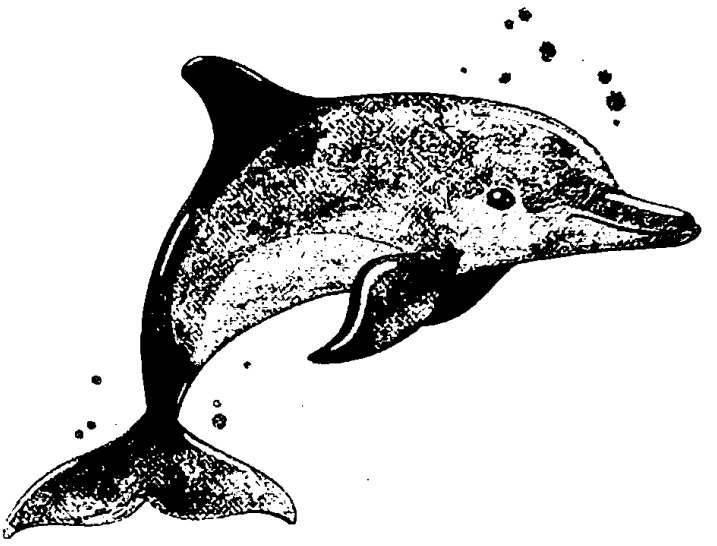
"Çoğu şarkı dört dakikadan kısadır."

Başını salladı ve sonra gülümsedi. Gülümsemesi tanıdıktı ama bunun alıcısı olmam çok sık rastlanan bir şey değildi.

Yutkundum.

"Bak, Prudence. Bu yazın, tüm yıl boyunca biyoloji dersinde olduğu kadar berbat olmasını istemiyorum. Belki farklı bir şey deneyebiliriz diye düşünüyor musun?"

Beni tehdit eden gözyaşlarım azalmaya başlayınca bakışlarımı kaçırmadım. "Eh," dedim, "bu alternatifinden daha iyi görünüyor."

ON DOKUZ

Garson geldi ve boş meze tabağını kızarmış domuz eti, yapış yapış peynir ve garnitürlerle dolu dev bir nacho tabağıyla değiştirdi. Quint ona teşekkür etti. Garson uzaklaşır uzaklaşmaz tabağı bana doğru iterek bazılarını Amerikan servisimin üzerine düşürdü. "İstersen alabilirsin."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Yemeğimi yediğin için."

Güldü. Benim kadar iyi biliyordu ki eğer tostoneları kendi başıma bitirecek olsaydım, o gelmeden önce çoktan bitmiş olurlardı.

İç çekerek bir cips aldım.

Quint ilk lokmasını alırken onaylarcasına homurdandı ve sodasından bir yudum aldı. "Pirinç ve fasulyeden çok daha iyi."

"Pirinç ve fasulye mi? Garip bir karşılaştırma."

Kıkırdadı. "Morgan'ın bu menüde yiyebileceği sadece üç şey var. O sadece tostone için buraya geliyor. Hepsi harika ama insan bazen biraz daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Biz de pilav ve fasulye yedik ama Porto Rikolu olanından mıydı? Adı neydi?"

"Güvercin bezelye pilavı."

Parmaklarını şıklattı. "Doğru. Ama o bile genellikle jambon veya pastırma veya başka bir şeyle yapılıyor, bu yüzden vejetaryen seçeneğini sipariş etti. Fena değildi, ama bu..." Elini nacho'ya doğru salladı. "Aman Tanrım. Çok güzel."

"Vejetaryen mi?"

"Vegan. Yani, her zaman önünde et ve süt ürünleri yiyen insanlara karşı bir sorunu olmadığını söylüyor ama..." Bana anlayışlı bir bakış attı. "İnan bana, yargılıyor. Çok sert yargılıyor. Bu yüzden onun sipariş ettiği şeyleri sipariş etmenin daha kolay olduğunu gördüm."

"Ha. Sanırım bu reklam panosunu açıklıyor," dedim, yeşil otlaklarındaki inekleri ve mutlu düşüncelerinin üzerine çizilen büyük X'i hayal ederek. Yine de yanlış yaptığı bir şey vardı. Eğer ete karşıysa, o zaman elbette yerel hamburgerciye de karşı olmalıydı.

"Hangi reklam panosu?"

Gözlerimi kırptım. Quint'in muhtemelen grafitiden haberi yoktu. "Ah. Az önce gördüğüm şu reklam panosu aklıma geldi. Üzerinde Blue's Hamburgerlerinin reklamı olan var ya. Biri ona zarar vermiş. Aslında benim için, bilirsin, hamburger yemek tam olarak bir gurur meselesi değil. Ama Morgan muhtemelen buna katılmazdı."

"Ah, cehennemin tüm öfkeli ateşleriyle karşı çıkardı," dedi Quint. Sonra omuz silkti. "Yani, o havalı. Morgan'ı çok seviyorum. Gerçekten zeki ve birlikte çalışması çok eğlenceli. Ama et endüstrisi ve hayvanlara insanca muamele söz konusu olduğunda, o..." Doğru kelimeyi bulmak için bir saniye bekledi ve sonra karar verdi. "...tutkulu."

Bir şey bana Morgan'ı tanımlamak için *tutkulu* kelimesini kullandığını, beni tanımlamak için de *adanmış* kelimesini kullandığını düşündürttü.

"Sanırım bunu bilmek iyi," diye karşılık verdim. "Dürüst olmak gerekirse, o gece biraz kaba görünüyordu."

Yüzünü buruşturdu. "Öyleydi, değil mi? Başkaları veya başka bir şey için özür dilememem gerektiğini biliyorum ama o genelde bu kadar kopuk biri değil. Sanırım, hükümetin insanlık dışı uygulamalar yaptıkları yakalanan bazı yerel fabrika çiftliklerini kapatmasını sağlamaya çalışan büyük bir çevrim içi dilekçe olayı vardı. Yani tüm yerel politikacılarımıza e-postalar yazıyor ve bunu sosyal medyada patlatmaya çalışıyordu."

Fabrika çiftlikleri mi? Bunun da billboard olayıyla bir bağlantısı var mıydı?

Ama Blue's Burgers etini tüm gün taze yeşil çimenlerde mutlu bir şekilde otlayan ineklerden alıyordu. Yıllardır tüm reklamları bize bunu söylüyordu. Bazı karanlık fabrika çiftlikleriyle hiçbir ilgileri yoktu.

Ve olsa bile Morgan yine de bir suç işliyordu. Evren yine de onu bunun için cezalandırıyordu.

Quint sözüne devam etti ama biraz utanmış görünüyordu. "Dikkatini arkadaşına vermek veya alkışlamak veya başka bir şey yapmak için iki saniyeliğine duramazdı. Ve bu senin için de geçerli aslında."

Omuz silktim, aniden güvenim yerine geldi. Tekrar bana olan bakışını, sahneden ayrılırken Shirley Temple kadehini bana doğru kaldırmasını düşündüm.

"Bu arada, gerçekten iyiydin."

Quint'in sözlerini anlamam biraz zamanımı aldı.

"Sanırım bunu henüz söylemedim," diye devam etti. "Ama öyleydin." Birdenbire sanki mükemmel miktarda peynir, et ve jalapeño oranına sahip bir cips seçmek ölüm kalım meselesiymiş gibi nacho'suna odaklandı.

Tekrar yüzüm kızardı, ama bu sefer boğazımdan aşağı ve göğsüme yayıldı.

"Teşekkürler," dedim sessizce. Boğazımı temizlemem gerekti. "Ama harika bir sesim olmadığını biliyorum. Böyle söylemek zorunda değilsin..."

"Hayır, biliyorum. Bu..." Tereddüt etti. "Yani, sesin iyi."

"İyi," dedim düzensiz bir kahkaha atarak, "katlanılabilir olanın bir tık üstünde."

"Kastettiğim bu değildi. Sen..." Sustu.

"Çok gurur duydum," dedim ifadesiz bir şekilde.

Başını iki yana salladı. "Sadece şunu söylemeye çalışıyorum, sen..." Bileğini havada sallayarak bir kelimeyi hatırlamaya veya belki de gösterişli bir hareketle anlamını iletmeye çalışıyordu ancak ne söylemek istediği anlaşılmıyordu.

Muhtemelen Jude ile olan ikiz telepatisini olağandan daha fazla takdir etmeliydim. Açıkça söylemek gerekirse iletişim kurmak zordu.

"Ben..."

Parmakları durakladı, parmaklarını kısa bir süre sıktı ve sonra aşağı indirip yığından bir cips kaptı. "Önemli değil."

Dizim masanın altında endişeyle zıplamaya başladı. Ona baktığımı fark ettim, başını çevirip dikkatini kararlı bir şekilde sokağın diğer tarafındaki binaların ötesinde görülebilen sahil şeridine odaklamıştı.

Yanakları. Eskisinden daha kırmızı görünüyordu.

Bunu kafamda kurduğum *açıktı*. Ya da belki güneş kremi sürmeyi unutmuştu ki bu Fortuna Sahili için amatörce bir hataydı.

Kesin öyle olmuştu.

Aniden biraz fazla hızlı konuşarak, "Sahnede gerçekten kendinden emin görünüyordun," dedi.

"Genel olarak kendinden emin bir insanım."

"İnan bana, bunu fark ettim. Ama daha çok... çok eğleniyormuş gibi görünüyordun. Hepsi bu."

Ah. İşte bu. E harfiyle başlayan kelime. Şaşkınlık notası. İma. Vay canına! Prudence Barnett eğlenmeyi biliyor mu? Kimin aklına gelirdi ki?

"Doğru. Çünkü benim bildiğim tek şey çok çalışmak, iyi notlar almak ve çalışmak."

Bana dik dik baktı ve bir anda yeniden huzursuz olduk. "Gerçekten mi? Ben de bunu merak etmiştim."

Bu yorum canımı çok yakmıştı. Quint'in en zayıf noktalarımdan birine nasıl bir ok sapladığını bilmesinin imkânı yoktu. Biraz kontrol manyağı olduğumu biliyordum. Bazen her şeyi fazla ciddiye aldığımı biliyordum. Şakacı olmadığımı, parti kızı olmadığımı veya filmlerde tasvir edilen, her kanlı canlı çocuğun fantezisi olan o neşeli "havalı kızlardan" biri olmadığımı biliyordum.

Quint gibi birinin benim gibi birini tanımlamak için kullandığı kelimeleri biliyordum.

Keyif kaçırıcı. Gergin. *Muhafazakâr.*

Ancak yanılıyordu.

"Eğlenebilirim," diye direttim. "Eğleniyorum. Ve bilgin olsun, benimle takılmayı seven arkadaşlarım var. Gerçekten benimle vakit geçirmekten hoşlanan insanlar yani. Belki sörf yapmıyorum ya da... ya da bira oyunları oynamıyorum ya da her neyse..."

"Dur, dur, dur," dedi Quint. "Ben öyle söylemek... Boş ver, tamam mı? Söylediklerimi unutalım."

Burnumdan sertçe nefes aldım. Nabzım hızla atıyordu ama öfkemi hızla yatıştırdım. Kendi kendime bunun aşırı bir tepki olduğunu itiraf ettim. Ancak bunu bilmenin verdiği memnuniyeti ona asla yaşatmazdım.

"Tamam," diye mırıldandım. "Unutuldu."

"Harika."

"Güzel."

"Peki."

"Oldu.

Fakat... aniden her şey garipleşti. Rahatsız edici bir hâl aldı. Sanki aramızda söylenmemiş bir şey kalmış gibiydi ama ikimiz

de söylemeye pek istekli değildik ve dürüst olmak gerekirse o şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama başımızın üzerinde durmuş, bize kendini göstermeye çalışıyordu.

"Tamam!" diye tekrarladım. Tepkimi o kadar yüksek ve ani göstermiştim ki Quint sıçradı.

"Hadi. Bağış toplama stratejilerinden bahsedelim, olur mu? Çok fazla fikrim var. Fikirlerle doluyum. Al bunu. En düşükten en yükseğe başlangıç maliyetine göre düzenlenmiş bir liste yaptım ama sonra bu tarafa potansiyel gelirin ne olabileceğini not ettim." Üstteki kâğıdı çevirip Quint'e doğru tuttum. Birkaç nacho daha yerken gözleriyle kâğıdı taradı. Kalemimi alıp en üstteki öğeye işaret ettim: kek satışı. "Elbette, bir kek satışı inanılmaz derecede ucuz ve kolay olurdu ama kek satarak ne kadar para kazanmayı bekleyebiliriz ki?"

"Bilmiyorum. İnsanlar gerçekten kek satışlarını seviyor."

"Doğru. Ayrıca bu sayfada ek fikirler de var. Mesela kek satışında temalı ürünler yapabileceğimizi düşündüm, ne dersin? Yunus şeklinde kurabiyeler gibi. Ama neyse, kek satışından daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum." Listedeki birkaç maddeyi daha işaret ettim. "Diğer uygun maliyetli seçeneklerden biri de e-posta listesi oluşturmak ve yerel okullarla eğitimsel erişimimiz üzerinde çalışmak ve kesinlikle sosyal medyada işleri ilerletmemiz gerekiyor. Oradaki tek maliyet zamanımız. Spektrumun diğer ucunda, burada, şu tür şeyler var..."

"Bağışa karşılık hediye mi?"

"Evet. Projemizdeki gibi. Hatırladın mı? Yeniden kullanılabilir kumaş çantalar, su şişeleri... hepsinin üzerinde merkezin logosu olacak. Çeşitli bağış miktarlarına dayalı küçük bir teşvik. Ancak bu ürünleri üretmek için ödeme yapmamız gerekecek ve bu ürünleri toplu olarak sipariş etmek daha iyi, böylece ürün başına fiyat çok düşer."

"Saha gezileri mi?"

"Doğru! Çocukları merkez konusunda heyecanlandırabilirsek, eve gidip ebeveynlerine söylerler diye düşündüm. Sınıfları hayvanları görmeye, onları beslememizi izlemeye, belki eğlenceli bir el işi projesi yapmaya davet edebiliriz. Pinterest'te bulduğum bu deniz kaplumbağası güneş tutucuları gibi, peçeteden yapılmış, çok sevimliler. Sonra..."

"Prudence. Dur."

Sustum.

"Bunlardan herhangi birini yapabilmemiz için önce iletimizi bulmamız gerekiyor. Misyonumuzu. Yani, annemin neden merkezi kurduğunu ve neden bu kadar çok gönüllünün zamanlarını oraya bağışladığını biliyorum ancak bunu, daha önce bizi hiç duymamış insanlara iletebilmemiz gerekiyor. Belki de bu hayvanların tehlikede olduğundan habersizler. Eğer kimse bunun neden önemli olduğunu bilmezse bize para da vermez."

"Elbette önemli," dedim, biraz kafam karışmış bir şekilde.

Quint güldü. "Öyle olduğunu *düşünmüyorsun*."

"Bu doğru değil. Ben buradayım, değil mi?"

"Burada olma sebebin o projeden daha iyi bir not almak."

Tüylerim diken diken oldu. Tam tartışmaya hazırlanıyordum ki Quint iki elini birden kaldırdı. "Sadece beni dinle. Deniz hayvanlarını kurtarıyor ve rehabilite ediyoruz. Neden?"

"Çünkü..." Ağzım açık kaldı ama başka bir şey çıkmadı.

"Çünkü... çünkü insanlar onları sevimli buluyor?"

Gözlerini devirdi. "İnsanlar. Ama sen onlara dâhil değil misin?"

"Bilmiyorum. Bence de kötü değiller."

"Hiç deniz samuru yavrusu gördün mü?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, ama eminim harikalardır. Onlar deniz hayvanları. Yavru köpek gibi değiller."

"Of. Yani sen bir köpek insanısın."

Suratımı buruşturdum. "İğrenç. Hayır."

Quint güldü, sandalyesinde geriye doğru yaslanarak sandalyenin arka ayakları üzerinde dengede durdu. Sandalyeyi altından tekmelemek istiyordum. Dişlerinin, ilk kez fark ettiğim üzere, garip bir şekilde mükemmel olduğunu gördüm. Bir diş macunu modelinin dişleri gibiydi.

"Of, kes şunu," diye tısladım. "Ben bir canavar değilim. Yavru köpeklerin sevimli olduğunu görebiliyorum ve eminim bebek deniz samurları da öyledir. Ama... İnsanları severim. Çocukları severim."

Buna şaşırmıştı. "Öyle mi?"

"Elbette. Yani, benimle akraba olmadıklarında. Eskiden anaokulu öğrencilerine okuma dersi verirdim ve onlar çok iyilerdi."

Baktı. "Ne diyorsun?"

"İğneleyici konuşma," dedim, parmağımı yüzüne doğrultarak. "Ders çalışmaktan fazlasını yapıyorum, biliyorsun."

Başını yana eğdi. Bunun onun için yeni bilgi olduğunu görebiliyordum. Ama bunu söylememek için mücadele ettiği de gözümden kaçmamıştı. "Çocukların seninle akraba olmadıklarında onları sevdiğini söyledin. Jude senin tek kardeşin, değil mi?"

"Keşke. Üç kız kardeşimiz var. Lucy on üç yaşında, Penny dokuz ve Ellie de dört."

"Ellie," dedi merakla. "Eleanor'un kısaltması mı?"

Başımı salladım.

"Vay be. Ebeveynlerin kendilerini gerçekten Beatles'a kaptırmışlar."

Gözlerim açıldı. Aradaki bağlantıyı hemen anlamıştı. "Sen Beatles'ı biliyor musun?"

"Tabii ki. Ben çocukken babam sadece Beatles dinlerdi."

Babası mı? Daha önce Quint'in babasından bahsettiğini hiç duymamıştım. Rosa'nın parmağında alyans yoktu ama benim

dikkatimden kaçmış da olabilirdi. Hem çalışırken çıkarmış olması da ihtimaller dâhilindeydi.

Sonra Quint'in sözlerindeki satır arası anlamı yakaladım. Çocukken dinlediğini söylemişti, yani artık dinlemiyor muydu?

Vefat etmiş olabilir miydi?

Merak içimi kemirse de sormamam gerektiğini biliyordum. Bunun yerine omuz silktim ve umursamaz taklidi yaptım. "Evet, öyle. Neyse ki kız çocukları oldu hep. Beatles şarkılarında erkek ismi fazla geçmiyor. Yani Maxwell var ama o da insanları çekiçle öldüren bir tip. Ya da restoranda öldürülen Rocky... Tüyleri diken diken eden cinsten kişiler."

Quint yine kıkırdadı ama en azından bu sefer bana gülmüyor gibi görünüyordu. Bu da güzel bir değişiklik olmuştu. "Ne güzel. Her zaman küçük bir erkek veya kız kardeşim olsun istemişimdir."

"Herkes bunu söylüyor çünkü ne kadar baş belası olduklarını bilmiyorlar."

Omuz silkti. "Bence çok iyi bir abi olurdum."

Karşı çıkmak istedim, bu teoride bir iki delik açmak istedim ama... belki de haklıydı. Yani, Jude harika bir abiydi. Kız kardeşlerimize karşı benden çok daha sabırlı ve onlarla oynamaya, ödevlerine yardım etmeye veya bebek bakmaya daha istekliydi. Bir rekabet ortamı yoktu aramızda ama ikimiz de daha iyi olan büyük kardeşin kim olduğunu biliyorduk.

"Kardeşin var mı?" diye sordum.

"Hayır. Sadece annem ve ben." Duraksadı ve ekledi: "Ve biliyorum ki şunu sormak için can atıyorsun: Babam hayatta. Dokuz yaşındayken boşandılar."

Babasının aniden ve korkunç bir şekilde öldüğü derin çocukluk trajedisini hayal ettiğimi belli etmemeye çalışarak, "Ya," dedim. Boşanmanın çocuk için gerçekten zor olabileceğini bilmeme rağmen, içimde bir rahatlama hissi oluştu.

"Yeni karısıyla San Francisco'da yaşıyor," diye ekledi Quint. "Her yaz ve bazı büyük tatillerde onunla iki hafta geçiriyorum. Üzgün değilim. Travmam yok. İyiyim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Geçmişte açıkça bir veya iki kez yaptığı bu konuşma için onu kızdırmak cazip geliyordu ancak bu dürtüye karşı direndim. Tam üç saniye kadar. "Ve bu kapsamlı kabul noktasına ulaşmak için kaç yılını terapide geçirdin?"

Bana solgun ancak iyi bir bakış attı. Bu konuşmanın aslında bir nevi... dostça bir şeye dönüştüğünü fark ettim.

"Komik," diye karşılık verdi. "Peki, ismini seviyor musun? Hep merak etmişimdir."

Omuz silktim. "Pek sayılmaz. Özellikle Jude adında bir ikizim olduğu için. Bazı şakalar neredeyse kendiliğinden yazıldığı için ondan nefret ettiğim zamanlar oldu. Prudence the Prude* ve tuhaf kardeşi Jude... Bunu ortaokulda çok duydum."

Quint yüzünü buruşturdu. "Ailen bunu düşünmemiş mi?"

"Bunu nasıl kaçırmış olabilirler, bilmiyorum. Ama *'Dear Prudence'* güzel bir şarkı, aslında en sevdiklerimden biri. Yani... neyse. İnsanlar pislik. Ben buna alıştım."

"Sana yakışıyor, değil mi?"

Kasıldım, kelimeler kaburgalarımın arasına çarpıp geçti. Gözlerim kısıldı. "Çünkü ben çok muhafazakârım, değil mi?"

Şaşkın görünüyordu. "Hayır, öyle değil... Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. İnsanların benimle ilgili ne düşündüğünü biliyorum. Anlıyorum. Boş boş dolaşmam. Her şeyi çok ciddiye alırım. Ama ben de keyif kaçırıcı değilim." Yutkundum, bakışlarını üzerimde tutmanın aniden imkânsız olduğunu fark ettim. Bunu yüksek sesle söylemedim ama bu

---

* Prudence The Prude: *Prudence* sözcüğü "mütevazı" anlamına gelen "prude" kelimesinden türetilmiştir.

aslında en büyük korkularımdan birinden bahsediyorduk. Gerçekten de tam bir keyif kaçırıcı olduğumdan. Ve bu argümanlar kendi kafamda bile fazla savunmacı geliyordu. Ona kaba bir şey söylememek için yanağımın içini ısırdığımı fark ettim. *Belki de derse zamanında gelseydin, sadece neyi kaçırdığını sormak ve notlarımı kopyalamak yerine beni tanımak için beş saniye ayırabilirdin.* "Yorucu olabileceğimi biliyorum. Biliyorum ki ben aptal ya da cilveli ya da her neyse ondan değilim ama..."

"Tamam, dur!" Quint masaya doğru eğildi. "Bana söylemediğim bir sürü kelime ile karşılık verdin. Özür dilerim. Yumuşak karnına dokunduğumu fark etmemişim."

"Yumuşak karnıma dokunmadın."

"Prudence." Şaşırdı. "On dakika önce karaoke yaparken eğlendiğini ima ettiğim için kafamı neredeyse koparıyordun. Al. Bana bir saniye ver." Cep telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. *"Tedbirli. Sıfat. Gelecek için özen ve düşünceyle hareket eden veya gösteren."* Sözlükten tanımını görebilmem için telefonu çevirdi. "Bir şeyleri önemsiyorsun. Evet, her şeyi ciddiye alıyorsun. Bu ille de kötü bir şey değil."

Yutkundum. Aynı anda hem utanmış hem de... garip bir şekilde gurur duymuştum.

"Neyse," dedi telefonu çekerken. "Asık suratlı yaşlı bir deniz kaptanının adını taşımaktan daha iyi."

"Deniz kaptanı mı?"

"Evet. Quint." Bana beklenti içinde baktı. "Kaptan Quint?"

Başımı iki yana salladım.

"*Jaws*'taki köpek balığı avcısı var ya?"

Omuz silktim.

"Dur bir dakika. *Jaws*'ı hiç izlemedin mi?"

"Dur bir dakika. Deniz hayvanlarını seven annen sana bir köpek balığı avcısının adını mı verdi?"

"Önce ben sordum."

Ona bezgin bir bakış attım, sonra kolumu sahil yoluna doğru salladım. "Hayır, *Jaws'ı* hiç izlemedim. Sahilde yaşıyoruz. Zaten köpek balıklarından korkuyorum. Bu durumu neden daha da kötüleştireyim ki?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Kesinlikle! Sahilde yaşıyoruz! Tüm zamanların en iyi sahil kasabası filmi gibi!"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim."

"Bunu kabul etmiyorum. Klasik bir film. İzlemen gerek."

"İzlemem gerekmiyor. Hayatım olduğu gibi gayet tatmin edici." Avucumu kâğıt yığınına vurdum. "Ayrıca, bugün bu tartışmaya geri dönecek miyiz yoksa beni sadece nacho için mi buraya getirdin?"

"Konusu açılmışken." Quint, en azından üçte ikisini yemiş olduğu tabağı işaret etti. "Bunu sen mi ödeyeceksin? Çünkü ödemezsen, o yirmi doları geri almam gerekebilir."

Sinirli bir ses çıkarttım ama Quint hemen tekrar gülmeye başladı. "Şaka yapıyorum. Bunu ben hallederim. Muzlu olanlarından da alacağım."

"Ne kadar cömertsin. Elbette çoğunu sen yedin."

Gözleri parladı. "Tamam. Nerede kalmıştık?"

Sohbetimizi hatırlamaya çalıştım. Kek satışlarını ve sosyal medyayı ele almıştık...

Quint parmaklarını şıklattı. "Hiç şnorkelle yüzdün mü?"

Ona baktım. Açıkça bu noktada beni sinirlendirmeye çalışıyordu. "Şnorkelle mi?"

"Evet. İşte, tüp ve gözlüklerle..."

"Şnorkelle yüzmenin ne olduğunu biliyorum. Ve hayır, yüzmedim. Bunun konuyla ne alakası var..."

"Ben de öyle düşündüm. Hadi gidelim. Hemen. Muhtemelen yanında mayo yoktur?"

Gözleri elbisemin üstünden aşağı doğru kaydı. Bu ürkütücü değildi ama yine de bu imayı anlamış gibi hemen dikkatini olması gereken yere geri çekti.

"Hayır, yanımda mayo yok ve hayır, şnorkelle yüzmeye gitmiyorum. Sana az önce köpek balıklarından korktuğumu söylememiş miydim?"

Ofladı. "Bir köpek balığı tarafından saldırıya uğrama ihtimalinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Her yıl on iki kişi ölüyor!" diye sayıkladım, ortada duran posterdeki istatistiği hatırlayarak.

"Gezegende kaç milyar insan var?"

Plaja doğru işaret ettim. "Evet ama içinde *köpek balıkları* olan bir suda yüzdüğünde şansın ne kadar artıyor?"

"Prudence, ben seni köpek balıklarından korurum."

Bir kahkaha sesi yükseldi ağzımdan. "Teşekkür ederim. Aslında şovenizm gösterisi bekliyordum."

Kaşları yukarı kalktı. "Ben şövalyeliği tercih ederim ama devam et."

"Bunun sebebi, isminin bir köpek balığı avcısından gelmesi mi?"

"Konuyu değiştiriyorsun. Ben ciddiyim. Ne kadar uzakta yaşıyorsun? Burada... bir saat içinde tekrar buluşabiliriz."

"Hayır!" diye bağırdım neredeyse. "*Heh.* Bu biyolojinin ta kendisi." Klasörlerden birini alıp ona doğru salladım, klasörü yüzüne fırlatma isteğine karşı kendimi zor tuttum. "Yapacak işlerimiz var ve sen sadece boş boş oturmak istiyorsun ve bütün işi ben yapıyorum! Lütfen bana tüm bu öğleden sonranın benim için devasa bir zaman kaybı olmadığını söyle."

Quint karşılık olarak uzanıp klasörü elimden kaptı. "Tanrı aşkına, Prudence, *bir kere* olsun benimle tartışmasan olmaz mı? Belki de projeyle fikrimin alakası vardır, bana güvenir misin?"

"Senin fikrin şnorkelle yüzmeye gitmek."

"Evet! Merkeze yardım edeceksen, merkezin neyle ilgilendiğini anlamalısın. Bu, buradaki suyu, hayvanları anlamak anlamına geliyor. Ve sadece fokları ve denizaslanlarını değil, hepsini. Hepsi birlikte çalışıyor. Bunu ilk elden görmen gerekiyor."

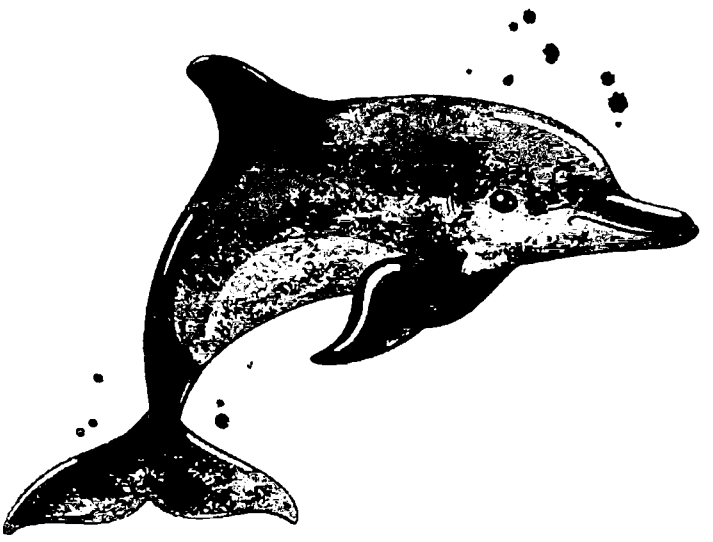
"Ben ilk elden gördüm. Akvaryumda!"

"Prudence." Elini masanın üzerinden uzatıp bileğime yerleştirdi. Beklenmedik dokunuşla sarsıldım. Avuçları şaşırtıcı derecede sıcak ve şaşırtıcı derecede nasırlıydı. "Sen işi biliyor olabilirsin ama ben merkezi biliyorum. Ve unutma, bu sefer bir takım olmamız gerekiyor."

Yutkundum. Keşke bunu bana hatırlatmaktan vazgeçseydi.

Elinin teması, düşündüğüm süre boyunca hiç kesilmedi ve bundan veya avucumu yukarı çevirip parmaklarımızı birbirine geçirmenin nasıl bir his olacağını merak eden o minik parçamdan tedirgin olmamaya çalıştım. Ama bu çok garip olurdu. Hatta uzayıp giden bu andan bile daha garip ve... "İyi," diye mırıldandım.

Gülümsemeye başladı. O ve mükemmel dişleri. "Ama eğer bir köpek balığı tarafından yenirsem, babamın *The White Album*'ün ilk sayısı üzerine yemin ederim ki, kanlı, yarı çiğnenmiş cesedim dünyanın sonuna kadar sana musallat olacak."

YİRMİ

Hayatımı okyanusun yanında geçirmeme rağmen, insanların suya olan tutkusunu hiç anlayamıyordum. Çocukken ebeveynlerimiz beni, Jude'u ve Lucy'yi plaja götürdüklerinde bile ayaklarımı ıslatır, birkaç kez etrafa su sıçratır, sonra günün geri kalanını *Tangled* temalı plaj havlumun güvenli alanında deniz kabukları toplayarak ve kumdan kaleler yaparak geçirirdim. Kumun mayomu doldurup tüm söylenmesi gereksiz yerlerimi kaşındırmasından nefret ederdim. Çok açıldığımda suyun beni itip çekiştirmesinden hoşlanmazdım. Her yıl köpek balığı saldırılarıyla ilgili gerçek haberleri duymamıza rağmen, herkesin köpek balıklarıyla ilgili şaka yapmasından hoşlanmazdım.

Eminim insanlar, Quint gibi insanlar, burada yaşamanın nimetlerinden bazılarını kaçırdığımı düşünüyorlardı: Sörf, vücut sörfü, dalış ve evet, şnorkelli yüzme. Ama suyun bana göre olmadığını düşünüyordum. Bunda yanlış bir şey yoktu.

Bu yüzden, alalı iki yıldan fazla olmasına rağmen neredeyse yepyeni olan mayomu giyip Quint Erickson ile şnorkelli yüzmeye gideceğime ben bile inanmıyordum. Kendimi kandırılmış gibi hissediyordum.

Yatak odamdaki aynaya baktığımda, bir şüphe dalgasıyla sarsıldım. Genel olarak vücuduma kafa yormuyordum ya da kendi yorumlarıma bile kayıtsız kalıyordum. Bir kapak modeli gibi görünmediğimi biliyordum, bu benim için sorun değildi. Hiçbir zaman *seksi* ya da *göz alıcı* olduğumu düşünmüyordum ancak diğer kızların spor dersinden sonra soyunma odasında kendilerinden bahsettikleri gibi *şişman* veya *iğrenç* olduğumu da düşünmüyordum. Fakat aniden aydınlanma yaşadım. Akranlarımın önünde mayo giymeyeli uzun zaman olmuştu. Yüzmeye yalnızca Ari'nin evine gidiyordum çünkü onların havuzu vardı. Ayrıca bahsettiğim gibi okyanusla da pek anlaşamıyordum.

Ve şimdi şnorkelle yüzmeye gidecektim, öyle mi? Quint'le mi? Çok garip.

Elimi mayomun yanlarında gezdirirken, onun kıvrımlara karşı hislerinin benimkiler kadar ılıman olup olmadığını merak ettim.

Bu soru hemen aklımdan çıktı, yerine neden bunu önemsediğimi düşündüm. Ne önemi vardı? Karşımdaki Quint'ti.

Mayomun üstüne, uçuşan mavi bir elbise geçirdim ve sandaletlerimi giydim. Tamamen alışkanlıktan rujumu da aldım ama sonra tereddüt ettim. Şnorkelle yüzmeye giderken ruj sürmek garip miydi?

Ruju homurdanarak çantama koydum ve kendimi sorgulamadan dışarı çıktım.

Quint, sahilde buluşmak için anlaştığımız yerde beni bekliyordu. Tişörtünü çıkarmıştı ama altına gri bir sörf tişörtü giydiğini görebiliyordum. Bu gezi sırasında üstü çıplak olmayacağını anladığımda rahatsız edici bir hayal kırıklığı dalgası hissettim.

Ne oluyor, Prudence?

"Beni ekeceğini düşünmeye başlamıştım," dedi.

Sönük bir gülümseme takındım. "Seni bir buçuk saat bekletmeyi düşündüm."

"Neden yapmadın?" diyerek şnorkel ekipmanı uzattı.

"Of, beni bilirsin. Dakiklik gibi küçük şeylere değer veririm. Ayrıca, başka biri zaten tüm yavru su samurlarını kurtardı, bu yüzden yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

Homurdandı. "Aslında biraz komiksin, biliyor musun?"

Maskeyi ve ağız tüpünü incelemekten vazgeçip ona dik dik baktım. Quint beni sinirlendirmenin eşiğine geldiğini fark ederek savunmacı bir adımla geri çekildi. "Bu zaten bilinen ve hiçbir açıdan şaşırtıcı olmayan bir özellik." Hâlâ kaşlarımı çatmış durumda olsam da geçiştiriyordum. "Bunlar dezenfekte edildi mi?"

Şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Gelmene sevindim. Bu eğlenceli olacak."

Şaka yapıp yapmadığını bilmiyordum ama sorumu cevaplamaktan kaçındığını söyleyebilirdim. Üzerine gitmem gerekiyordu. Sonuçta, bu şeyleri kimin kullandığını bilmiyordum. Öte yandan bana verdiği tepki aslında sorun etmemem gereken bir şeyin üzerinde duruyormuşum izlenimi yarattığı için kendimi her zamankinden daha tuhaf hissettim.

"Bunun eğitici olacağına söz vermiştin," diye devam ettim. "Beni pişman etme."

"*Eğlenceli* ve eğitici," diye onayladı. "Suya girdiğimizde bunları nasıl kullanacağını sana göstereceğim. Yüzmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette yüzmeyi biliyorum."

"Sormak zorundaydım. Kaç kişinin yüzme bilmediğini duysan şaşırırsın." Gözleri elbisemin aşağısına doğru kaydı ve karnımın ortasında küçük bir yumruk hissettim. *Beni mi süzüyordu?* Bir şey söyleyecekmiş gibi görünse de arkasını döndüğünde vazgeçtiğini anladım. "Hadi, biraz daha yukarıda harika bir yer var."

Sessizce onu takip etmeye koyuldum. Sandaletlerimiz kumda yukarı doğru savruluyordu. Kayanın üzerinde düzgünce

katlanmış iki plaj havlusunu görene kadar benimkini getirmeyi unuttuğumu fark etmemiştim. Muhtemelen bunu da fark eden Quint, sandaletlerini çıkarıp suya doğru yönelirken hiçbir şey söylemedi.

Sandaletlerimi ayağımdan çıkarıp havluların yanına bıraktım. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başlamıştı. Gözden kaçırdığım şeyler yüzüme çarpıyordu.

Mayoyla kalacağım. Okyanusta. Quint Erickson ile.

Yalnız.

Neden bunun bir randevu olduğunu hissediyordum?

Bu bir randevu değildi. Tabii ki. Bunun romantik bir gezi olduğunu ima edecek hiçbir şey söylememiş veya yapmamıştı. Yani, benden ne kadar hoşlanmadığı oldukça açıktı. Burada olmasının tek nedeni, onu temelde projemizde bana yardım etmeye ve dolayısıyla merkezde olmama zorlamamdı.

Doğru olan da buydu çünkü ona ilgi duymuyordum. O şekilde. Ya da başka şekilde.

Zihnim saçmalıyordu. Onu susturmak için mücadele ettim.

Quint suya doğru yürüdü, dizlerine kadar girdikten sonra bana şaşkın şaşkın baktı. "İyi misin?" diye bağırdı.

"Evet," diye karşılık verdim. İyi olduğumu göstermek için ona başparmağımı kaldırdım.

"Ne bekliyorsun?"

Şnorkel takımını sanki bir silah tutuyormuşum gibi daha sıkı tuttum. Elbisem aniden bir kalkana dönüştü. Onu çıkarmak istemiyordum. Burada olmak istemiyordum. Bunu yapmak istemiyordum.

Bunu neden kabul etmiştim?

Quint kaşlarını çatarak bana doğru yürümeye başladı. Gerçekten endişeli görünüyordu. "Tamam, köpek balıkları konusunda seninle dalga geçmemeliydim. Ama kontrol ettim ve bu sahil şeridinde hiç köpek balığı görülmedi. İyi olacaksın."

"O değil..." Başımı iki yana salladım.

Başını yana yatırıp düşündü. "Sudan korkuyor musun?"

Belki biraz fazla savunmacı bir tavırla, "Hayır," dedim. Ancak daha sonra *evet* demenin bundan kurtulmanın mükemmel bir yolu olacağını fark ettim.

"Prudence, korkuyorsan sorun değil. Ama şunu söylemelisin ki..."

"Sudan korkmuyorum!"

Ellerini kaldırdı, şnorkel takımı parmaklarından sarktı. "Tamam, tamam. Peki, sorun ne?"

Ağzımı açtım ama ne söyleyebilirdim? Elbisemi çıkarmaktan çok utandığımı mı?

Şehirdeki insanların yarısı bu mevsimde neredeyse mayoyla *yaşarken*, beni mayoyla görmesini istemediğimi mi?

"Sadece..." Tekrar başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey. Her neyse." Maskeyi indirip ondan uzaklaştım çünkü açık plajda mahremiyet alanı oluşturmak imkânsızdı. Derin nefes aldım ve kendimi bundan vazgeçirmeden ve bunu daha da tuhaf hâle getirmeden önce elbisemi başımın üstüne çekip havlunun yanındaki kayanın üzerine örttüm. Şnorkel takımını aldım ve bakışlarıyla karşılaşmadan Quint'in yanından geçtim.

Bana bakmaya zahmet edip etmediğini bilmiyordum. *İnceler* gibi bakmak yani.

Ve bilmek istemiyordum.

Daha önce hiç bu kadar çabuk suya girmemiştim.

Kum çıplak ayaklarımın altında kayıyordu. Dalgalar bacaklarımı ve kalçalarımı itiyor ve köpükler, belimin etrafında dönmeye başlıyordu.

Quint, "Tüpü sudan uzak tut," dedi. Bense atladım. Bana bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Şimdi eli benim tüpümün altındaydı ve dalış takımını yumuşak dalgalardan uzaklaştırıyordu. "Deneyimi mahvetmek için deniz suyuyla dolu tüpten daha iyi bir şey olamaz."

Gülümsedi, gözleri sudan yansıyan ışığı yakaladı ve hiç de sıkıcı, sıradan, basit kahverengi gözler değildi. Zengin ve büyüleyiciydi.

Ağzım kurudu.

Aman Tanrım, bana neler oluyordu? Neden bu şey gibi hissettirmeye başlıyordu? Sanki...

Âşık olmak gibi.

Hah! Hayır! Kesinlikle hayır. Düşüncelerimde sessiz bir kahkaha fırtınası yükseldi. Bu saçmaydı.

Bu Quint Erickson'dı. Hiç de benim tipim değildi. Benim tipimin tam tersiydi.

Tamam, tipimin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bunun o olmadığını biliyordum.

"Hazır mısın?" Quint gözlüğünü taktı. İçimdeki histerinin aniden durmasına minnettardım. Şaşkın görünüyor olmalıydım çünkü gözlüğümü benden uzaklaştırdı ve ağızlık aparatını ayarladı. Kayışı başımın üzerinden geçirip bandı atkuyruğumun altına girecek şekilde gererek, "Böyle," dedi. Ellerini çekip gözlüğün tam oturması için gözlerimin etrafında bir conta oluşturana kadar nefesimi tuttum. "Sonra bu kısım ağzına girer, üstünden değil, dudaklarının içine, tamam mı? O zaman tek yapman gereken bu ucu sudan uzak tutmak. Ve işte bu kadar." Ağızlığı dudaklarının arasına kaydırıp onları şişirmeden önce tekrar sırıttı. Gülünç görünüyordu.

Öne eğildi ve suya daldı, yüzeyde yüzüyordu ve boru, kulağının yanındaki suda hava kabarcıkları oluşturuyordu.

Parçayı ağzıma tıkmadan önce, "Kendine gel, Prudence," diye fısıldadım. Plastik, diş etlerime rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyordu.

Pekâlâ. Bunu bir an önce bitirip günüme devam etmem gerekiyordu. Quint tatmin olacak, artık bana "bir takım" olduğumuz için bağırmak zorunda kalmayacak ve gerçek işe başlayabilecektik.

Dalgalar göğsüme gelene kadar yürüdüm, sonra eğilip yüzümü suya bıraktım.

Vücudumu nefes almaya ikna etmek için biraz zihinsel koçluk gerektiriyordu. Diğer yandan da borunun diğer ucunun suyun dışında olduğunu kontrol etmeye çalışıyordum. Ama ilk birkaç nefesten sonra, içgüdümün bana su altında nefes almanın doğal olmadığını hatırlatmasına rağmen işim kolaylaştı.

Derinlere baktım.

Gördüğüm şey... kendimdi.

Bacaklarım, korkunç derecede solgun ve deniz köpüğü yeşilindeydi.

Mayom simsiyahtı.

Parlak pembe cilalı ayak parmaklarım kum yığınlarıyla kaplıydı.

Daire şeklinde dönerken deniz tabanına dağılmış bir avuç deniz kabuğu fark ettim.

Çok... güzeldi. Huzurluydu. Suyun içinden süzülen ışığın etrafta oluşturduğu girdapları çok seviyordum...

Aman Tanrım!

Ağızlığımı tükürüp çığlık atmaya başladım, yüzüstü döndüm. Başım sudan çıktı.

"Quint!"

En az on metre uzaktaydı. Başını hızla kaldırdı ve ağızlığını çıkarttı. "Evet?"

"Buraya gel! Çabuk!"

Soru sormadan benim uzmanlık alanım olduğunu düşündüğüm garip köpek kulaçlarının aksine mükemmel kulaç hareketleriyle bana doğru yüzmeye başladı.

Koluna yapışıp "Bak, bak, bak!" diye işaret ettim. Gözlüğü takılı olduğu için başını suya soktu. Ağızlığımı tekrar takıp ona katıldım. Kolunu bırakmamıştım çünkü ne kadar heyecanlı olsam da biraz da korkuyordum.

O da gördü.

Okyanus tabanına yerleşmiş bir deniz kaplumbağası. Çok büyüktü. Eğer suyun ve ışığın bir oyunu değilse en azından bir buçuk metre genişliğindeydi. Burada olduğumuzu biliyorsa bizi görmezden geliyor demekti.

Quint'le suyun altında göz göze geldik ve birbirimize hayranlıkla gülümsedik. Şimdi ağzım açık kalmıştı. Gülümsemesi *sana söylemiştim* gibi bir şey ifade ediyordu.

Onun bunu kastettiğini bilmiyordum.

Quint başını sudan kaldırdı. Ben de aynısını yaptım ancak o zaman ağızlığının takılı olmadığını fark ettim. Nefesini toparlaması bir dakika sürdü ama yüzü ışıl ışıldı.

"Harika, değil mi?"

Şnorkel takımını çıkardım. "Bu nasıl olabilir? O resmen... hemen oradaydı!" Başını salladı. "Onları burada her zaman görüyorum."

Ona ağzım açık bakakaldım. Bazı insanlar için bunun sıradan bir olay olduğunu fark ettiğimde en az deniz kaplumbağası gördüğümdeki kadar şaşırdım.

Sanki beni su üstünde tutan bir cankurtaran salıymış gibi hâlâ ona tutunuyordum. Beni silkerek kendinden uzaklaştırmamış olmasına şaşırmıştım.

Dudaklarımdaki tuzu yalayarak ellerimi açıp ayaklarımı tekrar aşağıdaki kuma indirdim. Akıntı bizi daha da uzağa çekince su neredeyse göğüs kafesime kadar indi. Artık tıpkı dalgıç kuşları gibi birbirimize gülümseyen iki gözlüklü kafadan ibarettik.

"Hâlâ aklımı başımdan alıyor," dedi Quint. "Buradan suya baktığında, asla bilemezsin." Aşağı baktığımda haklı olduğunu anladım. Su berraktı, en azından ben her zaman berrak olduğunu düşünürdüm ama sadece bedenlerimizin belirsiz bulanık şekillerini görebiliyordum. Altında o kadar çarpıcı olan berraklık ve parlaklıktan eser yoktu.

Başlarımızı tekrar suyun altına eğdik. Deniz kaplumbağası birkaç adım öteye hareket etti ama hâlâ orada, okyanus tabanında dolanıyordu. Quint'in mayo cebinden bir şey çıkardığını gördüm, telefona benziyordu ama daha büyük ve daha iriydi. Savaş zırhı giymiş bir telefon.

Derine dalmasını izlerken kaplumbağaya o denli yaklaştı ki aslında onun için endişelenmeye de başlamıştım. Birkaç kez etrafında yüzdükten sonra fotoğraf çektiğini fark ettim. Kaplumbağa onu görmezden geliyordu. Nefesini daha fazla tuttuğu takdirde Quint'in bayılacağını düşünmeye başladım, kaplumbağa şaşırtıcı derecede hızlı ve zarif bir şekilde dönüp bana doğru yüzdü. Şaşkınlık içinde bacaklarımı kaldırarak ona geniş bir alan bıraktım. Altımdan geçip sığ sulara doğru yoluna devam etti.

Quint ve ben tekrar yukarı çıktık. Nefes nefese, saçları yüzüne yapışmış hâldeydi. Şnorkel tüpündeki deniz suyunu boşaltması birkaç saniye sürdü.

"Bu bir kamera mı?" diye sordum.

"Hayır, sadece telefonum," diye cevapladı telefonu havaya kaldırarak. Jude'un en sevdiği bilim kurgu filmlerinden birinden fırlamış gösterişli bir alete benziyordu. "Annem doğum günümde bana su geçirmez bir kılıf aldı. Bununla uyumlu daha geniş bir lens için para biriktiriyorum ama şimdilik idare ediyor. Peki? İlk gerçek vahşi yaşam gözlemini nasıl buldun?"

Buna ne cevap vereceğimi düşündüm. Hayvanat bahçesinde deniz kaplumbağaları görmüştüm ama burada, bana bu kadar yakın bir yerde bir tane görmek heyecan vericiydi.

"Görülecek başka bir şeyler var mı?" diye sordum.

Güldü. "Hadi gezelim."

Şnorkelli yüzme deneyimimizin on beş, belki yirmi dakika sürmesini bekliyordum ama Quint ve ben suda iki saatten fazla kalmıştık. Sonunda kıyıya vardığımızda parmaklarım buruşmuştu, ayak bileğimi kayaya çarptığım için kesmiştim ve sanki

uzaylı bir gezegene yolculuk etmişim de hikâyeyi anlatmak için geri dönmüşüm gibi hissediyordum.

Quint gidilecek en iyi yerlerin hepsini biliyordu. Beni kayalık çıkıntılara götürüp deniz yosunu ve yosunlarla dolu yer altı bahçelerini göstermişti. O kadar çok balık görmüştük ki hepsini hatırlamaya çalışırken başım dönüyordu. Kayaların içine ve dışına fırlayan, dizlerimin etrafında dönen, değerli taşlar gibi parıldayan bir renk kaleydoskopu gibiydiler. Quint'in başından beri planladığından şüphelendiğim büyük final için kıyıdan daha yukarı, herhangi bir halk plajından görülemeyen büyük kayaların olduğu bir alana doğru yüzmüştük. Kayalar çığlıklar atan, havlayan ve öğleden sonra güneşinde tembellik eden liman foklarıyla doluydu. Bütün hayatım boyunca burada yaşamıştım. Evimden sadece birkaç kilometre uzakta böyle bir yer olduğunu nasıl bilmezdim?

Quint ile plaja geri dönerken önceki hâlimi tamamen unutmuştum. Gelgit çekilmişti ve havlularımıza doğru yürüyüş sonsuz gibi gelmişti. Kum ayak tabanlarıma yapışmıştı. Quint neredeyse gizlice bana bakıp sırıtıyordu.

"Yani?" dedi plaj havlularından birini vücuduma dolarken.

"Yani..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Aniden susuzluktan ölecek gibi hissetmeye başlamış, sırtımda güneş yanığı oluştuğunu anlamıştım ama bunların hepsi geçirdiğim öğleden sonranın yanında sönük kalıyordu.

Quint, beni yeterli tanımlayıcılar bulma zahmetinden kurtararak, "Biliyorum," dedi. "Ama işte milyon dolarlık soru geliyor." Söyleyiş biçimine bakılırsa, sanki bu öğleden sonranın tamamı bir sonraki sözlerine hazırlıkmış gibi hissettim.

Anında temkinli bir şekilde bakışlarıyla buluştum. Gözlerinin etrafında gözlüğünün mükemmel silüeti olarak koyu kırmızı çizgiler oluşmuştu. Muhtemelen ben de aynı şekilde aptalca görünüyordum. Saçlarım kurumaya başladığından yüzümün

etrafında kabarmıştı. Ama geçirdiğimiz günden sonra bunların hiçbiri önemli görünmüyordu.

Quint bana bilmiş, neredeyse kendini beğenmiş bir bakış attı. "Kurtarmaya değer mi?"

Birdenbire mantıklı gelmeye başladı.

Çünkü kimse neden önemli olduğunu bilmezse bize para vermezdi.

Bunu söylediğini hatırlıyordum ama şimdiye kadar gerçekten idrak edememiştim. Şu anda küçük okyanus alanımıza hayatımda hiç olmadığı kadar güçlü bir bağ hissediyordum. Büyülü balık sürüleri, okyanus tabanında parıldayan kabuklar, deniz kaplumbağaları. Deniz kaplumbağalarıyla yüzmüştüm!

Ve aniden önemsemeye başlamıştım.

Kurtarmaya değer mi? Korumaya değer mi?

Kesinlikle.

"Ne demek istediğini anladım," diye mırıldandım.

Yüzü aydınlandı. Bacaklarımızı kurulamak, ayaklarımızdan kumu temizlemek için biraz zaman geçirdik. O arkasını döndüğünde aceleyle elbisemi giydim. Quint havlumu ve şnorkel ekipmanımı alıp bir çantaya tıkıştırdı ve sahile dönüp yürümeye başladık.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum," diye otomatik olarak cevapladım.

"Harika. Belki de fikirlerinin geri kalanını gözden geçirirken biraz taco yiyebiliriz?"

Benden birkaç adım önde, ufka doğru bakıyordu.

Keşke yüzünü görebilseydim çünkü o eski belirsizlik yeniden ortaya çıkmıştı. Daha önce olduğu kadar şimdi de inanılmazdı.

Bu romantik bir şey olmamalıydı. Yani, manası yoktu. Öyle değil mi?

"Ben... şey... klasörü evde bıraktım."

"Uzak mı?" Bana doğru baktı.

"Hayır," dedim, belki de çok yavaş. "Biz Sunset'te yaşıyoruz."

"Tamam. Seninle yürüyeceğim. Ya da bir yerde bize bir masa ayarlayabilirim?"

Çok rahat davranıyordu. Belki de ne kadar telaşlandığımı fark etmemin tek nedeni buydu.

"Aslında, biraz bitkinim. Yarın merkezde konuşsak olur mu?"

Hayal kırıklığına uğramışsa da bunu omuz silkerek, tamamen duygudan yoksun bir şekilde saklamıştı. "Kulağa hoş geliyor."

Sahil yolunda durduk. Buradaki plaj daha kalabalıktı ve okuldan tanıdığımız birini görme ihtimalimiz yüksekti ancak Quint benimle görülmekten çekiniyorsa bile, özellikle de ıslak saçlarımızın ve gözlük izlerimizin uyumu göz önüne alındığında, bu belli olmuyordu. Onun bir yöne, benim de diğer yöne gideceğimiz anlaşıldığında, ikimiz de tereddüt ettik ve garip bir şekilde durduk.

"Tamam, peki. Yarın o zaman." Başımı çevirdim.

"Hey, şunu söyleyebilir misin?" diye sordu. Geriye döndü. Gözlerinde bir ışıltı vardı. "Sadece bir kez?"

"Neyi?"

"Sadece şunu kabul etmeni istiyorum ki..." Okyanusu işaret ederek, "zaman kaybı değildi. Aslında iyi bir fikirdi," diyerek göğsüne vurdu.

Kollarımı kavuşturdum ve robotik bir sesle, "Bu zaman kaybı değildi. İyi fikirdi," dedim.

"Ve geldiğin için mutlusun."

İç çekip robotik tonu bıraktım. Dürüstçe, "Ve geldiğim için mutluyum," diye itiraf ettim.

"Ve bir daha asla benden şüphe etmeyeceksin veya benimle tartışmayacaksın."

Parmağımı burnuna doğrulttum. "Çok zor."

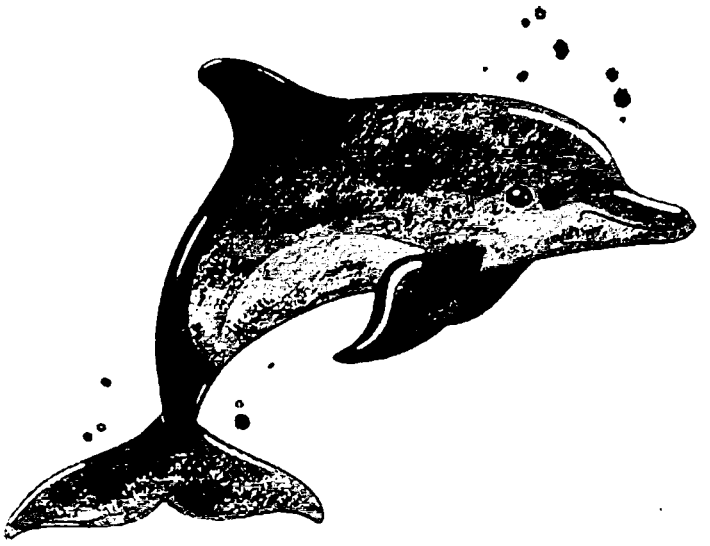
Dişleri göründü. "Denemek zorundaydım. Hey, neredeyse unutuyordum. Senin için bir şeyim var." Çantayı karıştırmaya başlayıp nemli havluları ve gözlükleri bir kenara itti.

Fortuna Sahili Deniz Hayvanları Kurtarma Merkezi logosunun basılı olduğu sarı bir tişörtü çıkardı.

Şaşırmış bir şekilde tişörtü ondan aldım ama aldığım için gurur duymam mı yoksa ilk günümde bana verilmediği için sinirlenmem mi gerektiğini bilemedim. Tişörtü bir saniye inceledikten sonra, "Sarı rengin benim rengim olduğunu düşünmüyorum," dedim.

"Kimsenin rengi olduğunu düşünmüyorum ama matbaanın en ucuz seçeneğiydi." Gülmeye devam ederek, "Ayrıca, kendini küçümsüyor olabilirsin. Pazartesi görüşürüz, Prudence," dedi. Gülümsedim ve el salladım.

Bu gönüllü tişörtleri gerçekten çirkin olmasına rağmen eve yürürken aptal şeyi göğsüme bastırmaya devam ettim.

YİRMİ BİR

Hızla biyoloji projemiz için yeni bir bölüm taslağı hazırlamaya koyuldum: turistler için eğitici şnorkelli yüzme dersleri! Misafirlerimiz, hangi balıklara ve hayvanlara baktıklarını söyleyebilecek ve sığ su ekosistemlerimizin hassas dengesini açıklayabilecek eğitimli bir profesyonel ile şnorkelli yüzmeye gideceklerdi. Rehber şu konulardan bahsedecekti...

Bir keman çığlığı kulaklarımı delip geçti. Şaşkınlık içinde iki elimle kulaklarımı kapatarak, "Penny!" diye bağırdım yandaki yatak odasına.

"Özür dilerim!" diye yanıtladı, ancak özür dilemesinin hemen ardından tellerden başka bir cıyaklama yükseldi.

İç çekerek kalkıp yatak odamın kapısını kapattım. Yatağıma geri dönerken bilgisayarımı tekrar kucağıma aldım, yan odadan gelen acı dolu sesleri duymazdan gelmeye çalıştım. Ailem neden onun ders alması için hâlâ para ödüyordu ki? Hiçbir işe yaramadığı belliydi. Sınırlı paralarını harcayacakları daha iyi şeyler olduğundan emindim.

Pekâlâ. Nerede kalmıştım?

Rehber şu konulardan bahsedecekti... Doğru. Doğal besin zinciri ve biyolojik çeşitliliğin önemi. Deniz samurları gibi

yırtıcıların denizkestanesi popülasyonunu kontrol altında tutmaya nasıl yardımcı olduğu, denizkestanelerinin yosunla aşırı beslenmesini nasıl engellediği, daha sonra birçok başka tür için yiyecek ve barınak sağlayabildiği. Daha büyük çevresel faktörler de var...

Yatak odasının kapısı açıldı, sadece Penny'nin kemanının kulakları sağır eden gıcırdaması değil, aynı zamanda en sevdiği lama pijamalarını giymiş Eleanor da içeri girdi.

"Ellie, kapıyı çalman gerekiyor!"

"Benimle oynamaya gelir misin?"

"Hayır. Meşgulüm. Kapıyı kapat."

Alt dudağını büktü. "Ama kimse benimle oynamıyor. Penny keman çalışıyor ve Lucy telefonda ve annem yine o saçma pasta programını izliyor."

"Bunların hiçbiri benim sorunum değil. Git, Jude ile konuş."

"Akşam yemeği almak için babamla dışarı çıktı."

İnleyerek yataktan çıktım. Ellie'nin yüzü güldü ancak onu omzundan tutup kapıdan geri çıkardığım anda gülümsemesi geçti. "Kendi kendine yetebilmek, geliştirmeye başlaman gereken önemli bir beceridir."

Bıkkın bir ses çıkararak ayaklarını yere vurdu. "Bu ne demek?"

"Git, bebeklerinle oyna demek."

"Jude her zaman *evet* diyor ve sen her zaman *hayır* diyorsun!"

"Sanırım Jude benden daha iyi bir insan."

Kapıyı kapattım. Diğer taraftan, "Evet öyle!" diye bağırdı.

Onu boğuyormuş gibi yapıp ellerimi havaya kaldırdım. Kapının üzerine *RAHATSIZ ETMEYİN* işareti yapıştırmayı düşünüyorum ama... her neyse. Henüz okuyamıyordu.

Raporun başına geçip son paragrafı taradım. Fena değildi. Devam edebilirdim.

Bay Chavez'in deniz yosunu ve deniz yosunu gibi deniz bitkilerinin hava kirliliğimizi temizlemede dünyadaki tüm yağmur ormanlarından daha etkili olduğunu söylediğini belli belirsiz hatırlıyordum. Ama ayrıntıları veya nasıl çalıştığını hatırlamıyordum.

İnternetten bu konuyu araştırmaya koyuldum.

Koridordan aşağı doğru öfkeli ayak sesleri yükseldi, sonra Lucy kapımın hemen dışından bağırdı: "Anne! Ellie'yi aşağı indirir misin? Sohbet etmeye çalışıyorum ve beni rahatsız etmeyi bırakmıyor!"

"Giysileri katlıyorum ve dizimi izliyorum!" diye karşılık verdi annem. "Makyaj malzemelerinle falan oynamasına izin ver!"

"Ne? Hayır! Her yeri dağıtıyor!"

Sırt üstü uzanıp başımın üstüne bir yastık çektim.

Quint yanılıyordu. Kardeş sahibi olmak hiç güzel değildi. Sadece ben ve Jude olsaydık hayatım çok daha iyi olurdu.

Kapımın dışında keman sesleri yükselmeye devam ediyordu. Lucy hâlâ bağırıyordu. Ellie ağlamaya ve her sinirimi sızlatan sahte öfke nöbetlerinden birini geçirmeye başladı.

Parmaklarım seğirdi. Hepsini bu kadar kaba, bu kadar düşüncesiz, bu kadar gürültülü oldukları için cezalandırabilirdim.

Ama parmaklarım yumruk hâline gelmeden hemen önce kendimi durdurdum ve kendimi zorlayarak elimi genişçe açmaya çalıştım. Ben tüm ailemi barbarlıkları için aynı anda cezalandırmaya çalışırken evren evimizi yakmaya karar verirse ne olurdu?

Homurdanarak yataktan çıktım ve gürültü önleyici kulaklıklarımı aramaya koyuldum. Masamı, çekmecelerimi, kitap çantamı kontrol ettim. Normalde koyduğum yerlerde değillerdi.

Kimin aldığını tam olarak bildiğim için homurdandım.

Koridor ıssızdı. Penny ve Lucy'nin ortak yatak odasının kapısını, kemandan bir gıcırdama sesi daha duyulunca kapattım.

Eleanor'un banyo paspasının üzerinde oturduğu ve makyaj çantamı karıştırmaya başladığı banyonun önünden geçtim.

Çantayı elinden kaparak "Olmaz," dedim.

Çığlık attı. "Lucy alabileceğimi söyledi!"

Başının üzerinden uzanıp Lucy'nin makyaj setini tezgâhtan aldım ve ona uzattım. Gözleri parladı. Canlı rujlarım hariç, Lucy'nin makyaj çantası, ışıltıları ve gerçek bir kirpik kıvırıcısı ile kesinlikle benimkinden veya hatta anneminkinden daha iyiydi. En azından ailenin dört yaşındaki çocuğuna göre.

Kendi yatak odası kulak işkencesi istasyonu olarak kullanıldığından, Lucy ebeveynlerimizin odasına yayılmıştı. Kapıyı açtığımda onu yatakta yayılmış, cep telefonunu kulağına dayamış hâlde buldum.

"Kulaklıklarım nerede?"

"Bekle," dedi telefonu göğsüne tutmadan önce. Bana nefret dolu bir bakış attı. "Ne?"

"Kulaklıklarım. Nerede?"

"Nereden bileyim? Defol git."

"Burası senin yatak odan değil."

"Annem umursamıyor."

Öfke artık damarlarımda kaynıyordu. Basit bir soruyu cevaplaması bu kadar mı zordu?

"Lucy, hep sormadan alıyorsun. Peki, şimdi nerede?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Sırt çantama bak!"

Arkamı döndüm. Koridora geri adım attığım anda Lucy'nin, arkadaşına, "Ciddiyim, kız kardeşlerim çok can sıkıcı," diye sızlandığını duydum.

Ve evet, belki de bu ikiyüzlülüktür çünkü ben de birkaç dakika önce tam olarak aynı şeyden şikâyet etmiştim ama en azından düşüncelerimi kendime saklama nezaketini göstermiştim. Her iki durumda da iyi niyetimin sınırına ulaşmıştım.

Kapının hemen dışında durup yumruğumu sıktım.

"Alo? Jamie? *Merhaba*?" dedi Lucy. Sonra bıkkın bir inilti çıkardı. "Harika. Şarjım bitti. Teşekkürler, ailem!"

Kafamı sakin bir gülümsemeyle odaya geri uzattım. "Bu, kulaklıklarımı aramak için zamanın olduğu anlamına geliyor olmalı."

Kulaklıkları sırt çantasında buldu ve buz sarkıtı gibi bir bakışla bana uzattı. Yatak odama yeni dönmüş ve yatağıma yerleşmişken alt kattaki ön kapının açıldığını duydum.

"Geri döndük!" diye bağırdı babam. "Ve yiyecek hediyeleriyle geldik!"

Annem, sanki babamın bir tercümana ihtiyacı varmış gibi, bunu kendi bağırışıyla tekrarladı: "Kızlar, akşam yemeği vakti!"

Ellie çığlık atarak merdivenlerden aşağı koştu. Bu da babam ve Jude'un yiyecek güzel bir şeyler almak için dışarı çıktıkları anlamına geliyordu. Çünkü genellikle yemek masasına çağrıldığında sadece sızlanıyordu. Penny, Lucy ve ben daha az coşkuyla onu takip ettik. Lucy hâlâ surat asıyordu.

Penny herhangi bir çatışma olduğunun farkında değildi. Mutfağa ulaştığımızda, "Ooh, Blue's Hamburgerleri!" diye bağırdı. "Yaşasın!"

Annem ile babam tezgâhta, peçeteleri yerleştirip içecekleri koyuyorlardı. Jude, beyaz kâğıt torbalardan bir sepet dolusu patates kızartması ve hamburger çıkartıp masaya koydu. Jude, "Vay canına, Ellie," dedi, samimi gülümsemesiyle. "Bir film yıldızı gibi görünüyorsun."

Ellie, gözlerinin ve yanaklarının etrafındaki parlak mor göz farını göstererek gülümsedi. Aslında bir peri annesiyle bar kavgasına karışmış gibi görünüyordu ama kendinden o kadar emindi ki bunu söylemeye cesaret edemedim.

Babam, Jude'dan bir burger alırken, "Toplumumuzun temel restoranlarından birini desteklemek için üzerimize düşeni yapmamız gerektiğini düşündüm," dedi. "Son zamanlarda kötü söylentilere maruz kaldılar, reklam panoları boyandı."

Otururken kaşlarım kalktı. "Birden fazla mı?"

Babam başını salladı. "Beş ya da altı, sanırım. Birisi panolara Yalanlar yazmış ve ineklerin üzerine üzgün suratlar çizmiş. Sanırım Blue'nun etini ineklerin tıkış tıkış toplandığı ve pislikle veya benzeri şeylerle beslendiği berbat çiftliklerden aldığına dair söylentiler dolaşıyor. Tek bildiğim, Blue's Hamburgerlerinin altmışlı yıllardan beri var olduğu ve çocukluğumdaki kadar lezzetli olduğu. Neden birilerinin onların peşine düştüğünü bilmiyorum. Küçük bir aile işletmesinin, onları yıkmaya çalışan insanlar olmadan ayakta kalması yeterince zor."

Annem kâğıt havlu dağıtırken, "Dürüst olmak gerekirse, bazı insanların sorununun ne olduğu anlamıyorum," dedi.

Domates, turşu ve Blue'nun akılalmaz gizli sosuyla dolu hamburgerini açtım. Ağzım şimdiden sulanmıştı. Ama bir şey beni durdurdu. Quint'in söylediklerini, Morgan'ın hükümete fabrika çiftliğini incelemesi için dilekçe vermesini, hayvanlara yönelik insanlık dışı muameleyle ilgili söylenenleri düşünmeye başladım. Ama bunun Blue's Hamburgeri ile hiçbir ilgisi olamazdı. Sığırları organik, otla beslenmiş... bir şey-bir şey... Bilmiyordum, reklamlarında ne yazıyorsa işte.

Öyle değil mi?

Doğruyu söylemeseler bile, benim için gerçekten önemli miydi? Vejetaryen değildim. Bu ihtimali hiç değerlendirmemiştim. İnsanların besin zincirinin en üstünde olmasının bir nedeni olduğunu düşünüyordum. Ve ailemin kasap reyonundan pahalı et alabilecek parası yoktu, bu yüzden muhtemelen yıllar içinde tükettiğim etin çoğu, babamın çok özlü bir şekilde belirttiği gibi, onları pislikle besleyen çiftliklerden geliyor olmalıydı.

Bu benim için hiçbir şey ifade eden bir dava değildi. Onlar sadece inekti.

Onlar sadece yiyecekti.

Öte yandan Morgan'a göre... Ben ne hissedersem hissedeyim, bu dava onun için açıkça bir şey ifade ediyordu. O kadar ki insanlara bundan bahsetmek için harap bir merdivenin tepesine tırmanmaya razıydı.

Bedelini ödediği bir seçim yapmıştı.

Annem, "Her şey yolunda mı, Pru?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Gülümse. "Evet, evet." Kafamdan düşünceleri atmaya çalışıyordum. Ailem bana döndü. Boğazımı temizledim. "Sadece... şey... üzerinde çalıştığım bu projeyi düşünüyordum. Deniz samurlarının yosun ormanlarının sağlığını dengelemede hayati bir rol oynadığını biliyor muydun?"

"Yosun ormanı nedir?" diye sordu Penny.

İç çektim. "Orman. Yosun ormanı. Su altı."

Ellie'nin gözleri kocaman açıldı. "Su altında ormanlar mı var?"

"Evet, bir nevi," dedim.

Annem bir patates kızartmasını ketçaba batırdı. "Bunu yeni gönüllü işinde mi öğrendin?"

"Şey. Evet," dedim çünkü öğleden sonramı Quint Erickson ile şnorkelle yüzerek geçirdiğimden bahsetmeyecektim. Jude bana şüpheli bir bakış attı.

"Şunu söylemeliyim ki, plak dükkânında çalışmamaya karar verdiğinde oldukça hayal kırıklığına uğradım," dedi babam. "Ama bu kurtarma merkezindeki işler şimdiye kadar iyi gidiyor gibi görünüyor."

Omuz silktim. "O kadar da kötü değil."

"Ve Ari harika, değil mi?" dedi annem. "Onunla ilgili sadece iyi şeyler duydum."

Babam, hamburgerinden düşen bir turşuyu alırken, "Ah evet. O kız!" dedi. "Onun müzik bilgisi benden daha fazla olabilir! Ve tabii ki Jude'un bizimle olmasından mutluyum."

Jude gülümsedi ama ağzı dolu olduğu için hiçbir şey söyleyemedi.

"Bu bana bir şeyi hatırlattı," dedim, ısırılmamış hamburgeri bırakıp ellerimi bir peçetey silerken. "Ari'ye eski klavyemi vereceğimi söylemiştim. Sizin için sorun olur mu?"

Annem ve babam çiğnemeyi bırakıp bakıştılar.

"Ne var?" diye sordum. "Biz kullanmıyoruz. Burada kimse çalmayı bile bilmiyor."

"Belki Ellie çalmayı öğrenmek ister," diye önerdi Lucy, bunun sadece beni engellemek için yapılmış bir öneri olduğunu düşünerek ona kaşlarımı çattım. Sonra Ellie'ye döndüm.

"Ellie, piyano çalmayı öğrenmek ister misin?"

Eleanor derin, düşünceli bir konsantrasyonla dudaklarını kıvırdı. Sütünden bir yudum alarak düşünmeye devam etti. Bardağı bıraktığında sonunda cevapladı, "Davul çalmak istiyorum."

"İyi seçim!" diyen babamın coşkusuna karşın geri kalanımız ise yüzümüzü buruşturduk. Penny'nin keman derslerine eşlik etmek için ihtiyacımız olan tek şey buydu.

"Her iki durumda da," diye devam ettim, "Ellie veya herhangi biri onu istediğine karar verirse, eminim Ari onu geri verir. Ama şimdilik, bizden daha fazla kullanacağını garanti ediyorum."

"Şey," dedi annem, kendi kâğıt havlusunu ağzına sürterek. "Bilseydik Ari'nin almasını çok isterdik ama... Neyse, artık klavyemiz yok."

Ona göz kırptım. "Ne?"

Sonra koltuğumu masadan geriye ittim.

Akşam yemeği sırasında masada kalması için sürekli azarladığımız Ellie hemen bana işaret ederek, "Masadan kalkmak yok!" diye bağırdı.

Onu görmezden gelip oturma odasına göz attım.

Elbette klavye gitmiş; eskiden durduğu yerde karmaşanın ortasında kocaman bir boşluk bırakmıştı. Masaya geri döndüm. "Nereye gitti?"

"Sattık," dedi annem, ellerini neredeyse özür diler gibi kaldırarak ama pek de ikna edici olmayan bir şekilde. "Kullanmıyordun. Fark edeceğini bile düşünmemiştim."

Haklıydı da. Ari'ye vermek istemeseydim, asla fark etmezdim.

Sandalyeme yerleştim. "Bana sorabilirdin."

"Sen de ders aldığın zaman daha fazla pratik yapabilirdin," dedi babam. Bu argümanın konuşmayla alakası olduğuna hiç ikna olmamıştım.

Annem, "Umarım Ari kendine güzel bir klavye bulabilir," dedi. "Gerçekten çok tatlı bir kız ve mağazada yardım etmesini takdir ediyoruz."

Gözlerimi kıstım. "Ona ödeme yapıyorsun, değil mi?"

Babam, gücenmiş gibi, "Elbette!" dedi. Ama sorulması gerekiyordu. Ari'nin orada bedava çalışacağından oldukça emindim ama bunu onlara söylemeyecektim. Zamanı için ücret almayı hak ediyordu. "Peki, dükkân nasıl gidiyor?" diye sordu Lucy. "Finansal olarak yani."

Soru beni şaşırtmıştı. Sorusunun doğrudanlığı. Hepimiz sorusundan sonra ortamda soğuk rüzgârlar estiğini hissetmiştik. Kabul etmeliyim ki Jude ile ben bile her şeyin yolunda olduğunu iddia etmeye devam etmeyi tercih ederken, Lucy'nin bunu gündeme getirmesine hayrandım.

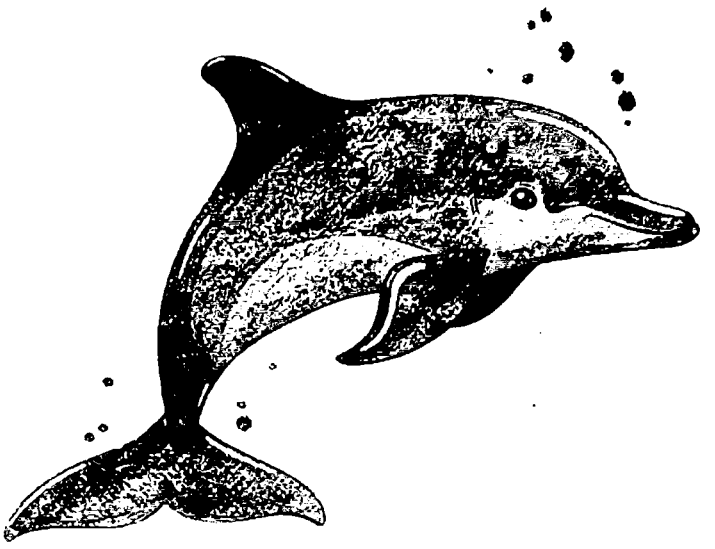
Annem ve babam yine birbirlerine baktılar. Penny bile gergin görünüyordu. Sadece Ellie konuyu görmezden geliyordu. Masada bir patates kızartması kulesi yapmaya çalışmakla meşguldü.

"İyi," dedi babam. "Yavaş. Ama yılın bu zamanı her zaman böyle. Turist sezonu geliyor. Hareketlenir."

Bunu güvenle söylüyordu ama başka ne söyleyecekti zaten? Plak dükkânı mahvoldu ve hepimiz paniğe kapılmaya başlamalıyız gibi bir şey mi?

Sonra annem gülümseyerek konuyu değiştirdi. Lucy'ye o gün erken saatlerdeki softbol antrenmanının nasıl geçtiğini sordu.

Tekrar hamburgerimi alıp bir ısırık kopardım. Her zamanki gibi lezzetli olduğundan emindim ama nedense hiç tat almıyordum.

YİRMİ İKİ

"Of. Bunu söyleyemem. Bir daha olmaz. Lütfen beni buna zorlama."

Quint kısa duvara yaslandı. Yüzünde kendini beğenmiş sırıtışıyla beni izlediğini hissediyordum. Ama gözlerim sadece küçük ağıldaki yaratığa bakıyordu.

"Hadi, Prudence. Bunu yapabilirsin. Al, ben başlatayım. Benim söylediklerimi tekrarla. *Quint, sen...*"

Ellerimle gözlerimi kapatıp başımı vahşice salladım. Ama uzun sürmedi. Parmaklarımı açıp önüme bakmam gerekiyordu.

Aman Tanrım. O tüylü yüz, seğiren burun, yerde yuvarlanırken karnının üzerinde kıvrılmış tatlı küçük patiler... İnleyerek kendimi yere bıraktım. "Peki. Quint. Sen..." Yüzümü buruşturdum, kelimeyi olabildiğince uzun süre bastırdım: "... haklıydın."

Muzaffer bir yumruk yaptı ve dirseğini salladı.

"Deniz samurları çok sevimli. Ama sen hile yaptın! Bebek olmadığını söyledin."

"Bebek değil. O, sanki... Bilmiyorum, bizim yaşımızda, muhtemelen. Ama su samuru yılında. Bebekleri *çok* küçük değil ama bundan daha küçükler." Bana komplo kurar gibi eğildi.

"Birkaç yıl önce hamile bir deniz samuruna bakıyorduk, doğum yaptı. Yavru, bir basketbol topu büyüklüğündeydi. Tüylü, gülünç derecede sevimli bir basketbol topu."

"Kes artık."

"Birkaç kez biberonla beslemek zorunda kaldım."

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Ona bir bakış attım. Deniz samurunu izliyordu ama dudaklarında bir gülümseme vardı.

Yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım. Küçük su samurunun karnının üzerine çökmesini ve köşede onun için bırakılmış mavi bir havlunun üzerine kıvrılmasını inceledim. Yaraları neredeyse fark edilmiyordu, sırtında ve yan tarafında birkaç kesik ile arka patisinde bir kesik vardı. Quint onları göstermeseydi ben fark etmezdim. "İyileşecek mi?"

"Ah evet, kısa sürede bahçeye çıkacak ve sonra tekrar denize açılacak."

Sonunda en yeni hastanın yanından ayrıldık. Bugün ikinci vardiyadaydık ve yemekleri hazırlamak eskisinden daha çabuk olmuştu. Quint ile mutfağı temizlemek ve bulaşıkları yıkamak için bir saatten biraz fazla zaman harcamıştık, sonra da yarınki yemek hazırlığı için en yeni balık teslimatını ayırmıştık.

Ben bir şişe koleksiyonunu kuruturken ve dolaplardan birine yerleştirirken, "Peki, sen burada köle gibi çalışırken Jude ne yapıyor?" diye sordu Quint.

"Bu yaz plak mağazasında çalışıyor."

Quint bana şaşkınlıkla baktı. "Ventures mı?"

"Evet."

"Gerçekten mi? Biraz... hipster işi gibi görünüyor. Jude için."

Güldüm. Ailemin mağazasının "hipster" olması fikrini komik bulmuştum. "Ah evet, Jude oraya hiç uymuyor. Ama mağaza ailemizin. Bunu bilmiyor muydun?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Hayır. Bu harika. Oraya gitmeyeli yıllar oldu."

"Sen ve kasabanın nüfusunun yüzde doksan sekizi." İç çektim. Babamın inatçı iyimserliğini, neredeyse turist sezonu olmasına rağmen işlerin düzelmeye başlayacağına olan inancını düşündüm. Kendinden emin dış görünüşünün ardında bazı çatlaklar görmeye başlamıştım. "Son on yılda vinil plakların yeniden canlandığını biliyor musun? Birdenbire tekrar havalı oldular ve gelenekselciler üstün ses kalitesi ve koleksiyon değeri ile..." Parmaklarımı dramatik bir şekilde kıvırdım. "...dijital müziğin hayatını nasıl emdiğiyle ilgili saatlerce sızlanıyorlar."

Güldü.

"Ancak ne yazık ki vinil satışlarındaki artış, Fortuna Sahili'nin tarihindeki en hızlı yükselen emlak değerleriyle aynı zamana denk geldi. Ailem bizimle bu konuları pek konuşmuyor ama bazen konuştuklarını duyuyordum ve endişeli olduklarını anlayabiliyordum. Mağaza on yedi yıldır aynı yerdeydi. Şehrin en popüler yeri olmayabilirdi ama iyi iş yapıyorlardı. Bir tür simgesel değeri var, değil mi? Ama kira tekrar artarsa..." Başımı sallayarak Quint'e özür dilercesine baktım. "Özür dilerim. Saçmaladım."

Ama sempatik bir şekilde başını salladı. "İronik, değil mi? Ekonomi harika ama küçük esnaf her zaman mücadele içinde."

Bunu söylerken neredeyse bilge gibi konuşmuştu. Bunların annesinin geçmişte söylediği sözler olup olmadığını merak ettim. Sonuçta, toplumdaki daha fazla zenginlik herkese fayda sağlamalıydı. Ama bu zenginlik dağıtılmıyorsa...

Başım döndü. Üniversitede ekonomi dersi almak için sabırsızlanıyordum, böylece tüm bunlar gerçekten anlam kazanmaya başlayabilirdi.

"Neyse, anne ve babama tam anlamıyla hak vermek istemiyorum. Uzun zaman önce binayı satın alma şansları vardı ancak annem yeni hamile kalmıştı ve geçimlerini sağlayabileceklerini

düşünmüyorlardı. Ancak farklı seçimler yapmış olsalardı, gelecek ayın ödemesi için strese girmek yerine şu anda bir gayrimenkul altın madeninde oturuyor olurlardı."

Quint omuz silkti. "Bu tür kararlar geriye dönüp bakıldığında çok farklı görünüyor. Ayrıca, çocuk istiyorlardı. Onları bu konuda suçlayamam."

Suratımı buruşturdum. "Zaten ikizleri vardı. Gerçekten üç bebek daha yapmaları gerekiyor muydu?"

"Unutma, kardeşlerinin olmasını kıskanıyorum. Sana acımayacağım."

Şişelerin sonuncusunu dolaba koydum ve ona takdir edici bir bakış atmadan önce kapağı kapattım. "Bir tane ister misin? Lucy için sana harika bir indirim yapacağım."

"Küçük olan o mu?"

"Hayır, o Ellie. Lucy on üç yaşında."

Kıpırdandı. "Aman Tanrım. Ağabey becerilerimin bir genç için hazır olduğunu sanmıyorum."

"Hiç kimse hazır değildir. Biliyorsun. Tabii, o genç ben değilsem. Ben örnek bir kızım." Quint önlüklerimizi asarken, "Bu ifaden için seninle dalga geçmek istiyorum," dedi. "Ama bir şey bana bunun muhtemelen doğru olduğunu söylüyor."

Merdivenlerden yukarı, çoğunlukla uzun dar bir masa ve uyumsuz sandalyelerle dolu olan personel dinlenme odasına doğru çıktık. Sırt çantam duvardaki bir çiviye asılıydı. Onu indirip dünkü toplantı için yanımda getirdiğim klasörleri ve kâğıtları çıkardım, gerçi dün gece iki saat boyunca değişiklikler yapmak için ayaktaydım.

Quint sandalyelerden birine yerleşti. Birisi bir kutu donut getirmişti. O da içinden tarçın ile şekerle kaplı bir tane almadan önce seçeneklerini inceleyerek birkaç dakika geçirdi. "Burada işin bitince, iş bilgini anne babana yardım etmeye mi harcayacaksın? Bir topluluk kampanyası düzenleyebilirsin: Ventures Vinyl'i Kurtar!"

Quint'e birkaç kâğıt uzattım ve karşısına oturdum. "Bilmiyorum. Yani... sanırım yapabilirim. Bunu her zaman onların çözmesi gereken bir sorun olarak gördüm."

"Merkez de senin sorunun değildi."

"Evet, ama..." Sustum.

"Ah. Doğru. Sen sadece ekstra puan için buradasın."

"Bu doğru değil." Duraksadım. "Artık."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ama notlarımı okumaya başlarken hemen kâğıtlardan birinin arkasına sakladı. Bense hâlâ plak dükkânını düşünüyor, bir fark yaratıp *yaratamayacağımı* merak ediyordum. Asgari ücretli çalışan olarak değil, merkeze yardımcı olmak için kullanmak istediğim araçları uygulayarak: pazarlama, tanıtım, sosyal medya. Gerçekten iyi iş yapan, her ay faturalarını ödemekte zorlanmayan plak mağazaları olduğunu biliyordum.

Ventures Vinyl bunlardan biri olamaz mıydı?

"Prudence?"

Dikkatim Quint'e döndü. "Üzgünüm. Sadece dikkatim dağılmıştı."

Kendi kendime *teker teker*, dedim. Yazımı Fortuna Sahili Deniz Hayvanları Kurtarma Merkezi'ne adamıştım bile. Ailemin mağazası bu kadar uzun süre dayandıysa birkaç ay daha dayanabilirdi.

"Bu tanıdık geliyor," dedi Quint. Donutı bitirirken birkaç gün önce derlediğim bağış toplama fikirleri listesine bakıyordu.

"Evet, ama bu seçeneklerden hiçbirini tartışmaya fırsat bulamadık."

"Gala mı?" diye okudu. "Kızlar ve galalar ne alaka?"

"Galalar, gösterişli insanların size çok para vermesini sağlamanın yoludur. Şarap ve mezeler sunarsınız, bir açık artırma düzenlersiniz ve cömert görünmek için çok fazla akran baskısı vardır ki zengin insanlar birbirlerinin teklifini aşarak çılgına dönerler."

Parmak uçlarındaki şekeri yaladı. "Peki, bu gösterişli galayı düzenlememiz ne kadara mal olur?"

Düşündüm. "Beş, on bin dolar mı?"

Bana bir bakış fırlattı.

"Tamam, belki bir gala olmaz." Kendim için sakladığım kopyayı alıp üzerini sildim. "Merkezi halka açmaya ne dersiniz? Diyelim ki haftada bir gün insanlar gelip hayvanları görebilir ve gönüllüler onlara çevre sorunları ve nasıl dâhil olabilecekleri hakkında bilgi verebilir. Giriş ücreti alabilirsiniz..." Konuşmam yarıda kesildi. Quint bana başını salladı. "Eskiden bunu yapardık," dedi. Ellerini başının arkasına bağlayıp sandalyede o kadar geriye yaslandı ki, devrilmemesi yer çekimine karşı gelmesi gibi bir şeydi. "Cumartesi ve pazar günleri halka açıktık. Ama bunu başarmak için çok sayıda gönüllüye ihtiyaç var ve personelimiz gerçek işlerini yapmak için yeterli zamanları olmadığı için öfkelendiler."

"Daha fazla gönüllü bulacağız."

"Nasıl?"

"Onlar için reklam yapacağız."

"Hangi parayla?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam, ne olduğunu anladım. Bu, kendini gerçekleştiren bir kehanet. Kimse merkezle ilgili bir şey bilmiyor, bu yüzden destekleyemezler. Ve kimse desteklemiyorsa, merkez para kazanamaz. Ve merkez para kazanmıyorsa, etkinliklere ev sahipliği yapamaz, reklam veremez veya daha fazla insanı merkezle ilgili bilgilendirecek şeyler yapamazsınız!"

"Kesinlikle." Quint not defterimi işaret etti. "Neyse ki davada Prudence Barnett var. Fikir sahibi sensin. Senin fikirlerin neler?"

"Üç gündür sana anlatmaya çalışıyorum ama her anlattığımda ya vuruluyorum ya da su sporlarına zorlanıyorum."

Quint burnunu kırıştırdı. "Şnorkelli yüzme tam olarak bir spor değil."

İç çektim. "Pek yardımcı olmuyorsun." Kalemin ucunu ağzıma vurarak listedeki tüm fikirlere baktım. Ona *tekrar* söyleme zevkini yaşatmayacaktım ama Quint haklı olabilirdi. Ya da en azından doğru bir noktaya değiniyordu. Merkez için para toplama fikri aklıma geldiğinden beri bununla savaşıyordum. Eğer harcayacak paramız olsaydı, çok daha fazla seçeneğimiz olurdu.

Şu sözü gerçekten anlamaya başlamıştım: Para kazanmak için paraya ihtiyacın var.

Quint'in anormal derecede sessizleştiğini fark ederek yukarı baktım.

Bakışları odaklanmıştı. Dudaklarıma mı bakıyordu? Rujum mu bulaşmıştı? Elimi ağzıma götürdüğüm anda Quint ona baktığımı fark etti ve hemen dikkatini tekrar donut kutusuna çevirdi. Başka bir tane daha, meyve dolgulu, pudra şekerli olanı seçti ama bu sefer hepsini almak yerine ikiye böldü. Bana bakmadan büyük bir ısırık aldı. Sarı gömleğine biraz şeker döküldü.

Bilinçsizce elimi indirdim ve kalemi daha sıkı tuttum. "Senin... şey... annen geçmişte bağış toplama etkinlikleri düzenlediğini söyledi. Bunların kayıtlarını tutup tutmadıklarını biliyor musun? Belki bir göz atabiliriz, neyin işe yarayıp neyin yaramadığını görebiliriz."

Çiğnerken bunu düşündü.

"Shauna'da inceleyebileceğimiz kayıtlar olabilir," dedi. "Hatırladığım kadarıyla, bağış toplama etkinlikleri para kazandırıyor, sadece... yeterli olmuyor. Ve uzun vadeli bağışçılarımız var, her yıl bize büyük çekler yazan insanlar. Ama yine de... "

"Asla yeterli olmuyor," diye bitirdim. "Bu ilişkileri geliştirmek için ne yapıyorsunuz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Annen bu insanlara el yazısıyla teşekkür notları mı gönderiyor? Onları merkezin özel turlarına mı davet ediyor? Belki de hayvanlardan bazılarına isim vermelerine izin verebiliriz?"

Quint bana baktı. "Ama bu insanlar bize zaten para veriyor."

"Evet, şimdilik. Ama bu birkaç şeyin yapılması neredeyse hiç masraf gerektirmez ve önemli bir gelir kaynağınızı kaybetmenizi önleyebilir. Dışarıda bir milyar farklı hayır kurumu var. Başka bir şey dikkatlerini çekerse ve bağışlarının başka bir yerde daha büyük bir fark yaratabileceğini düşünmeye başlarlarsa..."

Quint'in gözünde bir ışık yandı. Bir kalem aldı ve kâğıdın köşesine bir şeyler karalamaya başladı. "Anneme bundan bahsedeceğim," dedi. "Ama daha fazla para toplamaya pek yardımcı olmuyor."

"Hayır, ama merkeze yatırım yapan insanların buna devam etme eğiliminde olduğunu bilmek güzel. Tekrarlayan bağışçılara sahip olmak, her yıl sıfırdan başlamayacağınız anlamına geliyor. Peki... insanları ilk etapta bağış yapmaya nasıl ikna ederiz ve yardım etmeye devam etmek isteyecek kadar önemsemelerini nasıl sağlarız?"

Quint hiçbir şey söylemedi. Donut'ı bitirip elini peçeteye sildi.

"Bence gerçekten yerel açıdan çalışmamız gerekiyor," dedim. "Yani, Milwaukee'de biri deniz hayvanlarını kurtarmak isterse, parasını Dünya Yaban Hayatı Fonu'na veya başka bir şeye verir. Küçük Fortuna Sahil Kurtarma Merkezi'yle uğraşmaz. Ama burada yaşayan ve burayı ziyaret eden insanlar... bunu önemser. Ya da önemsemeliler. Merkezin toplumun bir parçası olduğunu düşündürmemiz gerekiyor."

Quint peçeteyi buruşturup odanın uzak köşesindeki çöp kutusuna attı. Hiçbir şey söylemiyordu ve büyük, parlak bir strateji açıklamamı beklediğini hissediyordum. Sanırım ona söz verdiğim şey buydu. Ama aklıma bir sürü fikir gelse de hiçbiri

yeterli görünmüyordu. Zaman veya para harcamaya değecek kadar bağış toplama potansiyeli vardı sadece.

Dikkatim Quint'in arkasındaki duvarda duran çerçeveli fotoğraflara takıldı. Daha önce fark etmiştim ancak bakmak için gerçekten zaman da ayırmamıştım. Gözlerim düşünceli bir şekilde kısıldı.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım ve duvara doğru yürüdüm. İlk fotoğrafı incelerken Quint'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Midem bulansa da bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorluyordum. Resimde, bahçede gördüklerimden biri olan plastik bir çocuk havuzunda yatan bir denizaslanı vardı ve sırtına bir battaniye örtülmüştü. Ağzının etrafı o kadar çok balık kancasıyla delinmişti ki, sanki vücut delme kongresine gitmiş gibi görünüyordu. "Bu korkunç," diye fısıldadım.

"Bu, Kaptan Kanca," dedi Quint.

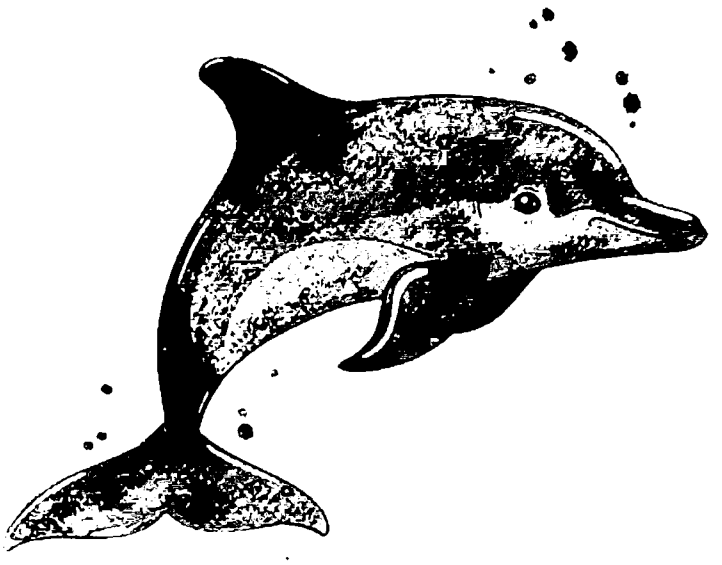
Bir sonraki fotoğrafa geçtim. Bu fotoğrafta sahilde bir fil foku boğazına ve yüzgeçlerinden birine olta ipi dolanmış hâldeydi, o kadar derin kesmişti ki vücudunda bir sıra kesik oluşmuştu. Bu hayvanın bir erkek olduğunu söyleyebildiğim için kendimle biraz gurur duysam da fil foklarında bu çok belirgindi. Çünkü sadece erkeklerin adını yansıtan garip hortum benzeri bir burnu vardı. Bence, burada tedavi ettiğimiz tüm hayvanlar arasında en az sevimli olanlar onlardı ancak zavallı çocuğu bu kadar belirgin bir acı içinde görmek kalbimde bir sızı hissetmeme engel olamıyordu.

Üçüncü fotoğrafta ilk bakışta sahilde sadece bir çöp yığını gibi görünen şeyler vardı: plastik torbalar ve balık ağları. Ancak daha yakından incelediğimde, bunların hepsinin altında neredeyse gömülmüş bir deniz kaplumbağasının dolaştığını fark ettim. Ellerimi sıkarak fotoğrafa baktım ve çöplerini okyanusa atan veya kıyıda bırakan kişiyi cezalandırabilmeyi diledim. Ama evren sessiz kaldı. Bu sihir daha önce işe yaradığında

hissettiğim gibi midemde hafif bir dalgalanma hissetmedim. Sonuçta, bu hayvanlar uzun zaman önce incinmişti. O çöpler bu yaşanmadan haftalar, aylar... hatta yıllar önce atılmış olabilirdi.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Nefes nefese kaldım ve Quint'e doğru döndüm. Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı ki ayaklarını yere indirdi ve dinlemeye hazır şekilde dik oturdu.

"Bir plaj temizliği!" dedim. "Hadi bir plaj temizliği düzenleyelim."

YİRMİ ÜÇ

Quint benim gibi ani bir ilhamla dolup taşmak yerine şüpheci görünüyordu. "İnsanların gelip çöp toplamasını mı istiyorsun?"

"Evet! Hatırladın mı? İnsanlar çözümün bir parçası olmak istiyor ama önce onlara bunu yapmanın kolay ve rahat bir yolunu göstermelisin."

"Ne kadar da cömertler," dedi ifadesiz bir şekilde.

"Ciddiyim." Quint'in omzuna vurup yanındaki sandalyeye oturdum. Masanın üzerinden uzandım, defterimi alıp kendime doğru çektim. Boş bir sayfanın en üstüne "Plaj Temizliği" yazdım. "Çoğu insan iyi niyetlidir, sadece inisiyatif almaz. Bunu eğlenceli ve kolaymış gibi gösterirsen ve onların da bir şeyler yapabileceğinden emin olursan, insanların hemen hemen her şeyi yapmasını sağlayabilirsin."

Quint parmaklarını şıklattı. "Bir: Bu gerçekten insanlığa dair kötümser bir bakış açısı. İki: İnsanlara sunacak hiçbir şeyimiz yok çünkü yine para yok. Ve üç: Bir plaj temizliğinin merkez için nasıl para yaratması gerekiyor? Çünkü... ikinci numaraya bak."

Onu görmezden geldim. Zihnim saatte yüz kilometre hızla koşuyor gibiydi. Fikirler ve olasılıklar içimden hızla geçerken notlarımı almaya başlamıştım bile. Quint öne eğilip omzumun üzerinden yazdıklarımı okudu.

İlhamla dolup taşmam bittiğinde, "Onlara parasal değeri olan bir şey teklif etmemize gerek yok," dedim. "Bunu büyük bir olay gibi, herkesin yapacağı bir şey gibi gösterirsek, insanlar sadece akran baskısı için gelir. Sonuçta toplulukta yardım etmeye gelmeyen tek kişi olmak istemezsin. Kamuoyunda utandırma konusunda çok şey söylenebilir."

"Tekrar: İnsanlığa dair karamsar bir bakış açısı."

"Ancak insanları ödüllendirmenin başka yolları da var. Belki yerel dükkânlardan sponsorlar bulabiliriz. Mesela... çöp torbasını dolduran herkes Salty Cow'dan bedava dondurma alacak, bunun gibi şeyler."

Quint homurdandı ancak bunu yüksek sesle söylemese de bunun gerçekten potansiyeli olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. "Ve merkez için para toplamaya gelince, bağış yapmak isteyen kişiler için bir bağış kavanozu hazırlayacağız ancak buradaki birincil hedef bu değil. Bu bir toplum hizmeti. Sonuçta hayatım boyunca burada yaşadım ancak merkezden bahsettiğinde, bunun uydurduğun bir şey olduğunu düşündüm. Bu yüzden şu anda, haberi yaymaya odaklanmamız gerekiyor. Biz kimiz, ne yapıyoruz... Belki insanları ara sıra gönüllü olmaya teşvik edebiliriz? İnsanların posta listesine kaydolabileceği bir kayıt sayfasının olduğu bir masamız olacak."

"Posta listemiz yok."

"Ama olacak." Ona göz kırptım. Bir anlığına irkilmiş gibi göründü ancak dikkatimi çoktan sayfaya geri verdim. "Ancak, insanları gelmeye ikna edemezsek bunların hiçbiri bir fark yaratmaz. Hafta sonlarının birkaç değerli saatinden vazgeçmelerini istiyorsak, bedava dondurmadan fazlasını teklif etmemiz gerekecek."

"Katılıyorum."

Heyecanım o kadar çabuk taştı ki dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Quint bana meraklı bir bakış attı ve bir parçam onu merakta bırakmak istedi ama fikir çok iyi, çok parlaktı.

Onu tam olarak görebilmek için sandalyemi geriye doğru kaydırdım. Büyük bir şeye doğru ilerlediğimi hissettiğinde, o da vücudunu bana doğru çevirdi.

"Şu anda hayvanları okyanusa ne sıklıkla geri bırakıyoruz?"

Bunu düşündü ve omuz silkti. "Neredeyse iki hafta önce bir serbest bırakma yaptık. Muhtemelen birkaç gün içinde Pepper ve Tyrion'ı serbest bırakmaya hazır olacağız..." Sustu. Gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım, Prudence. Bu dâhiyane."

Heyecanlandım. "İnsanlara gelip bu sevimli hayvanlardan bazılarının okyanusa geri salınmasına tanıklık edebileceklerini söylüyoruz. Bunu büyük bir kutlamaya dönüştüreceğiz. İnsanlar bunu görmek için sıraya girecek."

"Haklısın," dedi Quint. "Çocukluğumdan beri muhtemelen yüzlerce serbest bırakma etkinliğine gittim ama heyecanı hiç bitmiyot."

Aşağıdaki hayvanlardan bazılarının suya geri döndüğü ânı düşünmek beni mutlu bir ürpertiye uğrattı.

Quint parmaklarını şıklattı. "Festival."

"Ne?"

"Dört Temmuz Özgürlük Festivali. Cumartesiye bir hafta var ve sonrasında plajı her zaman berbat bırakıyorlar, bu yüzden bunu pazar günü yapmalıyız. Temizlenecek tonlarca çöp olacak ve bunları, okyanusa geri dönmeye hazır hayvanlarımız varmış gibi satabiliriz ama her yerde bu kadar çöp varken onları serbest bırakamayız. Bu yüzden plajı temizlemek için hep birlikte çalışıyoruz ve işimiz bittiğinde büyük serbest bırakma etkinliğiyle kutluyoruz."

Ona güldüm. "Mükemmel. Festivalde reklamını yapabiliriz. Hatta isimle alakalı bir benzetme bile yapabiliriz. 'Bu

Bağımsızlık Günü'nde sadece özgürlüğünüzü kutlamayın... Onların özgürlüğünü de kutlayın,' gibi bir şey, serbest bırakacağımız hayvanların bir resmiyle hazırlanabilir. Festival için el ilanları, posterler ve benzeri şeyler yapabiliriz."

"Bayıldım." Quint beşlik çakmak için elini kaldırdı ancak avucumu onunkine vurduğumda, parmaklarını benimkilerin etrafına sarıp sıktı. Kalbim tekledi. "İyi bir fikir fırtınası seansı."

Güldüm. "Harika takım."

Gözlerinin köşeleri kırıştı ve başarısız laboratuvar ödevlerimizi düşündüğünü anladım. Biliyordum çünkü ben de onları düşünüyordum ve acaba bize, bu takıma bir şans vermedim mi diye merak ediyordum.

Quint elimi bıraktı. "El ilanlarını ve posterleri ben tasarlayabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sorun değil. Ben yapabilirim. Bir de bazı yerel işletmeleri arayacağım. Belki temizlik için birkaç sponsor bulabiliriz. Ve festivalle de görüşeceğim, bir çadır için daha yerleri olup olmadığını ve belki de kâr amacı gütmeyen statümüz göz önüne alındığında bize fiyatta indirim yapıp yapmayacaklarını soracağım. Ve ah! Tüm satıcılara dağıtmak için rozetler sipariş edeceğim! 'Fortuna Sahili yaban hayatını destekliyorum! Siz de nasıl destekleyebileceğinizi sorun!' gibi bir şey yazabilirler." Düşüncelerimi tekrar not defterine karalamaya başladım. Düşünceler ok hızlı geliyordu, her şeyi not ettiğimde bileğim ağrımaya başladı.

"Tamam," dedi Quint yavaşça. "Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Şimdilik hiçbir şey. Ben hepsini hallederim. Başka ne var, biliyor musun? Birkaç çıkartma yapacağım. Acaba bunları zamanında buraya gönderebilir miyiz diye merak ediyorum. Yine de bunları tüm festival çöp kutularına yapıştırabiliriz, sevimli küçük teşvik edici..."

"Prudence."

Ona baktım. "Evet?"

Avuçlarını açtı, bakışlarında bir soru vardı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"El ilanları ve posterler tasarlama konusunda oldukça yetenekliyim. Rozetler ve çıkartmalarda da."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tereddüt ettim. Tekrar denedim. "Sorun değil. Bunu bu gece yapacağım. Her şeyi sipariş edip sonra..."

"Ben bu sırada ne yapacağım?"

Artık mutlu görünmüyordu. Hatta kızmaya başlamıştı.

Biraz bezmiş bir şekilde, binanın arkasındaki bahçeye bakan, fok ve denizaslanlarıyla dolu pencere sırasına işaret ettim. Havlamaları çoğunlukla beyaz gürültüye dönüşmüştü, neredeyse fark edilmiyordu. Ara sıra bahçede bir şey onları heyecanlandırıyor ve hepsi aynı anda büyük bir gürültü koparıyordu. "Burada yapacak işlerin var, değil mi? Temizlenecek havuzlar falan?"

"Ah. Yani ben sadece işçiyim, öyle mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne diyorsun? Sadece sana..."

"Bana güvenmediğini söylüyorsun."

Ağzım tekrar açılıp kapandı.

"Kendi başına daha iyi bir iş çıkarabileceğini söylüyorsun. Benim yardımım olmadan."

Sıkıştım. Sıkıştığımı biliyordum. O da sıkıştığımı biliyordu.

"Şey... öyle değil..."

Masadan geri çekilip ayağa kalkarken sandalyenin bacakları gıcırdadı. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Pişman olacağımı biliyordum."

Ağzım açık kaldı. "Quint, kes şunu. Ben planları yapıyorum, hazırlıkları yapıyorum. Mükemmeliyetçiyim. Her şeyin kontrolünün bende olmasını seviyorum. Bunu biliyorsun! Ve

cidden, sorun ne? Sen kurtuldun! Git ve annene yardım et ya da... ya da ne yapıyorsan onu yap. Ben geri kalanı halledebilirim. Herkes kazanır."

"Hayır!" Bana doğru döndü. "Anlamıyor musun? Sorun bu. Sorun sensin!"

Hava, göğsüme tekme yemişim gibi bedenimi terk etti.

Quint elini saçlarının arasından geri çekti. "Hayır... sen değil," diye düzeltti. Gırtlaktan gelen bir ses çıkararak tekrar yaklaştı ve terk ettiği sandalyenin arkasını tuttu. "Tamam. Kontrolün sende olmasını seviyorsun. Başkalarının sana yardım etmesine güvenmiyorsun çünkü işleri batıracaklarından korkuyorsun. Bunu anlıyorum... bir nevi. Ama bu yaz seninle çalışmayı sadece biyoloji dersini tekrarlamak için kabul etmedim. Bu..." İkimizi işaret etti. "...yürümez."

Bu mu? *Bu* derken ne demek istiyordu?

Biyoloji projesi mi? Sahil temizliği mi? O ve ben mi?

"Üzgünüm," dedim yavaşça, sesim bıçak gibi keskindi. Çünkü kahretsin ki hâlâ o sorun sensin yorumundan dolayı canım yanıyordu. "Ama bunun neden olduğunu anlamıyorum. İki dakika önce bir planımız olduğunu sanıyordum. Sonunda bir yere varıyoruz. Ve aniden... ne oldu? Ben fazla kontrol manyağıyım ve sen benimle çalışma fikrine dayanamıyorsun ya da?"

"Bir nevi. Evet. Aslında, tam olarak bu."

Şaşkınlıkla ağzım açık hâlde ona baktım. Boynumdan yukarı bir sıcaklık tırmandı ve ağzımı kapattım. Gözlerimizi birbirimize dikmiştik. Önce benim pes etmemi istediğini biliyordum ama bu çok saçmaydı. Buradaki tüm işi kendi başıma yapmayı teklif ediyordum. Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için. Gururu biraz incinmişse ne olmuş yani? Merkez için en doğrusu buydu, kendisi için değil!

Arkamı dönüp kâğıtları toplamaya başladım, olabildiğince çabuk düzenli bir yığın hâline getirdim. "Tamam. Ben de seninle tekrar çalışmaktan pek heyecan duymadım zaten."

"Prudence..."

"Hayır. Her neyse. Sana ve merkeze hayatınızda başarılar diliyorum." Quint öne doğru uzanıp kâğıt destesini elimden aldı.

"Kâğıtlarla uğraşmayı bırakıp beni dinler misin?"

"Neden?" diye bağırdım ayağa fırlayarak. "Ne kadar zor biri olduğumu daha iyi anlayabilmek için mi? Benimle çalışmaktan ne kadar nefret ettiğini? Flaş haber, Quint! Son dokuz ay benim için de pek de eğlenceli geçmedi!"

"Bu benim hatam değil!" diye bağırdı.

"Tamamen senin hatan!" Öfkeli bir ses çıkartıp yumruklarımı sıktım. Lütfen, Evren. Lütfen öfkeni ona yönelt. Bana bu şekilde konuştuğu için. Bana bir şeylerin yanlış olduğunu hissettirdiğin için. Fikirlerimi, yardımımı, beni reddettiğin için. "Bu kadar güvenilmez ve sorumsuz olmasaydın, belki sana güvenebilirdim! Ama bunu mahvetmeyeceğini nasıl bilebilirim?" Ayağımı biraz huysuzca yere vurdum ama umurumda değildi. "Bunu kendi başıma yapsam daha iyi olur!" Kâğıtları elinden kaptım. Bir kenarı parmaklarımdan birini kesti. "Ay!"

Kâğıtları masaya geri bırakıp ve yarayı inceledim. Elbette, sadece bir kâğıt kesiğiydi ama derin bir kesikti. Tavana, gökyüzüne, evrene hoşnutsuz bir bakış attım. "Ciddi misin?" diye bağırdım.

Quint homurdanıp sırtını döndü. Fırtına gibi çıkıp gideceğini düşününce iyice çileden çıktım. Fırtına gibi gidenin ben olmam gerekiyordu!

Ama gitmedi. Bunun yerine bir çekmece açtı, bir dakikalığına karıştırdı ve sonra geri döndü. Elinde bir kutu bandaj tutuyordu. Kutuyu açarken bana bakmadı, bir bant çıkarttı ve jelatinini yırttı. Bana uzattı.

Onu alıp parmağıma yapıştırdım. Sakinleşmemiştim. Onun da sakinleşmediğini görebiliyordum. Ama son küstah

kelimelerimiz sessizlikte dağılmaya başlamıştı ve Quint sonunda konuştuğunda, hâlâ sinirli olsa da ses tonu sakindi.

"Ödevlerimize yardım etmek istedim. Ama ilk iki hafta içinde, işe yaramaz bir laboratuvar partneri olduğuma ikna olmuştun. Ben notlar aldım, sen daha iyilerini aldın. Grafikler çizdim, sen eve gidip dijital pasta grafikleri yaptın. O... tuzlu su deneyinin tuzunu ölçmüştüm, değil mi? Ama sen hemen yeniden ölçmeye başladın. Yaptığım her şeyi iki ve üç kez kontrol ettin. Bir noktada yaptığım hiçbir şeyin yeterince iyi olmayacağı açıkça belli oldu, o yüzden boşa kürek çekmenin manası olmadığını düşündüm." Bana omuz silkti ama hareketi hiç de kayıtsız değildi. "Laboratuvar ödevlerinde sana yardım etmeyi bıraktım çünkü yardım istemedin."

Orada tek kelime etmeden öylece duruyordum. Çenem kasılmıştı. Aramızda bir gök gürültüsü bulutu oluşuyormuş gibi hissediyordum, bir yıldırım çakmaya hazırlanıyordu ama hangimize çarpacağını bilmiyordum.

"Ve evet," diye devam etti, "yazımda berbat olduğumu ve harika bir yazar olmadığımı biliyorum ama işe yaramaz değilim. Yani, tasarım işleri mi? El ilanları ve posterler gibi şeyler mi? Aslında bunda oldukça iyiyim. Gazeteyi gördün, değil mi?"

Raporunu düşünürken omuzlarım biraz gevşedi. Sütunlar, alt bilgiler, yazı tipleri...

"Evet, ama ben düşündüm ki..."

Cümleyi bitirmem için bana meydan okudu.

Yutkundum. "Ücretsiz bir şablon veya benzeri bir şey indirdiğini düşündüm."

"Elbette ki öyle düşündün." Başını salladı. Derin bir iç çekti. Ve bir sandalyeye oturdu. Daha önce oturduğu sandalye değildi. Orayı aramızda duvar gibi boş bırakmıştı.

Banta bastırdığımda altındaki kesiğin acısını hissediyordum ve ben de çekinerek sandalyeme geri oturdum.

"O bir şablon değildi," dedi. "Ben beceriksiz değilim."

"Ben beceriksiz olduğunu söylemedim."

Bana yorgun bir bakış attı. "Evet. Söyledin. Belki kelimelerle değil ama bütün yıl boyunca söylediğin şey buydu."

Yutkundum. Suçluluk duygusu boğazımı tırmalamaya başladı ve söylediklerini tamamen inkâr edemediğimde kendi öfkemi kontrol etmekte zorlanmaya başladım. Gerçek şuydu ki, onun beceriksiz olduğunu düşünüyordum. Ya da en azından, benim standartlarıma göre çalışamayacak durumda olduğunu. Ve belki de hâlâ öyle hissediyordum.

"Bak," dedim, ses tonumu sabit tutmaya çalışarak. "Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Sadece bir şeyi kendim yaptığımda, tam olarak ne elde ettiğimi bileceğimi biliyorum. İstediğim gibi yapılıp yapılmayacağı, iyi olup olmayacağı veya zamanında yapılıp yapılmayacağı konusunda strese girmeme gerek yok. Ve evet, eğer sadece şunu söyleyebilseydim hayatımın muhtemelen çok daha kolay olacağını biliyorum: Kimin umurunda? Onlar sadece el ilanları ve posterler. Önemli bir şey değil. Başkası halletsin. Ama yapamam. Bunu kabul edemem..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum.

Quint onları benim için buldu. "Kötü iş mi?"

Kıpırdandım. "Bunu söylemenin güzel bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

Gözlerini kapattı, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bil diye söylüyorum," diye ekledim, "gazete gerçekten güzel görünüyordu. Muhtemelen benim yapacağımdan bile daha güzel."

Dudakları neşesizce bir yana doğru seğirdi. "Bunun için teşekkürler," diye mırıldandı. "Bunu kabul etmenin senin için kolay olmadığından eminim." Sonra iç çekerek bana tekrar baktı. "Prudence, senden kötü işleri kabul etmeni istemiyorum. Belki, sadece belki, bazı şeylerde senden daha iyi olabileceğimi kabul etmeni istiyorum. Mesela, hazırladığın o sunum panosu gibi? Kesinlikle o kısmı benim halletmeme izin vermeliydin."

Kaşlarımı çattım. "Sunum panomda ne sorun vardı?"

Bana sanki sormama bile gerek yokmuş gibi bir bakış attı. "Öncelikle, başlıklar için Papyrus yazı tipini kullandın."

"Ee? Papyrusun nesi var?"

Öğürme sesi çıkartı.

Kırgın bir şekilde kollarımı kavuşturdum. "O sunum iyiydi."

"Üzgünüm ama daha iyisini yapabilirdim. Ve sonra fotoğraflarımı da kullanabilirdik. Bunu raporla birleştirdim. Her şeyi kendin yapmakta ısrar etmeseydin tüm proje çok daha iyi olurdu. Ve eğer bunu göremiyorsan..." Başını salladı. Sonra ellerini öfkeyle havaya kaldırdı ve tekrar sandalyesinden kalktı. "Ne olursa olsun. Şu anda sadece aynı konunun etrafında dönüp duruyoruz."

"Fotoğrafların mı?" dedim ben de ayağa kalkarak. Duvara, yine o çerçeveli fotoğraflara baktım. O üç fotoğraf raporda yer almasa da olanlara benziyordu. "Quint. Bunları sen mi çektin?"

Sanki orada ne olduğunu hatırlatması gerekiyormuş gibi duvara döndü. "Bunu bildiğini sanıyordum."

"Peki, gazetedekileri de mi?"

Cevap vermedi. Cevaplamak zorunda da değildi.

Bakışlarım, her biri özenle çerçevelenmiş fotoğrafların arasında gezindi. Hepsi muhteşem, her biri doğrudan insanın içine işleyen duygularla doluydu. Bir sanat galerisindeki sergide olabilirlerdi. En azından bu kalitesiz mola odasından daha iyisini kesinlikle hak ediyorlardı.

Quint, yüzüme işaret ederek, "İşte! İşte!" dedi.

Sarsılıp şaşırdım. "Ne?"

"İstediğim bu. Sadece biraz takdir. Bu kadar zor mu?" Güldüm ama biraz sersemlemiş hissediyordum. Çünkü... belki de öyleydim. Kesinlikle etkilenmiştim, ki bu da neredeyse aynı derecede garipti.

"Quint, bunlar iyi. Gerçekten iyi."

Omuzlarını silkti. "Yok canım. Yani, konu oldukça yoğun, bu yüzden..."

"Hayır, bundan daha fazlası var. Ortaokuldayken bir haftalık bir fotoğrafçılık dersi almıştım ve öğretmen hep ışık, gölge ve açılardan bahsetti ve... Bilmiyorum. Çoğunu anlamadım. Aslında gözüm de yoktu, biliyor musun? Fakat bunlar..."

"Ah, yazık. Beni utandırıyorsun."

Ona döndüm, şaka yapıyormuş gibi görünse de rahatsız olduğu belliydi.

Şaşkınlıkla, "Sen bir sanatçısın," dedim.

Yürekten bir kahkaha sesi çıkardı. "Şey, hayır. Bu sadece bir hobi. Yani... Bilmiyorum. Bir fotoğrafçı olmanın harika olabileceğini düşündüm, belki, bir gün. Su altı fotoğrafçılığı yapmayı çok isterdim." Elini salladı. "Ama muhtemelen asla yapmayacağım."

Yavaşça yukarı baktım, göz göze geldik. Bu çocuğun gözlerini neredeyse hiç tanımıyordum. Tüm yıl boyunca yan yana oturmuştuk ve yine de önümde tamamen yabancı biri duruyormuş gibi hissediyordum.

Bir sanatçı. Bir gönüllü. Boş zamanlarında deniz samurlarını kurtaran türden biri.

Ellerini cebine sokmuş, kendi fotoğraflarını incelerken neredeyse kendine güvensiz görünüyordu. Ben fotoğraflar karşısında nefes nefese kalmışken, zihninde onları eleştirdiğini görebiliyordum. Bir şey bana, o fotoğrafların ne kadar iyi olduklarıyla ilgili hiçbir fikri olmadığını söylüyordu.

Ve gerçek şuydu ki ben de kesinlikle iyi olduklarını söyleyemezdim. Sanatçı gözüm yoktu. Işık ve gölgeler, açılar ve boyutlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, bu fotoğraflara baktığımda, içimde fırtına gibi esen bir duygu karışımı uyandırdıkları, bana hissettirdikleriydi.

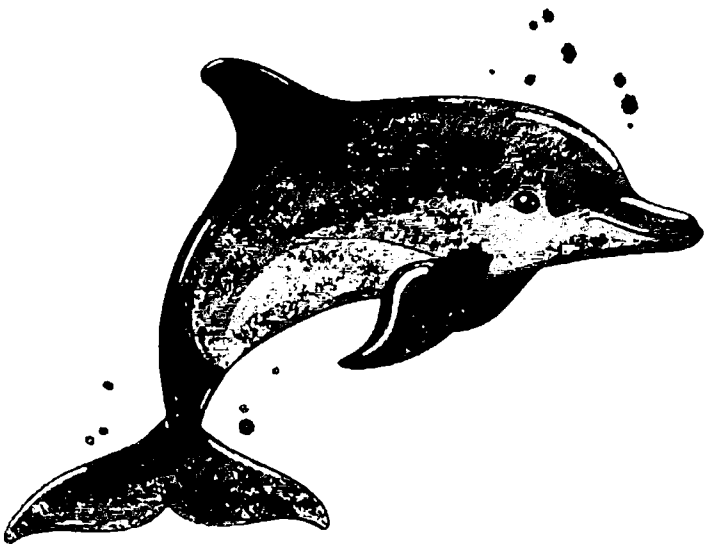
"Üzgünüm," dedim. "Ödevimize yardım etmene izin vermediğim için üzgünüm."

Bir saniyeliğine sustu ama hafif, neredeyse neşeli bir sesle cevap verdi. İyi eski rahat Quint geri dönmüştü. "Seni affediyorum," dedi. Bu kadar kolaydı. "Ama önce telefonumu alıp bunu tekrar söylediğini kaydedebilir miyim? Gelecekte referans olması için."

Sert bir bakış attım ama bunun arkasında hiçbir sıcaklık yoktu. Fotoğraflara geri döndüm. "Bunları satabilirsin, biliyorsun."

Homurdandı.

"Ciddiyim. Aslında..." Çöplerin arasında sıkışmış deniz kaplumbağasının fotoğrafını işaret ediyordum. "Bence bu, plaj temizliği için posterlerimizde kullanmamız gereken fotoğraf. Ama..." omuz silktim. "...tasarımcı sensin, bu yüzden sanırım karar senin."

YİRMİ DÖRT

"Merhaba! Yerel deniz hayvanı kurtarma merkezimizde çalışıyorum. Yarın tam burada bir plaj temizleme partisi düzenliyoruz ve burada dört liman fokunu okyanusa geri bırakacağız. Umarım bize katılırsınız!"

Bu konuşmayı defalarca tekrar ettiğim için artık kelimeler anlamını yitirmeye başlamıştı. Kelimeler resmen birbirine karışıyor, ağzımda birbirine dolaşıyorlardı. Yine de gülümsemeye, hareket etmeye devam ediyordum. Plaj temizliğinin ayrıntılarının yazılı olduğu mavi el ilanlarıyla dolu bir çanta taşıyordum. Evet, Quint bunun hakkını vermişti. Yani beraber başarmıştık çünkü tüm ürünleri basılmadan önce kontrol etmem gerektiği konusunda ısrar etmiştim ve sonunda iki yazım yanlışı ve bir heceleme hatası yakalamıştım. Yine de bitmiş ürünleri görünce onları kendim yapmış olsaydım bu kadar iyi iş çıkartamayacağımı itiraf etmeliydim.

El ilanları dikkat çekiciydi. Basit ama etkiliydi. Quint, arka tarafa, serbest bırakacağımız fokların kısa biyografilerini bile eklemişti: nerede ve nasıl bulundukları, sorunlarının ne olduğu ve kişilikleriyle ilgili notları. Ayrıca her birinin bir fotoğrafı vardı. Siyah beyaz ve hafif grenli olsalar bile fotoğraflar

harikaydı ve insanların bağ kurmalarını sağlıyordu. Şaşkın bir soluk, ardından gelen yumuşak bir ayyy sesi, sonra da buruk bir iç çekiş. Tepki özgün olmayabilirdi ancak içten olduğunu söyleyebilirdim. İnsanlar bu hayvanların hikâyelerinden etkileniyordu. Umarım bu, katılıma ve bağışlara dönüşürdü.

Çantamdaki şişeden bir yudum su içmek için durdum. Festival bu sabah dokuzda başlamıştı ancak yeni gelenler hızla plajı istila ediyorlardı. Körfezdeki mavnadan başlatılacak havai fişek gösterisi vaadiyle gün batımına kadar gelmeye devam edeceklerdi.

Durduğum yerden, artık bulması mümkün olmayan park yerlerini arayan insanların çaresizce ana cadde boyunca oluşturduğu trafiği görebiliyordum. Üç kilometre ötedeki ev sahipleri bugün biraz para kazanmak üzere araç başına yirmi dolara çimlerine park etmelerine izin vereceklerdi.

Kayalıklar ve sahil boyunca uzun bir çadır sırası kurulmuş, el yapımı kuş yemliklerinden baharat paketlerine kadar her şey satılıyordu. Güneş kremi kokusu ve küçük kömür ızgarasında sosis satan birinin cızırtısı yüzünden nefesim tıkanıyordu. İnsanların satıcılardan alışveriş yapması için açık bir yol sağlamak amacıyla bir ip çekilmişti ancak bunun dışında plaj battaniyeler, havlular, sandalyeler ve şemsiyelerle doluydu. Daha önce böyle kalabalık görmemiştim.

Jude'u sahilin biraz ilerisinde gördüm. Göz göze gelince el salladı. Ari biraz geride, batik şalvarlar ve tişörtler satan bir kadınla konuşuyordu. Bugün bildirileri dağıtmak için onları işe almıştım. Hatta Quint'in en yakın arkadaşı Ezra bile yardım etmek için gelmişti. Ancak onun burada olma nedeninin tüm sevimli yaz kızlarının da 4 Temmuz haftasında buraya gelmesi olduğunu iddia ediyordu. Ona bugün merkezi temsil ettiğini ve turistlere asılmamasını hatırlattım. Sonra hepsini mavi kâğıt parçalarıyla donattım ve yarınki temizliğin mümkün olduğunca çok ayrıntısını açıkladım, kafalarını toplum yararına çalışma ve

yerel yaban hayatımız için farkındalık ve özgürlük yaratma gibi ifadelerle doldurmaya çalıştım. Ta ki Jude yıllar içinde mükemmelleştirdiği bakışıyla beni susturana kadar. Bana yardımcı bilgiler paylaşmaktan onun "Pru-açıklama" dediği şeye geçtiğimi bildiren bakış. Ona göre bu, neredeyse erkeklerin bilmedikleri şeylerle ilgili ahkâm kesmesinden bile daha kötüydü.

Genel olarak kendimi iyi hissediyordum. Quint ile bu planı yapmak için iki haftadan az zamanımız olmasına rağmen sonunda gerçekleşiyor olmasından heyecan duyuyordum. Başarılı olacağını hissedebiliyordum.

Ayrıca evren benim yanımdaydı.

Havlu ve şemsiyeleriyle görkemli bir koleksiyon oluşturan büyük bir aileye birkaç el ilanı verdim. Plaj tutkunları oldukları çok açıktı, taşınabilir bluetooth hoparlörden mini masalara ve plajda alkole izin verilmemesine rağmen pembe şampanya şişesi olan bir buz kovasına kadar her şeyi düşünmüşlerdi. Öte yandan alkol yasağı kimsenin peşinden koşmaya gönüllü olduğu bir kural da değildi. Aile hevesle temizliğe gelmeyi çok istediklerini söyledi.

Uzaklaşırken neredeyse tavşan gibi zıplıyordum.

Dikkatim Quint'e kaydı ve onu gördüğümde, bir yanımın onu aradığını fark ettim... yani onu son görüşümden beri. Elinde bir kamera tutuyordu. Telefon değil, büyük lensi ve üstünde anlamadığım şeyler yapan küçük düğmeleri olan gerçek bir kameraydı bu. Bir insanın okula getireceği türden bir şey değildi, eminim bir ton ağırlığındaydı ve muhtemelen çok hassastı. Yine de onu daha önce hiç böyle görmemiş olmam garip gelmişti. Şimdi onu görünce ne kadar rahat olduğunu, kamera ayarlarını kolaylıkla ve güvenle yaptığını anladım. Kumda bir şeyin fotoğrafını çekmek için çömeldi. Ne gördüğünü bilmek için meraktan ölüyordum. Sonra ayağa kalktı, etrafına baktı ve ufkun fotoğrafını çekti. Sonra bir grup çocuğun bir yengeci dürtüşünü. Şemsiyelerin, boş havluların ve terk edilmiş

soğutucuların, sörf tahtasıyla ayakta duran ve dalgalara bakan bir sörfçünün fotoğraflarını çekmeye devam etti.

Quint duraksadı, neredeyse tam bir daire çizerek, bir sanatçının gözü olduğunu varsaydığım bir bakışla etrafına baktı. Belki açıları ayarlıyor ya da ışığı değerlendiriyordu.

Dikkatini bana çevirdi.

Ona bakarken yakalanmaktan utandığım için kaskatı kesildim. Ama o sadece sırıttı ve kamerayı gözüne doğru kaldırdı. Gözlerimi devirdim ancak ona ayak uydurarak barış işareti yaptım ve kameraya gülümsedim. Gerçek olamayacak kadar uzakta olmasına rağmen, deklanşörün tık sesini duyduğumu hayal ettim.

Ona dil çıkardım.

Gülümseyerek baktı. Onu duyamıyordum ama hafızam kolay, zahmetsiz bir kahkaha ile yankılandı.

Ari, "Haklısın," deyince birden korktum. Yaklaştığını görmemiştim. Quint'i bilmiş bir sırıtışla izliyordu. "Bunca zamandır abarttığını düşünmüştüm ama hayır. O *iğrenç* biriydi."

"Ben asla iğrenç olduğunu söylemedim," diye mırıldandım.

"Eminim öyle demişsindir."

Boş ellerini görünce, "Daha fazla broşüre mi ihtiyacın var?" diye sordum.

Kalçamdaki çantadan bir deste daha alıp hızla uzaklaştı.

Diğer yöne doğru giderken Quint'i gözlerimle aramamaya özen gösterdim. Gülümsedim. Sohbet ettim. İnsanlara merkezden ve yarınki hayvan serbest bırakma kutlamasından bahsettim.

Ta ki dikkatim, belki on yaşında bir çocuğa, tam da küçük kız kardeşinin kumdan kalesine ayağıyla vurduğu anda takılana kadar.

Nefes nefese kaldım. İçimde öfke parladı. Bunu yaptığımı fark etmeden önce, elim öfkeli bir yumruk hâline geldi.

Bir saniye sonra, çocuğun kafasına bir plaj topu çarptı. Onu kuma düşürdü.

İrkildi. Yani, ona *o kadar sert* çarptığını sanmıyordum ama yine de. Özellikle zavallı anneleri için üzülüyordum çünkü artık başa çıkması gereken *iki* ağlayan çocuğu vardı. Yumruğumu gevşetmeye başladım ama kozmik güç dalgası antenim yeniden kalibre edilmiş gibi içimden uyanmıştı. Etrafımdaki insanların ve örnek olmayan davranışlarının farkına varmaya başlamıştım.

Birkaç saniye sonra, üniversite çağında bir kız şuruplu buz standının önünde sıraya girdi. İlk lokmasını aldıktan saniyeler sonra, şuruplu tatlılığa çekilen bir karasinek sürüsü buzunun üzerine kondu. Kız onları iğrenerek silkelemeye çalıştığında, yiyeceğinin çoğunu yere düşürdü.

Sonra orta yaşlı bir adamın Jude'dan mavi broşürlerden birini aldığını gördüm. Ama kardeşim arkasını döner dönmez adam suratını ekşitip kâğıdı buruşturduktan sonra omzunun üzerinden yere attı. Kâğıt rüzgâra yakalandı ve birinin soğutucusuna takılmadan önce birkaç kez kumda sekti.

Göğsümde bir rahatsızlık kükredi. O ilan *plaj temizliğinin* reklamıydı, düşüncesiz herif!

Bu sefer iki yumruğumu da sıktım.

Aniden yeni yürümeye başlayan çocuk belirdi, üzerinde sadece bir bez ve incecik saçlarında pembe bir fiyonk ile adama doğru yürümeye koyuldu. Çocuk durdu ve şaşkın bir ifadeyle adama baktı. Adam onun etrafından dolaşmaya çalıştı fakat kız eğildi ve sandaletlerine kustu. Adamın ayaklarında sandalet olduğu için kusmuğun tamamı ayağına geldi.

Adam iğrenerek bağırdı. Kızın annesi gelip bolca özür diledi... ama iş işten geçmişti.

Aynı anda hem güldüm hem de irkildim.

Bu arada Jude umursamaz bir şekilde kalabalığın arasından geçip sırtı bana ve çöp atan kişiye dönük bir şekilde ilerlemeye

devam etti. Yüzümde memnun bir gülümsemeyle, soğutucuların ve plaj havlularının arasından bir çalı gibi zıplayan buruşuk kâğıt parçasına doğru yürümeye başladım.

Her tarafta insanlar toplanmıştı ama eğer birileri aralarındaki çöp parçasını fark ettiyse, hiçbiri onu almaya zahmet etmemişti. Belki önemsiz görülebilirdi ama tembelliklerinden bıkmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Onu yerden almak beş saniye sürerdi. Kaldırım boyunca her bir metreye çöp kutuları konumlandırılmıştı!

Rüzgâr onu benden daha da uzağa sürüklemesine rağmen kâğıdın peşinden hızla yürüdüm. Sonunda ona yaklaşmaya başladığımda, birdenbire uzun kollu çöp tutucu belirdi ve buruşuk broşürü sıkıştırdı.

Duraksadım ve bir kadınla göz göze geldim. Büyükannemle aynı yaşlarda görünüyordu. Tam olarak kaç yaşında olduğunu anlamak imkânsızdı. Sol elinde bir metal detektörü tutuyordu ve çöp tutucusu sağ elindeydi. Kalçasına sahil tarama ve çöp toplama aletlerini taktığı bir kemer dolanmıştı. Lastik eldivenler, küçük bir mala, tekrar kullanılabilir bir su şişesi, büyük bir çöp torbası.

Beni gördü ve göz kırptı. Buruşuk mavi kâğıdı çöp torbasına atarken, "Bunu ben hallederim," dedi.

Sonra döndü ve metal detektörünü bir yandan diğer yana titizlikle sallayarak plajın kalabalıktan ve festivalden uzak tarafına doğru yürümeye başladı. Arada sırada durup bir parça çöp daha alıp torbaya tıkıyordu.

Topuklarımın üzerine yaslandım. Bunun ne kadar nadir ve beklenmedik bir manzara olduğunu fark edince şaşırdım. Birinin iyi bir iş yapmasına tanık olmak, hem de karşılıksız, sadece doğru şey olduğu için...

Ve evet, çöp toplamanın küçük bir şey olduğunu biliyordum. Belki de çoğu insan için bu önemsizdi.

Fakat bu hareket beni yükseltmiş ve cesaretlendirmişti. Özellikle de son zamanlarda gördüğüm tek şey yabancıların kaba ve düşüncesiz olması olduğu için.

Aklıma bir düşünce geldi. Dudaklarım düşünceli bir şekilde bükülmüş hâlde ellerime baktım. Eğer...

Yani, Quint o yirmi dolarlık banknotu, geç kaldığı için onu cezalandırmaya çalıştığımda bulmuştu. Deniz samurunu bilmiyordum... ama evren biliyordu.

Yani belki de...

Tekrar kadına baktım. Bir bira kutusu aldı. Kutuyu ters çevirip biranın son damlalarını kuma boşalttıktan sonra da torbaya attı.

Bu sefer, elimi sinirle yumruk hâline getirmek yerine derin bir nefes aldım ve parmaklarımı şaklattım.

Bunu yaptığım anda bir bip sesi duydum.

Ses uzaktan gelmişti ama bunun kadının metal detektöründen geldiğini biliyordum.

Kadın duraksadı ve detektörü o noktanın üzerinde ileri geri sallamaya başladı. Orada gömülü hazinenin tam yerini bulmaya çalışırken tekrar tekrar bip sesi duyuldu. Kalbim hızla çarparken kadın hiç meraklı görünmüyordu. "Hazine" denilen şeyin gömülü şişe kapağı, alüminyum kutu ya da bir peni çıkma ihtimalini merak ettim.

Alt dudağımı ısırarak oraya yaklaştım. Çünkü biliyordum, çöp olmadığını biliyordum. Sadece bir peni olmadığını biliyordum.

Kadın çömeldi ve kemerinden küçük bir el küreği çıkarttı. Kazmaya başladı.

Sandığımdan daha uzun sürdü. Yavaşça hareketlerle biraz kum karıştırıp, ara sıra detektörü yığının üzerinde tarayarak gömülü olanı kaçırmadığından emin oluyordu.

Sonra durdu.

Parmakları kuma uzandı ve bir şey aldı. Küçük ve parlak. Bir saniyeliğine hayal kırıklığı hissettim. Belki de sadece bir peniydi.

Ardından güneş ışığında parladı ve nefesim kesildi. Yüzümde bir gülümseme belirdi.

Sanırım bir küpe.

Sanırım elmas küpe.

"Daha önce hiç metal detektörü kullandın mı?"

Quint'in sesini duyunca istemsizce arkamı döndüm ve ona yumruk attım.

"Ah!" diyerek bir adım geri sendeledi ve vurduğum yeri ovuşturdu.

"Beni çok korkuttun!" dedim, elimi göğsüme bastırarak. "Neden birden yanıma yaklaşıyorsun?"

Bana sanki balıkların denizde neden yüzdüğünü sormuşum gibi baktı. "Ne durumdasın diye sormaya gelmiştim. Özür dilerim. Seni *ölümüne* korkutmak istememiştim."

Benimle dalga geçiyordu ancak kalp atışlarım henüz sakinleşmediği için sinirlenecek ya da eğlenecek hâlim yoktu.

Birden neler olup bittiğini düşünerek, "Bir şey mi... Bir şey gördün mü?" dedim. Dışarıdan nasıl görünüyordu acaba? Takıntılı bir sapık gibi sahil tarayıcısını izlerken parmaklarımı şaklatmıştım. Sonra kadın değerli bir şey bulmuştu.

Ancak Quint sadece şaşkın görünüyordu. "Arkada bir jiroskop gördüm ve şimdi açlıktan ölüyorum." Bana baktı ama gülümsemediğimde hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Neden? Neler oluyor?"

"Hiçbir şey! Hiçbir şey."

Kaşlarını kaldırdı. Kaşlarının neredeyse kendi dillerini konuşuyormuş gibi görünmesi komikti. Sanırım onları anlamaya başlıyordum. "İki kere hiçbir şey demek her zaman bir şey ifade eder."

"Ah, bir de psikolog mu oldun?" Omzumun üzerinden baktım. Sahil tarayıcısı yürümeye başladı, detektörünü hâlâ eskisi kadar sabırla ileri geri sallıyordu. Adımlarındaki yeni ivmeyi ben mi hayal ediyordum acaba?

"Yani?" dedi Quint.

"Yani, ne?"

"Yani, daha önce hiç metal detektörü kullandın mı?"

"Ah. Hayır." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Gücümün iki yönlü çalıştığının farkına yeni vardığım için başım dönüyordu. Muhtemelen Quint'in para bulduğu gün bunu anlamalıydım ama o zaman sadece çok sinirlenmiştim.

Fakat şimdi, ah olasılıklar, hem cezalandırabiliyor hem de ödüllendirebiliyordum. Çok mantıklı. Daha önce yanlışları düzeltmek için o kadar hevesliydim ki karmanın iki yönde nasıl aktığını düşünmemiştim.

Quint'in bana baktığını fark ettim ve boynumdan aşağı bir kızarıklık yayıldı. Dikkatimi ona verdim, konsantre olmaya, normal davranmaya çalışıyordum. "Neden bahsediyorduk?"

"Metal detektörü," dedi ifadesizce.

"Doğru. Evet. Bilmiyorum. Bir sürü hurdayı ortaya çıkarmak bile çok zaman alıyor gibi görünüyor."

Omuz silkti. "Eskiden buna çok meraklı bir amcam vardı. Birkaç kez onunla gittim. Eğlenceliydi. Ne bulacağını asla bilemezsin. Çoğunlukla bir sürü hurda ama bir seyahatte bir saat buldum. Rehin dükkânına kırk dolara sattım."

"Vay canına. Harika."

"Yalan söylemeyeceğim. Karasakal'ın hazinesini kazmış gibi hissettim."

"Daha önce, memnun edilmesi çok kolay biri olduğunu düşündün mü hiç?"

Gözleri meydan okumayla parladı. "Peki, sen memnun edilmesi zor biri olduğunu düşündün mü hiç?"

Gözlerimi devirdim. "Boşa harcanan zamandan hoşlanmam. Bunu biliyorsun."

"Bir adamın boşa harcanan zamanı, başka bir adamın..." Quint bu özdeyişi nasıl sonlandıracağını uzun süre düşündü. "...hobi zamanıdır, sanırım."

Sırıttım. "Bunu bir yastığa işleyebilirsin."

"Ha ha. Sadece iyi ve beklenmedik bir şeyle karşılaştığında heyecanlanmanın sorun olmadığını düşünüyorum. Sadece bir saat bile olsa. Hatta sadece bir kuruş bile olsa. Yine de... iyi alamet. Değil mi?"

Onunla dalga geçmek istiyordum ve belki geçmişte olsak bunu yapardım. Batıl inançlı olduğunu öğrendiğim Ari'nin büyükannesinin söyleyeceği bir şeye benziyordu. *İyi alamet, evrenin dili, sezginin gücü...*

Ancak, artık bu şeylere inanmak zorundaydım, değil mi?

Sahil tarayıcısı o küpeyi çıkardığında ne düşündüğünü merak ediyordum. Bunun mutlu bir tesadüften başka bir şey olmadığına mı inanıyor, yoksa daha derin bir düzeyde bunun bir ödül, bu sahili temiz tutmaya yardım ettiği için kozmik bir teşekkür olduğunu biliyor muydu?

Başımı iki yana salladım. "Genelde bir kuruş bile almaya zahmet etmem."

"Şanslı bir kuruş mu? Gerçekten mi?"

"Bir kuruş işte."

Bir saniyeliğine sanki duyduğu en üzücü şeymiş gibi baktı. Sanki bana olan hayal kırıklığını düzgün bir şekilde ifade edemiyormuş gibiydi. Ama sonra ifadesi düzeldi. "Muhtemelen en iyisi budur. Belki de senden sonra gelen kişinin o gün gerçekten şanslı bir kuruş bulması gerekiyordur."

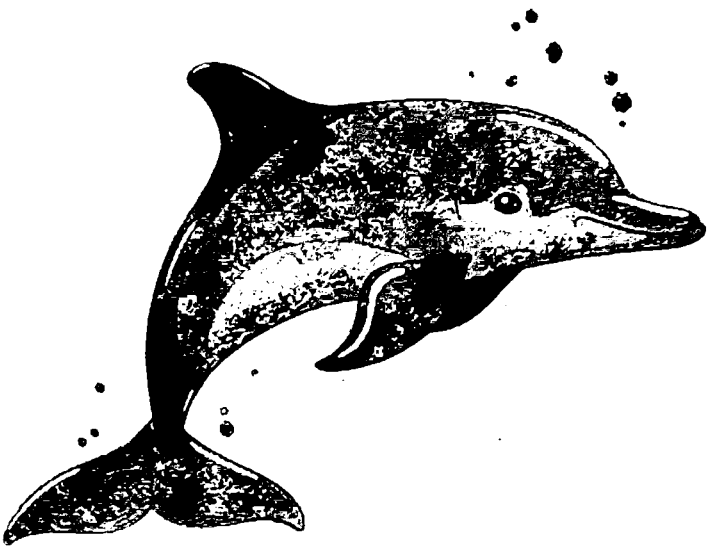
"Yani başıboş bir kuruş evrenin bir hediyesi ama onu almamayı seçmek... başkasına iyilik yapmak gibi bir şey mi?"

"Biz kimiz de güç sahiplerini sorgulayalım?"

Gülmemek için yanağımın içini ısırmam gerekti.

Encanto'daki düşüşümden beri, güç sahibi bendim. Baş döndürücü bir düşünce.

"Neyse." Quint yanımdaki çantaya uzandı ve büyük bir deste broşür çıkardı. "Ben de tam bunlardan almaya geliyordum." Parmaklarını kullanarak broşürleri karıştırdı, sanki bir kitapta gezinir gibi, sonra kâğıtları avucuna çarptı. Sanırım oyalanıyor, söyleyecek başka bir şey düşünüyor olabilirdi. "Yine de acıktığında bana haber ver. Döner harika kokuyor."

YİRMİ BEŞ

Quint'in uzaklaşmasını izlerken, güneşin saçlarına vuran ışıltısı beni tuhaf bir şekilde büyülüyordu. İçim titriyordu.

Zihnimde *hayıırr* sesi yankılanıyordu. Bu neden oluyordu? Bu nasıl oluyordu?

İnkâr etmek istiyordum. Ah, umutsuzca inkâr etmek istiyordum.

Ama kanıt tam orada, onun varlığından hâlâ titreyen hain küçük kalbimdeydi.

Aman Tanrım. Sanırım Quint Erickson'dan hoşlanmaya başlıyordum.

Yüzümü buruşturdum. Şu anda kendime çok kızıyordum. Tembel, sorumsuz, aylak Quint'e âşık olmak mı? Akılalmazdı!

Ancak... bunun ne kadarı doğruydu? Onu merkezde çalışırken görmüştüm. Tembel değildi. Sorumsuz değildi. Hâlâ rahat, kaygısız ve eğlenceliydi. Hâlâ çekici, herkese karşı arkadaş canlısıydı. Hâlâ şaka yapmaya hazırdı. Ama kaderin tuhaf bir cilvesi sonucu Quint'in benim tipim olduğu ortaya çıksa bile... onun tipi olmam mümkün değildi.

Sen memnun edilmesi zor biri olduğunu düşündün mü hiç?

Midem bulanıyordu. Bunu söylerken kötü olmaya çalıştığını sanmıyordum ama yine de kelimeleri hatırlamak içimi sızlatıyordu.

Plajdaki kargaşayla düşüncelerimden sıyrıldım. Dönüp güneşe baktım.

Kıyıya bir kütük vurmuş ve bazı çocuklar sörf tahtalarını bırakıp etrafında toplanmışlardı. Bir annenin bağırdığını duydum: "Ona dokunma!" Kaşlarımı çattım. Ayaklarım beni birkaç adım daha yaklaştırdı. Birkaç yetişkin konuşup o tarafı işaret ediyordu. Birisi kütüğe şaşkın gözlerle bakarak mırıldanıyordu, sanki... sanki bir...

Hayvan.

Sanki kıyıya vurmuş çaresiz, korkmuş, çok sevimli bir hayvan gibi.

Koşmaya başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum ama Quint'in fotoğrafları hızla aklımdan geçerek bir trajedi filmi gibi canlanmaya başladı. Kurtarma merkezinde çalıştığım haftalarda hayvanların nasıl bulunduğuna dair sayısız hikâye duymuştum. Hikâyelerden bazıları efsaneyi canlandırıyor gibiydi, örneğin bir fok balığının yerel pub'ın arka kapısından içeri girdiği ve ertesi sabah kulübelerden birinde takılırken bulunması gibi ama çoğu zaman hayvanlar tıpkı şimdi olduğu gibi sahile vurmuştu. Şanslılarsa biri onları fark ediyor ve kurtarma merkezini arıyordu. Ancak bazen insanlar yardım etmek istiyor bazen de ona dokunmak istiyordu.

İşte o zaman işler iyi bitmiyordu, hayvan için de insanlar için de.

Topuklarım kumları tekmelerken, "Geri çekilin!" diye bağırdım. Haykırışım hayvanın etrafında toplanan herkesi ürküttü. Karşımda bir denizaslanı gördüm. Nefesim kesilmişti ama zihnim aniden yaratığın görüntüsüyle canlandı. Tıpkı Quint'in fotoğraflarında olduğu gibi artık sağlıklı ve güçlü bir hayvanla susuz kalmış, aç ve muhtemelen ölümün eşiğinde olan

bir hayvan arasındaki farkı anlayabiliyordum. Gözlerinde bir sorun olduğunu fark ettim. Bulanık görünüyordu ve birinin altında kalın, sarımsı bir sıvı toplanmıştı. Yaklaştığımda vücudunun titrediğini anladım.

Küçük bir kız, bir sopayla dürtmeye hazırlanırken, "Öldü mü?" diye sordu.

Çubuğu elinden kaptım. Öfkeli bir ses çıkarttı ancak onu görmezden geldim. Sarı tişörtümdeki logoyu işaret ederek, "Deniz hayvanları kurtarma merkezindenim," dedim. Hemen otoriteye ele aldım. Etrafımdaki herkesin saygısını kazanmıştım. Birdenbire, bu durumun uzmanı hâline dönüşmüştüm. Ebeveynlerin bazılarının gözlerinde, sorumluluğu başka birinin üstlendiğini anladıklarında oluşan rahatlamayı gördüm.

Bu noktada donup kaldım.

Şimdi ne yapacaktım?

Quint, zihnim hevesle uyandı. *Quint ne yapacağını bilir.*

Kollarım hâlâ uzanmış, denizaslanının önünde koruyucu bir... anne aslan gibi duruyordu. Aman Tanrım, bu durum için doğru kelime dağarcığım bile yoktu. Sonuçta, bütün gün balık smoothiesi yapmak, bu hayvanlarla ilgili her türlü bilgiye erişim hakkı vermiyordu.

"Ona dokunmayın," dedim kalabalığa ve Quint'i bulmak için plajı taradım. Sahil çok kalabalıktı. Her yerde olabilirdi.

Biri, "Dişi mi erkek mi?" diye sordu. Bir başkası da "Dişi mi erkek mi olduğunu anlıyor musun?" diye yanıtladı.

"Anlayamam, bilmiyorum. Ama biliyorum ki, bunlar şiddet yanlısı hayvanlar olmasa da korktuklarında saldırabilirler. Lütfen, geri çekilin. Ona biraz alan açın."

Kimse itiraz etmedi. Bir cankurtaran standı gördüm ve yerel cankurtaran eğitiminin bir kısmının, karaya vuran hayvanlarla nasıl başa çıkılacağını bilmeyi içerdiğini hatırladım. Bazen, rehabilitasyon için denizden çıkarılması gereken hayvanlar için depolama ünitelerinde özel kafesler bile bulunduruyorlardı.

"Sen!" Elimdeki sopayı, denizaslanını dürtmek isteyen kıza doğrulttum. Bir adım geriye sıçrayarak gözlerini kocaman açtı. "Buradan sen sorumlusun. Herkesi en az bir metre geride tut, tamam mı?"

Yüz ifadesi değişti, sonra da görev duygusuyla koltukları kabardı. Penny'ye önemli bir görev verdiğimizde onun yüzünde de aynı ifade oluyordu. Kız bana kararlı bir şekilde başını salladı.

Sopayı ona geri verip annesine döndüm. "Cankurtarandan yardım isteyeceğim. Kurtarma merkezini arayabilir misin? Onu almak için bir kamyon gönderebilirler." Tekrar koşmaya başlamadan önce, gömleğimin arkasında yazan numarayı çevirmeye başlamasını bekledim. Bacaklarım ağrıyıp yanmaya başlamıştı ama kısa süre sonra cankurtaran sandalyesinin önünde durdum.

Boştu.

"Neler oluyor?" diye bağırdım. Görev yerlerinden ayrılmalarına izin veriliyor muydu? Sahili tararken saatler gibi gelen birkaç saniye daha geçtikten sonra imza niteliğindeki beyaz atlet ve parlak kırmızı şortu fark ettim. Cankurtaran, sörfün yakınında, şamandıraları geçip yüzen birkaç çocuğa bağırıyordu. Ona doğru koştum. "Yardıma ihtiyacım var!"

Şaşırmış şekilde bana bakınca okuldan son sınıf öğrencisi olduğunu anladım ama adını bilmiyordum. İşaret ederek, "Sahaya vurmuş bir denizaslanı var," dedim. "Hayvan kurtarma merkezine götürülmesi gerekiyor. Bir kafes var mı?"

Gözleri üzerimden hızla geçip arkayı taradı ancak bulunduğumuz yerden hayvanı göremiyorduk. Etrafındaki kalabalık gittikçe artmıştı. Sopayı verdiğim kız çocuğunun herkesi uzak tutabilmesini umuyordum. Çocukların kıyıya doğru yüzmeye başlayıp başlamadıklarını kontrol etmek için arkasına baktı, sonra bana başını salladı. "Hemen geliyorum. Kimsenin ona dokunmasına izin verme."

Alaycı bir şekilde sırıttım ve tişörtümdeki logoyu tekrar işaret ettim. "Endişelenme. Ne yaptığımı biliyorum."

Denizaslanının yanına geri döndüğümde ilk fark ettiğim şey gözlerinin kapanmış olduğuydu. Dehşete kapıldım. Ölmüş müydü?

Küçük kız, hâlâ bir savaşçı gibi sopayı sıkarak, "Kimsenin ona dokunmasına izin vermedim," dedi.

Annesi, "Al!" diye bağırarak cep telefonunu burnumun dibine soktu. "Seninle konuşmak istiyorlar."

Telefonu aldım. Ensemden ter damlıyordu. Denizaslanından birkaç adım öteye çömeldim, gözleri titreşerek açıldığında rahat bir nefes aldım. Muhtemelen bana öyle geliyordu tabii ama hayvanın beni tekrar gördüğüne mutlu olduğunu hissettim.

Gergin ses tonuyla, "Alo?" dedim.

"Prudence, sen misin?" dedi Rosa.

"Evet. Merhaba. Sahilde, hemen kuzeyinde bir denizaslanı var..."

"Biliyorum, biliyorum," diye karşılık verdi. "Beni dinle. Oraya bir kurtarma aracının girmesi mümkün değil. Şu anda şehir trafiği çok yoğun olduğu için saatler sürer."

Kalbim sıkıştı. Denizaslanı yine gözlerini kapatmıştı.

Saatlerimiz olduğunu sanmıyordum.

"Ne yapacağım?" dedim, panik bedenimi sararken. Birdenbire, bunun hayatımdaki en önemli şey olduğunu hissettim. Bu canlı. Bu çaresiz, masum, acı çeken hayvan. Quint'in bana, merkezdeki üçüncü günümde, getirdikleri tüm canlıların hayatta kalmadığını söylediğini hatırladım. Yaklaşık yüzde 10'u ilk yirmi dört saat içinde ölüyordu. Ne yaparlarsa yapsınlar, tedavi edilemeyecek kadar kötü durumda oluyorlardı.

Ancak bu bir seçenek değildi. Bunu kimseyle paylaşmamalıydım.

"Eğer onu taşıyacak bir şey bulabilirsen," dedi Rosa, "belki orada kullanabileceğin bir kafes vardır. Senin şehir merkezinden bir araba çıkarman, bizim sana ulaşmamızdan çok daha kolay olur."

Bir kargaşa dikkatimi çekti ve cankurtaranın elinde büyük bir sandıkla bize doğru koştuğunu gördüm.

"Prudence?" dedi Rosa.

"Tamam," dedim, içime vahşi yeni bir inanç doldu. "Size geleceğiz."

"Buraya geldiğinde hazır olacağız."

Telefonu kapatıp kadına geri attım. Kadın telaşla koşarak kuma düşmeden önce telefonu zar zor yakaladı.

"Pru!" Quint kalabalığın arasından yüzü sanki üç kilometre koşmuş gibi kıpkırmızı hâlde yanıma geldi. "Bir olay olduğunu duydum..." Duraksadı, dikkati denizaslanına kaydı. Durumu değerlendirmesi iki saniyesini aldı ve ben farkına varmadan kontrolü ele geçirip, kalabalığa kendinden emin birkaç emirle sorumluluklar yağdırmaya başladı.

Şu kovayı görüyor musun? Git suyla doldur.

Evet, okyanus suyu olur.

Ve biraz ıslak havluya ihtiyacım var. Seninkini ödünç alabilir miyiz? Şemsiyeyi buraya alalım, biraz gölge yapalım, mümkün olduğunca ısınmasını engellemeye çalışmalıyız.

Otoritemi çaldığı için bir an sinirlensem de içimi bir rahatlama dalgası da kapladı. Bu biyoloji dersinde her zaman benden emir alan, ne yapacağını benden öğrenen kişinin tam tersiydi. Özellikle böyle bir durumda değişiklik hoşuma gitmişti... Dürüst olmak gerekirse, onun kontrolü ele almasını izlemek oldukça seksiydi.

Birden telaşlanarak yutkundum.

"Quint?" diye seslendi cankurtaran.

Quint ona baktı ve yüzü tanıdık bir ifadeyle doldu. "Steven! Hey! Yazın nasıl geçiyor?"

"Çalışıyorum," diye karşılık verdi Steven.

Onlara bakakaldım. "Affedersiniz!" diyerek şaşkın bir şekilde denizaslanını işaret ettim. "Lütfen odaklanın."

Quint bana bir bakış attı. "Hey, okulumuzdaki herkesle arkadaş olmam benim suçum mu? Kendimi tutamıyorum."

"Ne yapabiliriz?"

Ari, Jude ve Ezra'yı görmek için başımı kaldırdım. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Hepimizin üzerindeki sarı tişörtler sayesinde yan yana geldiğimizde resmî bir kurtarma ekibi gibi görünecektik.

Ellerindeki mavi kâğıt yığınlarını görünce, bundan daha iyi bir tanıtım planlayamayacağımı fark ettim.

Broşürlerini alıp Ari ve Ezra arasında paylaştırıken, "Jude, Quint'e ve şey, Steven'a yardım et," dedim. "Bunları siz dağıtın."

Quint, Jude ve cankurtaran denizaslanını bekleyen sandığa kaldırılabilmesi için yavaşça bir battaniyeye sararken, onlardan uzaklaşıp kalabalığa döndüm. Etrafımızdaki insanlar telefonlarıyla fotoğraf çekiyor, hevesli ve endişeli gözlerle olan biteni izliyorlardı.

Derin bir nefes aldım. Prova yapmaya vaktim olmamıştı ama gergin davranacak hâlim de yoktu.

"Arkadaşlar, Fortuna Sahili Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi'nden geliyoruz," dedim. "Bugünkü festivalimizde bu hayvanın kıyıya vuracağından haberimiz yoktu ama bu, yaptığımız işin en iyi örneği. Kurtarma merkezi yaralı ve karaya vurmuş deniz hayvanlarını kurtarmak için yorulmadan çalışıyor. Bunlar arasında bu küçük adam gibi denizaslanları, ayrıca fil fokları, liman fokları, kürklü foklar, deniz kaplumbağaları ve hatta su samurları da var."

"Peki ya yunuslar?" diye sordu sopalı kız.

Ona gülümsedim. "Ne yazık ki tesisimiz yunuslara bakamayacak kadar küçük ama geçmişte yunusları kurtarmak ve

San Francisco yakınlarındaki daha büyük bir merkeze taşımak için bazı çalışmalar yaptık."

Gözleri kocaman açıldı. "Harika."

"Merkezimize hayvanlar geldiğinde onları besliyoruz ve kaybettikleri suyu geri kazandırıyoruz. Kadromuzdaki veterinerimiz yaralarını tedavi ediyor. Rehabilitasyon haftalar hatta aylar sürebiliyor. Ancak her hastamız için hedefimiz, onları sağlıklı ve doğal yaşam alanlarına geri dönebilecek kadar güçlü olana kadar tedavi etmektir." Elimi çarpan dalgalara doğru savurdum.

Denizaslanı battaniyelere bağlandıktan sonra Quint ve diğerleri onu sandığa kaldırmaya hazırlanıyorlardı. "Umuyoruz ki bu güzel denizaslanı merkezde uzun süre kalmayacak, çok yakında buraya, evine geri getirilecek. Aslında, yılın bu zamanlarında, neredeyse her hafta rehabilite edilmiş hayvanları okyanusa geri bırakıyoruz. Ve bu etkinliklerden birinin parçası olmak istiyorsanız, hepinizi bize katılmaya davet ediyoruz. Yarın öğleden sonra, tam burada! Sabah saat 10'da başlayacak toplum çapında bir plaj temizliği düzenliyoruz ve bu plaj, hayvan dostlarımız için temiz ve güvenli olduğunda, yakın zamanda sağlıklı olduğu bildirilen dört foku serbest bırakacağız. Hepinizi burada, plajımızı, ekibimizi ve bu muhteşem canlıları desteklerken görmek isteriz." Denizaslanı, korku ve şaşkınlık dolu gözlerle beni kafesin içinden izliyordu. Quint, cankurtaran ızgarayı kapatıp kilitlemeden önce kamerasıyla birkaç fotoğraf çekmek için önünde çömeldi.

Şaşırtıcı bir şekilde kalabalık tezahürat etti.

Gülümsedim. "Eğer henüz almadıysanız lütfen bir broşür alın. Yarınki temizlik ve serbest bırakma kutlamasıyla ilgili daha fazla bilgi edinebilirsiniz! Ve eğer gelemiyorsanız, para bağışı kabul ediyoruz! Arkadaşlar, bu hayvanlar çok fazla balık yiyorlar ve balık hiç ucuz değil."

Birkaç kıkırdama oldu ancak denizaslanı artık görünürde olmadığı için kalabalık yavaş yavaş yerlerine dönmeye başlamıştı.

Quint, bir elini kafesin üstüne yerleştirerek, "Güzel konuşma," dedi. Bir kolunu nemli alnına doğru götürdü. "Kurtarma aracı ne kadar uzakta?"

Ona göz kırparak bakınca korkunç gerçeğin içimden hızla geçtiğini gördü. Gözleri anlayışla doldu. "Göndermiyorlar."

"Trafik," diye kekeledim. "Annen, onu buradan bir araçla getirmenin daha kolay olacağını söyledi..."

Quint cankurtarana döndü. "Arabanız var mı?"

"Hayır, dostum. Bisikletimle geldim." Sahil yolundaki bisiklet park alanını işaret etti.

"Steyşın vagonum var," dedi Ari. "Sığar."

Ona döndüm. İrileşen gözleri endişeyle parlıyordu. Kalbimin arkasında aniden, neredeyse acı verici bir iç çekiş hissettim. "Teşekkür ederim, Ari. Nereye park ettin?"

Turkuaz arabayı buradan görebiliyordum. Plajdan bir sokak ötede, en iyi yerlerden birini kapmak için yeterince erken gelmişti.

"Buraya getir," dedi cankurtaran. "Buraya kadar geri geri gelebilirsin. Sana yol göstermede yardım edeceğim." Quint'e başını salladı. "Kalabalığı uzak tut, tamam mı?"

Beklerken sandığın yanına diz çöktüm. Denizaslanı başını yaslamıştı, gözlerini yeniden kapatmıştı. Bu durumdan korkuyordum. Damarlarımda dalgalanan korku elle tutulabilirdi.

"Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz," diye fısıldadım. "Lütfen ölme, tamam mı?"

Beni duysa da hiçbir belirti göstermedi.

Bir el kürek kemiklerimin arasına değdi. Quint yanıma çömeldi. Ona baktığımda yüzünün aynı endişeyle buruştuğu gördüm. Acaba bunu kaç kez yaşadığını merak ediyordum. Kaç

kurtarma görmüştü? Kaçını kurtarmak için çok uğraştıktan sonra ölmelerini izlediğini merak ettim.

Ben ise buna dayanamazdım.

"Daha kötülerini gördüm," dedi. Elini benden çekip kamerasının kayışında boş boş gezdirdi. "Sanırım her şey yoluna girecek." Gözleri bana kaydı. "Adını sen koyacaksın, biliyorsun."

Bu düşünce kalbimi sızlattı. İlk gördüğümden bu yana yirmi dakikadan fazla zaman geçmemiş olmasına rağmen, bu canlıya karşı şimdiden bir sorumluluk hissettim. Adını koyma ayrıcalığını hazırlıksız elde etmiştim. "Henüz değil," diye fısıldadım. "Önce her şeyin yoluna gireceğini bilmem gerek."

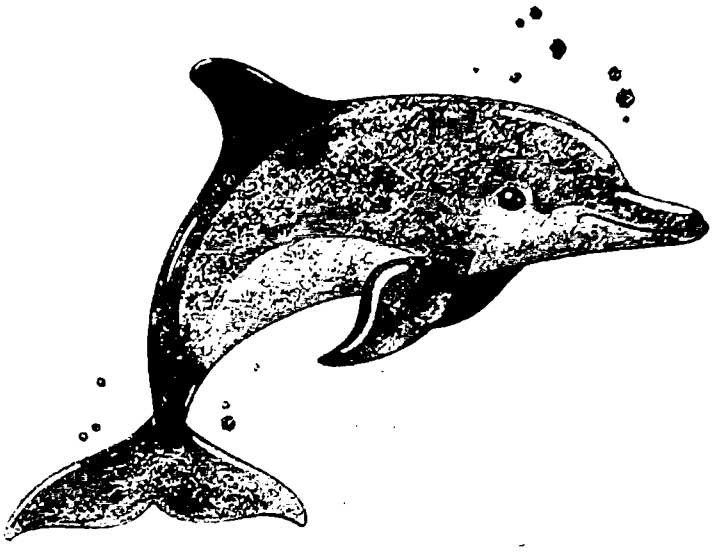
Başını sallayınca beni anladığını fark ettim.

"Erkek mi kız mı olduğunu söyleyebilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Bu kadar küçükken anlaşılmıyor. Büyüdüklerinde, erkeklerin başlarında dişilerde olmayan bir çıkıntı oluyor. Ayrıca bedenleri daha büyük ve tüyleri daha koyu oluyor. Ama bunu söylemek için henüz çok erken." Bana baktı. "Ama Opal, merkezde bir inceleme yapıp bize söyleyebilir."

Bu bilgiyi sindirirken bir dizi kısa, neredeyse kibar korna sesi duydum. Başımı kaldırıp aracın sahilde yavaşça ilerlediğini gördüm. Ari bize doğru gelirken Jude ve Ezra kalabalığı geri tutuyordu. Yerleşim yollarında araba kullanmaktan pek hoşlanmayan biri için, bunun oldukça korkutucu olduğunu biliyordum. Ancak cesur bir ifade takınmıştı, ön cam bizi ayırsa bile görebiliyordum. Sanırım benim de yüzümde cesur bir ifade olabilirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Quint elimi tutup aceleyle sıktı. Bu temas çabuk kesildi. Ayağa kalkarken bana bakmadı. "Hadi. Denizaslanını merkeze götürelim."

YİRMİ ALTI

Ön koltukta oturup Ari'ye yol tarifi verirken Quint, Ezra ve Jude arkamızdaki koltuklara sıkıştılar. Rosa haklıydı. Festival için şehir merkezine girmeye çalışan araç sırasının yanından geçtik. Uzun süre diğer yöne giden tek araç bizdik.

"Zombi kıyametinden kaçmak gibi," dedi Jude.

Kimse cevap vermedi. Birkaç saniye sonra Ezra öne eğilip çenesini benimle Ari arasındaki koltuğa yerleştirdi. "Arabanı beğendim. 1962 Falcon mu?"

Ari dikiz aynasından ona baktı. "Şey. Evet. Doğru."

"Hiç V8 takmayı düşündün mü? Biraz daha beygir gücü elde edebilirsin."

"Şey." Ari sürüşe konsantre olmaya çalışırken kaşlarını çattı. "Hayır. Hiç düşünmemiştim." Vites arttırınca araba birkaç kez sarsıldı. Arkadaki denizaslanı için üzülerek irkildim. "Eğer yaparsan bana haber ver." Ezra, parmaklarını benim ve Ari'nin arasındaki krem rengi döşemede gezdirdi. "Hafta sonları Marcus'un Garajı'nda ek iş yapıyorum. Bu kaputun altında biraz zaman geçirmekten çekinmem."

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden ona baktım. Neden bu konuyu açtığını anlamamıştım. "Peki, asıl işin ne?" diye sordum.

Ezra sanki orada olduğumu unutmuş gibi şaşırarak bana baktı. "Efendim?"

"Marcus'un Garajı'nda ek iş yaptığını söyledin, bu da ikinci işin olduğu anlamına geliyor. Peki, asıl işin ne?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılmadan önce bana bir saniye daha baktı. "Takılıyorum işte, Prudence. Tam zamanlı işim bu."

Gözlerimi devirdim. Dikkatini tekrar Ari'ye çevirdi. "Seni şenlik ateşinde görmüş olabilir miyim? Gitarın vardı hani?"

"Evet, o bendim," dedi Ari.

"Oldukça iyi çalıyordun. Çaldığın şarkıları tanıyamadım."

"Ah. Çoğunu ben yazdım. Yani, bazılarını. Hepsini değil. Sanırım o gece biraz Janis Joplin ve biraz da Carole King çaldım, yanlış hatırlamıyorsam... Onları kesinlikle ben yazmadım. Yani." Ari'ye baktım. Yüzü kızarmıştı. Bakışlarımı Ezra'ya çevirdim, onu ne kadar gerdiğinin farkında değildi sanki. Ezra Kent'in görünüşüne hiç kafa yormamıştım, sanırım Quint'inkine de hiç kafa yormamıştım... Ta ki yakın zamana kadar. Sanırım Ezra'ya alışılmadık bir şekilde sevimli denebilirdi. Zayıf, solgun ve çilliydi, kızıl denilemeyecek kadar koyu kızıl saçları vardı. Saçları uzundu, kulaklarının hemen altına kadar iniyordu. Oldukça göz alıcı bir gülümsemesi vardı.

Bunu şimdi ilk kez fark ediyordum.

Ari'nin bunları ne zaman fark ettiğini merak ettim çünkü aniden fark ettiğinden emindim.

Boğazımı temizledim. "Ez, emniyet kemerini takıyor musun?"

Ari nefesini tuttu ve frene basmadan önce omzuna doğru savruldu. Quint küfretti ve hemen arkadaki kafesin sağlam olduğundan emin olmak için arkasını döndü.

"Üzgünüm! Özür dilerim!" dedi Ari, nefes nefese. "Ama emniyet kemerini takman gerekiyor!"

"Tamam, tamam. Sakin ol." Ezra arkasına yaslandı ve emniyet kemerini kendi etrafına çekip yerine oturdu. "İşte oldu. Taktım."

Ari yola geri döndüğünde içeride sessizlik hâkim oldu. "Peki, Quint," dedi Jude. "Merkezde ne zamandır gönüllü olarak çalışıyorsun?"

Arabanın yan aynasına baktım. Quint konuşmak için eğildiğinde, ağzını görebiliyordum.

"Ben neredeyse orada büyüdüm," dedi. "On dört yaşıma kadar resmen gönüllü olmama izin verilmedi. Ama küçüklüğümden beri yardım ediyorum."

"Okul yılı boyunca da orada mı çalışıyorsun?"

"Evet. Bahar bizim yoğun sezonumuz, neredeyse her gün hayvanları aldığımız bir dönem. Çok çabuk eleman eksiği yaşıyoruz. Öğretmenler çoğunlukla bu konuda oldukça rahat davranıyorlar."

"Hayatın en iyi öğretmen olduğunu söylerler," dedi Ari.

"Peki, sen hangi okula gidiyorsun?" diye sordu Ezra.

"Aziz Agnes," diye cevapladı Ari.

Ezra alçak bir ıslık çaldı. "Üniformalı kızları her zaman sevmişimdir." Ari'nin yanakları tekrar kıpkırmızı oldu.

Ezra'ya bakmak için döndüm. "Dilinin kemiği yok mu?"

Bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı salladım.

Sohbet, kurtarma merkezine döndü. Quint, Jude ve Ari'nin hayvanlar, verdikleri bakım ve gönüllü olarak yaptıklarımızla ilgili sorular sormaya başlamasıyla şaşırmıştı. Bana eğlenerek baktığını hissedebiliyordum ama pencereden dışarı bakmaya devam ederek palmiyelerin hızla geçip gitmesini izledim.

Onlara merkezden ve gönüllü olarak geçirdiğim zamandan pek bahsetmediğim doğruydu. Dürüst olmak gerekirse,

anlatacak pek bir şey olmamıştı. Temizliği planlamak şimdiye kadar yaptığım en heyecan verici şeydi. Şimdi de bu denizaslanını kurtarmak. Bunun dışında, neredeyse dört hafta boyunca temizleme ve karıştırma, karıştırma ve temizleme yapmıştım.

Fakat şimdi, tıpkı sahildeki insanlar gibi, onların da meraklandığını hissedebiliyordum. Bu canlılardan biriyle yüz yüze geldiğinizde etkileşime geçiyor, yardım etmek istiyordunuz.

Ben yardım etmek istiyordum. Her şeyden çok, Ari'nin arabasının arkasındaki bu zavallı hayvana yardım etmek istiyordum.

Ari, hız sınırının on kilometre üzerinde araç kullanmaya cesaret etti ki bu onun için neredeyse sürat yarışı demekti. Merkez çok uzakta değildi ama oraya varmak için yolda geçen süre sanki bir ay sürmüştü. Yüreğim ağzımdaydı. Denizaslanı sessizdi ve bu sessizlik sinir bozucuydu.

Sonunda merkezin önündeki çakıllı alana vardık. Rosa ve Dr. Jindal bizi bekliyordu ve sonraki birkaç dakika kargaşa içinde geçti. Arkadaşlarım ve ben, kafes arabanın arkasından kaldırılıp aceleyle merkeze götürülürken arka planda kaybolduk. Onu doğrudan muayene odasına götüreceklerini biliyordum. Tereddüt ederek takip ettik, yolu kapatmamak için elimizden geleni yaptık. Denizaslanına, zor da olsa, sıvı verilirken dar koridorda oyalandık. Gözleri ve yaraları inceleniyor, Quint protein ve elektrolit formülü hazırlıyordu, lezzetli balık smoothieleri daha sonra gelecekti.

Jude'un burnunun kırıştığını fark ettim. Hem onun hem de Ari'nin buraya ilk kez geldiklerini fark ettim. İlk kez balıkların o yoğun kokusuyla karşılaşıyorlardı. Komik olan, son birkaç haftadır buna neredeyse alışmıştım. Buraya geldiğim ilk gün bunu asla tahmin edemezdim.

Yardım edebileceğim hiçbir konu olmadığı için onlara tur atmayı teklif ettim. Hep birlikte bahçede durup sıcak betonda güneşlenen liman foklarına hayranlıkla baktık. Denizaslanları

suyun içinde ve dışında birbirlerini kovalıyorlardı. Fil fokları, vahşi doğada kendilerini serin tutmak için içgüdüsel bir mekanizma ile yüzgeçlerini sırtlarına vurarak üzerlerine hayali kumlar atıyorlardı.

Herkes kendinden geçmişti. Yani Ezra daha önce de buraya gelmişti ama Jude ve Ari etkilenmişti. Ari hepsinin ne kadar sevimli olduğunu haykırdı sevinçle. Fakat kapalı kapılardan birinin yanına çömelip Kelpie adındaki liman fokuyla konuşmaya başladığında, elimi omzuna koyup onu uzaklaştırmak zorunda olduğum için kendimi çok kötü hissettim.

Quint'in ilk günlerimden birinde bunu bana açıkladığı zamanı hatırlayarak, "Onlarla gerçekten etkileşime girmemiz gerekmiyor," dedim üzgün bir şekilde.

Ari bana şaşkın bir bakış attı. Eminim o zamanlar Quint'e de attığım bakışla aynı bakıştı.

"Bizi hayvanlarla mümkün olduğunca bağ kurmaktan caydırmaya çalışıyorlar," diye açıkladım. "Ve onların da bizimle bağ kurmasını engellemeye çalışıyorlar. Onlarla konuşmamız, oynamamız veya onlarla etkileşime girmemiz gerekmiyor, sadece onlara bakmak için yapıyoruz."

Ari, Kelpie'ye doğru bakarak, "Ama çok tatlılar," dedi. "Nasıl dayanabiliyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse bu konuyu daha önce pek umursamamıştım. Quint bana onlarla bağ kurmamamı söylediği için kurmamıştım. Önemli bir şey değildi. "Onları vahşi hayvanlar olarak düşünürsen daha kolay," dedim. "Evcil hayvan değiller. Amaç onları okyanusa geri bırakmak ve eğer evcilleştirilmişlerse, orada hayatta kalmaları daha zor olabilir. Ayrıca, insanların etrafında çok rahat olmalarını istemiyoruz. Sahilde veya başka bir yerde bir insana yaklaşırlarsa, neler olabileceğini kim bilebilir?"

Yüzlerinden ne demek istediğimi anladıklarını görebiliyordum ama hâlâ hayal kırıklığı içindelerdi. Onları suçlamıyordum.

Hayvanlarla etkileşime bile giremiyorlarsa neden birileri burada bu kadar zaman harcayacaktı ki?

O muayene odasındaki denizaslanını düşündüm. Onu *kendi* denizaslanım olarak görürken onunla bağ kurmamanın çok daha zor olacağını söyleyebilirdim. Kahretsin, ona şimdiden bağlanmıştım.

Fakat aynı zamanda, her şeyin yolunda olmasını umutsuzca istiyordum. Güçlenmesini ve evine geri dönmesini.

Ari, denizaslanlarının bazılarının üst üste yığılmaya başladığı bölmeden uzaklaşarak, "Çok kötü," dedi. "Sanırım seni burada daha farklı hayal ediyordum... Bilmiyorum. Onlarla kucaklaşırken ya da başka bir şey yaparken."

Güldüm. "Tam olarak öyle bir şey değil."

Sonra aklıma geldi.

"Aslında," dedim, kalbim hızla atarken, "seni Luna ile tanıştırayım." Onları içeriye, Luna için özel olarak hazırlanan muhafazalardan birine geri götürdüm. Luna merkeze geldiğim ilk gün ikinci kez getirilen denizaslanıydı. Diğer kafeslerdeki hayvanların aksine, ona bir avuç oyuncak verilmişti. Birkaç top, bir köpeğin gıcırdayan oyuncağı, bir ip parçası. "Bu Luna," dedim. "Çok oyuncu ve çok zeki. Ve diğerlerinden farklı olarak, onunla oynamaya teşvik ediliyoruz. Onu olabildiğince insanların varlığına alıştırmak istiyorlar."

Ezra, duvardan eğilerek, "Neden?" diye sordu. İpi alıp Luna'ya doğru fırlattı. İp, Luna'nın burnundan birkaç santim öteye düştü. Ancak şekerlemeden uyanmış gibi sakindi ve ipe yanaşmadı. Sadece ipe baktı, esnedi, sonra da Ezra'ya etkilenmiş gibi göz kırptı. "Oyuncu, ha?"

"Sadece yorgun," dedim. "Luna'nın bilişsel bir bozukluğu var. Vahşi doğada asla kendi kendine beslenemeyecek, bu yüzden onu geri gönderemeyiz. Bunun yerine bir hayvanat bahçesine veya benzeri bir yere verilecek."

Ari, "Isırır mı?" diye sordu.

"Henüz kimseyi ısırdığını görmedim," dedim, "ama gönüllüler burada oldukça düzenli olarak ısırılıyor, bu yüzden asla bilemezsiniz." Kapıyı açıp içeri girdim ve topu aldım. Luna'ya doğru yuvarladım. Bir saniye baktı, sonra karnının üstüne yuvarlandı ve topu çenesine aldı. Bir saniye çiğnedi, sonra bana doğru fırlattı. Ayağımla topu durdurdum, aldım ve tekrar fırlattım. Bu sefer yüzgeçlerinin üzerinde yükseldi ve topu bana doğru geri sektirdi.

Güldüm. Diğer gönüllülerden birinin numaralar öğrenmesi için onunla çalışıp çalışmadığını bilmiyordum ama bir denizaslanıyla ilk kez yakalamaca oynuyordum ve o an, ne kadar basit görünse de benim için büyülüydü.

"Prudence?"

Topu yakalayıp döndüm. Quint yanımıza geldi, Luna ile beni kafeste görünce gözleri parladı. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Aslında evet."

"Çözdük," dedi Ezra, dirseklerini rahatça duvara yaslayarak. "Prudence'ı rahatlatmanın anahtarı bir fok olmak."

Gerildim. "O bir denizaslanı," dedim biraz karanlık bir şekilde.

Jude bana, sonra Ezra'ya baktı. Ağzını açtı, beni savunmaya hazırlandığını hissedebiliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde Quint önce söze girdi: "Eşeklik yapma, Ez."

Ezra'nın kafası karışmıştı. "Eşeklik mi yapıyorum?"

"Bir nevi. Prudence sakin şu an. Neyse, size bir haber vermek için geldim." Ezra, bakışlarını Quint'ten bana çevirdi. Bana düşünceli, takdir edici bir bakış attı. Yutkundum ve Luna'nın bölmesinden dışarı çıktım. "Her şey yoluna girecek mi?"

Quint, kimden bahsettiğimi hemen anladı. Cevap vermeden önce Luna, oyunumuzu terk ettiğim için sinirlenerek havladı.

"Üzgünüm," dedim ona topu atarak. "Daha sonra geri döneceğim, tamam mı?" Quint'e döndüm, bize vereceği her türlü habere kendimi hazırladım. "Ee?"

"Bu bir erkek," dedi, "ve iyileşeceğini düşünüyoruz."

İçim rahatladı ve bunu yaşayanın sadece ben olmadığımı biliyordum. Hepimiz artık bu hayvana bağlıydık, tüm grubumuz sevince boğuldu. Hatta Ezra bile heyecanla, "Yaşasın," diye tısladı.

Quint'in elleri bir uyarı olarak kalktı. "Hiçbir şey garanti değil. Genellikle onları kritik durumda düşündüğümüz yirmi dört saatlik bir süre oluyor. Daha da kötüye gidebilir. Ama Opal iyimser."

Uzun bir aradan sonra ilk derin nefesi verdim.

"Yani," diye devam etti, bana bakarak. "Evrakları için bir isme ihtiyacımız var. Bir isim düşündün mü?"

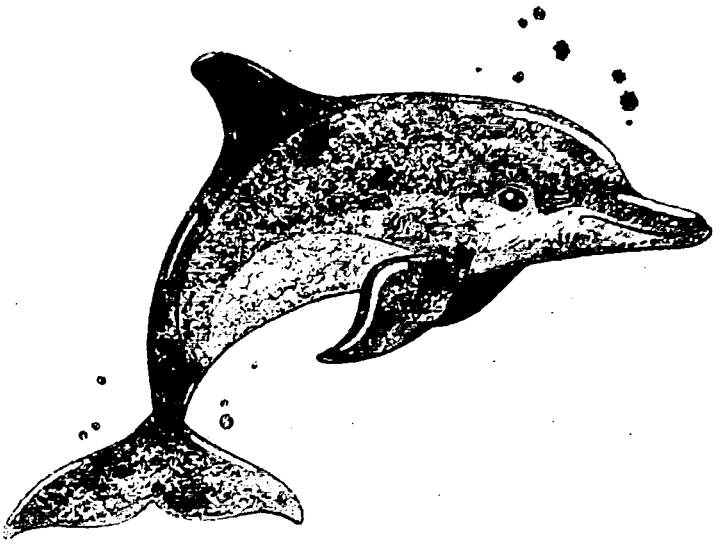
"Hayır," dedim rahatlamış bir kahkaha atarak. "Kesin olarak öğrenene kadar bunu düşünmemeye çalışıyordum." Yanağımı ısırdım. Bunun önemli bir şey olmadığını biliyordum. Bu yerde o kadar çok hayvana isim buluyorlardı ki, yoğun sezonun sonunda onlara hemen hemen her ismi vermiş oluyorlardı. Quint bir keresinde o gün öğle yemeğinde sandviç yediği için bir deniz kaplumbağasına, "Pickle" dediğini söylemişti.

Ama benim için önemli bir şeydi bu.

Denizaslanımı ve sahilde bana bakış şeklini düşündüm. Acı çektiğini bilmeme rağmen bana neredeyse güvenerek bakıyordu. Ve kafamın içinde John Lennon'ın sesini duyuyordum. *Neden dünyadayız? Kesinlikle acı ve korku içinde yaşamak için değil...*

"Lennon olur mu?" diye önerdim. "Mesela, John Lennon?"

Quint düşündü. Dudaklarının köşeleri seğirdi. "Çok daha kötülerini duydum."

YİRMİ YEDİ

Jude ile Ari festivalde bana yardım ettiği için, önce ertesi sabah erken kalkıp plaj temizliğine hazırlanmadan plak dükkânını açmalarına yardım etmem gerekiyordu. Jude sabah insanı değildi. Tüm yaz boyunca, stokları kontrol etmek, kutuları düzenlemek ve ön camlardaki parmak izlerini temizlemek için sabah 08.00'de dükkâna gitmenin, babasının yıllar önce gitar derslerine devam etmediği için onu cezalandırma yolu olabileceğinden yakınıp durmuştu.

Ancak babam her zamanki gibi neşeli bir tavırla kapıyı açıp bizi içeri davet etti. Babamın ilk işi, tıpkı evde olduğu gibi, ses sisteminden çalacak bir plak seçmek oldu. "İstek parçanız var mı?"

Jude esnedi ve tost makinesinde kalan son birkaç lokmayı ağzına tıkıştırdı.

Beatles istemeyi düşünüyordum ama bunun beni *bozuk plak* gibi gösterdiğini biliyordum (*anladınız* mı?), bu yüzden omuz silkip babama ne isterse onu çalmasını söyledim. Bir dakika sonra Jim Morrison'ın boğuk sesi hoparlörlerden yükselmeye başladı.

Babam, mağaza koridorlarında dans ederek, "Tamam, küçük yardımcım," dedi. "Süpürge işi sende. Kaldırımı da temizlemeyi unutma. İnsanlar plajdan deli gibi kum taşıyorlar. Jude, dün gelen kutuları açmak ister misin? Yeni stokları."

"Değiştirmek ister misin?" diye sordum. Jude homurdandı, başını salladı ve arka odaya doğru kayboldu.

Süpürgeyi bulup etrafı süpürmeye başladım. Ari birkaç dakika sonra Java Jive'dan bir tepsi moka ile geldi. Hatta babama da bir tane getirmişti, kahveyi uzattığında babam iki elini de kalbine bastırdı.

"Seni işe almak hayatımda verdiğim en iyi karardı," dedi kahveyi alırken. "Şimdi işe koyul."

"Başüstüne," diye bağırdı. Malzeme dolabından cam temizleyicisi ve birkaç kâğıt havlu alıp beni ön verandaya kadar takip etti.

Babam haklıydı. Daha önce fark etmemiştim ama burada resmen bir ton kum vardı. Plajdan bir blok ötedeydik. Bu nasıl mümkün oluyordu?

Ari cam panelli kapıya biraz temizleyici sıkarken, "Küçük denizaslanı arkadaşımız nasıl?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla iyi. Daha sonra son durumunu kontrol edeceğim ama dün ayrıldığımda gayet iyi görünüyordu. Ayrıca, büyük festival sırasında kıyıya vuran deniz hayvanıyla ilgili özel haberi vermek için dün gece Chronicle'ı aradım, tabii ki bugünkü temizlik partisi ve hayvan salıvermeyle de güzel bir bağlantısı vardı."

Ari güldü. "Elbette."

"Lennon'ın kıyıya vurduğuna sevindiğimi söylemiyorum ama tanıtım çalışmaları için çok iyi oldu."

Ari, büyük panaromik pencereye geçmeden önce kapıda kalan lekeleri kontrol etmek için geri çekildi. "Kurtarma merkezini kurtarma planın oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Daha yeni başlıyoruz. Ama evet, her şey yolunda gibi görünüyor."

Ari düşünceli bir şekilde mırıldandı: "Belki de buraya da yardım etmek için biraz sihrini kullanabilirsin." Doors'un *Love Street*'i çalarken içeriden duyulamayacağımızı bilmemize rağmen sesini alçalttı. "Babana bunu söylediğimi söyleme, burada çalışmayı gerçekten seviyorum ama biraz tanıtıma ihtiyacımız var. Ya da belki biraz makyaj ya da başka bir şey iyi olmaz mı?"

Mağazanın önünü görebilmek için süpürmeyi bıraktım. Yıllar boyunca buraya o kadar çok gelmiştim ki artık durup bakmıyordum. Ama Ari haklıydı. Sıva duvarındaki sarı boya dökülüyordu. Neon *Ventures* ışıklı tabelasındaki birkaç harf ne yanmıştı. Kim bilir ne zamandır mağaza dışarıdan böyle... biraz eski görünüyordu. Havalı ya da vintage değildi. Sadece eski ve yorgundu.

Tek kurtarıcı, Jude'un bir hafta önce yaptığı, tatil için hazırlanmış bir sürü kırmızı-beyaz-mavi temalı albüm kapağıyla dolu vitrindi. Çizilmiş veya kırılmış birkaç plak alıp üzerlerine havai fişekler çizmiş ve kurdeleyle tavandan asmıştı. Kardeşimi bu tür şeyler için yeterince takdir etmiyordum ama aslında oldukça yaratıcı olabiliyordu. Sanatı efsanevi canavarların çizimlerinin ötesine geçiyordu.

Mağazanın deniz mavisi boyayla nasıl görüneceğini hayal ettim. Bir de müşterileri içeri davet eden parlak turuncu bir kapı olabilirdi. Of, muhteşem bir yeniden açılış partisi yapabilirdik!

Heyecandan ürperdim. Kendimi iyice kaptırmadan önce düşüncelerimi durdurmak için elimden geleni yaptım. Şu anda bir işi kurtarmakla meşguldüm. İki işi kaldıramazdım.

"Belki Jude'la birlikte babamla konuşabilirsiniz," dedim. "İşletmeyi canlandırmak için fikirlerinizi dinlemek isteyebilir." Ari, aniden utanarak bana doğru döndü. Aynı zamanda gözlerinin içinde heyecanlı bir bakış vardı. "Aslında bir fikrim var

ama... bilmiyorum. Garip olabilir. Ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Bana söyleyebilirsin."

"Fikri Carlos'tan aldım, haftalık karaoke yapıyorduk. Mesela mağazada haftalık açık mikrofon geceleri düzenlemeye başlasak olmaz mı?"

Pencerelerden içeri bakarken kaşlarım çatıldı. "Şey..."

Ari, kâğıt havluyu mağazaya doğru sallayarak, "*Burada* değil," dedi. "Bunun için yer olmadığını biliyorum. Ama sahil yolundaki restoranlardan biriyle iş birliği yapabileceğimizi düşündüm. Sponsorluk anlaşması yapabiliriz. Mağazanın logosuyla bir şeyler yapabiliriz, mesela gitar penaları veya tampon çıkartmaları gibi. Alışveriş yapmaları karşılığında yüzde on indirim kuponu dağıtabiliriz." Omuzlarını silkti. "Ne düşünüyorsun?"

Gülümsedim. "Bence denemeye değer. Bu açık mikrofon gecelerinin sunucusu olur musun?"

İrkildi. "Sunuculuk için kendi adıma bir şey söyleyemem. Ama... bunu hakkıyla yapacak kişi *sensin*."

İltifat ettiği için gülümsedim ancak sahneye çıktığımda sakin kalmayı öğrenene kadar kaç programa ev sahipliği yapmam gerektiğini düşündüm. "Bence sen de harika iş çıkartırsın." Kaldırımı süpürmeyi bitirdim. "Bunu babama sorup fikir alabilirsin." Kaşlarımı çattım. "Bu arada eski klavyemi sana verebileceğimi söylemiştim ya... Anneme ve babama klavyeyi sorduğumda toz tuttuğu için sattıklarını öğrendim. Üzgünüm."

"Ah, sorun değil," dedi. "Eğer almaya karar verirsem Brass and Keys'e bakacağım."

Başka bir yerel müzik mağazası olan Brass and Keys'te Ari'yi çok iyi tanıyorlardı. Bana kalırsa orada alacağı herhangi bir klavye, ailemin yıllar önce rehin dükkânından aldığı klavyeden çok daha güzel olabilirdi.

Saatime baktım. "Artık gitmeliyim. Geç kalırsam, Quint bunu bana asla unutturmaz."

Mağazaya geri döndüm ve süpürgeyi depoya geri koydum. Jude, her biri hâlâ selofanla sarılı olan bir karton kutudan yepyeni vinil albümler çıkarıyordu.

Kapaktaki sanatçıyı tanıyordum. Son birkaç yıldır eski standartları modern hâle döndürerek süper ün kazanan İngiliz pop şarkıcısı Sadashiv'di. Popülaritesi, kalp durduracak kadar muhteşem olması gerçeğinden etkilenmiyordu. Sanırım geçen yıl People dergisi tarafından yaşayan en seksi erkek seçilmişti ama hâlâ genç olduğundan oldukça emindim.

Elbette, bunların hepsini hem Penny hem de Lucy'nin ona kafayı takmış olmasından ve okulumdaki bir sürü kızın da ona hayranlık beslemesinden biliyordum.

Jude'un omzunun üzerinden bakarak, "Vay canına," dedim. "Çağdaş sanatçıların hâlâ plak çıkardığını bilmiyordum."

Jude, plakları fiyat etiketleri yapıştırabileceği şekilde yerleştirirken, "Ah evet," dedi. "Şu anda yapılacak en havalı şey bu. Bunlar..." Sadashiv plaklarının yığınına vurdu. "...çok satacak." Sesini kısarak fısıltıyla konuşmaya başladı: "Ari ile birlikte babama bu adamın yeni albümü çıkacağını söylediğimizde, tam olarak şöyle dedi: 'Sada-kim?'" Jude gözlerini devirdi. "Beş çocuğu olduğu için güncel kalmasının daha kolay olmasını beklerdim."

"İnsanlar sevdikleri şeylerle ilgilenirler. Hey, benim gitmem gerek. Dün festivalde bana yardım ettiğin için tekrar teşekkürler."

"Sonra görüşürüz, kardeşim. Bugün için iyi şanslar."

Mağazanın ana alanına geri dönerken, "Baba?" diye seslendim.

"Buradayım."

Tezgâhta, okuma gözlüklerini takmış bir şekilde el yazısıyla yazılmış bir defterde bir şeyleri kontrol ediyordu.

"Gitmem gerekiyor. Buraya birkaç broşür bırakabilir miyim?" Çantamdan mavi broşürlerimizin kalanını çıkarıp

tezgâhın üzerine koydum. "Bu sabah müşteri gelirse onlara temizlikten bahsedebilir misin?"

"Sadece temizlikten bahsetmekle kalmayacağım," dedi gözlüklerini burnunun ucuna kadar çekerken, "Gitmeye söz verene kadar onlara sadece Vanilla Ice plakları satmakla tehdit edeceğim."

"Belki de o kadar dramatik bir şeye gerek kalmaz?"

Kapıdaki zil çaldığında ben arkamı dönüp Ari'ye veda etmeye hazırlanıyordum.

Ama içeri giren Ari değildi.

Donup kaldım.

Bu *Maya*'ydı. Maya Livingstone. Dizlerine kadar inen büyük boy bir UCLA sweatshirt, soluk pembe tayt ve parmak arası terlikler giymişti ve bunları bir model gibi taşıyordu. Kıskanıyor muydum yoksa etkileniyor muydum, bilmiyordum. Çoğunlukla şaşkındım. Burada ne işi vardı?

"Hoş geldin!" dedi babam. "Etrafa bir bak. Sana bir şey bulmanda yardımcı olmamı istersen bana haber ver. Ve lütfen..." Yığının en üstündeki broşürü aldı. "...plaj temizliği broşürünü kontrol etmeyi unutma..."

Elimi onun elinin üzerine koydum. "Sorun değil, baba." Gülümsemeye çalıştım. "Merhaba, Maya."

"Ah. Merhaba, Prudence," dedi bana gözlerini kırpıştırarak. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

"Aslında çalışmıyorum. Sadece bu sabah yardım ediyorum. Şey... bu benim babam."

"Hoş geldin, Prudence'ın arkadaşı!"

Plak sıraları arasında ilerlerken garip bir şekilde kıkırdadı. "Teşekkürler. Ah, bunun dün çıktığını biliyorum ama yeni Sadashiv plağını hemen getirdiniz mi?"

Baba ona baktı. "Sada-kim?"

Gözlerimi devirdim.

Maya tekrarlamaya başladı. "Sada..."

"Onu boş ver," dedim. Sonra, bunun rahatsız edici bir karşılaşma olduğunu hissederek ellerimi ağzımın üzerine koyup şöyle bağırdım: "Hey, Jude! Yeni Sadashiv albümünü isteyen bir müşterimiz var."

Arkadan hışırtılar geldi ve sonra Jude elinde plakla belirdi. "Gördün mü, baba? Sana bunların harika olacağını söylemiştim..." Maya'yı görünce duraksadı. Gözleri kocaman açıldı. "Şey. Çok satanlardan... Maya! Merhaba!"

Her ne kadar Maya'nın yüzünde bir gülümseme olsa da bakışlarında biraz korku vardı. Jude'la ilgili şenlik ateşinde söylediklerini ve Jude'un da bunu duymuş olabileceğini mi düşünüyordu acaba?

Kendimi parmaklarımı esneterek hazırladım. Jude'a onu incitecek herhangi bir şey söyleyecek olursa evrenin tüm gücünü çağırıp onu bir böcek gibi ezecektim. Ancak Maya'nın bakışları plağa kaydı ve yüzü aydınlandı. İleri atılıp albümü Jude'un elinden aldı ve iki eliyle albümü tuttu. Sadashiv'in muhteşem yüzüne baktı. Sanatçı İngiliz olmasına rağmen Hint kökenli olduğu için saçları kıvır kıvır ve siyahtı. Kalın kirpikleri sanki sürekli eyeliner çekiyormuş gibi görünüyordu. Ve bu sadece başlangıçtı. Penny ile Lucy'nin akşam yemeği boyunca dudakları, elmacık kemikleri ve hatta *kulaklarıyla* ilgili konuştuklarını dinlemek zorunda kalmıştım. Ne tuhaf, ne gereksiz konular, değil mi?

Maya, albümü göğsüne bastırarak, "Aylardır bunu bekliyordum!" dedi. "Sizde olduğuna çok sevindim."

Babam, avucunu tezgâha vurarak, "Gördün mü? Plaklar!" diye karşılık verdi. "Sizin çağınızda bile geri döneceklerini biliyordum. Yıllardır bunu söylüyorum."

Bir an önce çıkmak için can atıyordum. Temizlik için geç kalmak istemiyordum. Ama Jude'un yanakları kızardığı için onu bırakmaya içim el vermiyordu. Şu anda manevi desteğe ihtiyacı var mıydı? Maya'dan gözlerini ayıramadığı ve bana ipucu veremediği için bunu söylemek oldukça zordu.

Jude boğazını temizledi. "Şey, şey... sana yardım edebileceğim başka bir şey var mı?"

Jude gülümsese de o an daha da telaşlandığını görebiliyordum. "Hayır, buraya bunun için geldim. Teşekkürler, Jude. Burada çalıştığını bilmiyordum. Yaz için ne harika bir iş!"

Jude güldü. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ve onu kasaya götürüp ödemesini alırken bir sürü boş şey söyledi.

Maya, tezgâhtan uzaklaşırken albümü hâlâ göğsünün üzerinde tutarak, "Eğer birinin bana ihtiyacı olursa," dedi, "ben evde durmaksızın bunu dinliyor olacağım."

Babam, mavi kâğıtlardan birini ona doğru sallayarak, "Bekle! Bir broşür al," dedi. "Bugün plaj temizleme partisi var!" Bana coşkulu bir şekilde göz kırptı. "Prudence bu işten sorumlu."

"Gerçekten mi?" Maya çekinerek broşürü aldı. "Aslında yaz başında plajda bir şey kaybettim."

Bilmiyormuş gibi yaptım. "Öyle mi?"

"Evet. Bu..." Tereddütle broşüre baktı. "Biliyor musun? Bunun için uğrayabilirim."

"Peki, geç kalma. Gerçekten iyi çöpleri kaçırmak istemezsin," desem de uğrayacağını düşünmüyordum.

"Sizi gördüğüme sevindim, Prudence. Jude." El salladı.

Jude da hülyalı bakışlarla el salladı ama Maya çoktan sırtını dönmüştü.

Ari ön kapıdan içeri girdi, koridorda Maya'nın yanından geçti. Maya durdu ve parmaklarını şıklattı. "Ah, hey! Sen şenlik ateşindeki gitarlı kız değil misin?"

Ari'nin gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. "Vay canına. İki günde beni bu şarkıdan tanıyan ikinci kişisin."

Maya sırıttı. "Harikaydın! Şu yaptığın şarkıyı duydum... kıyıdaki kar taneleriyle ilgili bir şeydi..."

"Kış Plajı Mavisi!" dedi Ari neşelenerek. "Bu benim favorilerimden biri."

"Daha önce hiç duymamıştım ama çok güzeldi! Kimin şarkısı?"

Ari hemen kabuğuna çekilmeye başladı, gergin bir şekilde döşemelerin tahtalarına basıyordu. "Şey..."

"Bu bir Araceli Escalante eseri," diye söze girdim.

Maya şaşırdı. "Araceli Escalante mi?" Önce Jude'a, sonra da babama baktı. "Sende onun albümlerinden var mı?"

Hepimiz güldük. Ari'nin kolunu tuttum. "Bu Ari," dedim. "Şarkı yazıyor. O şarkı onun kendi şarkılarından biriydi."

"Ya!" Maya yanağına elini vurdu. "Bu çok havalı! Keşke bir enstrüman çalabilseydim. Ya da şarkı söyleyebilseydim. Ya da yazabilseydim... herhangi bir şey. Bunları yapanları çok kıskanıyorum."

Artık en iyi iki arkadaşımı da huzursuz etmişti.

Ona baktığımda ben de kendimi rahatsız hissediyordum.

O ise sıradan davranıyordu. Çok nazikti.

Normalde de şımarıklık yapmazdı ama Jude'la ilgili söylediklerini aklımdan silemiyordum. Onu küçümsemesini, onun bir şekilde kendisinden aşağıda olduğunu ima etmesini... O akşam tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalışıyordum ama her şey yarım yamalaktı. Ama bunları kendi kafamdan uydurmadığımı hayal etmediğimi biliyordum.

"Eğer bir şey kaydedersen," diye ekledi Maya, "bir kopyasını almak isterim."

Tekrar hepimize el salladı ve çıktı. Yokluğunda garip bir boşluk oldu, sanki mağazadaki tüm hava çekilmiş gibiydi. Maya Living-Stone etkisi.

Parmaklarımı uzattım, bu sefer ona karşı gücümü kullanma şansım olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Muhtemelen sırf bunu düşündüğüm için korkunç, kin dolu bir insan olmuştum.

Plajda ne demişti? Ayrıntıları hatırlamak için beynimi zorlasam da kesin olarak hatırlayabildiğim tek şey Katie'nin

D&D'nin şeytana tapan bir oyun olduğu ve Maya'nın onu nasıl vurduğuyla ilgili o saçma yorumuydu.

Ama bundan daha fazlası vardı. Olmalıydı.

Ona inek mi demişti? Yoksa Janine miydi onu söyleyen?

Birisi onun ürkütücü olduğunu söylemişti. Ve ah! Takıntılı. Birisi kesinlikle Jude'un Maya'ya takıntılı olduğunu ima etmişti. Ama o muydu yoksa arkadaşlarından biri miydi? Fakat Jude ile kesinlikle ilgilenmediğini söyleyen Maya'ydı ve bunu Jude'un duyabileceği bir yerde söylemişti! Bu samimiyet değil, düpedüz kalpsizlikti! Ve... ve...

Dürüstlük.

Sanırım.

Dürüst davranmıştı. Eğer Jude'un orada olduğunu ve onu duyabildiğini gerçekten bilmiyorsa...

Babam, rahatsız edici düşünce trenimi bölerek, "Onu sevdim," dedi. Bir günlük işi yeni bitirmiş gibi ellerini çırptı. "Sizin gerçekten iyi arkadaşlarınız var."

Beynim bir başka dipsiz kuyuya dalmadan önce kendime çekidüzen verdim. "Gerçekten, gerçekten gitmem gerek," dedim.

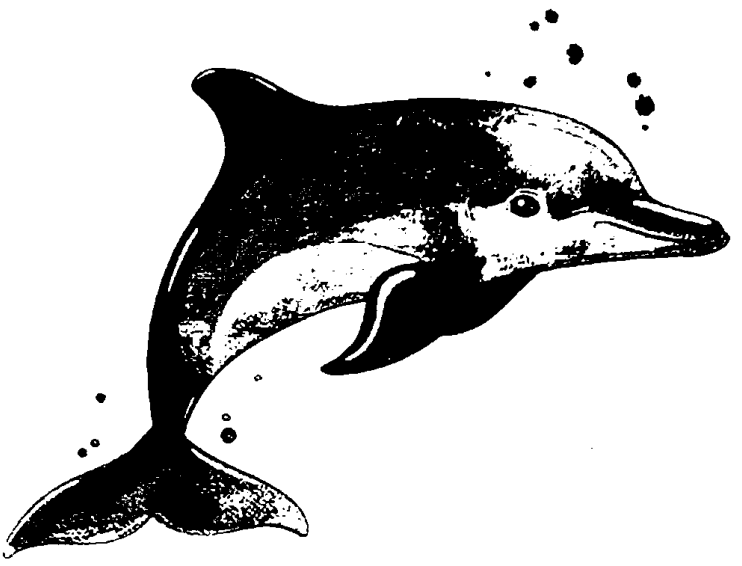
"Evet, sen git!" diye emretti babam. "Bu dünyayı daha iyi bir yer yap! Ve herhangi bir turistle karşılaşırsan, onları bize gönder, tamam mı? Sezon kalabalıklaşmaya başlıyor ve bu bizim de işimize yarayabilir."

Başımı salladım ama onu gerçekten dinlemiyordum. Dikkatim Jude'a kaymıştı. "İyi misin?"

Tezgâhın yanına sersemlemiş ve düşünceli hâlde yaslanmıştı. "Sadashiv'e hiç benzemiyorum."

Bu anlamı apaçık belli olan cümleye gülmemeye çalışıyordum çünkü Jude bu durumdan gerçekten garip bir şekilde rahatsız olmuşa benziyordu. Ona duyarlı bir bakış attım.

"Jude, o sözüm ona yaşayan en seksi adam. Belki de kendine karşı bu kadar sert davranmana gerek yoktur."

YİRMİ SEKİZ

Quint, plajda kurduğu masaların ve taşıdığı malzeme kutularının olduğunu yere doğru koşarken bana küstahça baktı. Olmayan bir saati kontrol eder gibi el kol hareketi yaptı.

"Prudence Barnett, geç kaldın," dedi. "Biliyorsun, benim zamanım da değerli. Dakikliğe inanmaya ne oldu?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Çok tatlısın. Benim bir gecikmem senin bir yıllık gecikmeni mazur göstermez."

"Belki. Ama bir başlangıç."

Ellerimi birbirine vurarak kutu yığınlarını taradım. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Çadırı kurmama yardım et." Büyük, beyaz bir çadır ve onu kumda sabitlemek için kazıklar getirmişti. Onu kurmak birkaç dakikamızı aldı. Quint, çadırın arka direklerine bağladığı, üzerinde *BİZİM İÇİN ÖZGÜRLÜK, VAHŞİ YAŞAMIMIZ İÇİN ÖZGÜRLÜK* yazan bir pankart bile yapmıştı. Altta, daha küçük harflerle şöyle yazıyordu: "Fortuna Sahili Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi Hakkında Daha Fazla Bilgi Edinin!"

Malzemeleri, tekrar kullanılabilir çöp torbaları, tutucuları, eldivenleri yerleştirmeyi bitirdik ve kalan dakikalarda etrafı incelemeye koyuldum. Bu destansı plaj temizleme partisini

başlatmaya hazırdık, bize doğru gelen büyük bir insan kalabalığı görmeyi umuyordum.

Ancak plajı iyice incelediğimde beni rahatsız eden şeyi fark ettim.

Mavi kâğıtlar.

Her yere saçılmış hâlde.

Quint'i dirseğimle dürterek, "Büyük planımızda bir kusur olduğunu fark ettim," dedim. "Bugün buradaki çöplerin yarısı neden..."

"Bizim broşürlerimiz." İroniyle kaşlarını çatarak başını salladı. "Ben de fark ettim bunu."

"İnsanlar ne kadar kötü."

"En azından burayı kendimiz temizleyeceğiz. Sahilden bir sürü plastik ve çöp de temizleyeceğiz. Yine de kazançlıyız."

Kapüşonlu üstümün fermuarını boynuma kadar çektim. Rüzgâr bugün biraz sert esiyordu. *Büyük* denize bırakma etkinliği gerçekleşmeden önce iş gücümüzü kaybetmeyeceğimizi umuyordum. Fortuna Sahili yılın üç yüz yirmi günü güneşli ve sıcaktı, bu da kalan kırk beş günde hepimizin ıslak olduğumuz anlamına geliyordu. İnsanlar en ufak yağmur belirtisinde siper almak için koşuşturuyor ve beklenmedik soğuk rüzgârlar bile ana caddeyi hayalet kasabaya çevirebiliyordu.

Başlangıç saatinden beş on dakika sonra etrafta hâlâ sadece Quint ile ben olduğumuz için sinirlerim gerilmeye başlamıştı. Sohbet etmemeye çalışarak çanta yığınlarını yerleştirmeye odaklandık.

Ama onun da bunu düşündüğünü biliyordum.

Ya bu devasa bir fiyaskoya dönüşürse? Ya kimse gelmezse?

Ve sonra, on beş dakika sonra... gelmeye başladılar. İlk başta, sadece birkaç meraklı plaj müdavimi geldi. Ama sonra arkası gelmeye devam etti. Tanıdığım insanların yanında tanımadığım bir sürü insan vardı. Elbette, kalabalık dünkü festivalle kıyaslanamazdı ama büyümeye devam ediyordu. Ve en

güzeli, insanlar burada yardım etmek için bulunmaktan gerçekten heyecanlı görünüyorlardı.

Rahat bir nefes aldım.

İnsanlar buradaydı. Merkez ve hastalarla ilgili bilgi ediniyorlardı. Yardım ediyorlardı.

Şansımız varsa, biraz da para bağışlayacaklardı.

Quint ve ben herkesi selamlamaya çalışıyor, onlara merkezden bahsederken çantalar ve lateks eldivenler dağıtıyorduk. İnsanlar kıyıya yayılmaya başlamıştı, dünkü festivalden kalan çöp ve artıkları bulmak için plajı tarıyorlardı. Çocuklarıyla birlikte gelen çok sayıda aile görmek beni mutlu ediyor, onlar da deniz kabukları ve taşlar toplamak kadar çöp toplamaya da hevesli görünüyorlardı.

Çadırın önündeki masaya büyük bir bağış kavanozu koymuştuk ve dakikalar geçtikçe kendimi sürekli olarak kavanozu kontrol ederken buldum. Çeşitli yeşil kâğıt paraların ve bozuklukların toplanmaya başladığını fark edince mutlu oldum. İçinde ne kadar para olduğunu tahmin edebilmeyi isterdim ama tahmin etmek imkânsızdı. Bunlar onluk mu yoksa yirmilik miydi? Etkinlikten sonra paraları saymayı iple çekiyordum.

Quint'e, bir kutu eldiven daha açarken, "Denize bırakma kutlaması için her şey hazır mı?" diye sordum.

"Misafirler şu anda merkezde hazırlanıyor," diye karşılık verdi Quint. "Bir saat içinde aşağı indirecekler."

"Mükemmel."

"Kabul etmeliyim ki, Prudence, temizliği denize hayvan bırakmayla birleştirme fikri harikaydı. Herkes denize bırakmanın ne zaman olacağını soruyor. Sanırım bu sabah gazetede bununla ilgili bir haber yayımladılar."

Omuz silktim. "Dün *Chronicle*'ı arayıp Lennon'ı bulduğumu söylemiş ve bu etkinliği tanıtmak için bu fırsatı kullanmış olabilirim."

Bana yan yan bakıp gülümsedi. "Bu tür şeylere yatkınlığın var, değil mi?"

Tekrar omuz silktim. "Güçlü yönlerimizi kullanmalıyız. Kimsenin o küçük, sevimli yüzlere karşı koyamayacağını biliyorum."

"Bundan ben de eminim." Gözlerinin köşeleri kırıştı. Normalden uzun olduğunu düşündüğüm bir süre birbirimize baktık. Sonra dönüp karton kutudan bir tote çanta daha çıkarttı.

Vücudum ısınmaya başladı. Şapşal bir gülümseme takınmamak için yanağımın içini sertçe ısırdım. Bu anın gerçekten bir şey ifade etmediğini biliyordum.

Kalabalığı tarayarak, tanıdığım insanlar olup olmadığını kontrol ettim. Ari ve Jude vardiyalarından sonra aşağı inmeye çalışacaklarını söylemişlerdi ama gerçekten gelebileceklerini düşünmüyordum. Okuldan tanıdığım birkaç kişiyi gördüm. Arkadaşım değillerdi. Sadece okulun koridorlarında gördüğüm insanlardandı. Ayrıca sekizinci sınıf İngilizce öğretmenimi, halk kütüphanesindeki kütüphanecilerden birini ve hatta daha önce Encanto dışında hiç görmediğim Carlos'u da gördüm.

Saat on bir civarında büyük bir grup oluştu. Quint ile birlikte sağa sola tote çantalar dağıtıyor, insanların çantaları dolduğunda çöplerini ve geri dönüştürülebilir atıklarını nereye atacaklarını gösteriyor ve daha önceki gönüllülerin henüz ulaşamadığı plaja doğru ilerlemeleri için onları teşvik ediyorduk.

"Bu, şüphesiz katıldığım en iyi plaj partisi!"

Şaşkınlıkla yukarı baktım. Annem ve babam sırıtarak çadıra doğru yürüyorlardı. Babam Ellie'nin elini tutuyordu ve Penny de iki elinde farklı şeyler tutuyordu.

Onları karşılamak için, "Hey!" diye seslendim. Annem bana sarıldı. "Burada ne yapıyorsunuz? Baba, neden dükkânda değilsin?"

"Sana sürpriz yapmak istedik," diye karşılık verdi. "Ayrıca, Jude ve Ari orada. Ayrıca biliyorum, biliyorum... Muhtemelen

baban yerine onları görmeyi tercih ederdin ama... ne diyebilirim? Annen ve ben son birkaç haftadır üzerinde bu kadar çok çalıştığın şeyi görmek için can atıyoruz!"

Penny, elinde tuttuğu kırık kabuk koleksiyonunu bana göstererek, "Bak, ne buldum!" dedi.

Ellie, Penny'nin avuçlarına bakmaya çalışarak lafa girdi: "Bir tane buldum!" Kırık kabuğu işaret ederek, "Bunu," diye gösterdi

Penny, "Evet, Ellie onu buldu," diye itiraf etti.

İkisine de gülümsedim. Penny, hayattaki basit şeyleri takdir eden bir çocuktu. Bense genellikle onun takdir ettiği şeylere gözlerimi deviriyordum. Ancak bugün, o kırık, renkli parçalarda ne gördüğünü resmen anlayabiliyordum.

Peki, Ellie? Eh, kumu kazmak için her boşluğu değerlendiriyordu. Yeniden parlak maymun elbisesini giydiğini ve üzerinde muhtemelen asla çıkmayacak olan domates suyu lekesi olduğunu fark ettim.

Görüntü bana rahatsız edici bir suçluluk duygusu verdi.

"Geldiğinize sevindim," dedim. "Lucy yok mu?"

Babam, omuz silkerek "Softbol antrenmanında," dedi. "O kız."

O kız evimizde sıkça tekrarlanan bir nakarat, güneşin altında hemen hemen her nedenden ötürü herhangi birimize atıfta bulunabilen bir şeydi. Bu sefer, babamın Lucy'nin bitmek bilmeyen sosyal etkinlikleri ve ders dışı aktiviteleri listesiyle ilgili yorum yaptığını biliyordum. Ancak aynı şekilde *o kızı* Penny'nin eski sözlük ve ansiklopedi sayfalarından yapmayı sevdiği kolajlara (genellikle arkasında büyük bir karmaşa bırakarak) veya Ellie'nin takmak istediği saç fiyonkunu tam olarak bulamadığı için çığlık atmasına hatta baharat açıkça dolabımızı alfabetik olarak düzenlememiz konusunda ısrar etmeme atıfta bulunmak için de kullanıyordu.

O kız.

"Eh," dedim. "Temizliğe yardım etmek için geldiniz öyleyse?"

"Elbette!" diye bağırdı annem. "Yaptığınız bu etkinlik harika bir şey. Sizinle gurur duyuyoruz, Prudence."

"Katılım oldukça yüksek gibi görünüyor," dedi babam. "Etkilendim."

Onlara vermek için gerekli eşyaları toplamak üzere masaya döndüm ve Quint'in bizi izlediğini fark ettim. Hemen arkasını döndü ve eldiven kutularını yeniden düzenlemekle meşgul oldu.

Penny'ye berbat laboratuvar partnerimi şikâyet edip etmediğimi hatırlamaya çalışırken tereddüt ettim. Eğer parçaları birleştirirse bana söylemediğini bırakmazdı. Ama onları tanıştırmamak *olmazdı*, değil mi?

Boğazımı temizledim. "Şey. Anne? Baba? Bu Quint."

Quint aniden bana doğru döndü, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onları aşırı nazik bir şekilde selamladı. *Barnett Ailesi, sizinle tanıştığıma memnun oldum.*

Penny'nin deniz kabuğu koleksiyonuna bayıldı.

Ellie'ye maymun elbisesini sordu ve pulların yukarı aşağı fırçalandığında nasıl renk değiştirdiğini gösterdiğinde tam da doğru şekilde tepki vererek, "Vay," dedi.

Ailemle kurduğu iletişimi kendimi son derece garip hissederek izliyordum fakat nedenini bilmiyordum. Bu etkileşimin önemli olduğunu düşünüyordum ama ailemin Quint'i sevip sevmediğini ya da onun *ailemi* sevip sevmediğini önemsiyor muydum, bilemiyordum.

Aslında iki türlü de önemli olmamalıydı.

Kesinlikle önemli değildi.

Gerçekten. En ufak bir önemi yoktu.

"Yani," dedi babam, kaşlarını çatmış gibi yaparak, "kızımın bu yaz çok çalışmasının ve hiç eğlenmemesinin sebebi sensin. Siz çocuklar yaz tatilinin boş boş gezerek harcanması

gerektiğini bilmiyor musunuz? Bunlar..." Plajda etrafı işaret etti. "...iyiliksever saçmalıkları!"

Annem gözlerini devirdi ve babamın dirseğini tuttu. "Şaka yapıyor. Bunun harika olduğunu düşünüyoruz."

Quint bana yan yan baktı. "İster inanın ister inanmayın, bu gerçekten eğlenceliydi. En azından benim için."

İlk kez bunun benim için de gerçekten eğlenceli olduğunu fark ettiğimde kalbim hızlandı. Planlama, organizasyon... Resmen bunlarla besleniyordum.

Ve Quint... evet. Onun arkadaşlığı da eskisi kadar dayanılmaz değildi.

Quint ile çantalarıyla uzaklaşan dörtlünün arkasından el salladık. Ellie, el göz koordinasyonu yeterince iyi olmasa da tutucuyu kullanmakta ısrar ediyordu. Annem ise bir meydan okuma başlatarak en çok çöpü toplayanın akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi seçeceğini söylüyordu. Ellie, *"Yaşasın!"* diye bağırarak plaja doğru koştu.

"Ve sen küçük kardeşin olmasından hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Bazen o kadar da kötü görünmüyorlar."

"Harika görünüyorlardı."

Ona bakamıyordum, yoksa kalbimin bu basit yorumla nasıl kabardığını kesinlikle görürdü.

Çadırın kenarlarında başka biri belirdiğinde neredeyse iki dev çöp kutusunu doldurmuştuk. "Merhaba, Quint. Prudence."

Arkamı döndüm.

Maya masanın üzerine eğilmiş, babamın o sabah plakçıda verdiği mavi broşürü tutuyordu.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Gerçekten geldiğine inanamıyordum.

Quint, gülümseyerek, "Merhaba, Maya," dedi. "Yardım etmeye mi geldin?" Ona doğru boş bir tote çanta uzattı.

Maya'nın yüzünde bir belirsizlik ifadesi belirdi ancak hemen isteksiz de olsa bunu bir gülümsemeyle gizledi. "Aslında bir sorum vardı."

"Sor." Quint çantayı yere koydu ve sanki yörüngesine çekiliyormuş gibi ona doğru yaklaştı.

Gerildiğimi hissettim ve sonra hemen kendime kızdım.

"Bir süre önce şenlik ateşinde bir şey kaybettim." Ellerini ovuşturdu.

"Acaba gönüllülerinizden biri bulmuş olabilir mi diye merak ediyordum."

"Neydi o?"

"Bir küpe. Bir elmas küpe."

Dikkatimi başka bir karton kutuya çevirdim ve bantı soymaya başladım. Elbette bu yüzden gelmişti. Yardım etmek için değil, kayıp mücevherini bulup bulmadığımızı görmek için gelmişti.

Burada temizliğe yardım etmek için gelmediğini bilmek beni ne kadar rahatlatmıştı. Böyle hissetmemem gerektiğini biliyordum ama bu sabah Jude ve Ari'ye ne kadar iyi davrandığını düşününce hâlâ sarsılmış durumdaydım. Şenlik ateşinden kalan bulanık anılarımla uzlaşmak zor geliyordu.

"Ah, ne yazık," dedi Quint. O da -biz de- böyle bir şeyin ortaya çıkmasının ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu. Sahildeki kum her gün değişiyordu. Bir küpe kadar küçük bir şey saatler içinde kaybolup gidebilir, denize sürüklenebilir veya sonsuza kadar kumların içinde gömülü kalabilirdi.

Ama... içimden bir ses bana Maya'nın küpesinin başına bunların hiçbirinin gelmediğini söylüyordu. Kesin olarak bilemesem de dün gördüğüm sahil tarayıcısının küpesini aldığını düşünüyordum. Bulduğu mücevhere yakından bakamasam da güneşte nasıl parladığını hatırlıyordum. Bantı toplayıp çadırın dışındaki çöp kutularından birine fırlattım.

Bant, yan tarafa çarpıp kuma düştü.

Homurdandım.

En azından Maya'ya bakmamak için iyi bir bahaneydi bu. Suçluluk duygusunun yüzümden okunduğunu biliyordum, öte yandan... aslında hiçbir *şey* yapmamıştım. Hepsi evrenin işiydi. Cezalar ve ödüller. *Karma.*

"Gerçekten üzgünüm," dedi Quint. "Böyle bir şey getiren olmadı. Hey, Prudence?"

Bandı alırken donup kaldım.

"Küpe teslim eden oldu mu?"

Maya, göz teması kurmam için beni zorlayarak, "Bunun gibi," diye ekledi. Elinde küçük bir kutu tutuyordu ve içinde tek damla küpe duruyordu. Narin altın telkâri, bir elmasın etrafını sarıyordu. Büyük bir elmastı. Annemin alyansındaki taştan daha büyüktü.

Fakat küpenin beni en çok etkileyen yeri arkasıydı. Kancaya karşı kapanan ve küpenin düşmesini önlemek için halkayı kapatan kaldıraçlı arka kısmı olan bir küpeydi.

Benim de böyle bir çift küpem vardı ve o kaldıraç parçası kırılmadığı sürece, onları kaybetmenin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordum.

Karma aksini istemediği sürece.

Özür diler gibi gülümseyerek, "Şey, hayır," diye kekeledim. "Böyle bir şey görmedim."

"Gönüllülere gözlerini açık tutmaları haber verebilirim," dedi Quint. "Kaybettiğinde neredeydin?"

"Tam orada, uçurumların yanında," diye yanıtladı Maya. "Lütfen biri bulursa bana haber ver. Bu küpeler büyükanneme aitti. O..." Duraksayınca omuzlarım gerildi. Devam ederken sesi duyguyla doldu. "Geçen yıl vefat etti ve bana verdiği son şey buydu ve... Ben sadece... Partiden beri neredeyse her gün dışarı çıkıp onu arıyorum..."

Boğazımın içinde yumru gibi bir suçluluk duygusu oluştu.

Ancak ben yanlış bir şey yapmamıştım. Küpeyi kaybetmek onun hatasıydı. Evrenin bir intikamıydı!

"Yani teki hâlâ bende. Bu da bir şey," dedi Maya zayıf bir gülümsemeyle. "Ama aynı şey değil."

"Gerçekten üzgünüm," dedi Quint. "Bir haber gelirse sana haber vereceğim."

"Teşekkürler, Quint." Duraksadı ve bakışlarını ondan bana çevirdi. "Ayrıca... İkinizin birlikte çalıştığını ve görünüşe göre cinayet işlemeyi düşünmediğinizi görmek *gerçekten* tuhaf. Sanki Alacakaranlık Kuşağı'na adım atmışım gibi hissediyorum."

Quint bana bakarken kıkırdadı. "Evet. Biz de."

"Eh, ilham verici," dedi Maya. Sonra tote çantalardan birini alarak beni şaşırttı. "Sanırım ben de üzerime düşeni yapmalıyım"

Plaja, kayalıklara doğru yöneldi. Arkasından eğilip mavi bir broşür alıp çantaya tıkıştırdığını görecek kadar uzun süre baktım. "Aman Tanrım," dedi Quint. "Bu kadar duygusal bir şeyi kaybetmek korkunç olmalı. Büyükbabam bana 1965'te LA Dodgers takımının tamamının imzaladığı eski bir beysbol topu verdi. Eğer ona bir şey olursa mahvolurum."

Derin bir nefes alıp göğsümdeki ağırlığı atmaya çalıştım. "Evet. Korkunç olur."

"Affedersiniz, siz Prudence Barnett misiniz?" Arkamı döndüğümde kot pantolon ve mavi Fortuna Sahili sweatshirtü giyen bir erkek gördüm. Boynunda büyük bir kamera asılıydı.

"Evet, benim."

"Merhaba, ben *Chronicle*'dan Jason Nguyen. Dün gece telefonda konuşmuştuk."

"Ah, evet! Merhaba! Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bunu nasıl kaçırırdım. Harika bir etkinlik. Yarınki gazetede yayımlanacak bir devam hikâyesi yapmayı çok isterim. Belki de önümüzdeki pazar günü merkezle ilgili daha uzun bir yazı. Size birkaç soru sormamın bir sakıncası var mı?"

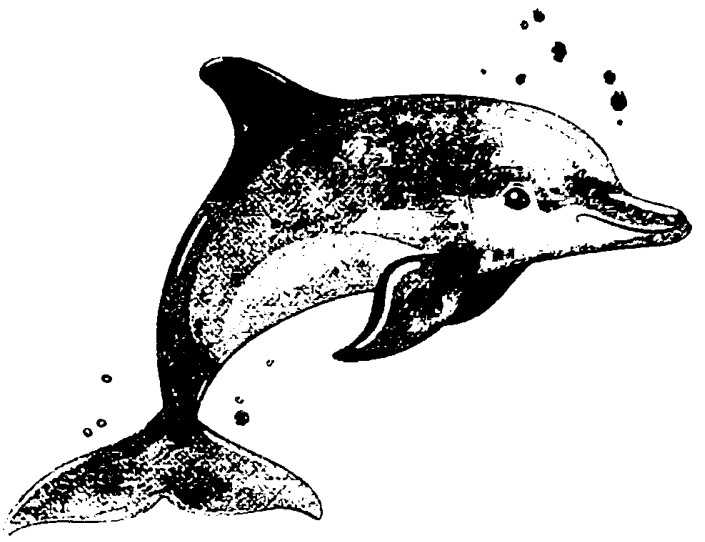
"Vay canına. Bu harika. Evet, elbette, ama..." Quint'e baktığımda küçük etkinliğimizin gerçek bir gazetecinin dikkatini çekmesine şaşırmış göründüğünü fark ettim. "Muhtemelen Quint ile konuşmanız daha mantıklı. Merkezi annesi kurdu ve benden çok daha uzun süredir orada gönüllü olarak çalışıyor. Ayrıca, yazı için bazı ek fotoğraflara ihtiyacınız varsa, size gerçekten harika olanları gösterebilir."

Quint'in hayranlık dolu bakışları yerini utanca bıraktı.

"Bu mükemmel olur," dedi gazeteci. Quint ile o plaja ilerlemeye başladılar ve ben bakmamaya çalışsam da günün gönüllülerinin sorularını yanıtlamakla meşgul olmadığım zamanlarda onlara gizlice bakmaktan kendimi alamadım. Quint çok tutkuyla konuşuyordu. Vücut dili coşkulu, ifadeleri perişan olduğu için hayvanların bazılarının bulunduğu üzücü durumlarla ilgili hikâyeler anlattığını hayal ediyordum, sohbet daha neşeli şeylere geldiğinde coşkuya dönüşüyordu. Hastaların benzersiz kişilikleri ve onları okyanusa geri döndürmenin nasıl bir his olduğunu anlatıyor olmalıydı. Gazeteci konuşurken çok sayıda not alıyor ve ara sıra gönüllülerin ve topladığımız çöplerin fotoğrafını çekiyordu. Öğlene doğru, plaj sanki insanlar buraya hiç ayak basmamış gibi tertemiz görünüyordu. Quint ve ben gönüllülerin topladıkları çöplerden geri dönüştürülebilir olanları ayırarak çöp kutularına boşaltmalarına yardım ettik. Bu fedakârlık işine gerçekten alışmaya başlayan gönüllülerden bazılarının bize yardım etmek için atlamasına hayret ettim.

Sonunda Quint herkesin harika bir iş çıkardığını söyleyerek yardımları için teşekkür etti. Ben merkez ve misyonu konusunda hazırladığım konuşmayı yaparken (ki bu birkaç gün önceden hesapladığım üzere hayatımın sadece altı dakikasını almıştı), Quint annesini aradı ve römorku getirmesini söyledi.

Bazı hayvanları evlerine geri bırakmanın zamanı gelmişti.

YİRMİ DOKUZ

Sahil yolundan yükselen korna sesi dikkatimi çekti. Merkezin logosunun bulunduğu minibüs kuma doğru yaklaştı. Gönüllülerden bir tezahürat yükseldi. Jason'ın kamerasının tıkırtısını duyabiliyordum.

Quint, minibüsün arkası suya bakacak şekilde dönebilmesi için annesine rehberlik etti. Basit bir manevra gibi görünüyordu ancak sürekli şekil değiştiren kumların üzerinde araç kullanmak zordu. Her yaz araçlarını okyanusa çok yaklaştırdıkları ve tekerlekleri ıslak kuma saplandığı için araçlarını okyanusa kaptıran insanlarla ilgili hikâyeler duyuyorduk. Rosa ise oldukça dikkatliydi. Bunu muhtemelen yüzlerce kez yapmıştı.

Minibüs durduğunda kalabalık heyecanla telefonları ve kameraları hazır hâlde yaklaşmaya başladı. Quint'le birlikte herkese geri çekilmelerini, ancak bu şekilde fokların okyanusa ulaşmak için açık bir yolu olabileceğini hatırlatıp durduk. Bana, serbest bırakılan hayvanların çoğunun çarpan dalgaları gördüklerinde hiç vakit kaybetmedikleri söylenmişti, yüzgeçlerini suya doğru çevirip davetkâr koyda kaybolmak için heyecanlanıyorlardı. Ancak Quint'e göre, ara sıra gönüllülere ve o gün sahilde bulunan insanlara karşı daha meraklı bir hayvan

da oluyordu. Hayvanlar bazen paketlenmiş öğle yemeklerini incelemek için veya izleyenleri eğlendirmeye çalışıyor gibi kumda yuvarlanmak isteyebiliyordu. Bu, olaya dâhil olan herkes için sevimli bir anı gibi görülebilirdi ancak hayvanı gitmesi gereken yere doğru ilerletmeye çalışan okyanusa bırakma ekibi için başka türlü zorluklara da yol açabiliyordu.

Rosa ve Shauna minibüsten çıktı. Rosa kalabalığı büyük, neredeyse baş döndürücü bir gülümsemeyle selamladı.

"Vay canına," dedi derin nefes alarak. "Bu, şimdiye kadar düzenlediğimiz serbest bırakma törenlerimizin en kalabalığı. Bu işi neredeyse yirmi yıldır yapıyorum fakat serbest bırakma etkinliğimizi ilk kez halka açık yapıyoruz. Bugün herkesi burada gördüğüm için çok mutluyum ve bu harika hayvanlar için plajımızı temiz ve güvenli hâle getirmeye yardımcı olduğunuz için kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum. Doğal yaşam alanlarına geri döndükleri için ne kadar mutlu olduklarını gördükten sonra, bugünün bir parçası olmaktan benim kadar heyecan duyacağınızı düşünüyorum." Beni ve Quint'i işaret etti. "Ve bu etkinliğin gerçekleşmesini sağlayan oğlum Quint ile en yeni gönüllümüz Prudence'a fazladan büyük bir teşekkür etmek istiyorum."

Kalabalığa garip bir şekilde el sallaldım. İnsanlar biraz sabırsız olsalar da nezaketle alkışladılar. Quint'e bakmaya cesaret ettiğimde birbirimize gururlu bir bakış attık ve sonra bana göz kırptı.

Kalp atışlarım hızlandı.

"Bugünkü misafirlerimiz okyanusa bırakıldıktan sonra, merkezle ilgili herkesin sorularını yanıtlamaktan mutluluk duyarım," dedi Rosa. "Ama şimdilik beni görmek için burada olmadığınızı biliyorum. Pepper, Tyrion, Chip ve Navy'yi, evlerine geri dönmek için can atan dört liman fokunu görmek için buradasınız."

Rosa ve Shauna minibüsün arkasını açarak dört sandığı görünür hâle getirdi. Koyu gözler ve tüylü, bıyıklı yüzler parmaklıkların arasından dışarı bakıyordu. İzleyenlerden hep bir ağızdan, "Ah!" sesi yükseldi.

Kasaları indirip kuma koyduk. Rosa herkese hayvanlara yaklaşmamalarını ve onlara yiyecek vermemelerini hatırlattı.

"Ama istediğiniz kadar fotoğraf çekin," diye ekledim. "Ve sosyal medyada paylaşırsanız lütfen bizi etiketleyin."

Kasaların parmaklıklı kapılarının ardında liman foklarının canlandığını, merakla okyanusa baktıklarını görebiliyordum. Neredeyse bunaltıcı bir beklenti duygusu oluşmuştu.

Kapılar açıldı.

Dört foktan üçü, sanki Kentucky derbisindeymiş gibi sandıklardan fırladılar. Kıyı boyunca karın üstü yüzerek ilerlediler, yüzgeçleri kuma çarparak bir araya geldi. Okyanusa yüzüstü dalarak saniyeler içinde dalgaların altında kayboldular.

Dördüncü liman foku Chip daha çekingendi. Başını sandıktan yavaş hareketlerle çıkartıp etrafını inceledi. Kalabalığı uzun uzun inceledikten sonra ve utangaç, kararsız bir şekilde sandıktan dışarı çıktı. Sonra da öylece oturup, kafası karışmış gibi etrafına baktı. Rosa ve Quint, minibüsten birkaç tahta alıp sanki zor bir domuzu ağılına doğru güder gibi Chip'i suya doğru itmek zorunda kaldılar.

Sonunda, Chip ne yapmak istediklerini anlamış olacak ki sahilde tırtıl gibi sürünmeye başladı. Sudaki foklardan biri, arkadaşının onlara katılmasını bekliyormuş gibi başını sudan çıkarttı.

Chip okyanusa doğru atıldı.

Kalabalık tezahüratlarla coştu.

Sonraki on dakika boyunca kıyıdan, birlikte oynayıp daldıklarına, yeni özgürlüklerinin tadını çıkardıklarına şahit olduk. Hepimiz onları izliyor, kameralarımız ve telefonlarımızla olabildiğince çok şey yakalamaya çalışıyorduk.

Ve sonra gittiler.

Kalbim göğsümün içinde şişti. Derin bir nefes aldım, bu anıyı zihnimin kıvrımlarına işlemeye çalışıyordum. Okyanusun kokusu, rüzgârın yakıcılığı, güneş ışığının parıltısı... Gözlerimin köşelerinde bile biriken yaşları bir yanım rüzgârın verdiği rahatsızlık olarak nitelendirmek istese de gözyaşlarını silen tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Etrafıma baktığımda, Maya'nın hâlâ bizimle olduğunu ve onun gözlerinin de parladığını görünce şaşırdım. Göz göze geldik ve birbirimize gülümsedik. Her birimiz yüzeydeki duygularımızla yakalanmaktan utansak da aynı zamanda az önce tanık olduğumuz bu özel şeyle garip bir şekilde birbirimize bağlanmıştık.

Dikkatim kalabalığın arkasında daha önce fark etmediğim başka bir şeye kaydı.

Nefes aldım. Sahil tarayıcısı, küpeyi bulan kadın.

O kadar uzakta dolaşıyordu, küçük kutlamamızın bir parçası değildi ama eminim ki o da bu rahatlamaya şahit olmuştu. Kırışık yüzünde kalan gülümsemeden bunu anlıyordum.

Yutkundum. Bakışlarım Maya'ya doğru kaydı ama yerinde değildi. Etrafıma bakınınca sahil yoluna doğru yürüdüğünü gördüm. Omuzları düşmüş, elleri o büyük sweatshirtün ön cebine sokulmuştu.

Dikkatimi sahil tarayıcısına verdim. Kürek, su şişesi ve bulduklarını saklamak için küçük kesenin olduğu aynı kemeri takıyordu.

Maya'nın Jude'la ilgili söylediği kötü şeyleri hatırladım.

Bu tatlı yaşlı kadının sahilimizdeki çöpleri topladığını düşündüm. Bunun karşılığında kendisine bir şey vadedildiği için değil, sadece doğru şey olduğu için yapıyordu.

Ardından Maya'nın küpeleri büyükannesinin hediye ettiğini açıkladığında boğazındaki düğüm gözlerimin önüne geldi.

Kalbimdeki savaş kısa ama yoğun sürdü.

Gönüllü kalabalık dağılmaya başlamıştı. Birçoğu Java Jive'da bir fincan kahve içmek için şehre gitmekten bahsediyordu. Kalabalığın arasından sıyrılıp sahil tarayıcısının peşine düştüm, o da yürümeye başlamıştı. Metal detektöründeki kadranı ayarlıyorken yanına ulaştım.

"Affedersiniz?"

Bana baktı ve beni tanımasının biraz zaman aldığını fark ettim. Ama sonra sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, tekrar."

"Merhaba. Şey... okyanusa bırakmayla ilgili ne düşünüyorsunuz?" Neden bunu söylediğimi bilmiyordum ancak sohbete güncel bir konuyla başlamak, ona gerçekten sormak istediğim şeye doğrudan atlamaktan daha iyi bir fikir gibiydi.

"Muhteşemdi," dedi. "Merkezi ve yaptıklarını seviyorum. Biliyor musun, yıllar içinde bu işi yaparken üç tane karaya vurmuş fok ve bir deniz samuru buldum. Onlara yardım edebilecek yakınlarda bir yerimiz olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Vay canına. Bu harika. Bir kahraman gibisin."

Kıkırdadı. "Bu kasabayı ve sahilleri gerçekten seven biriyim."

"Yaptığın şey oldukça harika. Buranın temiz kalması için elinden geleni yapıyorsun. Temizlik yapman harika, ama... yıllar boyunca muhtemelen hepimizin toplamından daha fazla çöp toplamışsındır."

Omuzlarını silkti. "Beni beladan uzak tutuyor. Ayrıca gömülü hazine avlamayı seviyorum." Dedektörü okşadı. "Bunun neler bulduğunu duysan şaşırırsın."

Bunu söyleyerek bana yol açmıştı. Kendimi çok istekli görünmemeye çalışarak hazırladım. "Konusu açılmışken... Okuldan tanıdığım bir kız var. Birkaç hafta önce burada bir şey kaybetti. Bir küpe. Bir elmas küpe."

Kadının kaşları kalktı.

"Onun için gerçekten değerliydi. Küpeler ölen büyükannesine aitti ve... Sen böyle bir şey bulmuş olamazsın, değil mi?"

Yalan söylemesini beklediğim bir saniye, çok kısa bir saniye oldu. Sonuçta, gerçek bir elmas küpe şimdiye kadar bulduğu en değerli şey olabilirdi. Bunu bulan kendine saklardı, değil mi?

Ama sonra bana doğru neredeyse ateşli bir şekilde bir adım attı. "Aslında, evet. Bir elmas küpe buldum. Seninle konuştuktan hemen sonra. Şurada." Dün gece küpeyi bulduğunu gördüğüm yeri işaret etti.

Gömülü hazinesinin başkasına ait olduğunu bildiği için hiç üzülmemiş gibi görünmesine rahatlayarak, "Ya! Harika," dedim. "Bu gerçekten harika. Çok mutlu olacak!"

"Ama artık bende değil."

Duraksadım. "Ne?"

"Onu sattım. Değeri olan bir şey bulduğumda onu satarım. Yedinci Cadde'deki rehin dükkânına götürüyorum. Parasını geri vermeyi teklif ederdim ama..." Yüzünü buruşturdu. "Parasını harcadım."

"Gerçekten mi? Ama... daha dün gece bulmuştun." Kafamdan hesapladım. Eğer küpeyi bu sabah satmışsa ve sonra buraya gelmişse... bu ona parayı harcamak için sadece bir veya iki saat veriyordu. Bununla ne yapmış olabilirdi ki? Bunun beni ilgilendirmediğini bilmeme rağmen sormak için can atıyordum.

"Biliyorum. Para genellikle parmaklarımın arasından bu kadar çabuk kayıp gitmez," dedi hafifçe kıkırdayarak. "Ama kurtarma merkezi gibi değerli bir dava gördüğümde, hayır demek benim için zor." Çadıra doğru işaret etti.

Bakışı takip ettim. Rosa, gazeteciyle konuşuyordu. Quint, fazla çantaları karton kutularına geri koyuyordu. Shauna... Shauna, neredeyse ağzına kadar parayla dolu olan büyük cam kavanozun kapağını vidalıyordu.

"Ya, anladım." Kadına tekrar şaşkınlıkla baktım. Tamamen şans eseri olarak elmas küpe bulmuş ve onu nakde çevirmişti.

Sonra parayı da hemen bir hayvan kurtarma merkezine mi vermişti?

Onu azizliğe aday gösterebilir miydik?

Yüzümün hâlini görünce utangaç bir şekilde başını salladı. "Daha fazla paraya ihtiyacım yok. İyi bir emekli maaşım var, çocuklarım büyüdü ve kendi aileleri var. Bu hayatta isteyebileceğimden çok daha fazlasına sahibim. Böyle beklenmedik gelir elde ettiğimde evren onları bana göndermiş gibi geliyor. Böylece onlarla iyi bir şeyler yapmayı düşünüyorum. Dün gece o bildirileri dağıttığını ve sonra o hayvanların serbest bırakılmasına tanıklık ettiğini görünce... evrenden görmezden gelemeyeceğim çok fazla işaret geldi."

Anlayışla başımı salladım. "Ne demek istediğini tam olarak anlıyorum."

"Ama yine de olan arkadaşına oldu. Bunun için üzgünüm."

"Önemli değil. Bir şeyler bulurum. Belki dükkânla konuşursam... geri verirler. Ya da başka bir şey yapabilirim." Tereddüt ettim. "Bunun benim işim olmadığını biliyorum ama, şey... bana bunun için ne kadar para verdiklerini söyler misin? Sadece onu ne kadara satmayı beklediklerine dair bir fikrim olsun diye?"

"Şey," dedi, "Clark, oranın sahibi, elbette bir set olarak daha değerli olacağını söyledi. Bir küpeyle ilgilenen çok fazla insan yokmuş. Ve piyasa değerini ödemedi. Doğal olarak kendisi için bir şeyler yapması gerekecekmiş..."

Beni geçiştirdiğini hissediyordum. Belki de utanıyordu ama yine de emin değildim.

Ta ki...

"Ama neyse. Bana bunun için bin iki yüz ödedi."

Göğsüme bir şey tıkıştırılmış gibi hissettim. Hatta bir adım geri çekildim.

İçimden bir duygu fırtınası geçiyordu.

Bu kadın sanki hiçbir şey yokmuş gibi bin iki yüz dolar bağışlamıştı. Artık bunun için utandığından emindim. Hiç şüphesiz o bağışın anonim olarak kalmasını istemişti.

Ve sonra... aklıma geldi.

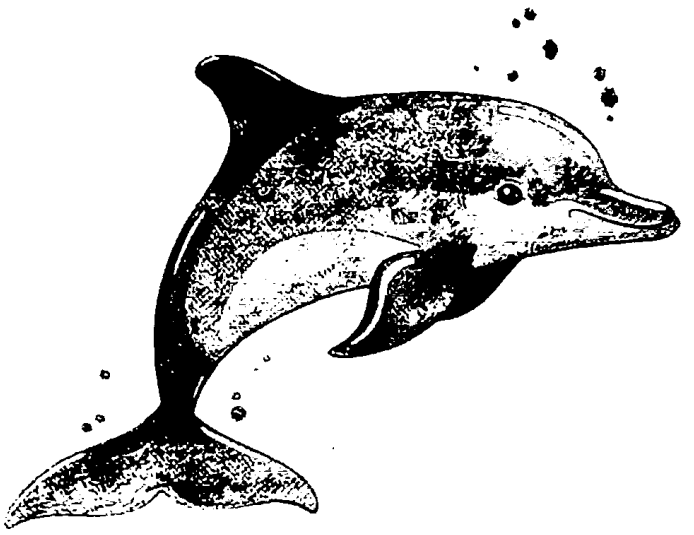
Bin iki yüz dolar. Bugün bağış toplama etkinliğimize bin iki yüz dolar bağışlanmıştı! Ve bu sadece bir kişiden gelmişti! Quint'le ben bunun yarısını kazansak şanslı olacağımızı düşünüyorduk.

Öte yandan bu para bizim değildi.

Başım dönmeye başladı. Her şey nasıl bu kadar hızlı karışmıştı?

Kadın gerçekten endişelenmiş hâlde, "Umarım arkadaşının işi çözülür," dedi. "Böyle bir aile yadigârını kaybetmek korkunç bir şey. Ama Clark makul bir adam. Belki bir çözüm bulabilirsin."

Duzenleme
Ny.ozlem

OTUZ

Bir mal alıcısı yalnızca satıcının devretme yetkisine sahip olduğu şeyi satın alır. Mülkiyet hâlâ yasal sahibine aittir.

Hızlı Google aramasından öğrendiğim buydu. Bir mülk, kim satın almış veya satmış olursa olsun hâlâ yasal sahibine aitti. Bulduğum makalelerin çoğu rehin dükkânlarına satılan çalıntı mallarla ilgiliydi. Maya'nın küpesinin çalınmadığını biliyordum ancak sonuç hemen hemen aynıydı. Küpenin yasal sahibi hâlâ oydu. Rehin dükkânına gidip küpeyi geri isterse ve özellikle de küpenin kendisine ait olduğuna dair kanıt sunarsa onu kendisine iade etmek zorunda kalacaklardı. Küpenin eşini göstermenin yeterli kanıt olacağını düşünüyordum.

Ve evrenin müdahalesine rağmen kararım buydu.

Maya'nın kabahati, kardeşimle ilgili söylediği incitici şeylere karşın aldığı cezayı hak etmiyordu. O gün kötü olmaya çalışmadığına ikna olmuştum ama arkadaşları için aynı şeyi söyleyemezdim. Ve şimdi çok değer verdiği aile yadigârını kaybetmişti. Parasal değeri ne olursa olsun, o küpenin Maya için ve belki de bir gün çocukları veya torunları için, onu rehin dükkânından satın alabilecek herhangi birinden her zaman daha değerli olacağını biliyordum. Özellikle de tek küpe satın alan herhangi

biri muhtemelen elması çıkarıp tamamen farklı bir mücevher parçasına dönüştürmeyi planlayacaktı.

Bu noktada, miras sonsuza dek yok olacaktı.

Yani. Küpe yeniden Maya'nın olmalıydı.

Ama.

Bu duruma karışan kimse yanlış bir şey yapmış olmuyordu.

Sahil tarayıcısı küpeyi bulduğunda veya satmaya karar verdiğinde hiçbir yanlış yapmamıştı.

Rehin dükkânı sahibi Clark, bin iki yüz dolar ödediğinde hiçbir yanlış yapmamıştı.

Kurtarma merkezi, bağış olarak o parayı aldıklarında da yanlış yapmış sayılmazdı.

Rosa'dan küpeyi geri alabilmem için parayı bana vermesini istersem bu, merkeze zarar verirdi.

Clark'a, Maya'nın küpenin gerçek sahibi olduğunu söylersem, küpeyi geri vermek zorunda kalır ve tüm parayı kaybederdi. Bu durum da hem kendisine hem de işine zarar verirdi.

Maya'ya rehin dükkânında küpesini gördüğümü söylersem gidip kendisi geri alabilirdi ama sorunu çözecek bu etkileşimden kaçınıyordum.

Peki, ne yapacaktım?

Bunu düşününce başıma ağrı girdi. Karmanın bana bahşettiği bu gücün gerçekliğini fark ettiğimden beri ilk kez böylesine kızmıştım. Evren neden bu karmaşık ağı örmüş ve beni merkeze sıkıştırmıştı ki?

Sabahtan beri kafamı kurcalayan bir bilmeceydi bu. Ellerim kova kova balık ayıklamakla ve durulamakla meşgulken zihnim kimsenin incinmediği bir çözüm bulmak için mücadele veriyordu. Bugün işe gelene kadar Quint'in adının programda olmadığını fark etmemiştim. Çarşambaya kadar çalışmayacaktı ve çarşamba günü de ben izinliydim. Bunun beni bu denli hayal kırıklığına uğratmasından son derece rahatsızdım.

Quint Erickson.

Aylardır tenimi karıncalandıracak kadar iğrendiğim isim. Dipsiz öfkenin kaynağı. Kanımı öfkeyle kaynatan kişi. Birden fazla kere boğmayı hayal ettiğim biri.

Hiç düşündüğüm gibi olmayan insan.

Onunla ilgili yanıldığımı anlamam iyi olmamıştı. Çünkü ondan nefret etmezsem bu nefret hissinin kapladığı alanda büyük bir boşluk oluşurdu. Ve... ve o boşluk çoktan başka bir şeyle doluyordu.

Bu konu da başlı başına ürkütücüydü. Birbirimizin yanında rahat davranmaya ve son zamanlarda bana gülümsemeye başlamasına rağmen (herkese kolayca gülümsediğini kendime hatırlatmam gerekiyordu), Quint'in beni o şekilde sevdiğini sanmıyordum. Bence sevemezdi. Bir nevi arkadaş olmuştuk, bu da beni nedense mutlu ediyordu. Ama aynı zamanda üzücüydü.

Eğlenceli, rahat, itici derecede çekici Quint Erickson, İhtiyatlı Prudence'a karşı bir zaaf besleyebilir miydi?

Evet. Doğru.

Yani, belki de zihnimi meşgul etmek için tüm günümü kayıp küpenin yarattığı ahlaki ikilemi düşünerek geçirmek iyi bir şeydi. Böylece Quint konusunu pek aklıma takmazdım. Çünkü o yol oldukça tehlikeliydi.

Yemek hazırlama görevini bitirdiğimde, önlüğümü asmadan önce mutfağı hızlıca sildim. Koridorda yürümeye başlayıp henüz bahçeye çıkarılmamış hastaları kontrol etmek için duvarların üzerinden baktım. Şu anda bölmelerin neredeyse yarısı boştu. Karaya vuran deniz hayvanlarını getirme sezonu kapanmıştı. İlkbahardaki çiftleşme sezonu sonucunda misafirimiz olacak bir dizi yeni hasta gelmeden önce, merkezin kışa kadar neredeyse tamamen boşalacağını söylemişlerdi. Rosa, okyanusa bırakma etkinliğinden sonra bana, aslında yılın pek yoğun olmadıkları bu döneminde bağış toplama kampanyalarına ve toplum yararına çalışmalara odaklanmaları için harika bir zaman olduğunu söylemişti.

Teknik olarak, günlük işim bittiğine göre eve gidebilirdim. Henüz hayvanların bakımıyla ilgilenmek için eğitim almamıştım, bu yüzden yapabileceğim başka bir şey yoktu. Ancak kendi vaktimden ayırarak bir liman fokunun battaniyesinde bir süre şekerleme yapmasını ve bir gönüllünün deniz kaplumbağalarından birinin iltihaplı yarasını temizlemesini izledim. Hastaların kaç tanesinin adını haritalarına bakmadan söyleyebildiğimi ve çoğunu tanıdığımı fark edip şaşırdım. Çeşitli travmalardan kalan yaralar veya izler ile onları birbirinden ayırmak için kürklerine kazıdığımız geometrik işaretler gibi açık ipuçları vardı. Fakat başka şeyler de vardı. Junebug'ın alnındaki benzersiz benekler mesela. Clover'ın sırtındaki açık kahverengi renk. Galileo'nun havlamasının eğlenceli bir kahkaha gibi duyulması.

Sonra bir denizaslanıyla karşılaştım ve donup kaldım.

Onu hemen tanıdım. Aslında evet, gözlerindeki bulanıklık kendini ele veriyordu ama sanırım onu her iki şekilde de tanırdım.

Tabloya baktığımda ona verdiğim ismin en üstte yazılı olduğunu gördüm: Lennon.

Kollarımı bizi ayıran duvarın üstünde kavuşturarak, "Hey, dostum," dedim. "Nasılsın?"

Lennon başını kaldırdı ve sonra dört yüzgecinin üzerine çıkıp bana doğru yürüdü. Sahilde çok ufak görünüyordu ve sağlıklı bir denizaslanıyla kıyaslandığında hâlâ önemli ölçüde zayıf olduğunu biliyordum fakat bugün gözüme oldukça büyük gelmişti. Başı, kalktığında neredeyse belime geliyordu. Burnunu öne, tam bana doğru uzattı, siyah bıyıkları seğirdi ve...

Of, kendime engel olamadım. Bir anlık içgüdüyle duvarın üzerinden uzanıp başının tepesini okşadım. Elime yaklaştı.

"Aman Tanrım, yumuşacıksın," diye geçirdim içimden. Hayvanlardan birine ilk kez dokunuyordum. Kürkleri için avlandıklarını ve lüks paltolara dönüştürüldüklerini biliyordum ama şimdiye kadar bunun nedenini anlamamıştım. Kim bu

kadar ipeksi yumuşak bir şeye sarılmak istemezdi ki? Elbette, bu düşünce ile kendimi Cruella de Vil gibi hissettim ama bunu önemsemiyordum. "Endişelenme. Seni bir paltoya dönüştürmeyeceğim. Zaten buralarda hava o kadar soğumuyor."

Lennon geri çekildi ve şaşkınlığıma rağmen bir yüzgecini kaldırıp hızla salladı.

"Olamaz," dedim nefes alarak. "Az önce bana el mi salladın?"

Tekrar burnunu bana doğru uzattı. Gülerek, bu sefer çekinmeden okşadım. Duygulanarak gözlerimin buğulandığını fark edince irkildim. "Ben de seni gördüğüme sevindim. Dün olduğundan çok daha iyi görünüyorsun."

Kalbim bir balon gibi tüm göğsüm dolana kadar şişip genişledi.

Hiçbir hayvanı gerçekten sevmemiştim. O çöl faresini bile.

Vay canına. Birdenbire, bu küçük denizaslanı tarafından büyülenmiştim. Sahilde vakit bulamadığım için onu incelemeye koyuldum. Ön tarafı neredeyse altın rengindeydi, başı ve sırtı ise eski bronz gibi daha koyuydu. Bıyıkları diğerlerine nazaran daha kısaydı ve gözlerinin arasında bir sürü beyaz çil vardı. Diğerleri gibi, kürküne kazınmış semboller vardı: iki çizgi ve yukarıyı gösteren bir ok. Bunun kaç numara olduğunu bilmiyordum.

Vücudundaki yaralar temizlendiği için artık o kadar da kötü görünmüyordu. Yaralı olabilirdi ama Quint'in fotoğraflarında gördüğüm bazı hayvanlardan çok daha iyi görünüyordu.

Ayrıca göz alıcı bir güzelliği vardı. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel görünümlü denizaslanıydı. Bir sonraki bölmedeki liman fokuna göz gezdirdikten sonra Lennon'a doğru eğilip, "Kimseye söyleme ama sen benim favorimsin," diye fısıldadım.

Duyduğuna şaşırmamış gibi başını birkaç kez yukarı aşağı salladı. Sonra küçük bölmesinde gezinmeye başladı, köşedeki

battaniyeyi, gideri, küçük su küvetini inceledi. Bana erken gelişmiş gibi geliyordu ve burada uzun süre kalmayacağını biliyordum. Kısa süre sonra bahçeye çıkacak diğer hayvanlarla arkadaş olacaktı.

İç çektim.

Merkezdeki ilk günlerimde, burada çalışmanın en zor kısmının havaya, duvarlara ve günün sonunda kıyafetlerim ile saçlarıma sinmiş ölü balık kokusuyla başa çıkmak olacağından emindim. Ama en kötü yanı bu değildi.

Hayvanlarla bağ kurmamaya çalışmak çok ama çok daha zordu. En azından artık böyleydi. Komik olan, okyanustan gelen bir grup yabancı olduklarında bunun bana çok da korkunç gelmemesiydi. Her gün hayvanat bahçesine gitmek gibiydi. Durup birkaç dakika en sevdiğiniz hayvanı izleyebilirdiniz ancak çok geçmeden sıkılır ve bir şeyler yemek için yanından ayrılırdınız.

Fakat bu durum hiç de öyle değildi. Lennon'a bağlanmıştım.

Hayvanlarla konuşma, diyorlardı. *Onlarla oynama. Mümkünse onlarla göz teması kurmaktan bile kaçınmaya çalış. İnsanlara bağımlı olmamalılar. Hiçbir şeye bağımlı olmamalılar.*

Ancak bunu bilmeme ve herkesin bu kurala verdiği öneme rağmen, göğüs kemiğimin arkasında bir meydan okuma kıvılcımı hissediyordum.

Duvardan geri çekilip koridorda yukarı aşağı baktım. Öğle yemeği vaktiydi. Gönüllülerin çoğu molaya çıkmıştı. Rosa ve Shauna bir yerlerdeydiler ve muhtemelen Dr. Jindal da gelmişti ancak gün boyunca hiçbirini görmemiştim.

Etrafın boş olduğundan emin olarak -en azından insan yoktu- aşağı uzanıp kapının mandalını açtım. Hareketimle kapı hafifçe gıcırdadı.

İçeri girdiğimde Lennon heyecanla havladı.

Ellerimi sakinleştirici bir hareket olabileceğini umarak birbirine yaklaştırdım ve onu susturdum. Hemen öne doğru hareketlendi ve parmaklarımdan birini ısırmaya çalıştı.

"Hey, öyle bir şey yok," dedim ellerimi çekerek. "Sana verecek balığım yok."

Şüphesiz parmaklarımda kokusunu alabiliyordu.

"Üzgünüm. Sana atıştırmalık getirmeliydim. Sonraki dahaki sefere, tamam mı?"

Arkamdan kapıyı çekip mandalı kapattım. Seramik zeminde Lennon'ın daha önceki banyosundan kalan küçük su birikintileri vardı ama onları görmezden geldim. Sırtımı duvara yaslayarak yanına oturmak için aşağı kaydım.

Beni taklit etti ve sırtı duvara yaslanacak şekilde döndü. Tekrar güldüm. Bu hayvan sirkte çalışabilirdi. Belki onu buradan çıkarmalıydım. Birlikte ünlü bir performans ikilisi olabilirdik. Beatles şarkılarına karaoke yapıp ona numaralar öğretebilirdim. Çok popüler olurduk!

"Keşke bir mors olsaydın," dedim boynunun arkasını okşayarak. Sonra kendi kendime eğlenerek, "Ku-ku-ka-çu" diye fısıldadım.

Elimi sırtına koyup başımı duvara yasladım. Düşüncelerim hemen tüm gün boyunca aklımda olan iki konuya geri döndü.

Küpe.

Ve Quint.

İkisini de düşünmek istemiyordum.

"Yani, yarın akşam en sevdiğimiz restoranda arkadaşım Ari ile buluşacağım," dedim. "Jude da bize katılabilir. O benim ikizim. İkisiyle de tanıştın, unutmadın değil mi? Neyse, Encanto adında sevdiğimiz bir yere gidiyoruz. Harika deniz ürünleri yahnisi yapıyorlar. Bayılırsın. Hey, acaba o karaoke yapan kadın yine orada olacak mı?"

Lennon başını eğip bacağımı dürttü.

"Hayır, seni karaokeye götüremem. Üzgünüm. Ama ne yapmam gerektiğini biliyor musun?"

Ön yüzgecini tekrar kaldırdı ve daha önce yaptığı gibi aceleyle salladı. "Kesinlikle," dedim. "Erken gitmeli ve birkaç saatimi karma yanlışlarını düzeltmekle geçirmeliyim. İnsanları ödüllendirmek, insanları cezalandırmak... Belki bu beni daha iyi hissettirir. Yani, şimdiye kadar dağıttığım cezalar karmaşık bir hâl almadı. Çoğu insan hak ettiğini alır. Değil mi?"

Bunun üzerine Lennon bana doğru yaklaştı ve başını uyluğuma koydu.

Derin bir nefes aldım ve hareketsiz kaldım. Bana el salladığında kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu ama şimdi bunun gerçekten olduğunu hissediyordum. Tüm vücudumu sıcak, yapış yapış bir neşe kaplıyordu.

"Tamam, performans ikilisi fikrini bir kenara bırak," diye mırıldandım. "Sen benim terapi denizaslanım olabilirsin. Sana bir ruhsat çıkaracağım, tamam mı?"

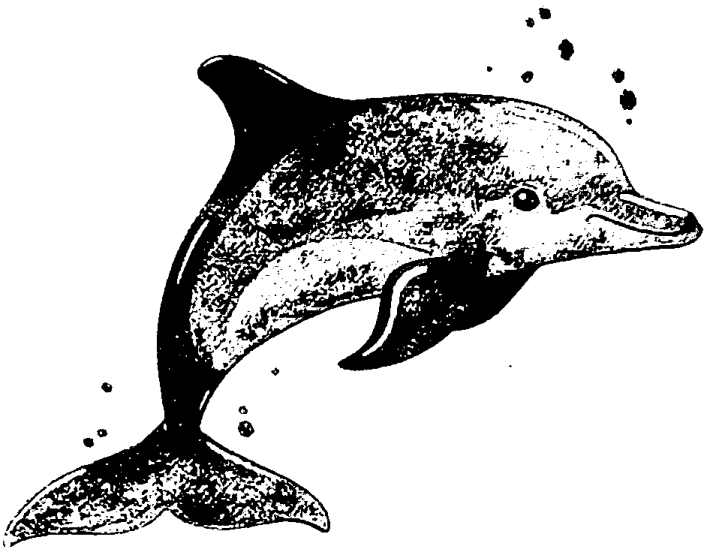
Başının tepesini tekrar okşamaya başladım ve neredeyse sokuluyormuş gibi yan tarafına döndü.

"Ah, dostum. Bu başıma gelen en iyi şey." Başımı biraz hüzünle iki yana salladım. "Ama gerçekten bunun okyanustaki hayatını kalıcı olarak mahvetmemesini umuyorum."

"Yani endişeleniyorsun?"

İrkildim. Lennon'ın bacağımın üzerindeki başı ayağa kalkmamı engelledi.

Dr. Jindal, Lennon'ın muhafazasının dışında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde bizi izliyordu.

OTUZ BİR

Panik duygusu tüm bedenimi sarmıştı. Bunu yaptığım için kovulabilir miydim? Gönüllüleri kovuyorlar mıydı? "Üzgünüm," diye kekeledim. "Onlarla etkileşime girmememiz gerektiğini biliyorum. Ama..." *Ama kendimi tutamadım* mı diyecektim? *Ama bu sevimli küçük yüz karşı konulamazdı* mı? *Ama o benim denizaslanım, bu yüzden...*

Kelimeler dilimde tükendi. Hiçbir haklı bahanem yoktu.

Muhtemelen kalkmalıydım. Sadece oturmak biraz saygısızca geldiği veya hareketsiz kalmak kuralları çiğnediğim için o kadar da üzgün olmadığımı ima edebileceği için değil, ki sanırım gerçekten üzgün değildim ama öyle olmam gerektiğini düşünüyordum.

Ayrıca, sırtım ağrımaya başlamıştı ve kot pantolonum ıslanmıştı. Fakat Lennon'ın başı hâlâ kucağımda olduğu için yerimden kıpırdayamadım.

"Her şey yolunda, Prudence," dedi Dr. Jindal. "Seni ihbar etmeyeceğim. Bağlanmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum, özellikle de kurtarmaya yardım ettiklerine." Onun nezaketine rağmen hâlâ azarlandığımı hissediyordum.

"Ayrıca," diye devam etti, "Lennon için bir şey fark etmeyecek."

Kaşlarımı çatarak Lennon'ın sırtını tekrar okşadım. Dokunduğumda kaslarının gevşediğini hissediyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Raporunu okumadın mı?"

"Hayır," diye cevaplayarak duvara baktım ancak buradan, Lennon'ın ne kadar kilo aldığından aldığı tedavi türlerine kadar tıbbi bilgilerinin tutulduğu panoyu göremiyordum. Raporlar oldukça sıkıcıydı, bu yüzden merkezdeki ilk birkaç günden sonra onları incelemeyi bırakmıştım. "Neden?"

Dr. Jindal, taşıdığını fark etmediğim dosya yığınını bıraktı. Lennon'ın dosyasını küçük mandaldan çıkardı, sonra kapıyı açtı ve içeri girdi.

Lennon başını kaldırdı. Muhtemelen bir atıştırmalık almayı bekliyordu.

"Göz enfeksiyonu var," dedi Dr. Jindal yanımıza çömelerek.

Gözlerinin içine baktım. Tatlı, yumuşak, zeki gözler, hâlâ donuk, hâlâ bulanıktı.

Bir gözünün köşesinde sarımsı bir bulamaç izi görebildim. Veteriner, "Sol gözü tamamen kör," dedi, "ve enfeksiyon şimdi sağ gözüne de yayıldı."

Kalbim kasıldı. "Canı acıyor mu?"

"Şu aşamada değil. Ama yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Sonunda tamamen kör olacak."

"Ama kör olursa nasıl avlanacak? Nasıl hayatta kalacak?"

Bana sempatik bir bakış attı. "Orada yaşamayacak." Neler olduğunu anladım. Lennon asla okyanusa geri dönemezdi.

Lennon sanki konuşmamızdan sıkılmış gibi aniden ayağa kalktı, döndü ve battaniyesine doğru yürüdü.

Duvara tutunarak ayağa kalktım. "Ona ne olacak?"

"Ona bakmak ve onu rahat ettirmek için elimizden geleni yapacağız, tıpkı hastalarımızın hepsine yaptığımız gibi. Ve zamanı geldiğinde, yeni bir eve gönderilecek."

"Bir hayvanat bahçesi."

"Belki. Ayrıca akvaryumlar ve bakım evleri da var. Rosa'nın çok iyi bağlantıları var. Onun için en iyi yeri bulacaktır." Omzuma elini koydu. "Onun hayatını kurtardın. Sadece daha önce bildiğinden farklı bir hayatı olacak."

Başımı salladım. "Teşekkürler, Dr. Jindal. Ama onu kurtarmak bir tür grup çalışmasıydı."

"Her zaman öyledir," dedi gülerek. "Ve sen bir aydır buradasın, Prudence. Bana Opal diyebilirsin."

Gerçekten buraya geleli bir ay olmuş muydu? Zaman çok çabuk geçiyordu.

Şimdi neden bana kızmadığını anlıyordum. Lennon bir hayvanat bahçesine gidiyorsa, hayvan bakıcılarından şımarık çocuklara kadar çevresi her daim insanlarla dolu olacaktı. İnsanların varlığına ne kadar alışırsa o kadar iyiydi.

"Onun için endişelenme," diye ekledi. "O çok güçlü. Bundan eminim." Bana baktığında buraya gelen her hayvan için, durumları ne kadar kötü olursa olsun, aynı şeyi düşündüğünü hissettim. "Her şerde bir hayır vardır."

"Onu istediğim zaman ziyaret edebileceğim."

Duraksayıp güldü. "Evet, aslında. Hatta bu şerde iki hayır var." Dışarı çıktı.

Ben de şaşkın bir şekilde arkasından çıktım. "Diğeri ne?"

"Lennon serbest bırakılamayan tek hayvanımız değil. Bu akşam onu Luna ile tanıştıracağız. Anlaşırlarsa, ikisini de alabilecek kalıcı bir yuva bulabileceğimizi umuyoruz."

Lennon'ın merkezden ayrıldığında yanında bir arkadaşı olacağını düşününce hemen rahatladım. "Neden anlaşamasınlar ki?"

Omuz silkti. "Tıpkı insanlarda olduğu gibi, bazı hayvanlar da... birbirlerine ters gidebilirler. Ama zamanla birbirlerine de alışabilirler. Bu gece kıvılcımlar çakmazsa denemeye devam edeceğiz. Ne olacağını göreceğiz."

Kapıyı kilitledim ve Lennon yan tarafına düşmeden önce kısa bir bakış attı. "Dinlen, dostum," diye fısıldadım. "Bu gece ateşli bir randevun var gibi görünüyor."

Opal kıkırdadı. "Siz gönüllüler ve çöpçatanlığınız."

"Bunu düşünmediğini söyleme bana. Lennon ve Luna... kulağa hoş geliyor."

"İtiraf ediyorum, ona ne isim koyduğunu söylediklerinde aklıma gelen ilk şey buydu." Gülümsedi, sonra fatura ve katalog yığınını topladı. "Yakında paylaşacaklarını umduğum havuzu hazırlıyorlar. Mesainin bittiğini biliyorum ama istersen kalıp toplantıyı izleyebilirsin."

"Bunu kaçıramam."

Dr. Jin, yani Opal, başını sallayarak merdivenlere doğru yöneldi. Bölmeye geri dönüp Lennon'ı birkaç dakika daha izledim. Bu küçük bölmede bile mutlu göründüğüne inanmak istiyordum, ki bu nereye giderse gitsin kendisine tahsis edilecek havuzla kıyaslanamazdı bile. Okyanusun uçsuz bucaksız sınırlarıyla asla aynı olmayacağını biliyordum ama iyi olacağına inanmak zorundaydım.

Umarım Rosa çok uzak olmayan bir yer bulurdu, böylece ara sıra onu ziyaret edebilirdim. *Acaba onu ziyarete gittiğimde beni hatırlar mı?* diye geçirdim içimden.

"Seni her zaman hatırlayacağım," diye fısıldadım.

Arka ayaklarıyla birkaç kez havayı tekmeleyince güzel bir rüya gördüğünü hayal ettim. Tam arkamı dönecekken gözüme sarı bir kâğıt parçası çarptı. Başımı uzattım. Bölümün içine bir zarf düşmüştü.

Lennon'ı rahatsız etmemek için kapıyı olabildiğince sessizce açıp zarfı aldım. Opal'in taşıdığı posta yığınından düşmüş olmalıydı. Zarfı ters çevirdim.

Mektubun alıcısı biz değildik. Aksine, üzerinde geri dönüş adresi yazılıydı. Bu mektubun şu adrese gönderilmesi gerekiyordu.

Yüreğim ağzıma geldi.

Grace Livingstone
612 Carousel Bulvarı

Ancak adres ince kırmızı bir kalemle çizilmişti. Yanında, posta servisindeki biri kartın üzerine "ALICISI MERHUM: GÖNDERENE İADE" damgasını vurulmuştu.

Livingstone. Grace Livingstone, Maya'nın büyükannesi miydi? Ama öyleyse, merkezle nasıl bir bağlantısı olabilirdi?

Ne yaptığımı düşünmeden zarfı açtım. İçinde, önünde bir deniz kaplumbağasının sulu boya baskısı ve gösterişli bir yazıyla yazılmış beyaz bir kart vardı: *Teşekkür ederim.*

Kartı açtım ve haftalık programlarda çokça gördüğüm Rosa'nın el yazısını tanıdım.

Sevgili Bayan Livingstone,

Merkezimizin sadık bir destekçisi olduğunuz tüm yıllarda, kişisel olarak minnettarlığımı hiç ifade etmediğim aklıma geldi. En son bağışınızı aldık ve aylık katkılarınızın hastalarımızı kurtarma ve onlara bakma yeteneğimiz üzerinde ne kadar büyük bir etki yarattığını size anlatmak istiyorum.

Son mektubunuzda yazdığınız üzere sağlığınızın kötüye gittiğini duyduğumda çok üzüldüm ancak vasiyetinize merkezimizi dâhil etmeyi düşündüğünüzü duyduğumda inanılmaz derecede onur duydum. Sizin ve cömertliğinizin unutulmayacağına, Fortuna Sahil

Deniz Hayvanları Kurtarma Merkezi olarak böyle bir hediyenin dikkatli koruyucuları olarak mirasınızı onurlandırmak için elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza söz veriyorum.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim...

En içten dileklerimle,
Rosa Erickson

Mektubu üç kez okudum. Son bağış. Aylık katkılar. Mirasını onurlandırmak.

Merhum.

Kartı zarfa geri koydum, sersemlemiştim. Kesin olarak bilemesem de Grace Livingstone'un Maya'nın büyükannesi olduğundan şüphem yoktu. Ve her ay merkeze para yardımı yapması...

Ne tesadüf.

Bir işaret.

Evrenden gelen bir işaret.

Birdenbire, doğru şeyin ne olduğunu anladım.

Temizlik sırasında bağışlanan para merkeze ait değildi. O para rehinciye iade edilmeli ve o küpe Maya'ya verilmeliydi. Hak sahibine.

Adil olan buydu çünkü Grace Livingstone'un mirası yaşamaya devam edecekti. Merkeze yaptığı cömert katkılar devam edecekti.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Önce Shauna ve Rosa'nın bahçede olup olmadığını kontrol ettim. Gönüllülerin öğle yemeğini bitirip aşağı inmesini bekledim. Doğru şeyi yaptığımı bilmeme rağmen, evrenin de bu konuda beni desteklediğinden emindim, Shauna'nın ofisinin kapısını açtığımda kalbim hâlâ güm güm atıyordu. Cam

kavanoz masasının köşesindeydi. İçi yeşil banknotlar ve bozuk paralarla doluydu. Kapıyı kapatırken avuçlarım terledi. Yine de birinin gelip gelmediğini duyabilmek için hafifçe açık bıraktım.

Tamam. Hadi, bir an önce bitireyim şu işi.

Masaya doğru ilerledim ve kavanozun kapağını açtım. İçeri uzanıp bir avuç para aldım. Masanın üzerine koydum ve banknotları ayırmaya başladım ama yavaş ilerliyordum. Düşündüğümden çok daha yavaş. İnsanlar bu bağış kavanozlarına parayı öylece atmıyorlardı. Hayır. Küçük origami bibloları gibi katlayıp rulo yapıyorlardı. Her birini açmam, düzeltmem ve banknotlar gibi üst üste koymam gerekiyordu.

İlk bakışta kavanozdaki miktar son derece umut verici görünüyordu ancak paraları düzelttikçe endişeleniyordum. Neredeyse tamamı bir dolarlık banknotlardan oluşuyordu. Birkaç beşlik, bir avuç yirmilik. Ama çoğunlukla birlik.

Muhtemelen sahil tarayıcısı bağışını bir arada bırakmıştı fakat yüzlük veya ellilik topluluğu yoktu. Aramaya, paraları açmaya ve sıralamaya devam ettim.

Terim boynumun arkasında boncuk boncuk birikti. Kaygı boğazımı pençeliyordu. Hayvanlar bahçede ulumaya her başladığında yerimden sıçradım.

Suçlu değildim. Hiçbir yanlış yapmıyordum. Çalmıyordum. Sadece o küpeyi kimseye zarar vermeden Maya'ya geri vermeye çalışıyordum. Kendi kendime *merkeze zarar vermiyorum*, dedim. Hiç kimse paranın bir kısmının kaybolduğunu bilmeyecekti ve bilmedikleri şey onlara zarar veremezdi.

En azından kendime bunu tekrarlıyor, bu arada sessizce bir sonraki bağış toplama etkinliğinde telafi etmek için ekstra çaba göstereceğime söz veriyordum.

Dışarıdan gürültüler ve düzensiz ayak sesleri duydum. Birisi mola odasına giriyordu. Donup kaldım.

Birinin buzdolabından bir şey almasını dinledim.

Lavabodan su aktı.

Daha fazla ayak sesi duyuldu. Başka biri daha geliyordu...

"Ah, hey! Geri döndün!"

Nefesim kesildi. *Quint.*

"Evet. Sonunda," dedi bir kadın sesi. "Ama hâlâ bu şeyi taşıyorum."

Vurma sesi yükseldi.

"Parlak pembe seçmen iyi olmuş. Cesur bir seçim."

Başımı uzatmaya cesaret ederek kapının aralığından baktım. Quint'i göremedim ama kızı bir anlığına gördüm. Morgan'ın, bacağında çizimler ve kelimelerle kaplı floresan pembe bir alçı vardı. Tezgâha dayalı iki koltuk değneği duruyordu ve alüminyum su şişesinden su içiyordu.

Bana doğru baktı.

Geri çekildim. Nefes almamaya çalıştım ama veremediğim nefeslerin baskısı göğsümün içinde arttı. Havayı yavaşça, sessizce dışarı vermeye çalıştım ama bu, durumu daha da kötüleştirdi.

"Çok şey kaçırdığını hissediyorum," dedi Quint. "Buralarda son zamanlarda heyecan verici şeyler oluyor."

"Evet, ortalığı karıştıran yeni bir kız olduğunu duydum."

"Prudence. Evet. O..." Duraksadı. Ne söyleyeceğini duymak için kendimi zorladım ama ne düşünüyorsa fikrini değiştirmiş gibi devam etti: "Aslında onunla tanıştın. Karaoke olan yere gittiğimizde. Kayarak kafasını çarpan oydu."

"Ah. Doğru. İyi mi?"

"Sanırım iyi."

"Harika. Garip bir haftaydı. Aa, aklıma ne geldi. O gece üzerinde çalıştığım dilekçe vardı ya? Hani o sözde çiftliği kapatmak için olan. İlerleme kaydediyor gibi. USDA* bunu araştıracaklarını söyledi."

"Güzel," dedi Quint. "Seni tebrik etmeli miyim?"

"Henüz hiçbir şey değişmedi ama evet, teşekkürler. Neyse. Sanırım bu şeyi halledene kadar peşini bırakmayacağım. Yine de geri dönmek güzel. Aşağıdaki tüm o küçük adamları özledim."

---

* USDA, Amerika Birleşik Devletleri Tarım Bakanlığı

"Onlar da seni özledi."

Koltuk değnekleriyle merdivenlere doğru geri dönerken daha fazla tıkırtı duyuldu. Quint de gidene kadar dinledim, sonra sonunda nefesimi bıraktım ve hemen nefes aldım. Of, hayatımın en uzun iki dakikasıydı.

Dikkatimi tekrar para destelerine çevirdim. Kavanozda hâlâ bolca bozukluk vardı ama onları görmezden geldim. Sahil tarayıcısı bin iki yüz doları çeyreklikler hâlinde vermiş olamazdı.

Buradaki para yeterli olmayacaktı.

Önce elli dolarlık banknottan başlayarak saydım ve sonra yirmiliklere doğru ilerledim. Onluklar. Beşlikler.

Başlamadan çok önce bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum.

Buradakiler bin iki yüz dolara yakın bir miktara bile ulaşmayacaktı. Büyük bir deste daha aldım ama keyfim kaçtı. En fazla elli dolar vardı. Neler oluyordu? O kadın bana yalan mı söylemişti? Rehin dükkânına iade etmesi için onu zorlamayayım diye parayı merkeze verdiğini söylemiş olabilir miydi?

Ama çok tatlı görünüyordu. Çok samimiydi.

Aklıma yatmıyordu.

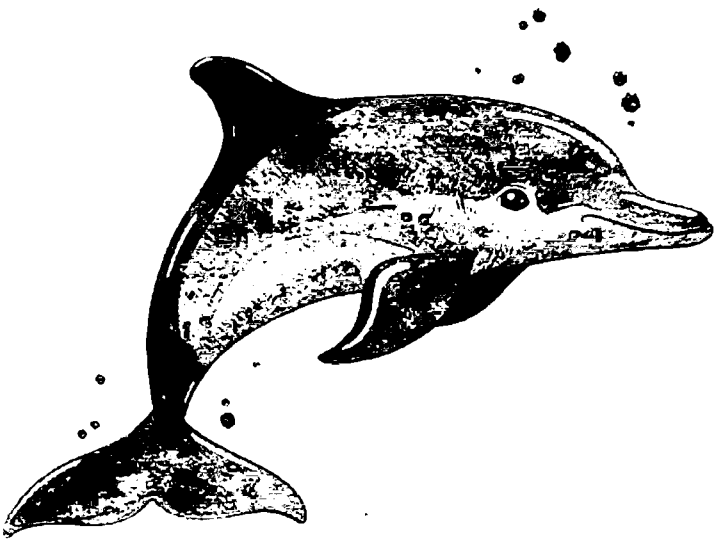
Aslında burada olduğuna inandığım bin iki yüz doları bulamasam bile, yine de bundan daha fazlası olmamalı mıydı? Bu kavanoza yüzlerce kişi para atmıştı.

Belki de yanlış hesaplamıştım. Hatta çoğu insanın beşlik, onluk hatta arada sırada yirmilik vereceğini düşünerek aptallık etmiştim. Oysa gerçekte ceplerinin dibindeki bozuk paraları vermişlerdi.

Birisi kapıyı çaldı. Nefesim kesildi ve kapı acı verici derecede yavaş bir şekilde açılırken yukarı baktım.

Quint eli hâlâ havada karşımda belirdi.

Bana bakarak gözlerini kırpıştırdı. Bakışları şimdiden kızaran yüzümden, elimdeki dolar destesine ve neredeyse boş olan bağış kavanozuna kaydı.

OTUZ İKİ

"Prudence?" dedi kaşlarını çatarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim," diye çıkıştım. Aslında henüz bir şey yapmamıştım. Hiçbir şey almamıştım. Özür dilememi gerektirecek herhangi bir eylemde bulunmamıştım.

"Ne kadar topladığımızı merak ediyorum!" dedim gülerek. Yine de ne kadar endişeli ve endişeli konuştuğumun farkındaydım. Ellerim titriyordu. "Beklemek beni öldürüyor."

Emin olmayan bir tavırla güldü. "Ah, evet. Ben de Shauna'ya sordum ama henüz saymadıklarını söyledi. Yarın haber vereceklermiş."

"Tüh, yarın mı? Zaman geçmez ki yarma kadar!" Ben çok topladığımızı düşünüyordum. Kavanozun kapağını kapatırken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Bence de. Eee?"

Ona baktım. "Eee?"

Kavanozu işaret ederek kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar toplamışız?"

"Ah! Şey..." Omuz silktim. "Ben paraları ayırdım ama henüz sayamadım."

"Ya." Şüphelenmiş gibi görünse de başını salladı. "O zaman ikimize de sürpriz olacak, desene?" Bir anlığına tuhaf bir sessizlik oldu. Quint'in yüzünde anlamlı bir ifade belirdi. "Ne kadar topladığımızın yanında herkesin çok mutlu olması önemliydi. Annem birkaç kişinin gönüllü olarak çalışmak için aradığını bile söyledi."

"Öyle mi? Müthiş bir şey bu."

"Evet." Dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordum ama hâlâ ne olduğunu tahmin edemeyecek kadar tedirgindim. Beni hırsızlıkla suçlamak üzere olmasından çok korkuyordum. Ki... öyle bir şey yapmamıştım. Ki... hırsız değildim.

Öyle miydim?

Hayır. *Hayır.* Ben hırsız değildim. Hırsızlar kötü insanlardı. Ben kötü bir insan değildim.

Boğazımı temizledim ve söylemek istediği şeye engel oldum. "Burada ne işin var?" Sonra, bunun suçluluk duygusu uyandıran bir soru olduğunu fark ederek, "Bugün programda olduğunu sanmıyordum," diye düzelttim

"Programda yokum." Kapı pervazına yaslandı. "Sana kimse bir şey söyledi mi? Lennon'ın durumunu?"

"Ah! Evet. Körlük meselesi."

Başını salladı ve bu konuda ne hissettiğimi görmek için beklediğini anladım. Bu haberden dolayı perişan olup olmadığımı bilmek istiyordu. Ama hıçkırıklara boğulmadığımda konuşmaya devam etti: "Ve onu Luna ile kaynaştırmaya çalışacaklar."

"Bu! Evet. Doğru. Ben de bunun için geldim."

Güldü. Bakışı artık suçlayıcı değildi ve bu yüzden çarpan nabzım yavaş yavaş normale döndü. "Aslında seni aramamın sebebi buydu. Lennon'ı taşımaya hazırlanıyorlar."

"Ah, harika! Hadi gidelim!"

Bu ofisten çıkmak için can atarak yanından geçtim. Tam mola odasına iki adım atmıştım ki Quint kolumu yakaladı.

"Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

Geriye baktığımda içimi korku kapladı. "Elbette. Elbette."

"Nasıl, şey..." Eli düştü ve bir saniyeliğine yanında asılı kaldı. Sonra boynunun arkasını kaşıdı. "Shauna bağışları saydıktan sonra, sana nasıl haber vermemizi istersin? Seni arayabilir miyim... veya mesaj atabilir miyim? Ya da e-posta gönderebilir miyim?"

Ona baktım. "Şey. Yani, yarın salı. Yani... burada olacağım. Bana sadece... söyleyebilirsin?"

"Doğru, ama. Ben günleri saydım ve... bugün gönüllülüğünün on altıncı günü. Bu da anlaşmamıza göre, bugünün son günün olduğu anlamına geliyor."

Şaşkın bir şekilde geri çekildim. Dudaklarım aralanmıştı ama hiçbir ses çıkmadı

Özgürlük, diye düşündüm. Yaz tatilimin geri kalanını istediğim gibi geçirebilecektim. Peki, neden bu düşünceden hiç keyif almıyordum?

"Henüz anlamadıysan da raporu yeniden yazmana kesinlikle yardım edeceğim. Bay Chavez'in dersi için. Anlaşmanın kendi tarafını yerine getirdin, bu yüzden ben de..."

"Gitmiyorum."

Quint hareketsiz kaldı. "Öyle mi?"

"Kalmak istiyorum. Yani, Lennon'ın bana ihtiyacı var." Birinci kattaki belirsiz bir yöne doğru işaret ettim. "Ve daha fazla para toplamak ve farkındalık yaratmak için kullanabileceğimiz bir sürü fikrim var. Daha yeni başlıyoruz. Değil mi?"

Tereddüdü bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Öyle. Sadece bilmiyordum... Senin nasıl hissettiğini bilmiyordum."

"Şey. İşte tam da böyle hissediyorum." Omzuna flörtöz sayılabilecek bir şekilde vurdum. "Hadi ama Quint. Beni artık tanıyorsun. Bir işi yarım bırakamayacağımı biliyorsun."

Mükemmel dişleri mükemmel bir sırıtışla parladı. "Bir nevi buna güveniyordum."

Nefesimi tuttum.

Yanımda Quint'in de nefesini tuttuğunu hissettim.

Rosa, Luna'nın kulübesinin kapısını açtı.

Her zaman meraklı ve enerjik olan Luna, açık kapıdan dışarı çıkmakta vakit kaybetmedi. Fakat Lennon'ın küçük yer altı havuzunun yanında öğleden sonra güneşinin altında tembellik ettiğini görünce duraksadı. Anlaşırlarsa, artık bu havuzu paylaşacaklardı.

Bu kadar gergin olduğuma inanamıyordum. Bu oldukça önemliydi. Onların arkadaş olmasını istiyordum. Dost olmalarını. Hatta içimde daha fazlası olabileceklerini uman aptalca bir yanım bile vardı. Çünkü geri kalan günlerinizi cam duvarlar ve hayvanat bahçesi bakıcılarıyla çevrili bir şekilde geçirmek için bir hayvanat bahçesine gönderilecek olsaydınız, en azından ruh eşinizle orada sıkışıp kalmak harika olmaz mıydı?

Luna ön kollarının üzerinde doğruldu ve tereddüt içinde Lennon'a doğru yürüdü. Birdenbire, Lennon başını hızla kaldırdı ve yüzünü ona doğru çevirdi. Ne kadar iyi görebildiğini merak ettim. Sanırım henüz tamamen kör değildi ama diğer duyularına güvenmeye başladığı açıktı. Yuvarlanıp kollarının üzerinde denge kurdu.

Havuzu aralarına almış, birbirlerine dönük hâlde duruyorlardı.

Sonra Luna mutlu bir havlama sesi çıkardı, öne doğru ilerleyip suya girdi. Lennon'ın yanına tırmanmadan önce birkaç dönüş yaptı.

Ellerimi ağzıma bastırarak tepkisini görmeyi bekledim. Başını yana eğdi. Kafası karışmış görünüyordu. Hatta belki de bu

yabancının, sığınağına girmesinden rahatsız olmuş gibi bir hâli vardı.

Ama sonra kollarından birini kaldırıp tıpkı daha önce beni selamladığı gibi salladı.

Sonra Luna'nın tam üstüne göbek üstü düştü.

Gülerek Quint'in kolunu tuttum. Elini benimkinin üstüne koyup sıktı. Göz göze geldik, karşılıklı aptalca gülmeye başladık. Tanışma Luna ve Lennon havuz kenarında birbirlerini kovalamaya, suya girip çıkmaya başladıkça hızla şakalaşmaya dönüştü. Bazen sinirlenseler de bu pek uzun sürmüyordu. Birbirlerinin sınırlarını test ederek oynuyor, birbirlerini tanıyorlardı.

Ruh eşi olup olmayacaklarına dair bir şey söylemek için erkendi ama birbirlerine çabuk ısınmış gibi görünüyorlardı. Lennon'ın iyi olacağını bildiğim için rahatladım. Her şey olması gerektiği gibiydi.

"Tamam," dedi Rosa ellerini çırparak. "Bunu başarı olarak kabul ediyorum. Şimdi tanışmalarına izin verelim, olur mu?"

Gönüllüler dağıldı ama Quint ile ben olduğumuz yerde kaldık.

Quint uzaklaşmaya başladı ve ancak o zaman elinin hâlâ benimkinin üstünde olduğunu fark ettim. İyice uzaklaştı.

Ben de elimi çektim çünkü... yani, çekmemek garip olurdu. Her ne kadar aksini istesem de. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Sanırım bu, gördüğüm en güzel şey olabilir."

"Okyanusa bırakma partisinden bile daha mı iyi?"

"Evet dersem kötü bir insan mı olurum?"

"Shauna! Ne giyiyorsun?"

Quint ile dikkatimizi bir sonraki havuza doğru çevirdik. Morgan öyle dehşetle bağırmıştı ki, Shauna'yı göz kamaştırıcı bir mayo ve file çorapla görmeyi bekledim. Fakat hayır, o da hepimiz gibi giyinmişti: sarı tişört ve solgun mavi kot pantolon.

Ah, bir de kovboy çizmeleri.

Morgan'ın bakışlarına bakılırsa, bu tepkiye yol açan çizmelerdi. Shauna, fokların neşeli havlamaları korosu eşliğinde bir kova balığı havuza atarken tısladı. "Saçmalıklarına başlama, Morgan."

Şaşkına dönen Morgan kollarını iki yana açtı ve her iki kolunun altındaki koltuk değneklerine yaslandı. "Gerçek gibi görünüyorlar. Bana gerçek olmadıklarını söyle." Birkaç adım topallayarak ilerledi ancak Shauna ile aralarında zincir bağlantılı bir çit vardı.

"Ayaklarıma ne giyeceğimi seni ilgilendirmediğini söyleyeyim." Shauna boş kovayı dirseğinin kıvrımına astı ve ellerini kalçalarına koydu. "Bu konuda büyük fikirlerin olduğunu biliyorum, Morgan ancak diğer insanların seçimlerine de saygı duymayı öğrenmelisin. Bu çizmelerin bende özel yeri var ve onları çok beğendim."

"Bir hayvan kurtarma merkezinde çalışıyorsun!" Morgan koltuk değneklerinden birini sallayarak vahşi yaşamla dolu avluyu işaret etti. Sesi artık iyice yükselmişti, bu diğer gönüllülerin de dikkatini çekti. Dramdan uzaklaşmamız gerektiğini hissediyordum ama bunun imkânsız olduğunu görüyordum. Sonra Morgan değneğin ucuyla foklardan birini işaret etti. "Birini giyer miydin? Eğer 'beğenirsen' güzel bir fok kürküne ne dersin?"

Shauna'nın tiksindiğini gösterecek şekilde ses çıkartmasıyla bu yoruma bir yanıt vermeye bile değmeyeceğini düşündüğünü söyleyebilirdim. Ama benim için konuşma mantıklı gelmeye başlamıştı. Tekrar çizmelere baktım.

Yılan derisiydi. Muhtemelen ucuz da değillerdi.

Shauna sırtını Morgan'a döndü ve binaya doğru yürümeye başladı. Morgan arkasından, "Ya hayvanları seversin ya da sevmezsin!" diye bağırdı. "Hepsi yaşamayı hak ediyor! Seçim yapamazsın!"

Shauna kapıda, buruşuk yanakları kızararak arkasını döndü. "Bunlar eski," dedi. "Onları Toni'nin rehin dükkânından aldım." Parmaklarıyla saydı. "Bu geri dönüşüm, yerel bir işletmeyi desteklemek ve bu hayvanların kurban edilmesinin bir amacı olduğundan emin olmak, çöplükte son bulmalarından daha iyidir."

"Hayır, bu hayatın kutsallığından çok moda ve gösterişi önemseyen bir kültüre katkıda bulunmaktır."

Shauna kollarını havaya kaldırdı. "Biliyor musun, siz gençlerin çok değerli fikirleri var ama benim yaşıma geldiğinizde, başkalarını yargılamakta bu kadar aceleci olmamanız gerektiğini öğrenmiş olacaksınız." Sinirli bir homurtu çıkardı. "İşe geri dönün, millet!" Sonra dönüp binaya girdi. Sineklik kapısı arkasından çarparak kapandı.

Morgan, alaycı bir şekilde, "İkiyüzlü," diye mırıldandı. Yakındaki masadan bir pano aldı ve işini yapmaya çalıştığını görebilmeme rağmen öyle sert yazmaya başladı. Sanki kâğıt onu rahatsız edecek bir şey yapmış gibi kalemi kâğıdın üzerinde sertçe vurmaya başlamıştı. Kâğıdı delmemesine şaşırmıştım.

Morgan birkaç saniye sonra başını kaldırmadan bir elini havaya kaldırdı. "Onu duydunuz. İşe geri dönün!"

Quint ile ben gerilerek birbirimize baktık. Birkaç saniye sonra kendini toparladı. Vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi Morgan'a doğru yürüdü.

Şimdi onun kâğıdını daha net görebiliyordum. Karalamalar çoğunlukla çiftlik hayvanlarının taslaklarıydı ve hepsi büyük harflerle yazılmış vegan sloganlarıyla süslenmişti. *Yemek değil, arkadaş* gibi şeyler. Morgan'ı henüz pek tanımasam da bir şekilde bu tıbbi aksesuarı giyilebilir bir protesto işaretine dönüştürmesine şaşırmadım.

"Konuya her zaman nasıl giriş yapılacağını biliyorsun," dedi Quint. Kaşlarını çattı, sonra bakışları onun ayakkabılarına kaydı.

Ve sonra benimkilere.

Yutkundum.

Spor ayakkabılarım deri olabilir miydi? Olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse daha önce hiç bunu düşünmemiştim. Ama şu anda istediğim son şey Morgan'ın gazabının bir sonraki hedefi olmaktı.

Ama ya teftişten geçmiştim ya da ne olduğunu anlamamıştı ya da başka bir kavga başlatmaya değmeyeceğini düşünmüştü. Morgan, Shauna'nın gittiği yöne doğru elini savurdu. "Bu tartışmadan nefret ediyorum. Ah, eski bir mevzu, bu yüzden sorun yok. Çok saçma."

Quint başını salladı ama onun da aynı fikirde olup olmadığından veya bunun onu sakinleştirmeye çalışmak için bir taktik olup olmadığını bilmiyordum.

Sanırım ben de buna katılmalıydım ama... yapamadım.

"Shauna'nın bir noktada haklı olduğunu düşünüyorum," dedim, Quint'in yanına sokularak. Bana uyarıcı bir bakış attı ama onu görmezden geldim. "Çöpe atılmalarını mı tercih ederdin?"

"Evet!" dedi Morgan sertçe. Şaşkınlıkla geri çekildim. "Çünkü insanlar onları satın alıp giydiği sürece moda endüstrisi bunun için bir pazar olduğuna inanacak, gerçekten de bunun için bir pazar var! Bu da onları üretmeye devam edecekleri anlamına geliyor. Masum hayvanları katletmeye, onları bu korkunç, insanlık dışı koşullarda yetiştirmeye devam edin, peki ne için? Bir çift ayakkabı için mi? Bot yapabileceğimiz başka birçok malzeme varken? İğrenç. Yani, sen olsan onları giyer miydin?"

Yüzümü buruşturdum. "Ben yılan derisini pek sevmem."

Morgan gözlerini devirdi. "Ah, ne büyük incelik."

"Bak," dedi Quint, "Burada kimin haklı kimin haksız olduğunu bilmiyorum ama... insanların farklı... Bilirsin, herkesin kendi prensipleri falan var. Shauna yıllardır burada çalışıyor.

Birçok hayvanı kurtarmaya yardım etti. Belki de her şey yolundadır."

Morgan, "Güzel denemeydi," diye karşılık verdi. "Ama gerçek şu ki, yılanlar bu adamlar kadar sevimli olsaydı..." Lennon ve Luna'ya işaret etti, "O zaman farklı bir konuşma yapıyor olurduk. Ama neyse. Tamam. Domuz etinden yaptığın tacoları yemeye ve deri ayakkabılarını giymeye devam et." Ayaklarıma baktı ve bir an kendimi böcek gibi hissettim. "Bir hayvan kurtarma merkezinde gönüllü olarak çalışmak her şeyi yoluna koyuyor, değil mi?" Panoyu masaya geri fırlattı ve fırtına gibi, en azından olabildiğince hızlı, koltuk değnekleriyle ve parlak pembe bacak alçısıyla aksayarak uçtu.

O gittikten sonra Quint alçak bir ıslık çaldı. "Bunun için üzgünüm. Biraz daha nazik olursanız insanların fikirlerini değiştirmenin daha kolay olduğunu öğreneceğini düşünürsünüz, ama..." Omuz silkti.

Onu dinlemiyordum. "Tuhaf, değil mi?" dedim sesimi hem Quint'e hem de kendi kendime duyurarak. "Eski bir çift bot gibi bir şeyin insanlarda bu kadar farklı tepkilere yol açabilmesi ne tuhaf. Shauna için geri dönüşüm ve küçük bir işletmeyi desteklemek. Morgan içinse hayvanlara eziyet."

Quint başını salladı. "Dünya karmaşık."

Bunun billboard için de geçerli olduğunu fark ettim. Benim affedilemez bir suç olarak gördüğüm şeyi Morgan tamamen farklı bir şey olarak görüyordu. Ona göre, o, muhtemelen hamburgerlere dönüştürülmek istemeyen bu dünyadaki çaresiz ineklere bir ses olmaya çalışıyordu.

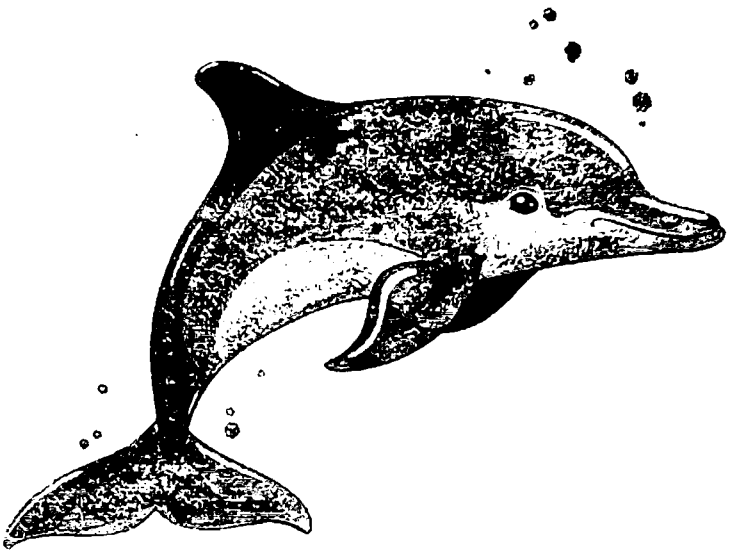
Ama evren onu cezalandırdı. Evren benim tarafımı tuttu.

Bunun bir anlamı olmasını istiyordum ancak evren Maya'nın küpesini de çalmıştı. Artık bunun kötü bir karar olduğuna tamamen ikna olmuştum.

Gökyüzüne kaşlarımı çatarak baktım. Hiçbir şeye. Her şeye. Aklından ne geçiyordu, Evren? Buradaki nihai oyunun neydi?

Muhtemelen en başından beri sormam gereken bir soru da şuydu: *Beni* neden dâhil ediyorsun?

Quint dirseğime dokunarak, "Hey," dedi. "Onun seni etkilemesine izin verme. Onun bu konularda güçlü hisleri var. Ama hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, değil mi?" Ona baktım, bunun doğru olduğuna ikna olmamıştım. Çünkü hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapsaydık, o zaman ilk etapta karma adaletine gerek kalmazdı.

OTUZ ÜÇ

Shauna hesap makinesine birkaç rakam girerken kendi kendine, "Toplam bağışlar..." diye mırıldandı. Bağış kavanozundaki para mola odasındaki masanın üzerine yayılmış durumdaydı. Yeşil banknot yığınları ve bir banka kasası dolusu çeyrek ve on sent.

Ağzından çıkacak olan rakamın muhteşem olmasını istiyordum. Herkesin nefesini tutmasını, tezahürat etmesini ve birbirine beşlik çakmasını diliyordum.

Ama rakamın ne olacağını biliyordum. Ya da en azından ne olacağına dair fikrim vardı.

Şaşırmış gibi görünmeye hazırlanırken çenemi sıktım.

Hepimiz bir aradaydık. Ben, Rosa, Shauna, Morgan, bir sürü gönüllü... ve Quint. Onun izin günüydü aslında. Peş peşe iki izin günü vardı ve ikisinde de gelmişti. Kendime varsayımlarda bulunmamam gerektiğini hatırlatıyordum. Dün Lennon ve Luna'nın tanıştırılmasını izlemek için gelmişti ve şimdi de bağış toplama etkinliğinin nasıl geçtiğini merak ediyordu. Hepimiz bunu öğrenmek için buradaydık.

Beni görmek için değil.

Rosa, davul sesi çıkarır gibi avuçlarını masaya vurdu. Quint ile birkaç kişi daha ona katıldı.

"Üç yüz altmış dört dolar ve on sekiz sent!"

Odada sessizlik oldu ve bunun yüksek beklentiler ile hayal kırıklığı yaratan gerçeklik arasındaki bir boşluk olduğunu biliyordum. Herkesin aceleyle sorun olmadığını göstermeye çalışmasından önce dehşete düştüğü o an.

Quint'e baktım. Para yığınlarına kaşlarını çatarak bakıyordu ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Daha fazlası olmalıydı. Daha fazlası yok muydu? Göz göze geldik, ağzının köşeleri kaşlarını çattığı için kırıştı. Bakışına karşılık verdim.

Bu onun için yeterli değildi. Daha fazlası olmalı. *Çok* daha fazlası. O sahil tarayıcısını bulup neler olduğunu sormak istiyordum. Neden bana o küpeyi satıp parayı merkezimize bağışladığı konusunda yalan söylemişti ki?

Dikkatim Rosa'ya kaydı. Bana gülümsüyordu ama bunun arkasında sanki bana acımış gibi bir özür ifadesi vardı. İçim burkuldu.

"Korkunç değil," dedi. "Geçmişteki bağış toplama etkinliklerimizin gidişatına denk. Aslında bazılarından biraz daha iyi."

Kendimi gülümsemeye zorladım. Etrafımdaki herkes ne kadar dik durursa dursun, kendi hayal kırıklığımı gizleme konusunda kötü olduğumu biliyordum.

"En azından geçen haftadan daha fazla para," dedim.

"Doğru," dedi Rosa. "Öyle."

Ama hepimiz hayal kırıklığımızın ardında gülümsüyorduk. Özellikle Quint ile ben, o etkinliğe saatlerce emek vermiştik. Çok uğraşmıştık.

"Ama unutma," dedi Rosa, "temizliğin amacı para toplamak değildi. On bir büyük çöp torbasını, aksi takdirde okyanuslarımıza gidecek olan çöplerle doldurmamız çok daha önemli."

Başımı salladım. "Ayrıca, şu anda en büyük önceliklerimizden biri farkındalık yaratmak ve toplumumuzdaki birçok insan

bizi ilk kez duymuş oldu. Ve bence oldukça iyi bir ilk izlenim bıraktık."

"Kesinlikle," dedi Rosa. "Hepimiz bu hafta sonu başardıklarımızla gurur duymalıyız."

Birkaç gönüllü alkışlamaya başladı ancak acı hayal kırıklığımı yutup kendi sözlerime inanmak benim için zordu. Hâlâ başarısız olduğumu hissediyordum. *Üç yüz altmış dört dolar.* Bir günlük balık almaya yetecek kadar para olup olmadığını bile bilmiyordum.

Fakat bunun için üzülmek hiçbir şeyi düzeltmeyecekti.

"Bu noktada." Derin bir nefes aldım ve ellerimi birleştirdim. "Sahil temizliği ve Quint'in oluşturmaya başladığı web sitesi ve sosyal medya sayfaları gibi bazı tanıtım faaliyetlerimiz..." Quint'i işaret ettim ve o da özenle eğilerek karşılık verdi "... hepsi, üzerine inşa edeceğimiz gelişen kâr amacı gütmeyen kuruluşun temelinin bir parçası."

Pekâlâ. Bir etkinlik, merkezi kurtarmaya yetmemişti, bunun olmayacağını hepimiz biliyorduk. Henüz hiçbir şey bitmemişti.

"Ayrıca, bir sonraki büyük bağış toplama etkinliğimizi planlamaya başladım bile," diye devam ettim. "Bunun muazzam bir başarı getireceğini biliyorum."

Quint'in beni izlediğini hissedebiliyordum. İçimde suçluluk duygusu vardı. Muhtemelen tüm personele duyurmadan önce onunla konuşmam gerekiyordu.

Rosa parayı toplamaya başladı, dolarları düzenli tutmak için etrafına lastik bantlar bağladı. "Coşkunu takdir ediyorum, Prudence ama belki bir sonrakine geçmeden önce bir başarıyı kutlayabiliriz? Burada yapmamız gereken çok iş var, biliyorsun."

"Hayır," dedim hararetle. Sonra tereddüt ettim. "Yani, evet, elbette, hayvanlarla ilgilenmek bir numara. Her zaman. Ama şimdi insanlar bizimle ilgili konuşuyor, bu ivmeyi kaybedemeyiz. Demir tavında dövülür! Aklımda mükemmel bir fikir var." Rosa iç çekti ve ne söyleyeceğimi dinlemek için hazırlandı. Bu yüzden heyecanla sırıtarak öne çıktım, ellerimi havaya

kaldırdım ve etrafımdaki diğer gönüllülere baktım. "Yaz sonu bağış toplama galası düzenleyeceğiz!"

Birkaç kişi kaşlarını kaldırdı, birkaç kişi şaşkınlıkla kaşlarını çattı, daha fazla kişi ise merakla gülümsemeye başladı.

Yanımda duran Quint, "Gala mı? Buna olumsuz karar verdiğimizi sanıyordum," diye mırıldandı.

Ona baktım. "Fikrimi değiştirdim."

Tek kaşı kalktı ve düşüncemi doğrulamış oldu. Bunu kesinlikle önce onunla konuşmalıydım. Ama... artık çok geçti.

Fikir, plaj temizliğinden hemen sonra aklıma gelmişti ve son birkaç akşamı plan yaparak geçirmiştim. Tüm fikirlerimi iletmek için kullanabileceğim şık bir rapor veya sunum panom olmasını isterdim ama şimdilik herkesi ikna edici coşkumla gemiye almam gerekecekti. "Bizi ağırlayacak güzel bir mekân bulacağız, canlı müzik ve şık bir kokteyl saati olacak, ardından üç tabaklık bir akşam yemeği olacak... En iyi yanı da para toplama fırsatlarının sınırsız olması. Bir çekiliş veya sessiz bir açık artırma veya her ikisini de yapabiliriz! Ve etkinliğe bilet satacağız, ayrıca 'tatlı koşusu' adı verilen ve çok tutulacağını bildiğim bir bağış toplama taktiği okudum ve..."

"Tamam, tamam," dedi Rosa ellerini kaldırarak. "Elbette hepsi kulağa harika geliyor. Ama aynı zamanda pahalı da geliyor. Belki gelecek yıl, işler çok sıkışık olmadığında düşünebileceğimiz bir şey."

"Hayır, hayır, bunu yapabiliriz! Mesele şu ki, her şeyi doğru yaparsak, neredeyse hiç para ödememiz gerekmeyecek. Yerel şirketlerden açık artırma ürünleri için bağış, işletmelerden ve toplumun ileri gelenlerinden sponsorluk alacağım. Bunu başarabilirim."

Rosa'nın tereddütle yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Bana güven," dedim şimdi daha güçlü bir şekilde. "Başaracağım." Bunu tam olarak planlamamıştım. Plaj temizliğinden gelen paranın en azından galayı bir araya getirmek için küçük bir bütçe sağlayacağını

umuyordum. Ama para gibi küçük bir şeyin beni durdurmasına izin veremeyecek kadar kararlıydım. Bir yolunu bulacaktım.

Rosa iç çekti, bakışları masadaki para yığınlarına kaydı. "Tamam," dedi. "Aslında temizlik senin fikrindi, bu yüzden... al. Bize gösterişli bir gala düzenlemek mi istiyorsun? İşte bütçen." Yığınları bana doğru itti. Çeyreklerden bazıları devrilip masanın üzerinde büyülü bir şıngırtı sesiyle yelpaze gibi yayıldı.

"Emin misin?" diye sordum. "Yani, bu para merkezin. Yiyecek almak veya yeni ekipman getirmek için buna ihtiyacın yok mu?"

"Dürüst olmak gerekirse pek fark yaratmaz," dedi Rosa hafifçe gülerek. "Bu parayı alıp daha çok paraya dönüştürebileceğini düşünüyorsan, o zaman denemek için bir şansı hak ediyorsun." Omuzlarını silkti. "Ayrıca gala fikri kulağa eğlenceli geliyor."

Kalbim hafifledi. Parayı almak için öne doğru uzanırken içimdeki kararlılık arttı. Şık bir parti düzenlemek için yeterli değildi ama hiçbir şeyle başlamamaktan daha iyiydi.

Bu üç yüz altmış dört doları çok daha fazlasına dönüştürebileceğimi biliyordum. Şimdi bunu kanıtlama zamanıydı.

Çalışanlar dağıldı ve günün görev yerine gittiler. Ben yine yemek hazırlayacaktım ve Quint teknik olarak izinli olmasına rağmen yardım etmeyi teklif etti. Memnuniyetle kabul ettim. Merdivenlerden aşağı indik. İyice heyecanlanmıştım, aklımda fikirler uçuşuyordu.

"Yani. Bir gala, ha?"

İrkildim ve omzumun üzerinden Quint'e baktım. "Önce sana söylemeliydim. Ben sadece..."

Elini salladı. "Hey, eğer başarabileceğini düşünüyorsan, ben de varım." Tereddüt ettikten sonra ekledi: "Başarabilir misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım evet."

Güldü. "Peki, o zaman. Bu gece ne yapıyorsun?"

Sendeledim ve son basamaktan neredeyse düşecek gibi oldum. Zar zor tırabzana tutundum.

Quint beni sabitlemek için dirseğimi tutarak, "Hey!" dedi. "İyi misin?"

"Evet!" Saçımı yüzümden geriye doğru taradım. "Sadece... garip bir şekilde sakarım bu yaz nedense."

"En azından beyin sarsıntısı geçirmedin."

"Bir de o var, evet. Kafamın bir başka büyük yumruyu kaldırabileceğinden emin değilim."

Gülerek dirseğimi bıraktı. "Eee? Bu geceye dönersek?"

"Bu gece! Şey. Bu gece? Aslında planım var. Ari ile Encanto'da buluşacağız. Jude da çalışmak zorunda değilse bize katılacak. Ari o karaoke gecesinden gerçekten keyif almış, bir şans daha vermemiz gerektiğini düşünmüş. Sanırım prova ettiği birkaç şarkısı var."

"Ah. Harika."

Başımı salladım. Gerçeği söylesem de büyük bir hata yaptığımı hissediyordum.

Eğer onu iptal etsem Ari anlardı ve...

"Gelmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu. Ona baktım. "Karaoke gecesine gelmek ister misin?"

"Şarkı söylemek için değil," dedi hemen. "Ama senin galan için plan yapmaya başlayabiliriz. Bana fikirlerinden bazılarını anlatabilirsin. Birkaç poster veya davetiye veya başka bir şey yapmaya başlayabilirim." Tamamen sıradan bir şekilde omuz silkti. Şüpheci değildi. Gergin değildi. Tuhaf değildi. Ah. O zaman bu bir randevu değildi.

Elbette bir randevu değildi.

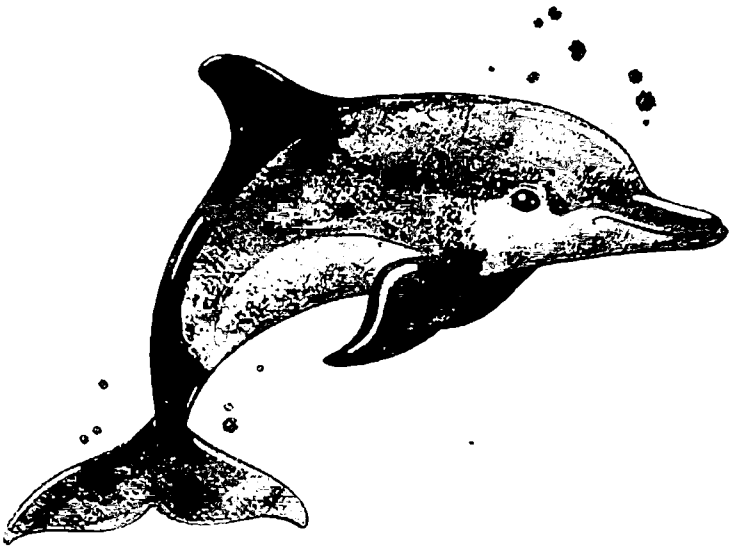
Elbette.

"Elbette," dedim. "Dosyamı getireceğim."

"Dosya?"

"Gala için."

"Şimdiden bir..." Duraksadı, sonra başını sallayıp çarpık bir şekilde gülümsedi. "Elbette var. Tamam o zaman. Orada görüşürüz."

OTUZ DÖRT

Jude, Ari ile arasındaki not defterini tararken başını bir yana eğerek "Gala Yapılacaklar" listeme bakarken, "Evet..." dedi. "Mekân kiralama, ikram, reklam, dekorasyon, AV ekipmanı, açık artırma ürünleri ve... bir orkestra mı?" Merak içinde bana baktı. "Tüm bunlar için ne kadar ödeyeceksin?"

Kalemi alt dudağıma vurarak, "Üç yüz altmış dört dolar," dedim. Sonradan aklıma gelmiş gibi, "Ve on sekiz sent," diye ekledim.

Jude, yanaklarını abartılı bir şekilde şişirerek, "Ah iyi," dedi. "İlk başta şüphelendim ama o on sekiz sent her şeyi değiştiriyor."

"Bence harika bir fikir," dedi Ari. "Çok romantik. Sindirella'nın balosu gibi olacak!"

"Evet, bir nevi," dedim. "Ancak önce bilet alman gerekiyor ve sonunda bir sürü fok kurtarıyoruz."

"Çok daha iyi." Gözlerinde donuk hayalperest bir ifade vardı. "Ben de galaya gelmek istiyorum."

Kâğıt peçetelere sarılı gümüş çatal bıçak takımlarını düşüncesizce dağıttı. Ben, Jude ve kendisi için. Dördüncü paketi masanın kenarına, yanıma koydu.

"Sana bir bilet ayarlayabileceğimden eminim. Yani, ben koordinatörüm, bu yüzden..." Saçımı omzumun üzerinden attım.

"Bu bir tuzak," dedi Jude. "Sana bir bilet ayarlayabileceğini söylüyor ama aslında sana bir önlük takıp yemekleri dağıtma görevini verecek."

Ari omuz silkti. "Daha fazla insana ihtiyacın olursa memnuniyetle yardım ederim."

Kalemimi ona doğrulttum. "Buna itiraz edemem. Şu anda ne kadar kişiye ihtiyacımız olduğunu anlamaya çalışıyorum ve merkezin düzenli gönüllülerinin çoğunun yardım edebileceğini umuyorum."

Jude, "Kızların galalar ile nasıl bir bağı var böyle?" diye sordu.

"Komik, Quint de bana aynı şeyi sordu. Soru şu: Erkekler neden galaya karşı?"

"Smokin meselesi var."

Ari, sanki bu ifade onu kişisel olarak incitmiş gibi, "Smokinlerin nesi var?" diye sordu. "Çok seksi!"

Suratını buruşturdu. "Hiç smokin giymek zorunda kaldın mı?"

"Tamam, ilk olarak," dedim parmağımı kaldırarak, "giydiğin tek 'smokin' Kuzen Johnny'nin düğünündeydi ve ceketini giymeni istemediler. İkincisi, smokinler Spanx kadar rahatsız edici olamaz, bu yüzden sızlandığını duymak istemiyorum."

Jude tereddüt ederek dudaklarını araladı. Sonra gerçeği söylediğimi bilerek omuz silkti. "Yine de bunların parasını nasıl ödeyeceğini hâlâ açıklamadın. Kulağa gerçekten pahalı geliyor."

"Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için etkinlik planlamanın güzelliği bu. Bunu çok araştırdım ve eğer kartlarımı doğru oynarsam, neredeyse hiçbir şey için ödeme yapmamız gerekmeyecek. Sponsor olarak hareket etmeleri için birkaç yerel işletmeyi işe alabilirim. Örneğin..." Kolumu Carlos'un bir kokteyl

çalkalayıcısını şiddetle çalkaladığı bara doğru salladım. "Encanto! Biz biraz para veririz, etkinlikte de kendilerini gösterirler. Onlar için ücretsiz tanıtım olur! Ayrıca, hediye çantalarına tostone kuponları koyacağız, böylece reklam olarak da hizmet edecek. Ah!" Kalemi tıklatıp defterimi aldım. Listenin altına *Hediye Çanta* diye yazdım.

"Peki, Carlos'la bu konuyu konuştun mu?" diye sordu Ari.

"Henüz değil ama konuşacağım. Konuşacağım potansiyel işbirlikçilerin uzun bir listesi var." Birkaç sayfayı çevirip onlara gösterdim. "Sessiz açık artırma için de bağış isteyeceğim. Ürünlerin alınması ve taşınmasını biz hallederiz, gerekirse onları şık hediye sepetlerine bile koyarım."

"Sepetleri kim bağışlıyor?" diye sordu Ari.

Bunu düşündüm. Sonra *Sandy'nin Sahil Hediyelikleri*'ni potansiyel işbirlikçi listesine ekledim. "Sandy mağazasında sepet satıyor olmalı, öyle değil mi? Yani, her şeyi satıyor."

"Ventures o listede," dedi Jude, not defterine kaşlarını çatarak. Bana bakmak için gözlerini kaldırdı. "Bundan pek emin değilim..."

"Biliyorum," dedim. "Her işletme bedava ürün bağışlayamayacak. Ama en azından anneme ve babama sormalıyım, değil mi? Belki de müziğe sponsor olabilecekleri bir yol bulabiliriz."

Jude homurdandı. "Lütfen babamın bir plak çalar getirip gecenin DJ'i olmasını önerme. Çünkü eminim ki evet diyecektir."

Ari, ellerini yanaklarına bastırarak, "Ah, harika olurdu!" dedi.

Jude ile yüzümüzü buruşturduk. "Şimdilik, canlı orkestra planıma sadık kalacağım."

Carlos, kollarını açarak standımıza yaklaşırken, "Hey, benim küçük öğrencilerim!" dedi. "Nerelerdesiniz? Bu yaz her gün burada olacağınızı sanıyordum."

Ari gerçekten pişman görünüyordu. "Üzgünüm, Carlos. Çok meşguldük."

"Öyle mi? Seni bu kadar meşgul eden şey ne ki gelip merhaba bile diyemiyorsun?"

"Jude ile Ventures Vinyl'de çalışıyoruz ve Pru deniz hayvanları kurtarma merkezinde gönüllü olarak çalışıyor."

Carlos keyiflendi. "Öyle mi! Seni o temizlik partisinde gördüm. Aferin sana. Günümüzün gençlerinin topluma katkıda bulunduğunu görmek güzel." Göz kırptı. "Üçünüzden daha azını beklediğimden değil. Peki, bu gece karaoke için mi geldiniz?"

Ari'yi ayağımla dürterek, "Aslında evet," dedim. "Ari pratik yapacak."

Carlos heyecanla bağırdı: "Bu karaoke olayının iyi bir fikir olduğunu biliyordum. Gerçekten de çok iyi gidiyor. Kesinlikle bu sakin salı günlerinde turistlerin bir kısmını çekiyoruz. Ve Trish harika, değil mi?" Trish Roxby'nin ses ekipmanını kurduğu yere doğru baktı. Kıyafeti onu ilk gördüğümüzdeki kadar dikkat çekiciydi: kalın çizmeler; neon mavi tayt ve göğüs kafesi boyunca dekoltesi olan bol siyah kazak. Dışarının neredeyse doksan derece olduğunu bilmiyor muydu?

Dürüst olmak gerekirse, Trish'i harika olup olmadığını anlayacak kadar görmemiştim ancak giriş kapısının içeri güneş ışığını davet ederek açılmasıyla dikkatim dağılırken Ari onun harika olduğunu söyleyerek karşılık verdi.

Başımı uzattığımda...

Hayır. Sadece şortlu birkaç kişi gelmişti saçları okyanustan ıslak hâlde.

Tekrar arkama yaslandım.

Carlos siparişimizi aldı ve yeni gelenlerle sohbet etmeye geçti.

"Burası salı günü için oldukça kalabalık görünüyor," dedi Jude, etrafına bakarak. "Karaoke. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Herkes on beş dakikalık şöhret ister," diye karşılık verdim. "Bu on beş dakika aslında sadeçe üç buçuk dakika olsa ve bu şöhret ana caddenin dışındaki bir barda başınızı belaya sokmaktan ibaret olsa bile."

"Burası bar değil." Ari bana kaşlarını çatarak baktı. "Ve şarkı söylemek rahatsız edici değil!"

"Söylerken değil," diye düzelttim. "Ama herkes için aynı şeyi söyleyemem."

Jude, "Peki, hangi şarkıyı söyleyeceksin?" diye sordu.

"Bir Oasis şarkısı söylemeyi düşündüm," dedi Ari. "Bütün hafta bir şarkıyı dinlemekten kendimi alamadım."

"Tahmin edeyim," diye araya girdi Jude. "Belirsiz, ürkütücü ve lirik."

Güldü. "O kadar da belirsiz değil." Sonra gözlerinde kötü bir bakış belirdi ve bana doğru eğildi. "Biliyor musun? Bazı insanlar Oasis'in İngiltere'den çıkan en iyi grup olduğunu düşünüyor."

Onun neyi ima ettiğini anlamam bir saniyemi aldı. Bazı insanların Oasis'in Beatles'tan bile daha iyi olduğunu düşündüğünü söylüyordu.

Dehşete kapılmış bir şekilde soluk soluğa kaldım. "Sözünü geri al!"

"Öyle hissettiğimi söylemedim," dedi kıkırdayarak. "Yine de müziklerini seviyorum."

Ön kapı tekrar açıldı. Başımı çevirdim.

Geniş şapkalı ve kocaman güneş gözlüğü takmış bir kadın içeri girdi, sanki birini arıyormuş gibi restoranı taradı.

İç çektim.

"Gelmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?" diye sordu Jude.

Dikkatimi tekrar ona verdim. Bu kadar belli mi ediyordum?

"Hayır," dedim saatime bakarak. Altıda buluşacağımızı söylemiştik. Saat daha beş elli ikiydi. Geç kalmış sayılmazdı. "Endişelenmiyorum."

Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Endişelenmiyordum. Geçmişte Quint'in beni hayal kırıklığına uğratmadığı o birkaç gündü beni asıl şaşırtan. Şimdi hayal kırıklığına uğratsaydı daha çok şaşırırdım.

Gelecekti. Bundan emindim.

Ve gerginliğim de buradan geliyordu. Quint ile ben. Okul dışında, gönüllü olarak çalışma dışında, karaoke gecelerinde takılacaktık. Evet, gala için planlar yapmamız gerekiyordu, bu da birlikte vakit geçirmek için tamamen meşru bir sebepti.

Buna anlam yüklememem gerektiğini biliyordum ama engel olamıyordum. Benim işim *buydu.*

Garson içeceklerimizi getirmek için yanımıza geldiğinde, gerginlikten huzursuz olduğumu fark ettim.

Trish yanımıza gelerek bize şarkı dosyası ve şarkı seçimlerimizi yazmamız için bir deste kâğıt verdi. "Hepinizin yeniden geldiğini görmek beni mutlu etti," dedi sırıtarak. "Başın iyi mi, tatlım?"

"İyiyim," dedim, kafamın arkasına dokunarak. Şişlik haftalar önce kaybolmuştu.

"İyi, iyi. Umarım tekrar şarkı söylersin. *'Instant Karma!'* performansın harikaydı." Öne eğildi ve Ari'ye gülümsedi. "Ve sen. Senin sayende tüm ay aklımda Louis Armstrong çaldı. Yine şarkı söyleyeceksin, değil mi?"

"Tabii," dedi Ari.

"Bunu duyduğuma sevindim. Unutma, eğer istediğin şarkı dosyada yoksa internetten bulabilirim. Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, yeter."

Göz kırptı ve uzaklaştı. Ari iç çekerek en üstteki kâğıt parçasını adlı. Hemen adını ve söylemek istediği şarkıyı yazdı. "Tamam, vazgeçmeden önce bunu ona vermeliyim," dedi ve masadan kayarak kalktı.

"Ari tekrar mı şarkı söyleyecek?"

İrkilerek başımı sese doğru çevirdim. Quint, tepkim karşısında irkilerek bir adım geri çekildi. Sonra güldü.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Hayır! Hayır. Sadece..." Saatime baktım: 17.59. "Seni beklemiyordum..."

"Hey, dakikliğe değer veriyorum," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkti. "En azından vermeye başlıyorum."

Quint ve Jude yumruk tokuşturup mırıldanarak çocukça nezaket ifadeleri söylediler. Ari'nin, Jude'un yanındaki yeri boş kalmıştı ama Quint yanıma oturdu.

Yutkundum ve ona alan açmak için biraz daha yana kaydım.

Ari ayak parmaklarının üzerinde gergin şekilde zıplayarak yerine döndü. Masadakiler karaoke ve Ari'nin şarkısıyla ilgili konuşmaya başladı. Ne Quint ne de Jude bu şarkıyı biliyordu. Ari bunu duyunca hisli şekilde iç çekti.

"Çok güzelmiş. Neden tekli olarak yayımlanmadığını anlayamıyorum."

"Dinlemeyi dört gözle bekliyorum," dedi Quint içtenlikle.

"Şarkı söyleyecek misin?" diye sordu Ari.

Quint kahkaha attı. "Hayır. Bunun olma ihtimali sıfır."

"Hadi ama," dedi Ari. "O kadar kötü olamazsın."

"Ve olsan bile," diye ekledim, "olay *iyi* olmakla ilgili değil. Birkaç dakikalığına çekingenliğini bırakmakla ilgili." Kollarımı iki yana indirip "gevşeme" taklidi için salladım.

"Tamam," dedi Quint bana yan yan bakarak. "O hâlde sen hangi şarkıyı söylüyorsun?"

Burnumu kırıştırdım. "Hiçbirini."

"İşte gördün mü?"

"Neyse, bu bir iş toplantısıydı." Defterimi ona doğru ittim.

"Ah, Prudence'ın fikir günlüğü. Bunu tekrar göreceğimi tahmin etmeliydim." Sayfaları çevirmeye başladı ancak Carlos

içki siparişini almak için geri geldi. "Ah, geçen sefer içtiğiniz şey neydi? Kirazlı olan hani?"

"Shirley Temple mı?" dedi Ari.

"Evet." Quint parmaklarını şıklattı. "Ben bir Shirley Temple alayım lütfen."

Carlos, "Hemen," dedi ve bana kurnazca, yarı meraklı bir bakış attı. Quint'in erkek arkadaşım olup olmadığını merak ettiğinden emindim. Neyse ki bunu dillendirmedi. Eğer aklından geçeni söyleseydi utancımdan yerin dibine girebilirdim.

Carlos uzaklaşırken Quint, Jude'a döndü. "Ailecek karaoke yaptığınızı söylemiştiniz?"

"Çocukken," dedi Jude. "Ama uzun zaman oldu."

Quint'in gözleri parladı. "Belki düet yapabilirsiniz. Eski günler hatırına."

"Ya!" diye sevindi Ari, ellerini çırparak. "Stevie Nicks ve Tom Petty'nin *Stop Draggin' My Heart Around* şarkısı nasıl? O şarkıyı çok seviyorum. Siz çok iyi söylersiniz!"

"İğrenç," dedim ve aynı anda Jude başparmağını yukarı doğru uzattı. "Kardeşim, hatırladın mı?"

Ari bozuldu. "Ya. Şey..." Gözleri tekrar parladı. "Belki Pru ve Quint söyleyebilir!"

"Hayır, hayır, hayır," dedi Quint. "Beni sayma." Bana baktı. "Karaoke fikrinin en büyük kâbusum olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum."

Bir garson, köpüklü ve pembe içeceğini getirdi.

Dışı iyice kayganlaşan soda dolu bardağımı kendime doğru çektim ve bir yudum aldım. "Seni oraya çıkmaya ikna edecek hiçbir şey yok mu?" diye sordu Ari. "Beğendiğin bir şarkı mesela?"

"Hiçbir şey yok," dedi Quint. "Birçok kıskanılacak yeteneğim var ancak şarkı söylemek bunlardan biri değil."

"Benim de," dedim.

Quint bana bir bakış attı. "Belki yetenekli değilsin ama geçen gün orada oldukça sevimli görünüyordun."

Kalakaldım. Aslında hepimiz kalakalmıştık. Kaşığını alıp kadehinden kirazlardan birini çıkarmaya çalışan Quint hariç. Oldukça rahat konuşmuştu ve şimdi o kiraza sanki altından yapılmış gibi bakıyordu.

"Teşekkürler," dedim. "Bunu söylemen çok hoş. Ayrıca biraz da küçümseyici." Dehşete kapılmış bir şekilde bana doğru döndü. "Bu bir iltifattı!"

"Bu yüzden teşekkür ettim." Şaka yaptığımı anlaması için güldüm. Parladığımı hissediyordum, sanki içim aydınlanmış gibiydi. *Sevimli.* Sevimli olduğumu düşünüyordu. En azından şarkı söylediğimde. Kalbim göğsümün içinde dans ediyordu. Belki de bu gece başka bir şarkı daha söylemeliydim. "*Sevimli* güzeldir. Harika ile aynı değil tabii. Yani ışıl ışıl olduğumu söyleyebilirdin. Ya da..." Başka bir sıfat aradım. "Alımlı. Ama sevimli fena değil. Daha kötüsü de olabilirdi."

"*Alımlı* mı?" dedi yavaşça. "Dürüst olmak gerekirse, Prudence, bazen senin başka bir yüzyıldan gelen bir zaman yolcusu olup olmadığını merak ediyorum."

Güldüm. "Bunu eski moda ismimden mi anladın?"

"Belki."

Jude yüksek sesle boğazını temizledi.

Quint ile irkilip Jude ve Ari'ye döndük. Bize bakıyorlardı.

Jude utanmış gibiydi. Ari ağzını eliyle kapatmıştı ancak muzur gülümsemesini gizleyemiyordu.

Jude, standımızın karşısında yeni açılan bir masayı işaret etti. "Ari ile size biraz mahremiyet verelim mi yoksa..."

Yüzüm kızardı. Quint güldü ama kahkahasından rahatsız olduğu belliydi.

"Encanto'da Salı Günü Karaokesi'ne hoş geldiniz!" diye seslendi Trish mikrofondan. Restoran müşterilerinin çoğu onu görmezden gelip sohbetlerine devam etse de dördümüz mutlulukla

tüm dikkatimizi ona verdik. Geçen seferki gibi, Trish karaoke gecesinin nasıl yürüdüğünü anlattı ve ardından Shania Twain'in *Man! I Feel Like A Woman* şarkısını söylemeye başladı.

Sesi güzeldi. Gerçekten çok güzeldi. Güçlü ve dolgun hâliyle hipnotize ediyordu. Bir noktada bara doğru baktım ve Carlos'un tezgâhın üzerine eğildiğini gördüm. Elindeki bulaşık havlusunu unuttuğu belliydi. Trish'i neredeyse hayalperest bir bakış olarak kategorize edilebilecek bir bakışla izliyordu.

Masanın üzerinden uzanıp Ari'yi dürttüm ve onu işaret ettim. Carlos'u gördüğünde, ellerini kalbinin üzerine koyup bayılma taklidi yaptı.

Nerede, ne zaman veya kim olursa olsun, her zaman aşkı görmeye bayılıyordu. Carlos'a aylardır platonik olarak âşık olsa bile, onun birini bulduğunu görmekten heyecan duyacağını biliyordum.

Ari'nin hayran olduğum huyu buydu. Başkalarının sevinçlerinde kendisininmiş gibi mutlu oluyordu.

Trish, şarkıyı seyircilerden coşkulu alkışlar eşliğinde bitirdi. Kalabalığı ısıtmakta iyi iş çıkardığı ortadaydı. Sonra aşina olmadığım hip-hop şarkısı söyleyen bir erkek ve ardından da küstahça düet yapan bir erkek ve kadın geldi. Hepsi oldukça iyiydi. Harika değillerdi ama kötü de sayılmazlardı. Şarkılar eğlenceliydi ve hepsi kalabalığı harekete geçirmek için ellerinden geleni yaptılar.

Sonra Trish, Ari'yi sahneye çağırdı. Birden onun adına heyecanlandım. Ari'nin sesi güzel olabilirdi ama sahnedeki varlığı... daha az etkileyiciydi.

Nefesimi tuttum, mikrofonu eline alırken sessizce onu destekledim.

Müzik, melankolik bir gitar ile açıldı.

Ve Ari şarkı söylemeye başladı.

Şarkı gerçekten de büyüleyiciydi. Tıpkı Ari'nin sesi gibi. Onu sahnede görmek, sesini sahneden duymak içimi gururla

dolduruyordu. İnsanların o mikrofondan onun şarkılarını söylediği günü sabırsızlıkla bekliyordum.

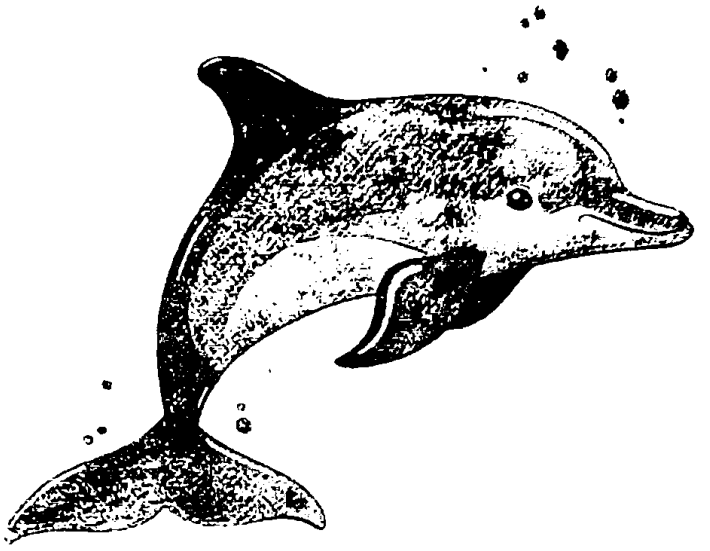
"O gerçekten iyi," diye fısıldadı Quint. Midemdeki ufak haraketliliğin kıskançlık olup olmadığını merak ederek, "Biliyorum," dedim. Ancak, sonunda Quint'in daha önce benim için söylediği sözleri hatırladım... *sevimli.* Sırıtarak ona doğru eğildim. "Bazıları ona alımlı diyebilir."

Göz göze geldik. Gülümseyerek. Ortak şakamız vardı artık.

Başımı çevirmek istemiyordum ama Ari'nin sesi, kıtadan nakarata geçerken tatlı ama güçlü girdaplarla gelip gidiyordu. Dikkatimi ona verdim ve üzerime garip bir memnuniyet çöktü. Şu âna, bu mekâna aittim sanki. Kardeşim ve en iyi arkadaşımla buradaydım, Quint'in dirseği hafifçe benimkine dokunurken bu yabancı ama güzel şarkı ruhuma hitap ediyordu.

Ve sanırım Ari'nin neden müzik yapmayı özlediğini anlayabiliyordum. Bir ânı odak noktasına getirmenin tuhaf bir yoluydu bu. Dünyayı aniden parlak, büyülü ve doğru hâle dönüştürüyordu.

Bunu hisseden tek kişi ben miydim, bilmiyordum. Ama şunu biliyordum ki Ari şarkısını bitirdiğinde hepimiz onu yürekten alkışlamıştık.

OTUZ BEŞ

Bir zamanlar Seventh caddesindeki rehin dükkânına düzenli olarak giderdim ancak sahibi Clark'a ilk isimiyle hitap etmezdim. Dükkân düzenli olarak müzik dünyasından eşyalar alan bir yerdi, bu yüzden annem ve babam birkaç ayda bir uğrar, bizi de sürükleyerek yeni Beatles posterleri veya ürünleri olup olmadığını ya da ucuza alıp daha yüksek fiyata satabilecekleri plaklar olup olmadığını görmek için gelirlerdi. Yıllar önce annem bugün dahi kullandığımız bir dizi plastik Beatles piknik tabağı bulmuştu.

Dükkân ayrıca enstrüman arayanlar için de uğrak yerdi; Jude'un gitarını, Penny'nin kemanını ve hatta klavyemi buradan almıştık.

Fakat içeri girmeyeli yıllar olmuştu. Bu yüzden kapıyı açtığımda hemen tanıdık bir sürü kokuyla karşılaşınca şaşırdım: misk, limon ağacı cilası ve puro dumanı. Tezgâhın arkasındaki adam beni görünce kocaman sırıttığında daha da şaşırdım. "O gelen de kim, Prudence Barnett mı? Aman Tanrım, ortadan kayboldun ve bir anda genç olup geri döndün. Şu hâline bak!"

Kapıdan içeri birkaç adım attığımda donup kaldım ve garip bir şekilde gülümsedim. "Şey. Evet. Merhaba."

"İçeri gir, içeri gir." Beni hareketlerinin gücüyle öne doğru çekmeye çalışıyormuş gibi kollarını salladı. Oldukça iri bir adamdı, Hagrid gibi. Bunu zaten biliyordum ama çocuk zihnimin abartmış olabileceğini düşünüyordum çünkü şimdi düşününce, bana ve kardeşlerime karşı her zaman çok iyi davranmasına rağmen çocukken ondan biraz korkuyordum. Ama iki metreye yakın, muhtemelen babamın iki katı ağırlığında olan bir erkeğin beni samimiyetle karşılaması oldukça tuhaftı. Asi ve kırlaşmış sakalı vardı ve tüvit gazeteci şapkası takıyordu. Bunu da çocukluğumdan hatırlıyordum. "Annenin veya babanın bugünlerde uğrayacağını tahmin ediyordum. Seni göndereceklerini düşünmemiştim ama seni gördüğüme sevindim. Resmen büyümüşsün. Buna inanamıyorum." Cık cık sesi çıkarttı, sonra bir parmağını kaldırdı, beklemem gerektiğini işaret etti. "Paranı almaya gideceğim. Hemen döneceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım. Para mı?

Ancak benim bir şey söyleyememe izin vermeden, arka odaya, penceresi sararmış panjurlarla kaplı küçük bir ofise girdi. Mücevherleri sakladığı ana tezgâha yaklaştım. Küçük pırlanta yüzüklerin olduğu o kadar çok küçük kadife kutu vardı ki baktıkça başım döndü. Bir sonraki tezgâha geçtim. Kolyeler, saatler, bilezikler, küpeler...

Hepsini inceledim ama hiçbiri Maya'nın değildi. Zaten bu setlerle birlikte tek küpe gösterilmezdi diye düşündüm.

Belki de eksik parça mücevher bölümü olabilirdi, değil mi?

Odada hızlıca bir tur attım. Dükkânı çevreleyen cam dolapta antika puro kutuları, porselen biblolar, elle boyanmış çay fincanları, çakılar, koleksiyonluk paralar, beyzbol kartları duruyordu. Bir dolap tamamen kullanılmış cep telefonlarına ayrılmıştı. Duvarlar resimlerle kaplıydı. Raflarda klarnetlerden dizüstü bilgisayarlara, bowling toplarından masa lambalarına kadar her şey sergileniyordu.

Bir tezgâhın üzerinde takılar sergileniyordu. Bir dakikamı ayırıp karıştırdım ama küpeye benzeyen hiçbir şey bulamadım. Clark gerçekten de bunun için bin dolardan fazla para ödediyse, burada başıboş bir şekilde durduğundan şüpheliydim.

Clark, ofisten beyaz bir zarfla çıkarken, "İşte geldim," dedi. El yazısıyla yazılmış makbuzu tezgâha bıraktı, sonra zarfı açtı ve bir avuç para çıkardı. Saymaya başladı, her banknotu benim de kontrol edebilmem için tezgâha koyuyordu ama dikkatim sarı kâğıt parçasındaydı.

Gitar amfisi: 140,00 $
Su yolu bileklik (elmas 1 ct): 375,00 $
Kablosuz matkap: 20,00 $
DVD oynatıcı: 22,00 $
Standlı elektronik klavye: 80,00 $

En altta babamın imzası ve telefon numarası yazılıydı.

Gözlerim son parçaya takıldı. Bir klavye. Artık bizde olmadığını fark etmeden önce Ari'ye vereceğimi söylediğim klavye.

Annemle babam sattığını söylemeden önce.

"Altı yüz otuz yedi." Clark saymayı bitirdi, sonra banknotları üst üste dizdi ve tekrar zarfa koydu. Fişle birlikte bana uzattı. Elim içgüdüsel olarak zarfı kavradı, içindeki paranın ağırlığını hissediyordum. "Şu çatal bıçak takımına ilgi var ama henüz alıcı yok. Baban bir gitar getirebileceğini söyledi? Akustik sanırım? Onlardan son zamanlarda çok satılıyor, haber verirsen sevinirim."

Çatal bıçak takımı mı? Gitar mı?

"Şey. Tamam. Ona söylerim." Yutkundum. "Tam olarak hangi çatal bıçak takımından bahsediyorsun?"

"Ah, biliyorsun. Şu eski olan." Tezgâhın etrafından dolaştı ve beni başka bir tezgâha doğru yönlendirip oradan eski bir tahta kutu çıkardı. Açtığında, bir takım gümüş eşyayla

karşılaştım. Hafifçe kararmış kaşıklar, çatal bıçaklar ve kapağın altına bağlanmış bir sıra biftek bıçağı. Birkaç servis parçası da vardı: bir kepçe ve et kesmek için kullanılan o kocaman çatal bıçaklardan. Uzanıp parmağımı üzüm motifleriyle işlenmiş kaşıklardan birinin sapı boyunca gezdirdim.

Bu gümüş eşyayı tanıyordum.

"İyi misin?"

Dikkatimi Clark'a çevirdim. "Evet. Evet. Sadece... anne ve babamın bunu sattığını fark etmemiştim. Bu benim büyük büyükannemindi. Her Şükran Günü'nde kullanırdık."

Kaşlarını *benim* için endişelendiği için mi çatmıştı yoksa duygusallığımın *onu* satış yapmaktan alıkoyabileceğini düşündüğü için mi, anlayamıyordum. "Ne kadar çok insanın böyle eşyaları elden çıkarmaya çalıştığını bilsen şaşırırsın," dedi kafamı rahatlatmaya çalışarak. "Bunun gibi gümüş eşyaları mı? Gümüşün eritilmesi daha değerli. Büyük bir pazar değil tabii. Güzel ama paslanmaz çelikle karşılaştırıldığında biraz can sıkıcı. İnsanlar artık bu şeylere eskisi gibi nasıl bakacaklarını bilmiyorlar veya zamanları yok ya da sadece uğraşmak istemiyorlar. Onları suçlayamam."

Başımı sallıyordum ama zar zor dinliyordum.

Annemle babam eşyalarını satıyordu.

Para sıkıntısı çektiklerini biliyordum. Plakçı dükkânının kiralarını ödemekten endişe duyduklarını biliyordum. Ama bunun bu noktaya geleceğini hiç bilmiyordum: Geçinmek için eşyalarını rehin bırakıyorlardı.

Neden bize söylememişlerdi?

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu Clark.

Elimde tuttuğum zarfa baktım. Ona geri vermeyi düşünüyordum.

Gerçekten de bütün gün çantamda yüzlerce dolarla dolaşmak istemiyordum. Ancak Clark'ın anne babamın bunu

benden sakladığını bilmesini istemiyordum. Kendi ailemin durumu konusunda ne kadar bilgisiz olduğumu düşünmekten utanıyordum.

Bu yüzden bunun yerine nazikçe gülümsedim ve zarfı aldım. Çantam elli kilo ağırlaşmıştı sanki.

"Aslında bir şey daha var," dedim boğazımı temizleyerek. "Geçen gün bir kadınla tanıştım. Adını bilmiyorum ama sahilde metal dedektörüyle çok vakit geçiriyor."

"Ah, Lila'yı kastediyorsun herhalde." Clark başını salladı. "Orada kazıp çıkardığı şeylere hayret ediyorum. Bir keresinde eski bir şerif rozeti getirmişti. Gerçek değildi ama sanki otuzlu ya da kırklı yıllardan kalma bir tahıl kutusuna koymuşlar gibiydi. Çok hoştu. Dışarıda bulunmayı bekleyen neler olduğunu asla bilemezsiniz. Peki, senin yaşlı Lila ile ne işin var?"

"Şey, sahilde bir şey bulmuş ama bunun bir arkadaşıma ait olduğu ortaya çıktı. Bir elmas küpe. Ona sordum ve burada sattığını söyledi."

Clark'ın yüzünde hatırlar gibi bir ifade oldu ve hemen ardından pişmanlık geldi. "Aman Tanrım. Senin bir arkadaşına mı aitmiş?"

Başımı salladım. "Büyükannesi, ölmeden önce küpeleri ona vermiş. Teki hâlâ arkadaşımda ama diğerini yaz başında sahilde kaybetmiş."

Clark iç çekti ve ensesini ovuşturdu. "Bu kötü oldu, Prudence. Bahsettiğin küpeyi tam olarak hatırladım ve evet, Lila onu bana satmıştı ama... çoktan satıldı. Birkaç saatte gitti bile."

Üzerime hayal kırıklığı çöktü.

"Ben de şaşırdım, tekti sonuçta, biliyorsun ya? Ama onu satın alan kadın kolye ucu olarak kullanacağını söyledi sanırım. Ve güzel bir parçaydı. Vintage. Kaliteli elmas."

"Kimin aldığını söyleyebilir misin?"

Kaşlarını çattı ve sakalını sıvazladı. "Adını bilmiyorum. Ara sıra buraya geliyor ama onunla pek sohbet etmedim.

Kayıtlarımıza tekrar bakabilirdim ama... hayır, biliyor musun? Şimdi hatırladım, nakit ödeme yapmıştı, bu yüzden zaten adını almadım."

"Nakit mi? Ama oldukça pahalıydı, değil mi?"

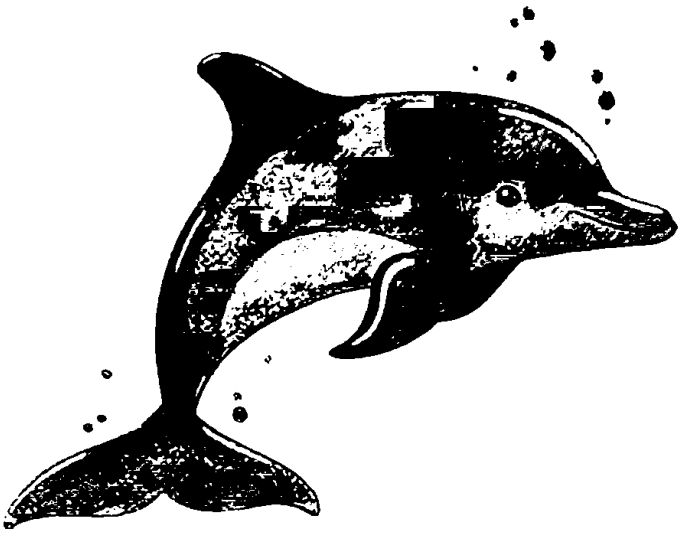
"Ucuz değildi. Ama müşterilerimizi bilirsin, birinin nakit ödeme yapması o kadar da garip değil. Her iki durumda da gerçekten üzgünüm. Tekrar gelirse adını ve bazı iletişim bilgilerini alabilirim. Belki arkadaşın konuşabilir."

Ona yasal olarak küpeyi geri vermek zorunda olduğunu söylemeye meyilliydim ancak... şu anda bunun pek bir önemi yoktu. Kadını hiç bulamayabilirdim. Küpeyi asla bulamayabilirdim.

Maya'yı hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum ve olanları ne kadar haklı çıkarmaya çalışsam da ilk başta küpenin kaybolmasından kısmen sorumlu hissetmekten kendimi alamıyordum. Bu kozmik adaletsizlik gibi geliyordu bana ki tam olarak istediğimin tersiydi. Jude, Maya'nın arkasından kötü şeyler söylemesini hak etmemiş olabilirdi ama Maya da sevdiği yadigârını sonsuza dek kaybetmeyi hak etmemişti.

En azından ben öyle hissediyordum.

Ve eğer evren farklı hissediyorsa, eh, kimin tarafında olduğunu merak etmeye başlıyordum.

OTUZ ALTI

Quint, salladığı elinde bir kâğıtla bana doğru koşarken, "Başarılı!" diye bağırdı.

Quint merkezdeki sabah vardiyasını bitirdiğinden beri, öğleden sonramızı Fortuna Sahili şehir merkezinde dolaşmaya ayırmıştık. Onu, sahil yolunun hemen dışında bir bankta beklerken, konuştuğum işletmeleri listemden çıkarıyordum. Yoğun bir gündü, ana cadde boyunca kapı kapı dolaşmıştım, insanlara kurtarma merkezi ve galayla ilgili bilgi vermiştim, bağış ve sponsorluk istemiştim. En azından bastırdığımız reklam posterini pencerelerine asmamıza izin verip vermeyeceklerini sormuştum.

İşletme sahipleri çoğunlukla etkinliğimize katılmak için can atıyorlardı. Elbette, yardım etmeyeceklerini hemen söyleyenler de olmuştu ve bazıları da bu konuda düpedüz kaba davranmışlardı ancak genel olarak yerel işletmeler yardım etmekten mutluluk duyacaklardı. İnsanlar plaj temizliği ve serbest bırakma etkinliğinden sonra kazandığımız ün göz önüne alındığında bize dâhil olmak istiyorlardı. Para bilmecelerini bir kenara bırakırsak, galaya ev sahipliği yapmak ve hâlihazırda

kaydettiğimiz ilerlemeden yararlanmak için mükemmel bir zaman olduğuna ikna olmuştum.

Rehin dükkânına yaptığım geziden sonra kafamı dağıtmak için buna ihtiyacım vardı. Boşta kaldığım her an, aklım çantamdaki para zarfına ve Şükran Günü masamıza bir daha asla konmayacak olan gümüş aile yadigârına kayıyordu.

Zengin olmadığımızı zaten biliyordum. Jude ve benim çocukluğumuzdan beri mağazayla ilgili finansal endişeler olduğunu biliyordum. Ancak bunun çaresizce bir hareket olduğunu düşünüyordum. Sonuçta, satacak şeyleri bittiğinde ne olacaktı? Yine de ödenecek faturaları ve yeterince para kazanmayan bir plak dükkânı olacaktı. Bu sadece geçici çözümdü. Bunu görmeleri gerekiyordu.

Ama... gerçek çözüm neydi?

Şu anda bunu düşünemiyordum. Merkezle ve galayla ilgilenmem gerekiyordu. Aklımı meşgul etmek için bunlar yeterliydi. Quint beni görür görmez dans etmeye başladı. Caddenin tam ortasında, elindeki kâğıt parçası güneşte yanıp sönerken abartılı bir zafer dansı yapıyordu. Tüm coşkusuna rağmen galibiyet golünü atmış olabilirdi. "Blue Hamburger, sessiz açık artırma için bir değil, iki değil, üç hediye sepeti bağışlıyor; hediye kartları, tişörtler ve seyahat kupaları dâhil. Ayrıca, hediye çantalarında kupon da sağlayacaklar ve..."

Dans etmeyi bıraktı ve tüm işletmeler için kullandığımız sponsorluk sözleşmesinin aynısı olmasına rağmen, görebilmem için kâğıdı uzattı. Parmağını, fazladan bir not yazdığı alt taraftaki bir çizgiye koydu.

Omuz silktim. "El yazını okuyamıyorum."

Kâğıdı görüş alanından çıkardı. "Yemeği karşılamayı kabul ettiler! Cheeseburgerler, bebeğim! VAY!" Tekrar dans etmeye başladı. Elimden tutarak beni gafil avladı ve banktan kaldırdı. Beni tutup bir kez döndürürken bağırdım: "Bunda çok iyiyiz!"

Gülerek ona bir süre eşlik ettikten sonra omuzlarına dokunup onu durdurdum. "Tamam, sakin ol. Bu mükemmel bir iş ama hâlâ yapılacak çok şey var."

Yüzü parlıyordu. Ellerinin aniden belimde olduğunu fark ettim. Aramızda bir his oluştu. Bir elektrik akımı... Kesik bir nefes...

Hızla geri çekildim ve ona sırtımı döndüm. Yüzümün önüne düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak banka geri döndüm. Notlarımı aldım, sanki o an, her neyse, olmamış gibi davranmaya gayret ettim.

Bunu zaten hayal ettiğimden emindim. Quint zarif ve oldukça basit gibi duran bir sıçrayışla banka atladı ve dirseklerini dizlerine dayayarak sırtlığa oturdu. "Tamam. Sıradaki görevim ne? Bana güven."

Okyanustan gelen tuzlu esintiyle ve ufukta benek benek kabarmış bulutlarla güzel ve güneşli bir gündü. Hava durumu raporları bu hafta büyük bir fırtına olacağını söylüyordu ama şu anda fırtına belirtisi yoktu. Sahilde güneşlenenler ve kaldırımda patenciler, dondurmalı pastalar, martıların çığlıkları ile Fortuna Sahili yılın bu zamanında cennet gibiydi.

İşletmelerin listesini taradım ve Blue Hamburger'in yanma gülen bir yüz koydum. "Bu gerçekten cömert bir teklif. Bizden hiçbir şey talep etmiyorlar mı?"

"Bir kuruş dahi istemediler. Sanırım son zamanlarda etrafta dolaşan tüm o hayvan zulmü haberlerinden çok etkilendiler ve bunun itibarlarını geri kazanmalarına yardımcı olabileceğini düşünüyorlar."

"Etlerini bir fabrika çiftliğinden aldıklarına dair söylentilerden mi bahsediyorsun?" Banka çıkıp yanına oturdum, dizüstü bilgisayarı kucağımdaydı.

"Anlaşılan sadece söylenti değilmiş," dedi. "Tüm reklamcılık numaralarına rağmen etlerini bir fabrika çiftliğinden ithal ediyorlardı, otla beslenmiş, merada yetiştirilmiş, serbest

dolaşan... her neyse. Ama bundan daha fazlası var. O çiftlik, oldukça büyük sağlık kuralları ihlalleri nedeniyle para cezasına çarptırıldı." İrkildi.

Quint'e baktım ama gördüğüm tek şey o reklam panosu ve sprey boyayla yazılmış çarpı işaretiydi.

Yalan.

"Morgan aslında hikâyeye dikkat çekmede yardımcı oldu," diye ekledi Quint. "Sana bahsettiğim o dilekçe olayını hatırlıyor musun? Sanırım aktivistler yıllardır bu çiftliklerin kapatılması için uğraşıyorlardı ve sonunda işe yaradı. Oldukça havalı, değil mi? Bayan Brickel'ın sosyal bilimler dersinde her zaman bahsettiği, eylem olayı gibi."

Kalemimi dudağıma vurarak okyanusa baktım. "O hâlde bana kızma. Blue Hamburger ile yaptığın yakın çalışmayı takdir ediyorum. Teklif ettikleri müthiş. Ama... bu büyük skandala bulaştıktan hemen sonra onlarla ortaklık kurmamızın kötü görüneceğini düşünmüyor musun? Yani... hayvanlara eziyet, sağlık ihlalleri... ve biz bir hayvan kurtarma merkeziyiz."

"Biliyorum, burada bir ironi var," dedi Quint. Ona baktım. Gözleri kalemimin üzerindeydi, dudaklarımın da. Hemen okyanusa döndü. "Ama vejetaryen bir menü yapmayı planlamıyorduk, sadece talep eden konuklar için ve Blue bana yerel çiftliklerle yeni ilişkiler kurduklarına dair güvence verdi. Bu sefer insancıl oldukları onaylanan çiftlikler. Bundan olabildiğince çabuk kurtulmak istiyorlar." Omuzlarını silkti. "Onlar çığır açan bir işletme. Altmışlı yıllardan beri buradalar. İkinci şansı hak ediyorlar, değil mi?"

Bakışları bana döndü. Gülümsedim. "Herkes hak ediyor."

Bir santim daha yaklaştı ve not defterine baktı. "Peki, nasıl gidiyor?"

"Aslında harika. Kwikee Matbaası tüm el ilanlarımızı ve posterlerimizi ücretsiz basmayı kabul etti, sessiz açık artırma için bize ürün veren bir sürü insan var, ana caddedeki fırında

çalışan arkadaşlarımız tatlı olarak yunus şeklinde kurabiyeler ve denizyıldızı kaplı kekler hayal etmeye başladılar bile."

"Ne tatlı."

Esprisini duyunca gözlerimi devirdim, zaten tam olarak espri yapmaya çalıştığından emin değildim. "Bu, açık artırma ve ikramla ilgili her şeyi halleder. Geriye sadece eğlence, kiralama, süslemeler, AV ekipmanı ve... en büyüğü kalıyor." Klasörden başımı kaldırdım. "Mekân. Ah! Bir de bilet satışlarını nasıl halledeceğimize ve bunlara ne kadar fiyat biçeceğimize karar vermemiz gerekiyor."

"Bunun gibi şeyler için bilet satan internet siteleri olduğunu biliyorum ve bence bunu doğrudan banka hesabınıza yatıracakları şekilde ayarlayabiliyoruzdur," dedi Quint. "Shauna ile konuşup ve internet sitesinde bir bağlantı kurmayı deneyeceğim."

"Ne kadar ücret almalıyız?"

Bana baktı, ben de ona. İkimiz de hiçbir şey bilmiyorduk. Bir bağış toplama galasına bilet için piyasa fiyatı neydi? Gösterişli ama çok da iddialı olmayan türden mi? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış iki gencin planladığı türden mi?

"İnceleyeceğim," dedim not alarak.

Quint, "Bilet fiyatlarını düşük tutsak ama insanların biletlerini satın alırken ek bağış yapmaları için bir seçenek eklesek nasıl olur?" dedi. "Bir tür onur sistemi gibi. Bize bu biletin değerinin ne olduğunu düşünüyorsanız onu ödersiniz."

Düşündüm. Biraz riskliydi, ya kimse bir şey ödemezse? Ama bunun tersi de olabilirdi. İnsanlar bizim onlardan almaya cesaret edebileceğimizden çok daha fazla ödeme yapmak zorunda kalabilirdi.

"Hoşuma gitti," dedim. "En azından ne kadara mal olduğunu anlama baskısını üzerimizden alıyor. Ve kaybedecek neyimiz var?" Not defterimin "Biletler" sayfasına döndüm ve Quint'in fikrini not aldım. "Ayrıca," dedim bağış toplama bölümüne geri dönerek, "sessiz açık artırmaya ek olarak, belki bir

çekiliş de yapabiliriz diye düşündüm. Büyük bir ödül için mesela. Gerçekten harika bir şey. İnsanlar istedikleri kadar bilet alabilirler ama herkesin kazanma şansı olur, bu yüzden sadece odadaki en zengin kişi için olmaz."

Saçlarından parmaklarını geçirerek düşündü. Bir tutam saç alnına doğru düşünce midem kasıldı. "Büyük ödül. Benzersiz bir şey olmalı, öylece çıkıp satın alamayacakları bir şey. Mesela, belki merkezin özel bir turu?"

"Bu işe yarayabilir..." dedim. "Ya da bir sonraki kurtarmaya onların adını verebiliriz?"

Kafalarımız sallanıyordu ama hiçbir fikir tam olarak... doğru gelmiyordu.

O maddenin yanına bir yıldız koyarak, "Hadi, beyin fırtınasına devam edelim," dedim.

"Düşünüyordum da," dedi Quint, "eğer bu iyi giderse, bu gala merkez için yaptığımız yıllık bir şeye dönüşebilir."

"Evet, benim de aklıma geldi. Her yıl bir öncekinden daha büyük ve daha iyi olabilir."

Ayak bileklerini çaprazladı. "Hiçbir zaman işlerin ana planına göre gitmeyeceğini düşündün mü?"

"Şey, plaj temizliği maddi olarak umduğum kadar başarılı olmadı. Bir de tamamen başarısız olan biyoloji projemiz vardı."

"Evet, her iki seferde de harika gideceklerini düşünüyordun, değil mi? Şimdi de galanın harika gideceğinden eminsin. Vazgeçmiyorsun."

Kâğıdın köşesine bir denizyıldızı çizdim, etrafını yosun girdaplarıyla doldurdum. Harika bir sanatçı değildim ama yıllar önce bir yerde not alırken karalama yapmanın bilgiyi hatırlamaya yardımcı olduğunu okumuştum ve bu alışkanlık yerleşmişti. "Vazgeçmenin ne manası var?" diye sordum. "Yeterince denemeye devam edersen sonunda bir şeyler mutlaka yoluna girer."

"Çoğu insanın bunu böyle göreceğini sanmıyorum ama senin böyle görmeni seviyorum."

Dudaklarımı utangaç bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmalarını engellemek için sıkı sıkı bastırdım. "Pekâlâ, eğer mekân bulamazsak, hem de bunu hemen yapmazsak bu gala kesinlikle harika olmayacak."

"Peki, neden galayı tekrar merkezde yapamıyoruz?"

"Merkez ölü balık gibi kokuyor."

Homurdandı. "Bazen standartların neredeyse imkânsız derecede yüksek oluyor, bunu biliyor musun?"

Ona dik dik baktım ama bunun duygusal bir tarafı yoktu.

"Tamam," diyerek ilham arıyormuş gibi sahil yolunu taradı. "Bunu burada, sahilde yapabilir miyiz? Ve düğünler için kullandıkları o dev çadırlardan birini kiralayabiliriz."

"Fena fikir değil," diye düşündüm, "ama tuvaletler için ne yapacağız? Seyyar tuvaletler?"

Birlikte surat astık.

"*Belki* listesinde tutalım," dedim. "Muhtemelen izin almamız gerekecek ama... temaya uyuyor."

"Dur. Bir tema mı var?"

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Çaresiz deniz hayvanlarının hayatını kurtarmak mı?"

"Bu bir görev, tema değil."

"Yakın."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Bir temamız olmalı. Gerçek bir tema. Balo gibi. 'Deniz Altında' gibi." Parmaklarını şıklattı. "Ben korsanlara oy veriyorum."

"Korsanlar mı?"

"Bir düşün. Hediye çantalarındaki çikolatalı altın paraları dağıtabiliriz ve tüm personel göz bandı takar."

Şaka yaptığından emin olana kadar bekledim, sonra kendime gülmek için izin verdim. "Bilmiyorum. Tema biraz klişe gibi görünüyor."

Dudaklarını büzdü. "Lütfen. İnsanlar parti temalarını sever. Çocukların her zaman temalı doğum günleri olduğunu bilirsin, mesela Küçük Pony veya Batman gibi. Bu da öyle ama yetişkin versiyonu."

Bu argüman beni ikna etmeye yetmedi.

Quint anlamadığımı fark ederek daha güçlü bir şekilde, "Yani," dedi, "her şeyi bir araya geliyor. Davetiyeler, posterler, süslemeler, hatta yemekler! Ayrıca karar vermeyi de kolaylaştırabilir. Denizyıldızı kurabiyeleri mi yoksa denizaltı kurabiyeleri mi seçmeliyiz? Peki, hangisi temayla daha uyumlu?"

"Denizaltı?" diye soludum ve Quint'e elimin tersiyle vurdum. "İşte bu! Temamız bu! Beatles'ın *Yellow Submarine** şarkısından esinleneceğiz. Ailem süslemelerde kullanabileceğimiz tonlarca hatıra eşyasına sahip. Reklamlarımızda şöyle bir şey yazabilir... 'Yellow Submarine'e gelin... çoğu zaman görülmeyen... deniz hayvanları... ile ilgili bilgi edinin.'"

Horladı. "Peki, Shakespeare."

"Bu bir taslak."

Dudakları bir yana kıvrıldı ve bunu düşündüğünü biliyordum, sonra yavaşça başını salladı. "Tamam, bunun arkasında durabilirim. Ama gelecek yıl... korsanlar!"

Güldüm ve tekrar listelerimi taramadan önce not defterimin üstüne *Yellow Submarine* yazdım. Bu hafta büyük ilerleme kaydetmiştik ancak her seferinde bir şeyi silip attığımda ekleyecek iki şey daha geliyordu aklıma. "Mekânı belirledikten sonra bilet satışlarını ayarlayabilir ve ardından reklam konusunda ciddileşebiliriz. Ayrıca yerel medyayla da konuşacağım. *Chronicle*'ın bununla ilgili bir haber yayımlamasını sağlayabilirim. Pomona Koleji'nde bir radyo istasyonu var ve annenle röportaj yapmakla ilgilenebilirler. Sence o da bunu ister mi?"

"Neden olmasın ki."

---

* Yellow Submarine, Beatles'ın Sarı Denizaltı anlamına gelen şarkısı.

"Harika." Birkaç not aldım. Kafamda bin bir tilki geziniyordu ve onları yeterince hızlı yakalayamadığımı hissediyordum. Organize olmam gerekiyordu. *Bir plan yap.*

"Sinema olur mu?"

"Hımm?"

"Mekân için. Offshore Sineması'nda yapmaya ne dersin?"

Quint ayaklarını tekrar banka çekti. Bacakları huzursuzdu, dizleri yerinde seğiriyordu. Onu daha önce böyle görmüştüm, bu heyecanlı enerji onu yakıyordu. Hareketin onun liste yapma versiyonu olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

"Sunumu oditoryumda yapabiliriz," diye devam etti. "Hem yemek masalarını koyabileceğimiz kocaman bir lobileri var. Bazen orada düğün yapıldığını biliyorum. Ve sekizinci sınıf mezuniyetimizi orada yapmıştık. Hatırlıyor musun?"

"Gitmedim ki."

"Ah. Eh. Güzeldi. Ayrıca, AV ekipmanı konusunda endişelenmemize gerek kalmaz. Eminim ihtiyacımız olan her şey orada vardır."

Kalemin ucunu çiğnedim. "Korkunç bir fikir değil."

"Bunun 'Vay canına, Quint, sen bir dâhisin!' anlamına geldiğini biliyorum." Bana doğru eğildi. "Prudence konuşmaya başlıyorum."

Güldüm, sonra defterimi kapatıp kalemi kapağın üzerine taktım. "Gidip bakalım mı?"

"Sinemayı mı? Hayır, bu geceyi es geçelim."

"Bu gece mi? Sadece iki blok ötede. Neden şimdi gitmiyoruz?"

"Çünkü erken olur. Film yediye kadar başlamıyor."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Hangi film?"

"*Jaws*'ın özel gösterimi."

Donup kaldım. Keskin sırt yüzgeci ve suda kan ve göğsümde yankılanan o ikonik müziği hayal edin. Dı-nı, dı-nı, dı-nı. "Hayır," dedim.

"Evet," diye karşılık verdi Quint.

"İzlemeyeceğim."

"Evet, izleyeceksin. Zaten biletim var."

"Şey..." Tereddüt ettim. "Sen izledin mi?"

Göğsümden, boğazımdan yukarı tırmanan, yanaklarıma yayılan bir sıcaklık hissedebiliyordum ve belki de yeterince kızarırsam bunun güneş yanığı olduğunu düşünmeye başlayabilirdi.

"İzledim. Bu özel gösterimler her zaman erken tükenir ve ben de kaçırmak istemedim. Hadi. Klasik bir film. Ve benim isim babamla tanışmalısın."

"Kaptan Quint mi demek istiyorsun? Köpek balığı avcısı mı?"

"Ta kendisi."

"Quint... Ben zaten köpek balıklarından korkuyorum!"

Alaycı bir şekilde sırıttı ve omzuyla beni dürttü. "Yetmişlerden kalma animatronik bir köpek balığı. Bence üstesinden gelebilirsin. Ayrıca salonu olası bir mekân olarak inceleyeceğiz. Çok verimli olacak."

İnledim. "Aman Tanrım. Sihirli kelimeyi buldun."

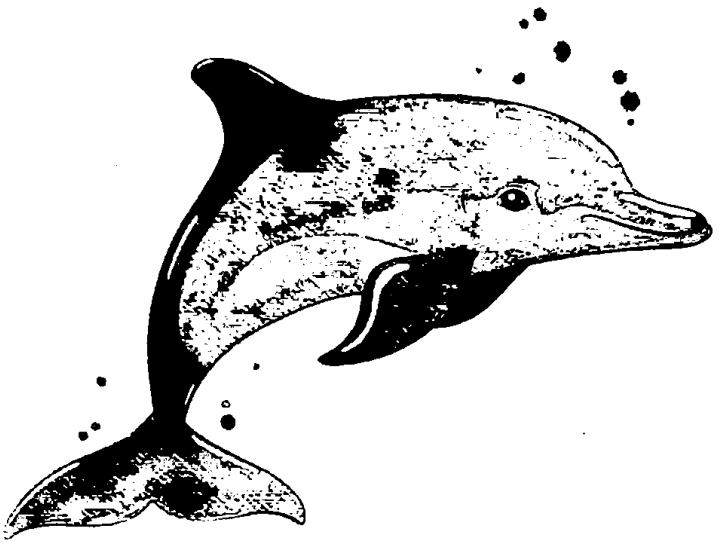
"Sana söylemiştim. Yakında Prudence dilini akıcı bir şekilde konuşacağım."

Jaws'ı izlemek gibi bir isteğim yoktu. Hayatım boyunca burada yaşadığım için, yıllarımı bu dalgalarda köpek balığı yüzgeçlerini arayarak geçirmiştim. Köpek balıklarının insanlar için aslında o kadar da tehlikeli olmadığını ve bir uçak kazasında ölme veya yıldırım çarpması olasılığının bir köpek balığı tarafından ısırılma olasılığından daha yüksek olduğunu söyleyen tüm istatistiklere rağmen, Fortuna Sahili'nde bir köpek balığı saldırısı olursa yutulanın ben olacağımdan emindim.

Kendimi yeterince iyi tanıyordum ve şimdiye kadar yapılmış en ünlü köpek balığı saldırısı filmini izlemenin korkunç bir fikir olduğuna emindim. Pişman olacağımı biliyordum.

Ancak umursamaz görünmeye çalışarak kelimelerin ağzımdan hafifçe çıktığını duydum: "Tamam. Sen kazandın. Geliyorum."

İki yumruğunu havaya kaldırdı. "Evet. Kulağıma müzik gibi geliyor." Ellerini tekrar indirdi, bir kez alkışladı ve sonra avuçlarını birbirine sürttü. "Tamam. Şimdilik mekân sorununun çözüldüğünü düşünelim. Dostum, bugün cevaplarla doluyum. Bana başka bir şey ver. Bu galayı patlamış mısır gibi zamanında hazır edeceğim."

OTUZ YEDİ

Bu koşullar altında kendimi gergin hissetmem oldukça normaldi. Akraba olmadığım bir çocukla ilk kez sinemaya gidiyordum. Şu anda Quint'i ve bana baktığında kalbimin nasıl çarptığını düşünecek hâlim yoktu. Hatta izlemek üzere olduğumuz ve uzak durmak için elimden geleni yaptığım filmi bile düşünmüyordum. Bilet gişesinin önünden geçip sinema lobisine adım attığımızda, aklımda sadece gala vardı. Panelli duvarları, büfeyi, aydınlatma armatürlerini taradım. 1920'lerin sonlarına ve sessiz, siyah beyaz filmlerin dönemine dayanan havalı, eski bir sinema binasıydı burası. Quint'in önerdiği gibi, lobi kesinlikle akşam yemeği servisi için yeterince büyüktü ve özel etkinlikler için salonu kiralama konusunda ayrıntılar veren bir sayfaya sahip web sitelerine göre, üç yüz kişiye kadar oturma kapasitesi vardı. Kornişlerde ve avizelerde hoş bir art deco havası görülüyordu. Parke zemin eski, duvar boyası biraz soluk ve tereyağlı patlamış mısır kokusu boğucuydu ama muhtemelen tüm bunları görmezden gelebilirdim."

Büfe kuyruğunda duran Quint'e doğru eğilerek, "Burası güzelmiş," diye fısıldadım. "Müzayede masasını bu duvar boyunca

kurabilir ve bu tezgâhı tatlılar için kullanabiliriz." Parmağımı alt dudağıma vurarak başımı salladım. "Beğendim."

Quint kendi kendine mırıldandı: "Tereyağı, olsun mu olmasın mı?"

Ona baktım ve sıradaki kişinin o olduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Evet. Elbette."

"Ah, iyi. *Hayır* deseydin, *kendine başka al* diyecektim."

İlk gelenlerdendik, bu yüzden salona girdiğimizde tam ortadaki koltukları yakaladık ama ben oturmadım. Eski bağışçıları, VIP ayrıcalığı olarak oturtabileceğimiz küçük üst balkonu düşünerek daireler çize çize döndüm. Rosa'nın konuşma yapabileceği ön taraftaki sahneyi gözümde canlandırdım. Burası bir salon olduğu için, merkezin ve hayvanların görüntülerini gösteren bir video bile hazırlayabilirdik. Son kurtardığımız hayvanlardan bazılarını ve serbest bıraktığımız hayvanlardan bazılarını gösterebilirdik.

Gülümseyerek koltuğuma oturdum. "Senin için bir işim var."

Biraz merak ettikten sonra galada gösterilecek bir video hazırlayabileceğimizi açıkladığımda yüzde yüz beni destekledi. Salon yavaş yavaş dolarken ve aynı yerel reklam ekranda milyarıncı kez dönerken, biz de canlı müzik yapıp yapmamamız gerektiği (ücretsiz çalacak bir orkestra bulmakta başarılı olamamıştım) veya bir çalma listesi hazırlamanın yeterli olup olmadığıyla ilgili konuşuyorduk. İşletmelerin daha önce söz verdiği açık artırma ürünlerinin listesini ve kimlere ulaşmaya çalışabileceğimizi gözden geçirdik. Hâlâ hangi ödülün çekilişe çıkarılacağından emin olmasak da çekiliş bileti satma planlarımı gözden geçirdim. Işıklar söndüğünde salonun kalabalığı beni şaşırttı. Burada daha önce gittiğim herhangi bir filmden farklı bir atmosfer vardı ve seyircilerin çoğunluğunun kişinin her yıl bu özel gösterime geldiği açıktı. Açılış jeneriği çalmaya başladığında içerideki enerji yükseldi. Köpek balığı saldırılarıyla eş

anlamlı hâle gelen klasik dı-nı, dı-nı, dı-nı müziği içime işledi. Yutkunarak Quint'e doğru yaslandım. Bana baktığını hissediyordum ama bakışına karşılık vermedim. Bir kez daha bunun korkunç bir fikir olduğunu düşündüm. Neden *Jaws*'ı izlemek zorundaydım? Artık iş işten geçmişti ve... Quint'in omzunun benimkine temasından oluşan sıcaklığı hissettiğimde sakinleşir gibi olmuştum.

Ancaaaaak... yine gerilmiştim.

Göz ardı ettiğim tüm sorular davetsizce düşüncelerimde kendini göstermeye başladı. Bu bir randevu muydu? Neden başkalarını da davet etmemişti? Neden bana kendi patlamış mısırımı aldırmamıştı? Aramızdaki kol dayanağında dengede duran devasa kova çok önemli bir eşyaydı.

Ancak Quint'e hızlıca bakış attığımda, bunların hepsini düşünen tek kişinin ben olduğumu anladım. Filmi pürdikkat izliyor, düşüncesizce ağzına patlamış mısır atıyordu. Koltuğuma gömüldüm ve fazla düşünmemeye çalıştım. *Bir kereliğine, Prudence, fazla düşünme.*

İzleyicilerin bu filme ilgi duyduğu belliydi. Gerçekten ilgi duyuyorlardı.

İlk birkaç dakika içinde insanlar ekrana bağırmaya başladı: "*Yapma, Chrissie! Sudan uzak dur!*" Yutkundum, ekranda çıplak yüzen kızın başına ne geleceğini anlayınca tüylerim diken diken oldu. Başımı çevirdim, gerekirse Quint'in omzuna gömmeye hazırdım. O da sanki omzunu istediğim gibi kullanmam için beni cesaretlendiriyormuş gibi bana doğru yaklaştı.

Ben de öyle yaptım.

Film korkutucuydu... ve aynı zamanda değildi. En kötü yanı o uğursuz müzik çalmaya başladığında köpek balığının yakınlarda olduğunu bilmenin verdiği gerilimdi. Quint'in kolunu kavramam uzun sürmedi, parmaklarım koluna saplandı. Kendini geri çekmedi.

Ekranda yakalanmış bir köpek balığı belirdi, bir kaplan köpek balığı. Kasabalılar onu iskeledeki bir kancaya asmışlardı, Amity Adası belediye başkanı medyaya son saldırılardan sorumlu avcının öldüğünü anlatıyordu. Etrafımızdaki seyirciler belediye başkanına bağırdılar: *"Bu doğru köpek balığı değil! Tüh!"*

"Zavallı köpek balığı," diye mırıldandığımı fark ettim.

Quint bana bilmiş bir şekilde başını salladı. "Korkunç, değil mi?"

Korkunçtu çünkü bu gerçekti.

Film devam ediyordu. Turistler plajlara akın ediyordu. Şef Brody'nin küçük oğulları suya girdi...

Küçük mavi ekran gözüme çarptı. Kaşlarımı çattım, dikkatim dağıldı. Yan sıradaki biri telefonuna bakıyordu.

Öne eğildim. Instagram'da mı geziniyordu? Neydi şimdi bu? Arkamdaki biri de bunu fark etmiş olacak ki, "Hey, telefonunu kapat!" diye bağırdı. Telefon kapandı.

Dikkatim ekrana geri döndü. Müzik tekrar başladı. Şef Brody koşuyordu. Çocukların hiçbir fikri yoktu.

Mavi ekran tekrar yanıp söndü. Kişinin yüzünü göremesem de telefonunu kristal netliğinde görebiliyordum. Courtney adında biriyle mesajlaşıyordu. *Yarın meşgul müsün? Swim Source büyük bir indirim yapıyor.*

Sinirlenen tek kişi ben değildim. İnsanlar artık ekrana değil, telefon kullanıcısına bağırmaya başlamışlardı.

"Çok düşüncesiz."

"Neyin var senin?"

"Filmi izle!"

Quint'in başını salladığını biliyordum çünkü koluna daha sıkı sarıldığımda alnını saçlarıma yaslamıştı. "Bazı insanlar anlaşılmaz."

"Evet," diye mırıldandım, bir elim kucağıma indi. "Bazı insanlar."

Parmaklarım yumruk oldu.

Ekranda bir şarkı çalmaya başladı. Kız zıpladı ve telefonu düşürdü.

Çocukken çok popüler olduğunu hatırladığım neşeli bir pop şarkısı çalmaya devam etti.

Quint homurdandı. "Sanırım bu şarkının adı *Rude*," dedi gülerek. "Duruma uydu."

Kız yerde duran telefonu bulmak için çabalıyordu, bu sırada daha fazla insan ona bağırmaya başladı.

"Kapat şunu!"

"Ne yapıyorsun?"

"Sessiz ol!"

Telefonu açmayı başardı ve ben gülmemek için ağzımı kapatmak zorunda kaldım, o da ekranı sola ve sağa kaydırıyor, yan taraftaki düğmeye basıyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Aksine, müzik daha da yükseldi. *"Neden bu kadar kaba olmak zorundasın?"*

Sonunda salonun bir çalışanı geldi ve kızın sinemadan ayrılması konusunda ısrar etti. Kız, başını utançtan öne eğmiş bir şekilde salondan çıkarılırken, tüm kalabalık tezahürat etti.

Köpek balığı öldü. Güneş battı. Bitiş jeneriği akmaya başladı. Sinema ışıkları tekrar yandı ve seyirci coşkuyla alkışladı.

Uzun, kederli bir nefes verdim. Quint'in koluna bir vantuz gibi yapışmıştım. Muhtemelen parmaklarımın kolluna battığı yerlerde kalıcı izler bırakmıştım ama bundan rahatsız olmuşsa bile hiç çaktırmamıştı.

Yavaşça başımı çevirdim ve bana sırıttığını gördüm.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"

Nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyordum. Tamamen dehşete kapılmış olmama rağmen, filmi gerçekten beğenmiştim. Metin iyiydi, karakterler de öyle. Köpek balığı...

yetmişlerden kalma animatronik bir köpek balığıydı ama köpek balığı fikri ürperticiydi.

"Bir sorum var." Ellerimi kolundan çekip tam olarak ona döndüm. Bana doğru beklentiyle döndü.

"Quint?"

"Efendim?"

"İşte sorum bu. *Quint*? Annen, deniz hayvanlarını severken sana o adamın adını mı verdi? Sadece bir köpek balığı avcısı değil, aynı zamanda asık suratlı, huysuz, içine kapanık bir köpek balığı avcısının?"

Quint güldü. "O bir savaş kahramanı!"

"O bir pislik. Tek yaptığı o zavallı... diğer adamın adı neydi?"

"Hooper."

"O zavallı Hooper tüm film boyunca oradaydı ve sonra bir köpek balığı tarafından yutuldu! Annen ve baban seni travmatize etmeye mi çalışıyordu? Neden sana ana karakterin adını vermediler? Şef..."

"Brody."

"Brody! Sana Brody adını vermeliydiler. Kötü bir isim değil."

"Güzel bir isim. Maalesef çoktan alınmış."

"Kim tarafından?"

"Köpeğimiz."

"Köpeğiniz mi var?"

"Küçükken vardı. Brody, golden retriever. Annem ve babam bana Brody adını verirlerse insanların göndermeyi anlamayacağından ve ismimin köpeğimden geldiğini düşüneceklerinden endişeleniyorlardı. Yani... Quint adı böyle çıkmış."

Bunu anladığım pek söylenemezdi. Başımı sallayarak kolumu akan jeneriğe doğru salladım. "O. Köpek balıklarını. Avlıyor! Annenin karşı olduğu her şeyin vücut bulmuş hâli gibi!"

"Biliyorum, biliyorum. Ama ister inan ister inanma, bu filmi gerçekten seviyor. Ve kitabı yazan Peter Benchley'nin büyük bir hayranıydı çünkü adam sonunda köpek balıklarının korunması için büyük bir savunucu oldu." Sesini gizli bir fısıltıya indirdi. "Sanırım suçluluk duygusuyla başa çıkması gerekiyordu. Ah, ayrıca, annem ve babam ilk buluşmalarında *Jaws*'ı izlemişler. Tam burada, Offshore salonunda bir yıl dönümü gösterimiymiş. Yani... öyle bir şey varmış." Omuzlarını silkti. "Bununla yüzleştim." Gözleri parlıyordu. Sinema salonu hızla boşaldı. Çalışanların bazıları ön sıralardan geçerek patlamış mısırları ve etrafa saçılmış şeker ambalajlarını süpürmeye başladılar. Muhtemelen gitmeliydik ama gitmek istemiyordum.

"Peki, Brody'ye ne oldu?" diye sordum. "Köpeğe, yani."

Quint, bir avuç patlamış mısır daha yerken, "Boşandıktan sonra babamla gitti," dedi. Kovanın yarısına zar zor gelmiştik. "Birkaç yıl önce öldü ve üvey annem onun yerine..." Dramatik etki yaratmak için duraksadıktan sonra, "...bir pug aldı," dedi.

"Öyle mi?" Dramatik tonu karşısında kaşlarım havaya kalktı ama nedenini bilmiyordum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Çok komik," dedi. "Babam kucak köpeklerinden nefret ediyor. En azından eskiden nefret ederdi. Şimdi ona sorsanız, bunların şimdiye kadarki en iyi şey olduğunu söylerdi çünkü ne yapacak ki? O köpeği çok seviyor! Guadalajara'dan kurtarılmış bir köpekti ve her ziyaretimde bundan bahsediyor. Sanırım benimle bağ kurma yolu bu olabilir. Mesela, hey, sen hayvanları mı kurtarıyorsun? Ben de!" Omuzlarını silkti. "Yani, çabalıyor."

"Üvey anneni seviyor musun?"

"Fena değil." Bir avuç patlamış mısır daha yedi. "Birbirlerini gerçekten sevdiklerini söyleyebilirim, bu yüzden onlar adına mutluyum." Bana yan gözle bakmak için durdu. "Çocukluk travması hikâyesi arıyorsun, değil mi?"

Bir gözümü sıkıca yumdum, beni yakaladığını hissediyordum. "Daha önce babanın yeniden evlenmesi ve San Francisco'da yaşaması konusunda çok nettin... Sadece bir şeyler saklıyor gibi görünüyorsun."

"Belki bir gün onlarla tanışabilirsin ve sonra kendin karar verebilirsin."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve Quint, sanki az önce ne dediğini fark etmiş gibi hemen bakışlarını kaçırdı. "Babam şu anda aslında benden pek memnun değil."

"Ya? Neden?"

"Genellikle yaz tatilinin son iki haftasını onunla geçiriyorum. Ama dün onu aradım ve bu yıl gidemeyeceğimi düşündüğümü söyledim."

Farkına varmam bir saniyemi aldı... "Gala yüzünden mi?"

Başını salladı. "Sana yardım etmek için burada olmak istiyorum. Ayrılmak doğru gelmedi."

"Ah, Quint! Bilmiyordum. Henüz hiçbir şey kararlaştırılmadı. Bunu erteleyebiliriz, ta ki..."

"Hayır." Başını salladı. "Sorun değil, gerçekten. Babam bunun üstesinden gelecektir. Okul yılı boyunca birkaç uzun hafta sonu planlıyoruz ve beni neredeyse tüm kış tatili boyunca alacak." Yüzü yumuşadı, sonraki söyleyeceği şeyi eklerken neredeyse rahatsız görünüyordu: "Şu anda San Francisco'ya gitmek istemiyorum."

Söyleyiş biçimine bakılırsa, başka bir şey ima ediyordu.

Fazla düşünme, Prudence.

Boğazını temizleyerek etrafına baktı. "Artık gitmeliyiz," dediğinde salondaki son iki kişi olduğumuzu anladım. Eşyalarımızı toplayıp ayağa kalktık. "Yani, benim isimdaşımdan hoşlanmaman dışında," dedi koltukların arasından geçerken, "filmi beğendin mi?"

"Ha! Travma geçirmemden bahsetmişken!" diye şaka yaptım. "Beni şnorkelli yüzmeye götürdüğün için mutluyum çünkü muhtemelen suya son kez gireceğim."

"Birkaç hafta ver. Korkun geçer."

"Hayır. Asla. Biliyor musun, suyun altında tıpkı bir foka benziyorum."

Bana bakarken gülümsemesi hafifçe silindi. "Hepimiz su altında foka benziyoruz. Ya da en azından bir köpek balığına benziyoruz."

"Ve bir daha asla okyanusta yüzmeyeceğimi doğruladığın için teşekkür ederim."

"Göreceğiz. Oldukça ikna edici olabilirim."

İkna olmamış bir şekilde homurdandım ama bir yanım beni dalgalara geri çekmek için neler yapabileceğini hayal etmekten kendini alamıyordu. Zihnimden davetsizce bir dizi olasılık geçerken ürperdim. "Şnorkelli yüzmeden bahsetmişken," dedi Quint, salondan ayrılırken. "Sana bir şey vereceğim." Arka cebine uzandı ve parlak bir fotoğraf çıkarttı. Gün boyu cebinde durmaktan biraz eğrilmişti ve baskı kalitesi de iyi değildi ama deniz kaplumbağasını tanıdığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Benim deniz kaplumbağam. Şnorkelli yüzmeye gittiğimizde gördüğüm. Başını kaldırmış, doğrudan kameraya bakıyor, ışık dalgaları altındaki kumun üzerinde titriyordu. Çok güzeldi.

"Biraz kıvrıldı, üzgünüm," dedi Quint, köşelerden birini düzelterek. "İstersen başka bir kopyasını basabilirim."

"Bunu her zaman saklayacağım," dedim, fotoğrafı ellerimde tutarak. Kulağa şaka gibi gelmesini istiyordum ama öyle olduğundan emin değildim.

"Seni buna bağlıyorum. Öldüğünde, o fotoğrafla birlikte gömülmeni istiyorum."

Güldüm ve fotoğrafı defterime koydum. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Bayıldım. Ve... tamam, belki bir gün tekrar şnorkelli yüzmeye giderim. Belki. Göreceğiz."

Sırıtışı büyüdü. "Gördün mü? İkna ediciyim." Kapıya doğru yönelmeye başladı ama ben onu durdurup doğrudan büfeye döndüm. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yöneticiyle görüşmek istediğimi söyleyeceğim. Gala için burayı rezerve ettirmeyi düşünsene."

"Şimdi mi? Yarın yapamaz mıyız?"

"Şimdiden daha iyi bir zaman olamaz!" diye cıvıldadım.

Ama etkinlik alanı kiralamaları ve topluluk etkinlikleriyle ilgili konuşmaya başladığımda, büfenin arkasındaki çocuk bana şaşkın bir bakış attı ve müdürün burada olmadığını ve belki aramayı denemem gerektiğini söyledi.

"Sana söylemiştim," dedi Quint çıkış kapısına doğru giderken.

"Of. Denemeye değerdi."

Buraya geldiğimizde gün ışığı vardı ama artık güneş batmıştı. Güneş, ana caddede ağaçların arasından, ikonik yüz yıllık binaların çatı çizgileri boyunca dizilmiş titrek ışıklarla parlıyordu. Bir rüzgâr esti, palmiye dallarını başımızın üstüne savurdu. Kalın bir bulut örtüsü yıldızları gizliyordu. Fırtınanın yaklaştığını hissediyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bir ceket getirmeyi hiç düşünmemiştim. Quint rüzgârı içine çekerken kaşlarını çattı. "Bisikletle mi geldin?"

"Evet, bu tarafta."

"Benimki de."

Kaldırımda aceleyle yürürken, ilk yağmur damlaları başımıza çarptı.

"Peki, bir sonraki..." Quint durakladı. "...gala planlama toplantımız ne zaman?"

Acaba randevu mu demek istemişti?

"Yarın?" dedim. "Sabah sinemayı arayacağım ve eğer rezervasyon yaptırabilirsek, o zaman reklam planımız üzerinde çalışmaya başlamalıyız."

"Kulağa hoş geliyor."

Yağmur gerçekten başlamadan önce kelimeler dudaklarından zar zor çıktı. Yağmurun çok ani, yoğun ama seyrek damlaları sağanak yağışa dönüştü. Şaşkınlıkla çığlık atarak en yakın çıkıntının altına eğildim. Quint yanıma geldi ve sessizce durup yağmurun sokak oluklarını, kaldırımlardaki su birikintilerini, fırtına giderlerini doldurmasını izledik. Sokaktaki birkaç araba yavaşladı, farları fırtınayı zar zor kesiyordu.

Yağmurun gücüne o kadar şaşırıyordum ki, Quint kolunu omzuma atıp omzumu hızla ovmaya başlayana kadar kendimi ısıtmak için kollarımı vücuduma sardığımı fark etmemiştim. Gerilmiştim. Beynim neredeyse kısa devre yapmıştı.

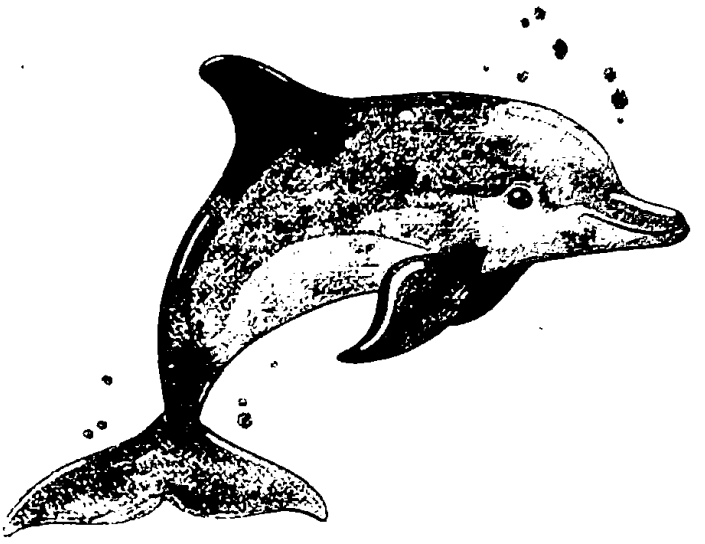
"Hey," dedi, bakışlarımı yukarı doğru çekti. Nefesim kesildi. Daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Daha önce hiçbir çocuğa bu kadar yakın olmamıştım. Ama onun aklının benimkiyle aynı konuda olmadığını biliyordum. İfadesi endişeli, kaşları gergindi. "Merkeze gideceğim."

"Ne?" Bu kadar yakın olmamıza rağmen, sağanak yağmurda duyulmak için neredeyse bağırmamız gerekiyordu.

"Muhtemelen gönüllülerden herhangi birinden daha yakınız... Hayvanları kontrol etmek istiyorum. Daha önce, bu tür kötü fırtınalar sırasında su baskını sorunları yaşadık. İyi olacağından eminim ama yine de gitmem gerektiğini düşünüyorum. Ama önce eve sağ salim vardığından emin olmak istiyorum. Bisikletlere doğru koşmalı mıyız?"

Açık hava havuzlarını düşündüğümde gözlerim kocaman açıldı. Bahçenin su bastığını ve tüm hayvanların sıkışıp korktuğunu hayal ettim.

"Evet," diye bağırdım. "Ama ben de seninle geliyorum."

OTUZ SEKİZ

Daha önce yağmurda bisiklete binmiştim ama hiç böyle bir yağmur görmemiştim. Fortuna Sahili'nde böyle sağanak yağışlar nadir görülürdü ve daha önce hiç bu kadar yoğun yağış görmemiştim. Su birikintilerinden kaçmak, kara mayınlarından kaçmak gibiydi ve oluklardan akan su yüzünden tekerleklerin birden fazla kez altımdan kayma tehlikesiyle karşılaştım. Neyse ki kısa bir yolculuktu bu. Fırtınaya rağmen merkeze ulaşmamız on beş dakikadan az sürmüştü, hava muhalefeti yüzünden yollar boştu.

Bisikletlerimizi otoparka bırakıp kapıya koştuk. Quint'in anahtarı olduğu için kısa sürede içeri girebilmiştik. Derin nefes alarak kasklarımızı çıkardık.

Sırılsıklam olmuştuk. Yüzmeye gittiğimiz zamandan daha fazla ıslandığımı hissediyordum. Klimalı binanın içinde titremeye başladım.

Ancak kurumaya vakit yoktu. Quint ile doğrudan bahçeye doğru ilerledik, hayvanların hepsi muhafazalarında toplanmış karanlık tümsekler gibi görünüyordu. Merkezin eğimli tepelerle çevrili konumu nedeniyle Quint'in buraya hemen gelmek için

neden telaşlandığını anladım. Bahçenin arka köşesi suyla dolmuştu bile.

Hayvanlara gelince, bazıları korkmuş yığınlar hâlinde sıkışmış gibi görünüyordu. Ya da belki de bu selde uyuyorlardı, bunu söylemek imkânsızdı.

Ancak diğerleri bunun başlarına gelen en iyi şey olduğunu düşünüyor gibiydi. Bir grup denizaslanı, dünyanın en iyi su parkına giriş izni almış gibi suda oynuyor, etrafa su sıçratıyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordum. "Onları içeri sokmamız gerekiyor mu?"

Quint, "Luna ve Lennon'ın içeri sokulması gerekiyor," dedi. "Sanırım burada sıcak kalmak için yeterli yağ tabakası oluşturmadılar. Kapalı alanlar daha iyidir ama o havuzları temizlememiz gerekecek." Sanırım endişelendiği şey su değildi, sonuçta onlar deniz hayvanlarıydı ama suda yağmurla sürüklenen ağaç dalları, yapraklar ve kıymıklar olduğu için kolayca yaralanabilirlerdi.

Başımı salladım ve işe koyulduk.

Luna ve Lennon'ı almadan önce içerideki bölmelerden birini hazırladım. Onları kapıdan içeri buyur ettiğimde fırtınadan kurtulmak için beni keyifle takip ettiler, onları doğru yöne çekmek için büyük bir plastik şerit kullanıyordum. Quint dışarıda kaldı, hayvanları su basmış havuzlardan binaya daha yakın olan muhafazalardan bazılarına taşımak için çalışıyordu.

Lennon ve Luna'nın sıcak kalmalarına yardımcı olmak için birkaç battaniye aldım. Yağmur o kadar soğuk değildi ama şimdi içeride olduklarına göre olabildiğince çabuk kurumalarını istiyordum. Onların kendilerini evlerinde hissetmelerine yardımcı olabileceğini düşünerek oyuncaklarından birkaçını da buldum ama muhafazaya attığım oyuncakları görmezden geldiler. Luna, başını Lennon'ın boynuna yaslayarak kendini onun üstüne bıraktı. Korkmuş muydu yoksa sadece yorgun muydu, bilemiyordum.

En azından güvendelerdi. Kapılarını kilitledim ve arka kapıya doğru ilerlerken kulağıma tuhaf bir ses geldi. Tam daire çizerek sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken, en yakın duvarın üzerinden şu anda boş olan bir muhafazaya baktım.

Zeminin ortasındaki gider taşmıştı.

Yerden su çıkıyordu.

Gözlerim kocaman açıldı. "Quint!" diye bağırdım. Döndüm, koridordan koşarak aşağı indim ve Quint'in hayvanların sonuncusunu da yerleştirdikten sonra arkasındaki çiti kilitlediğini gördüm. Tam zamanında bahçeye fırladım. "Quint, giderler! Bunlar... su geliyor ve... ne yapacağız?"

Bir saniyeliğine bana kaşlarını çattı, sonra kendi gözleriyle görmek için yanımdan koşarak geçti. Bir saniye sonra annesini aradı. Ona merkezde olduğumuzu, hayvanları taşıdığımızı ama giderlerin taştığını açıklamaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. Telefonun diğer ucundan annesinin ona ne yapması gerektiğini öğreten kararlı sesini duyabiliyordum.

Kapılar için su baskını kapakları ve giderler için tıkaçları Rosa'nın söylediği yerde bulduk. Quint ile binanın etrafında koşup giderleri tıkarken sonraki birkaç dakika kaos içinde geçti. Yeni hastalarımızdan biri olan bir fil fokunun giderlerden birinin üstünde uyuduğunu gördüm ve onu orada bırakıp suyu uzak tutamayacağımız konusunda uzun bir içsel tartışmaya girdim ancak sonunda Quint ile onu uyandırmaya ve hareket ettirmeye karar verdik. Böylece gideri gerçekten tıkayabildik.

Merkezi ve hayvanları güvence altına alınca ben de bitkin düşmüştüm. Sanki maraton koşmuşum gibi hissediyordum. Çok ıslak bir maraton.

Quint nefes nefese kalmış bir şekilde, "Annemi tekrar arayacağım," dedi. "Başka ne yapmamız gerektiğine bakacağız."

Başımı salladım. "Bir kez daha dolaşıp herkesin iyi olduğundan emin olacağım."

Hayvanları kafeslerinde kontrol ederken ayakkabılarım kayıyor ve linolyum zeminde gıcırdıyordu. Çoğu, fırtınadan habersiz uyuyordu ama Lennon ve Luna uyanıktı. Luna hâlâ Lennon'ın üzerine bir bez bebek gibi seriliydi ve yüzgeçleriyle gözlerini örtüyordu.

Kapıyı açtım. İkisi de irkildi. Lennon yüzgeçlerini fayansa bastırdı, köşeye doğru daha da uzaklaşmaya çalıştı ama Luna'nın ağırlığı üstünde olduğu için zar zor kıpırdayabiliyordu. İkisini de korkmuş gibi hareket ederken ilk kez görüyordum. Genellikle gönüllülerden biri yiyecek bekleyerek geldiğinde canlanıyorlardı. Yanımda birkaç balık getirmediğime pişmandım.

Daha da yaklaşarak, "Hey, çocuklar," diye mırıldandım. Kendime hâlâ onların vahşi hayvanlar olduklarını hatırlatmak için bir mücadele içindeydim. Tehlikeli olabilirlerdi, özellikle de korktuklarında.

Ancak seramik zemine oturmak için aşağı kaydığımda hareket etmediler. Hafifçe sönmüş bir plaj topu alıp onlara doğru yuvarladım. Top, Lennon'ın burnuna çarptı. Lennon şaşkınlıkla başını salladı. İçerisi karanlıktı ama bunu görmesini engelleyecek kadar değildi. Acaba son birkaç gündür gözleri daha da kötüleşti mi diye merak ettim.

Luna üzerinden yuvarlandı ve sonra ikisi de bana doğru yürüdü. Luna'nın başı uyluğuma sürtündü ve birkaç dakikamı onların tüylerini okşayarak geçirdim. "Dışarıda çok yoğun bir yağmur var, değil mi?" dedim sakince. "Ama sorun değil. Burada güvendesiniz. Ve birbirinizi kolladığınızı görmek beni mutlu ediyor."

Yağmur, çatıya vurmaya devam ediyordu ama ilk selden sonra hafiflemiş gibi görünüyordu.

"Prudence?" Quint'in sesi uzun koridorda yankılanıyordu.

"Arkadayım." Ayağa kalktım ve denizaslanları hemen birbirlerine sokulmaya döndüler.

Quint yanımıza geldiğinde endişeliydi ama hayvanları görür görmez yüzü yumuşadı. "Keşke buradaki ışıklandırma daha iyi olsaydı," dedi. "Harika bir fotoğraf olurdu."

"Muhtemelen sosyal medyada paylaşmak için yeterince iyi bir fotoğraf zaten. İnsanlar bu fırtınayla nasıl başa çıktığımızı merak ediyor olabilir."

Başını sallayarak telefonunu çıkardı. Flaş çaktığında Luna tekrar paletleriyle başını örttü ama Lennon kafası karışmış bir şekilde sadece Quint'e bakıyordu.

"Annen ne dedi?"

"Şimdilik iyiyiz. Fırtına dinene kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok. Burada olduğumuz için sevindi. Kendisi gelmek istiyordu ama sanırım her yerde ani sel baskınları oluyor ve araba kullanmanın güvenli olmayacağını düşünüyor. Ve fırtına geçene kadar burada kalmamızın daha iyi olabileceğini söyledi."

Kendimi Luna ve Lennon'ın muhafazasından dışarı attım. "Sanırım annemi de aramalıyım," dedim, buraya vardığımızda telefonumu ve sırt çantamı düşürdüğüm lobiye doğru yöneldim.

Telefon iki kez çaldı ve annem telaşlı bir şekilde açtı. Sanırım benim için endişelenmişti ama hayır. Saat sekizde yatağa yatırmaya çalıştıkları Ellie hâlâ uyanıktı, her geceki uyku rutinine şevkle karşı koyuyordu. Arka planda inlediğini duyabiliyordum. Bana gelince, annem hâlâ ana caddede olduğumu, muhtemelen Encanto'da saklandığımı varsaymıştı. Quint'le hayvanların iyi olduğundan emin olmak için merkeze geldiğimizi söyledim ve bir anlık tereddütten sonra arabayla gelip beni almayı teklif etti.

Sesindeki bitkinliği duyabiliyor olsam da teklifi içimi rahatlatmıştı. "Hayır," dedim. "Her şey yolunda. Fırtına geçene kadar burada kalacağım."

"Tamam, tatlım. Muhtemelen bu en iyisi. Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Tamam, anne. Bir şey değişirse seni ararım."

Telefonu kapatıp arkamı döndüğümde Quint'i gördüm.

Quint kapıda, benden sadece birkaç adım ötede duruyordu. Üstü çıplaktı, elinde soluk mavi bir havlu taşıyordu ve saçını kurulamak için ikinci bir havlu kullanıyordu.

Çığlık attım. "Aman Tanrım! Ne! Neden sen?" Yüzüm alev içinde arkamı döndüm. Dirseğimle vurunca sırt çantam bankodan düştü, yere çarpınca kalemlerim ve birkaç hafif nemli defterim etrafa saçıldı.

Artık Quint'e bakmasam da gözlerimi sıkıca kapatmıştım. "Giysilerin nereye gitti?"

Bir sessizlik ânı oldu ve sonra Quint... kontrolden çıktı. Kahkahaları güçlü bir şekilde yükseldi. Ardı arkası kesilmedi. Kaşlarımı çatarak kahkahalarını, ulumalarını, nefes almak için çırpınışlarını dinledim.

Bir süre sonra şaşkınlığım ve utancım yerini rahatsızlığa bırakmaya başladı.

Kendimi hazırlayarak, omzumun üzerinden ona bakabilecek kadar döndüm. Quint fark etmiyor gibi görünüyordu. Duvara çarpmıştı ve nefes almakta zorlanıyordu. Yüzünde yaşlar vardı. Gerçekten gözyaşlarıydı...

Histerisini kontrol altına almayı başardığında, "Üzgünüm," diyerek soluk soluğa kaldı. "Sadece... yüzün! Aman Tanrım, Pru." Gözyaşlarını sildi. "Üzgünüm. Seni korkutmak istememiştim. Ama... Yani, daha önce üstsüz birini gördün, değil mi? Plaja gittin mi?"

"Bu farklı!" Ayağımı yere vurdum. Huysuzca. Olgunlaşmamışçasına. Umurumda değildi.

Neden neredeyse çıplaktı ki?

Quint'in yüzünde hâlâ eğlendiğinin kalıntısı vardı ama en azından bana gülmeyi bırakmış gibi görünüyordu. "Ne farkı var?" dedi açıkça benimle dalga geçerek.

Çünkü öyle, demek istedim.

Çünkü onlar sen değilsin.

Boğazımı temizledim. "Beni şaşırttın. İyiyim. İyiyim."

"Travma yaratmadım, değil mi?"

"İzi kalacak."

Ona döndüm ama göz göze gelmeye cesaret edemedim. Kendimi bunun yerine hicivli *Jaws* posterine bakarken buldum. "Peki, kıyafetlerin nereye gitti?"

"Kurutucuya. Ben de tam yukarı çıkıp bizim için gönüllü tişörtleri almaya gidiyordum."

Yaaa, kurutucuya. Bu pratik açıklamayı duyduğumda rahatlayarak derin nefes aldım. Çamaşır makinesini ve kurutucuyu her gün hayvanların battaniyeleri ve havluları için kullanıyorduk ama bizim için kullanmak aklıma gelmemişti.

"Tamam. İyi fikir."

Quint bana bir havlu uzattı ve saçımı kurutmaya başladım.

"Gidip şu tişörtleri alayım," dedi. Merdivenlerden yukarı çıkarken arada sırada kıkırdadığını duyabiliyordum.

Çamaşır makinesi ve kurutucunun olduğu küçük odaya doğru ilerledim ve arkamdan kapıyı kapattım. Islak gömleğimi ve kot pantolonumu çıkarırken ikinci derimi soyuyor gibi hissettim. Sütyenim ve iç çamaşırım da nemliydi ama buna katlanabilirdim. Eşyalarımı kurutucuya attım. Quint'in gömleğinin ve pantolonunun üstüne düştüler. Aman Tanrım, bu garipti. Tekrar kızarmaya başladım.

Raftan yeni bir havlu alıp peştamal gibi vücuduma sardım. Sonra kurutucuyu çalıştırdım ve orada durup onun gürleyip gümlemesini dinledim, şimdi ne yapacağımı merak ediyordum. Quint'in etrafında sadece bir havluyla dolaşamazdım ama kıyafetlerimizin kuruması en az yarım saat sürecekti.

Bu düşünce aklıma geldiği anda ışıklar titredi.

Başımı kaldırdım.

Işıklar tekrar titreyip sonra söndü.

Öyle yoğun bir karanlığa gömüldüm ki sanki kara deliğe çekilmişim gibi hissediyordum. Kurutma makinesi vızıldayarak durdu. Ağır, nemli giysilerimiz son kez aşağı indi. Etrafa ürkütücü bir sessizlik çöktü, sadece binanın yan tarafına vurmaya devam eden şiddetli yağmur ve hayvanların ara sıra gelen mutsuz inlemeleriyle bu sessizlik bozuluyordu.

"Prudence?"

Havluyu kavrayarak kapıyı açtım ve başımı koridora uzattım. Quint cep telefonunun el feneri özelliğiyle aydınlatılmış bir şekilde bana doğru geliyordu. Neyse ki gömlek giymişti ama havluyu hâlâ belinde taşıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet..."

"Biliyorum. Al." Bana sarı bir tişört uzattı.

"Jeneratör var mı?"

"Sanmıyorum."

Odaya geri döndüm, telefonumun el fenerini açtım. Tişörtü giyip havluyu etek gibi belime bağlarken küçük odayı soluk beyaz bir ışık aydınlattı.

Yüzümü buruşturdum. Havluyu kalçalarıma sabitledim ama bir uyluğumda boşluk kaldı. Böyle dışarı çıkamazdım.

Sonra çamaşır makinesinin yanında bir battaniye yığını olduğunu hatırladım. Havluyu çıkarıp onun yerine bir battaniye aldım. Kumaş kalçalarımı fazlasıyla örttü ve ayak bileklerimin altına kadar indi. Şimdiden daha iyi hissediyordum. Battaniyeler genellikle hayvanlarla birlikte ağıllarda kaldığı için balık ve deniz suyu gibi kokuyordu. Çok uzun zaman önce bundan tamamen iğrenirdim ama şimdi sadece minnettardım. Ayrıca, günün sonunda çamaşırları yıkayan kişi genellikle ben oluyordum, bu yüzden havluların ve battaniyelerin düzenli olarak yıkandığını biliyordum.

Telefonumu alıp kapıyı açtım.

Quint'in sırt çantamı tuttuğunu fark etmeden önce, "Şimdi ne olacak?" diye sordum. Sırt çantamı uzattı.

"Bunu girişte düşürdün," dedi. "İhtiyacın olup olmadığını bilmiyordum."

"Teşekkürler." Çantamı ondan aldım ama sıkıntılı görünüyordu. "Ne oldu?"

Boğazını temizledi ve başka bir şey uzattı. Aslında iki şey. Açılmış soluk sarı bir zarf ve dolarlarla dolu beyaz bir zarf. "Bunlar döküldü."

"Of." Yutkundum. "Para annem ve babam için..." Daha fazlasını söylemem gerektiğini hissediyordum. O kadar parayı yanımda taşımak garipti. Ama ona rehin dükkânından bahsetmek istemiyordum. Annem ve babamın eşyalarımızı satmaya başvurduğunu bilmesini istemiyordum. Bütün gün bunu düşünmemek için iyi bir iş çıkartmıştım ama ne zaman aklıma gelse midem burkulmuştu. Endişeyle. Suçlulukla. Bütün yazımı merkeze yardım etmeye çalışarak geçirmiştim. Bunun yerine kendi aileme yardım etmeye mi çalışmalıydım?

Sonunda Quint'e hiçbir şey söylemedim, sadece parayı çantama geri koydum ve muhtemelen en başından beri yapmam gerektiği gibi fermuarlı ceplerden birine sakladım. Zaten bu onu hiç ilgilendirmezdi.

Ancak sarı zarf hâlâ elimdeydi. "Annem geçen ay bağışçılarımızdan bazılarına bir sürü teşekkür notu yazdı," dedi, "tıpkı senin önerdiğin gibi. Üzerlerine pul yapıştırmasında ona yardım ettim..."

Bunu bana neler olup bittiğini göstermek için söylediğini biliyordum. Neredeyse benden bir itiraf almaya çalışıyormuş gibiydi.

Ve belki de bu makuldu. Bu benim açmam gereken bir posta değildi ve kesinlikle saklamam gereken bir posta da değildi.

İç çektim. "Dr. Jindal geçen gün postayı getirirken düşürmüş. Aldım ve kime hitaben yazıldığını gördüğümde..."

Quint'in Grace Livingstone'un adını ve posta pulunu görebilmesi için kartı çevirdim: Merhum.

Yüzünden anladığı belliydi. "Maya'nın büyükannesi."

"Açmamam gerektiğini biliyorum ama..." Tereddüt ettim. Ama ne? Sanki evren bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu? Başımı iki yana salladım. "Açmamalıydım. Üzgünüm."

Quint zarfı aldı ve bir an için yıkılmış gibi göründü. Ama sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ben de merak ederdim. Anneme kartı açanın ben olduğumu, torunuyla birlikte okula gittiğimi söyleyeceğim. Sanırım anlayacaktır."

Kalbim genişledi. Bunu beklemiyordum.

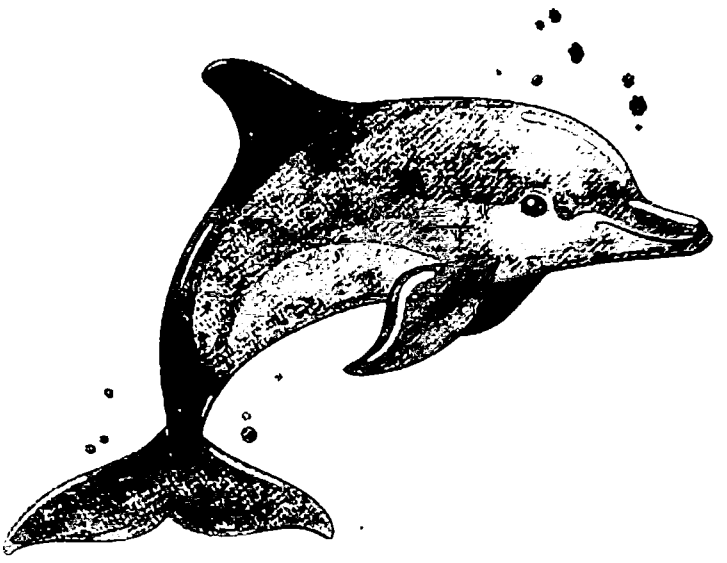
"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Aramızda bir sessizlik oldu ve sonra enerji tekrar değişti. Quint rahat bir şekilde gülümsedi. "Aç mısın?" Başparmağını merdivenlere doğru uzattı. "Otomat için bozuk param var. Mum ışığında cips yiyebiliriz."

"Ne kadar romantik," dedim. "Ancak, elektrik kesintisi sırasında otomatların çalıştığını sanmıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Haklısındır, eminim. Aslında ben de mum olup olmadığını bilmiyorum."

Omuz silktim. "Hadi gidip öğrenelim."

OTUZ DOKUZ

Personelin mola odasında, muhtemelen son on yıldır buradan hiç kıpırdamamış gümüş eşyalar, ofis malzemeleri ve rastgele paket servis menüleriyle dolu çekmeceleri karıştırarak biraz zaman geçirdik. Sonunda, iki kutu doğum günü mumu ve bir kibrit kutusu bulduk. Quint mumları kum ve deniz kabuklarıyla dolu süs tabağına yerleştirdi ve yaktı. Doğum günü mumlarının "Doğum Günün Kutlu Olsun" şarkısının söylendiğinden daha uzun süre yandığını hiç görmemiştim ve uzun süre dayanacaklarını sanmıyordum. Ancak şimdilik, dışarıdaki rüzgâr ve yağmur şiddetle eserken, etrafa yaydığı parıltısı rahatlatıcıydı ve garip bir şekilde neşe veriyordu. Ayrıca, ikimizin de telefonunun şarjı azalıyordu, bu yüzden telefon ışığını mümkün olduğunca kullanmamanın en iyisi olduğunu düşünüyorduk.

Dolapları karıştırarak piknikte tüketilecek türden yiyecekleri bir araya getirdik. Bayat patates cipsi dolu açık bir torba, biraz tuzlu kraker ve fıstık ezmesi, bir kutu kahvaltılık gevrek, biraz şekerleme. Daha önce şaka yapmış olsam da uzun konferans masasını hazırlarken pek romantik bir havaya bürünmüştük. Pencerelere çarpan fırtına. Mumların parıltısı.

Ve burada... birlikte sıkışıp kalmış olmamız.

Pek umutlu görünmemeye çalışarak, "Sence bütün gece burada sıkışıp kalacak mıyız?" diye sordum. Çünkü korkunç olurdu, değil mi? Evde rahat ve sıcak bir yatakta güvende olabilecekken kim soğuk ve sert bir zeminde uyumak isterdi ki?

Fakat buradan ayrılmak için hiç acelem yoktu.

"Bilmiyorum. Bu durumda..." Quint pencereye baktı. "Dışarısı iyi görünmüyor. Ailen endişeli miydi?"

"Sanırım iyiler. Fırtına geçene kadar burada kalmamızı söylediler."

Başını salladı. "Sanırım alt kattaki battaniyeleri bir çeşit yatak yapmak için kullanabiliriz. Dünyadaki en rahat şey olmayabilir ama..."

"Daha kötü olabilirdi."

Bu doğruydu. Barınağımız ve yiyeceğimiz vardı. İçerisi yeterince sıcaktı. Şimdilik ışık vardı ancak mumlar bir hayli hızlı tükeniyordu.

"En azından tahılımız var." Ağzıma bir avuç attım.

İlk mum titreyerek söndü ve gölgelerin arasından kıvrılarak yükselen koyu bir duman izi bıraktı. İkimiz de kuma saplanmış küçük mum koleksiyonumuza bakıyorduk. Neredeyse kül olmuşlardı.

"Belki de onları sırayla yakmalıydık," dedi Quint.

"Buralarda bir yerde bir el feneri yok mu?"

Bir şeyler düşündü. "Var sanırım."

Tekrar ava çıktık, bulabildiğimiz her dolabı ve kileri karıştırmak için telefonlarımızın pil ömrünü riske attık. Sonunda başardık. Kurtarma ağlarının ve diğer malzemelerin bir kısmının saklandığı beş el feneri bulduk ancak bunlardan sadece üçünün pili çalışıyordu. Hazır alt kattayken, mola odasına geri çekilmeden önce kollarımızı taşıyabildiğimiz kadar battaniyeyle doldurduk. Masayı dolaplara yasladık, battaniyeleri yayabileceğimiz kadar büyük bir alan açtık ve onları bir şilte gibi bir şeye

dönüştürdük. Aslında iki ayrı yatak yapmamız gerektiği aklıma geldi ama... Hiçbir şey söylemedim ve o da söylemedi. "Burada olmasaydın şu anda ne yapıyor olurdun?" diye sordu Quint.

"Uyuyor olurdum."

"Gerçekten mi? Daha gece yarısı bile olmadı."

"Ben gündüz insanıyım."

"Hiç şaşırmadım." Quint derme çatma yatağa oturdu ve sırt yastığı olarak kullanmak üzere birkaç havluyu rulo yaptı. Karşı tarafa, ona dönük şekilde oturmadan önce birkaç saniye tereddüt ettim. Bir yandan tavandan yansıyan el fenerinin loş ışığının samimiyetiyle yeterince yakındık ama öte yandan bu durumun yarattığı tuhaflığın içinde yeterince uzaktık. "Tamam, eğer uyumuyor olsaydın, o zaman ne yapıyor olurdun?"

"Bilmiyorum. Galayı planlayabilirdim. Her şeyin mükemmel olacağından emin olmak istiyorum."

Quint sanki beni azarlar gibi dilini şaklattı. "Hiç fazla başarılı olduğunu düşünüyor musun?"

Burnum kırıştı. "Jude bunu durmadan hatırlatıyor, evet. Ama elimde değil. Her zaman yapılacak daha çok şey var ve mükemmel olmayanla yetinmek istemiyorum, anlıyor musun? Neden vasat olayım ki? Ancak neyin yeterli olduğunu anlamak ya da zamanımı yönetirken neye öncelik vereceğimi bilmek zor olabiliyor. Bu yaz gibi. Merkezi o kadar çok düşündüm ki biyoloji projemiz üzerinde neredeyse hiç çalışmadım."

Quint, gözleri parlayarak, "Bunu merak ediyordum," dedi. "Umarım unutmuşsundur."

"Kesinlikle unutmadım. Hâlâ sıra dışı bir şey yapmak istiyorum. Aslında galayı, ekoturizmin çevreye nasıl yardımcı olabileceğine dair gerçek dünyadan bir örnek olarak kullanabileceğimizi düşündüm. Ama yine de daha fazla kuramsal çalışma eklemem gerekiyor ve bu beni şaşırttı. Bu yüzden onu bir kenara bırakıp merkeze ve bağış toplamaya odaklandım...

Erteleyerek kendim için daha fazla stres yarattığımı bilmeme rağmen."

"Ne? Sen mi? Bekle." Quint komplocu teori üretir gibi üzerime eğildi. "Sen, Prudence Barnett... ertelediğini mi söylüyorsun?" Abartılı bir şaşkınlık içinde bunu çok kötü bir kelimeymiş gibi söyledi.

Yüzündeki ifadeye gülmeden edemedim ancak düzeltilmiş projenin sadece birkaç hafta içinde teslim edilmesi gerektiğini fark ettiğimde biraz kaygılandım. "Kesinlikle hayır," dedim vurgulayarak. "Sadece... bol miktarda araştırma yürütüyordum."

"Evet, kesinlikle." Bana göz kırptı ve kalp atışlarım bir başka düzensiz davul solosuna dönüştü. "Yeter ki erteledigimde, araştırmanın benim de başvurduğum bahane olduğunu bil."

"Ertelemiyorum. Bu kelime benim kelime dağarcığımda yok. Ama kabul ediyorum ki vahşi yaşamı kurtarmakla ilgili bir rapor yazmak için zaman harcamak zor, çünkü... bilirsin işte. Gerçek vahşi yaşamı kurtarmaya yardım etmek çok farklı."

Dişleri kocaman bir sırıtışla parladı. "Daha fazla katılamazdım."

Bunu söylerken aklıma bir düşünce geldi. Şimdiye kadar aklıma nasıl gelmemişti bu?

Yaz başında Quint'e karma adaleti uygulamaya çalıştığım zamanları düşündüm. Biyoloji projesine yardım etmeyi reddettiği zamanı, "yapması gereken başka şeyler" olduğu ya da ana caddede benimle buluşmaya geç kaldığı zamanı. Ona çok kızmıştım. Kesinlikle bencil ve tembel davranıyordu. Ama öyle değildi. Gerçekten yapması gereken başka şeyler vardı. Beslenecek foklar. Kurtarılacak denizaslanları.

Bu yüzden çabalarım hep ters tepiyordu. Evren onu cezalandırmak yerine ödüllendiriyordu. Bay Chavez'den gelen ekstra kredi. Yirmi dolarlık banknot.

Tüm bu zaman boyunca, tam önümde olanı göremiyordum. Ama evren görebiliyordu. Evren biliyordu.

"Ne oldu?" dedi Quint. Ona baktığımı fark ettim.

Yüzüm kızararak başımı salladım. "Bir şey yok. Sadece dalıp gidiyorum." Konuştuğumuz şeyi hatırlamam bir saniyemi aldı. "Neyse, yanlış anlamayın. Hâlâ raporu düzeltmenin ve notumuzu yükseltmenin önemli olduğunu düşünüyorum. En iyi üniversite tercihlerimden birine gireceksem, not ortalamamın düşmesine izin veremem."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Stanford," dedim hiç tereddüt etmeden. "Ya da Berkeley. İkisinin de gerçekten iyi işletme fakülteleri var."

Suratını buruşturdu. "İşletme mi? Ne yani, olabilecek en sıkıcı ana dalları mı araştırdın? Onlar da siyaset biliminin hemen üstünde yer alıyor, ha?"

"Affedersin. İşletme büyüleyici bir alan. İnsanların paralarını neden ve nasıl harcadıklarının psikolojisi, bazı işletmelerin başarısız olmasının ve diğerlerinin güçlü bir şekilde devam etmesinin nedenleri... Ve bir işletme diplomasının hemen hemen her alanda kullanılabileceğini düşünüyorum, bu yüzden daha sonra hangi yöne gidersem gideyim hepsinin üstesinden gelebilirim." Düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Bazen düşünüyorum, eğer ebeveynlerimden birinin biraz olsun iş anlayışı olsaydı, hayatları çok daha kolay olurdu. Onlar gibi para konusunda endişelenmek istemiyorum."

Aklıma sırt çantamdaki o tomar para ve rehin dükkânındaki gümüş eşya kutusu geldi. Yutkundum.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Quint. "Annemin endişelenmemi istemediğini biliyorum ama endişelenmemek imkânsız. Bu merkez onun tutkusu ama aynı zamanda geçim kaynağı. Başarısız olursa..." Düşüncesini bitiremedi. Rosa'nın artık merkezi yönetememesi durumunda ne yapacağını merak ettim. "Ama para her şey değildir. Burada gerçekten çok çalışıyor ve

işleri devam ettirmek her zaman zor ama sanırım başka bir şey yapmak istemezdi."

Cevap vermedim. Elbette, para her şey olmayabilirdi... ama bir şeydi. İşimi ne kadar sevsem de Rosa kadar çok çalıştığımı ya da ailem kadar çok çalıştığımı ve bunun karşılığında elime geçen çok az şey olduğunu hayal edemiyordum.

Başımı kuşkulu bir şekilde eğerek, "Tahmin edeyim," dedim. "Üniversiteye nereye gitmek istediğine ya da ne okumak istediğine dair hiç düşünmemişsin."

"Hiç düşünmedim," diye tekrarladı biraz savunmacı bir şekilde. "Bazı insanlar gibi beş yıllık bir planla çalışmıyor olabilirim..."

"Aslında on."

"Benim hatam." Gözlerini devirdi. "Ama şu anda, bir yılı kendime ayıracağımdan oldukça eminim."

Ağzım öylesine dehşetle açıldı ki Quint bir saniyeliğine gerçekten endişeli göründü. "Boş yıl mı? Hadi canım. Bu, üniversiteye gitmek için çok tembel ya da birini seçmek için çok kararsız olduğunuzu söylemenin süslü bir yolu."

"Vay canına. Hı hı." Bana parmağını doğrulttu. "Sadece senin planın olmaması bunu kötü yapmaz."

"Sadece sonucu geciktiriyor! Üniversiteye gideceksen, o zaman üniversiteye git! Neden uğraşıp hayatının bir yılını boşa harcıyorsun? Avrupa'da sırt çantasıyla gezmek ya da seni 'çok yönlü' yapacağını düşündüğün herhangi bir şey klişedir." Parmaklarımla tırnak işareti yaptım.

Quint kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yapılan araştırmalar, boş yıl yöntemini uygulayan kişilerin üniversiteye gittiklerinde daha iyi performans gösterdiğini gösteriyor. Bilgine."

Gözlerimi kıstım, ikna olmamıştım.

"Bak," dedi yumuşak bir sesle.

"Telefonumun şarjını bitirmek istemiyorum," diye homurdandım.

"Haklı olabileceğimi kabul etmek istemiyorsun. Yine."

"Göreceğiz," diye homurdandım. "Peki, tembellik yılı boyunca ne yapmayı planlıyorsun? Lütfen bana Avrupa'da sırt çantasıyla gezmeyeceğini söyle."

"Aslında Avustralya. Çok geç olmadan Büyük Set Resifi'ne dalmak istiyorum."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Bunu düşünerek bir an geçirdim. "Tamam, aslında bu oldukça hoş bir hedef."

"*Prudencecad*an İngilizceye çeviri: Bu harika bir fikir, Quint. Kesinlikle bunu yapmalısın."

Başımı iki yana salladım. "O kadar da değil. Bunu yapmak için bir yıla ihtiyacın yok. Neden yaz tatilinde gitmiyorsun?"

Kıpırdanmaya başladı, arkasındaki havluyu düzeltti. Ayak bileklerini çaprazlayıp açtı. "Sadece birkaç ekipman kiralamak, resiflerde bir gün geçirmek ve onu yapılacaklar listemden silmek istemiyorum. İstiyorum ki..." Tereddüt etti, ifadesi neredeyse ciddileşti. "Yani... nihai planım, eğer bilmek istiyorsan, tüplü dalış lisansımı almak ve yılımı portföyümü oluşturmaya ayırmak. Fotoğraf portföyüm." Battaniyenin üzerindeki bir tiftiği çekiştirdi. "Üniversiteye gittiğimde sanat ve tasarım okumak istiyorum. Belki fotoğrafçılıkta yan dal yapabilirim. Sonunda su altı fotoğrafçılığı yapmayı çok isterim ama ekipmanlar pahalı ve en iyi şansım gerçekten harika bir burs almak. Ve bunun için... "

Cümlesini tamamlamadı ancak ben noktaları birleştirmiştim bile. "Harika bir portföye ihtiyacın var."

"Merkezdeki hayvanların fotoğraflarını çekmek bir şey ama başvururken daha fazla su altı deneyimim olursa, bunun gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum." Her ne kadar bir sebepten ötürü artık benimle göz göze gelmese de ona baktım.

Quint'le ilgili fikrim bir kez daha değişti. "Bir gün *National Geographic*'te olabilirsin."

Gülümsedi, gözlerinin köşeleri kırıştı ve sonunda bana baktı. "İnsan hayal kurabilir ama bu... Yani, birinci sınıf fotoğrafçılarla çalışıyorlar. Ben asla... yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin. Yapacaksın," dedim şaşırtıcı bir inançla. "Çok yeteneklisin."

Saçlarını eliyle karıştırdı. "Yok. En iyi ihtimalle ortalamayım. Ama buna bayılıyorum, o yüzden... göreceğiz."

"On yıllık planımla dalga geçtiğine inanamıyorum, zaten bütün bunları bunca zamandır gizli tutuyormuşsun."

Omuzlarını birkaç kez kaldırıp indirirken hâlâ rahatsız görünüyordu. "Bu konuda konuşmak garip. Yani... İnsanlara Büyük Set Resifi'nde dalmak ve su altı fotoğrafçısı olmak istediğini mi söylüyorsun? Hayaller söz konusu olduğunda bu biraz uçuk bir şey."

"Öyle değil. Yani, birinin bunu yapması gerekiyor, aksi takdirde Bay Chavez'in bize izlettiği tuhaf deniz yaşamıyla ilgili tüm o harika belgeseller olmazdı."

"Doğru. Bu iyi bir nokta." Gözleri neredeyse minnettarlıkla parladı.

"Sende hoşuma giden bir şey var, Prudence. Kimse senin iyimser olmadığını söyleyemez."

"Daha çok, sıkı çalışmaya istekli bir gerçekçi olduğumu düşünmeyi seviyorum."

Güldü. "Daha da iyi."

Yanaklarım kızardı. Bakışlarımı kaçırma sırası bendeydi, parmaklarım pelüş battaniyelere gömüldü. Dizlerimi göğsüme doğru kıvırıp kollarımı onların etrafına doladım. "Yeterince gayret ve çabayla her şeyi başarabileceğime inanmalıyım. Ve saçma şekilde mükemmeliyetçi olduğumu ve evet, muhtemelen fazla başarılı olduğumu anlıyorum. Ama sahip olduğum tek şey bu, bu yüzden... en iyisini yapmam gerektiğini düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun, sahip olduğun tek şey bu mu?"

Batıyordum. Hiçbir şey söylememeliydim. Bir parçam geri adım atmak, *boş ver* demek istedi, *sadece saçmalıyordum işte...* Loş ışıkta, sağanaktan melodik bir patırtıya dönüşen yağmurda, Quint'in bu yakın rüyayı itiraf etme biçiminde beni cesaretlendiren bir şey vardı. Ya da yeterince cesaret kazanamasam bile, en azından biraz savunmasız olmanın sorun olmadığını hissediyordum.

"Örneğin Jude," dedim sessizce, sözlerime dikkat ederek. "Çok nazik biri. Herkes onu seviyor. Gittiği her yerde insanlarla iyi geçiniyor. Benim öyle olmadığımı biliyorum. Ve Ari, o çok yetenekli ve müziğe tutkuyla bağlı ama ben başarılı olmak dışında hiçbir şeye tutkuyla bağlı değilim. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum yalnızca. Ama planlar yapabiliyorum, düzenli kalabiliyorum ve bir öğretmen rapor verdiğinde, gördükleri en iyi raporu yazacağımı düşünüyorum. Bir gala düzenliyorsam, hiç kimsenin asla unutamayacağı bir parti vereceğimi hedefliyorum. Bunu yapabilirim. Ve eğer insanları etkileyebilirsem, belki de esprili, güzel veya... eğlenceli olmadığımı fark etmezler."

Konuşmayı bırakıp yüzümün alt yarısını kollarımın arkasına sıkıştırdım. Bunları söylediğime inanamıyordum. Ama aynı zamanda, dünyaya gösterdiğim tüm öz güvenin bir dikkat dağıtma taktiği olduğunu kabul etmek iyi hissettiriyordu. Altta yatan korkunun bir örtüsüydü bu.

"Yani," dedi Quint, sonunda, sanki çok fazla şey söyleyen kendisiymiş gibi, "sen... güzel değil değilsin."

İçimden bir ses, yarı kahkaha yarı öksürük şeklinde patladı. Ona bakmaya cesaret ettim ama hemen bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Öncelikle, iki olumsuz kelime kullanımı dil bilgisi açısından kabul edilebilir değil."

İnledi. "Sana karşı kazanamam."

"İkincisi," dedim onu görmezden gelerek, "İltifat beklemiyordum. Ama... teşekkür ederim? Sanırım?"

"Biliyorum." Boğazını temizledi ve bu konuşmadan benim kadar rahatsız olabileceğini hissettim. "Ama bir şey söylemem gerekiyordu. Daha önce hiçbir şeyle ilgili seni bu kadar heyecanlı görmemiştim. Ve bunu kastediyorum. Sen..." Sustu.

Başımı sertçe iki yana salladım. "Bunu söylemek zorunda değilsin. Yanlış anlama. Kendimi çirkin falan bulduğumdan değil ama... yaz boyunca sadece kısa şort ve ipli bikiniler giyen kızlarla çevrili olmak? Yani, *öyle* görünmediğimi biliyorum."

Quint uğultulu bir ses çıkardı ve benimle aynı fikirde olup olmadığını anlayamadım. Tekrar konuştuğunda, aynı yarı iltifattan oluşan bir nakarat bekledim: Güzel değil değilsin. Ve evet, tüm vücudum o kelimeler yüzünden kızarmıştı. Ama bunun yerine, bir şekilde yüz kat daha iyi olan bir şey söyledi. Daha önce kimsenin bana söylemediğini düşündüğüm bir şey. "Ne pahasına olursa olsun, bence oldukça eğlencelisin. En azından, söylediğim veya yaptığım her şeyi eleştirmediğin zaman." Yanakları gamzelendi. "Aslında, bu yaz seninle çok eğlendim."

Fenerin ışığında birbirimize bakıyorduk, yağmur camlara çiseliyordu. Boğazım düğümlendi. Gözlerimin buğulandığını fark edince irkildim ve Quint'in göremeyeceği kadar karanlık olmasını umdum. O, bu kelimeleri duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezdi, bilmemesini umuyordum.

"Ayrıca..." Quint yüksek sesle boğazını temizledi ve bacaklarını düzeltti, bir bileğini diğerinin üzerine koydu. "Kocaman kaşlarım var."

İnleyip bir elimle ağzımı kapattım. "Ne?"

"Evet. Fark etmemişsen diye söylüyorum." Bana doğru eğildi ve bir kaşını işaret etti. "İyice anlaman gerekiyorsa daha yakına gelebilirsin."

"Şey. Onları gördüm, teşekkürler."

"Evet, kesinlikle. Herkes gördü. Mars'taki uzaylılar onları görebilir."

Güldüm. "Quint..."

"Hayır, bana o kadar da kötü olmadıklarını söylemeye çalışma. Bir aynam var. Gerçeği biliyorum." Dramatik bir şekilde iç çekti ve dolaba yaslandı. "Çocukken, bir keresinde annemden onları yolmama yardım etmesini istemiştim."

"Bunu yapmış olamazsın."

"Yaptım. Reddetti. Bana *'mükemmelsin, tam olduğun gibi ol'* anne saçmalığını yaptı. Bu yüzden gizlice banyosuna girdim, cımbızını aldım ve bir teli çektim: sadece bir tane. O kadar acıdı ki ağladım. Cidden, kızlar neden kendilerini buna maruz bırakıyorlar?"

"Ben de sık sık aynı şeyi merak ediyorum."

"Neyse, daha fazla çekmeye cesaret edemedim, bu da daha da çok ağlamama neden oldu ve sonra annem beni buldu ve neyin var diye bağırdı. Onlar sadece kaş! Ama mesele şu ki beni çok kötü gösteriyorlardı. Herkesin beni bir zorba sanacağından ve kimsenin arkadaşım olmayacağından endişeleniyordum."

Göğsüm sevgiyle sıkıştı.

"Ve bunu anneme söylediğimde, dedi ki... tek yapman gereken gülümsemek. Çünkü gülümsediğinde kötü görünemezsin." Dudakları kıvrıldı ama bu hikâyeyi hatırladığı için yüzüne hüzün çöktü. "Neyse, o sözleri kalbime aldım. O zamandan beri, bilirsin ya, gülümseyen adam olmaya çalışıyorum. Her neyse, kötü kaşlı adam olmaktan iyidir." Biraz kendini küçümseyerek kıkırdadı.

Karşısında otururken kendimi en büyük pislik gibi hissediyordum, haftalar önce karaokeye geldiğinde kaşlarıyla nasıl alay ettiğimi hatırlamıştım.

Şimdi düşününce neden o terbiyesiz şeyleri söylediğimi bile hatırlayamıyordum. *Kaşlarını* seviyordum. Yüzüne kattığı ifadeyi seviyordum. Şakalaşırken kıvrılmalarını, sinirlendiğinde kırışmalarını... Ama bana sinirlendiğinde onları daha az seviyordum.

Bunu ona söylemek istiyordum ama kelimeler takılıp kaldı. Boğazım kurudu. "Neyse," dedi Quint. "Sanırım hepimiz bir şey konusunda kendimizi bilinçli hissediyoruz."

"Sanırım öyle." Kelimelerim zar zor duyuluyordu.

Göz göze geldik ve bir saniye, bir saat, bir sonsuzluk gibi sürdü bu bakışmamız. İkimiz de gözlerimizi kaçırmadık. Yüzünde o çarpık yarım gülümseme vardı. Aklım karışarak beni askıda, nefessiz, kapana kısılmış hâlde bıraktı.

Dikkatini, her seferinde kısa bir süreliğine de olsa dudaklarıma kaydırdı. İç organlarım kasıldı. Aramızdaki mesafe bir kilometreden uzundu sanki.

Quint nefes aldı ancak ben hareket edemiyordum, konuşmasını, adımı söylemesini, herhangi bir şey söylemesini bekliyordum.

Konuşmaya başladığında ise sesi kesik ve küstahtı. Gergindi. "Başka bir şeyden mi konuşalım? Gala? Ya da biyoloji? Ya da okul gezileri, başka bir şey?"

Dudaklarımı yaladım. Bu daha güvenliydi ve ikimizin de yakın zamanda uyuyakalmayacağımız açıktı.

"Çekiliş ödülümüzü henüz bulamadık," diye önerdim.

"Güzel. Doğru. Paha biçilemez bir şey olmalı ama bir yandan da gerçekten karşılayabileceğimiz bir şey."

Birkaç dakika düşündük. Quint birkaç fikrini paylaşmaya başladı. Ari onlara kişiselleştirilmiş bir şarkı yazabilir miydi? Ya da kazanan özel bir parti gibi bir sonraki hayvan salıverme kutlamasına en yakın arkadaşlarından bazılarını davet edebilir miydi? Hepsi iyi fikirlerdi, hepsi olasılıklar dâhilindeydi ama hiçbiri tam olarak içimize sinmiyordu. Mola odasına baktım, ilham gelmesini umuyordum, o sırada dikkatim ağ ve enkazda yakalanan deniz kaplumbağasının fotoğrafına kaydı.

Nefesimi tuttum. "Quint!"

"Ne?"

Ayağa fırladım, odaya yürürken battaniyeyi belime daha sıkı sardım.

"Bunlar! Senin fotoğrafların!"

O da ayağa kalktı ama benim kadar coşkulu değildi. "Benim fotoğraflarım mı?"

"Evet! Merkezin hastalarından bazılarını gösteren sınırlı sayıda baskı serisi yapamaz mıyız? Her birini imzalayıp numaralandırabilirsin. Çok güzeller ve merkezin nasıl bir yer olduğunu yakalamada harika bir iş çıkarıyorlar. İnsanlar onlara bayılır!"

"Aman Tanrım, Pru. Bunu söylemen çok nazik bir davranış." Şakacı tonuna rağmen, övgüden utandığını görebiliyordum. "Ama lütfen dürüst olalım. Çok hüzünlüler. Kimse istemezdi onları."

Bunu düşündüm. "Evet, hüzünlüler. Öte yandan birçok harika sanat eseri hüzünlüdür. Ve bu fotoğraflar insana bir şeyler hissettiriyor, biliyor musun? Bu anları, bu duyguları yakalıyorsun..." Elimi kalbimin üzerine bastırdım, hayvanları fotoğraflarda ilk gördüğümde boğazımın nasıl sıkıca düğümlendiğini hatırlıyordum. "Fotoğraflar yürek parçalayıcı ama aynı zamanda dürüstler ve kurtarma merkezinin neden önemli olduğunu en içten şekilde açıklıyorlar. Fotoğrafları satmak için çekmediğini biliyorum, çekiliş için... Ne düşünüyorsun?"

Duvardaki fotoğraflara kaşlarını çatarak baktı. "Bilmiyorum. Yani, onları beğenmene sevindim ama... sadece..." Omuzlarını silkti. "Depresif. Ayrıca, ben büyük bir sanatçı değilim. Kimse bunlar için para ödemez."

"Bence yanılıyorsun. Yanıldığını biliyorum." Yalvararak kolunu tuttum. Gerildi. "Ve tam da olması gereken miktarda kişisel dokunuşları var. Mükemmel!"

Dudakları bir yana doğru kıvrıldı. Onu ısrarcılığımla yıpratıyor olabilirdim ama ikna olmadığını da görebiliyordum. "Sanırım bunu belki listesine koyabiliriz."

Surat astım. "Tamam. Bu senin sanatın. Sana ne yapacağını söylememeliyim." Ellerim kalçalarıma düştü, çerçevelenmiş fotoğraflara bakıyordum. Hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "Ne yapmak istiyorsan onu yapabilirsin."

Quint cevap vermedi.

Bekledim, pes etmesini bekledim. Ellerini havaya kaldırıp *tamam Prudence, kazandın*, demesini bekledim. *Senin için bu kadar önemliyse o lanet fotoğrafları kullan!*

Ama sessizliği uzayıp gitti.

Sonunda ona baktım.

Beni izliyordu, gözleri el fenerinin hafif parıltısıyla parlıyordu. "Ne var?" diye sordum.

Dudakları aralandı ama tereddüt etti. İki saniye. Beş saniye. "İstediğimi yapabilir miyim?"

Hemen gerildim. Gözlerim küçüldü. "Mantıklı bir şekilde."

Sert bir şekilde nefes verdi. "Bunun için çok geç olabilir."

Neyi kastettiğini sormak üzereyken başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Donup kaldım.

Bütün düşünceler beynimden boşalarak bana zihinsel statikten başka bir şey bırakmadı.

Dudaklarım karıncalandı. Kısa bir dokunuş. Tereddütlü. Tekinsiz. Ve sonra kayboldu. Gözleri kısılmış bir şekilde bana baktı, tepkimi bekliyordu.

Ve ben... tepki veremiyordum. Nefes bile alamıyordum.

Quint Erickson az önce beni öptü.

Endişelenmeye başlamıştı. Öyle yüksek sesle yutkunuyordu ki duyabiliyordum.

"Bir süredir bunu yapmak istiyordum..." dedi. Bu bir açıklama olabilir miydi? Ya da bir bahane miydi? Ve sonra daha da geri çekildi. O kaşlar, o muhteşem kaşlar birbirine yaklaştı. Utandığını ve incindiğini biliyordum. Peki, neden hareket edemiyordum?

"Belki de yapmamalıydım... belki de yanlış anladım... şey." Omuzları savunmacı bir şekilde kalktı. "Özür dilemeli miyim?"

"Hayır!" Sadece bu kelimeyi söyleyebildim. Konuşmasını, geri adım atmasını, hata yapmış gibi görünmesini engellemek için her şeyi yapardım. "Ben sadece... beni şaşırttın. Hepsi bu."

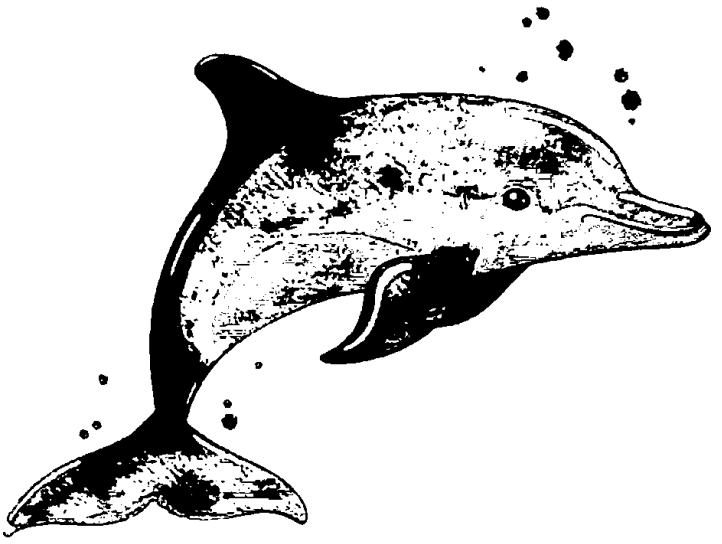
Başını yavaşça kaldırdı, sanki robot gibi bir baş sallamayla yukarı aşağıya hareket ettirdi. "Tamam. İyi yönde mi şaşırdın, yoksa?"

Güldüm, neşe birdenbire çevremi kapladı. Quint. Quint beni öptü.

O *beni* öptü.

"Pru..."

Bitirmesine izin vermedim. Omuzlarından tutup onu öpmeye başladım.

KIRK

"Okulun sondan bir önceki günü."

Şaşkın şekilde, okulun sondan bir önceki gününde özel bir şey oldu mu diye hatırlamaya çalışarak, "Okulun sondan bir önceki günü mü?" diye tekrarladım. Ancak sonra başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır. Yalan söylediğini biliyorum çünkü okulun son günü Bay Chavez'den notlarımızı aldığımız gün ve sen sadece bir mazoşistin yaz boyunca benimle o biyoloji projesi üzerinde gönüllü olarak çalışacağını ima ettin."

"Ah evet. Seni ilk kez sevdiğimi fark ettiğimi söylemiyorum. Hâlâ berbat bir insan olduğunu düşünüyordum. Sadece, okulun sondan bir önceki günü, seninle öpüşmek istediğim berbat bir insana dönüştüğün gündü."

Bembeyaz kesildim. "Quint!" dedim yüzümü ellerimin arkasına saklayarak. "Ciddi ol!"

Omuz silkti. "Sen sordun."

Yanaklarımın üzerinde sıcaklık dalga dalga yayılsa da kekeleyerek güldüm. Battaniye yığınının üzerinde oturuyorduk. Elektrik henüz gelmemişti ancak fırtına giderek durgunlaşan bir çiselemeye dönüşmüştü. Quint'in kolu omuzlarıma dolanmıştı, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi rahattı.

Burada kaç saattir oturduğumuzu bilmiyordum. Her şeyin histerik bir şekilde komikleştiği o gece yarısı sersemliği dönemini geride bırakmış, her şeyin imkânsız derecede derin göründüğü noktayı geçmiştik. Şimdi ikimiz de uykuluyduk, esnesek de gözlerimizi kapatmayı reddediyorduk. Bu gecenin bitmesini hiç istemiyordum.

"Peki, neydi? Ana caddenin son derece ayrıntılı minyatür modelim mi yoksa..."

"Karaoke, tabii ki."

Nefes nefese kaldım. "Ah! O karaoke gecesiydi, değil mi? Ben..." Düşüşümü hatırlayarak başımın arkasına dokundum. Sonra ona şüpheyle baktım. "Beyin sarsıntısı geçiren kızlara zaafın mı var?"

"Dürüst olmak gerekirse neye zaafım olduğunu bilmiyorum." Parmakları düşüncesizce üst kolumun etrafında daireler çizdi. "Ama bir şey vardı... Bilmiyorum. Bir ara o küçük omuz sallama hareketini yaptın..." Omuzlarını taklit edercesine oynattı. "Ayrıca, o rujun..." Serbest elini yüzüme götürdü, başparmağını dudaklarıma hafifçe bastırdı. Oysa gece olanlardan sonra rujum kalmamış gibiydi. Titredim. "Genellikle makyaj işinden hiç anlamam ama o ruj. Son zamanlarda tam o kırmızı tonda rüyalar görüyorum."

"Şaka yapıyorsun."

"Bu garip mi?" Gözlerinin köşeleri kırıştı ve ona son birkaç saattir ağzından çıkan her kelimenin garip olduğunu söylemek istedim.

"Biraz garip olabilir," dedim. "Ama şikâyet etmiyorum."

Güldü ve gözlerini dudaklarıma doğru indirdi. Bu beni öpmeden hemen önceki bakışlarıydı. Artık onu tanımaya başlamıştım. Eli yüzümün yan tarafını kavramak için hareket etti. Aşağı eğildi ve başımı ona doğru kaldırdım. Dudaklarım şişmişti. Yirmi dört saat önce hiç öpülmemiştim. Şimdi unutulup gidecek kadar öpücüklere boğulmuştum.

Quint, geri çekilip alnını alnıma yaslayarak, "Sıra sende," dedi. "Beni ilk ne zaman öpmek istedin?"

Gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalıştım. Şu anda onu öpmek istemediğim bir zamanı hayal etmek zordu.

"Şnorkelli yüzme."

"Evet!" Quint dirseğini sıktı. "O gün bana ilgi duyduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum." Parmaklarını şıklattı. "O denizaslanını kurtarmaya yardım ettiğim gün de öyle miydi? Dostum, benim için güzel bir gündü." Birkaç hafta önce olan bir şeyden ziyade gençliğinin en güzel zamanlarını özleyen yaşlı bir adammış gibi hüzünle iç çekti. "Seni ilk kez şnorkelli dalış yaparken izlemek büyülüydü. Sanırım seni daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Bunu aklımdan geçirdim. "Mutlu değildim, şaşkındım."

"Hayır, mutluydun. Bunu ayırt edebilirim, biliyorsun."

"Ah? Nasıl?"

"Gamzelerini görebiliyordum." Gözleri neredeyse alaycı bir şekilde parladı ancak ifadesini sert ve bilge tutmaya çalışıyordu. "Alaycı gülümsemelerinden birini takındığında gamzelerin çok fazla görünmüyor."

Kalbim güm güm atıyordu ve sırıtmaktan kendimi alamıyordum. Telaşlı ama mutluydum.

"Gördün mü?" dedi, omzunu benimkine çarparak. "İşte böyle."

Onu geriye doğru ittim. Sonra gözlerim pencerelere takıldı ve gözlerimi kırpıştırdım. "Hey, Quint. Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

Başını çevirdi ve ne demek istediğimi anlaması bir dakika sürdü.

Gün ışığı. Pencereleri aydınlatan hafif bir ışık. Güneş ışığı değil, güneş ışığının vaadiydi. Çiseleyen yağmurun arasından geçen soluk yeşilimsi gri bir ışıktı.

"Saat kaç?" Hiç düşünmeden telefonuna uzandı, sonra ikimizin de pillerinin çok uzun zaman önce bittiğini hatırladı.

Saatime baktım. "Altıya geliyor." Birbirimize baktık, bütün gece uyanık olduğumuzu fark ettik. Sadece bu değil, fırtına da geçmiş gibi görünüyordu.

Artık gidebilirdik.

"Krep yemeye gitmeyi öneririm," dedi Quint, "ama çoğu lokantada muhtemelen pantolon zorunluluğu vardır."

Kıkırdamaya başladım ve ona doğru yığılıp yüzümü omzuna gömdüm. Dün gece bunu düşünmüş olsaydık, kıyafetlerimizi asardık. Muhtemelen şimdiye kadar kurumuş olurlardı ya da kurumaya yakın olurlardı. Ama hâlâ kurutucuda, sırılsıklam ıslak bir yığın hâlinde yatıyorlardı.

"Krep de kulağa çok güzel geliyor."

Kollarıyla beni sardı. Dudakları kulağımın hemen altında boynuma dokunuyordu. Krepler de her şey gibi unutuldu.

Birkaç saniye sonra, aşağıda bir kapı çarparak kapanana kadar.

İkimiz de sıçradık.

Ses aşağıdaki hayvanlardan bazılarını uyandırmış olmalıydı çünkü foklardan kısa bir havlama sesi, denizaslanlarından da gıcırtı geliyordu. Sonra Rosa'nın bağırdığını duyduk: "Quint?"

Quint ile bakıştık. Kollarımızı birbirimizden ayırmadan önce aramızda kısa ama derin bir üzüntü oldu. Quint ikimiz de ayağa kalkıp tişörtlerimizi düzeltirken ve sabahın üçü civarında bulduğumuz doğaçlama kıyafetlerimizi giyip havlu eteğimiz ve battaniye elbisemizdeki düğümleri kontrol ederken, "Buraya gel, anne," diye geri seslendi.

Rosa'nın merdivenlerden yukarı doğru koştuğunu duyduk. Önünde sıçrayan beyaz bir ışık vardı ve mola odasına vardığında cep telefonunu o kadar hızlı bir şekilde bize doğru salladı ki ikimiz de kör olduk. Quint ile kollarımızı havaya kaldırıp

çığlık attık. Aniden gelen bir güneş ışığı seline karşı koyan vampirler olabilirdik.

Rosa telefonunu indirdi. "Bir ağaç yolun yukarısındaki bazı elektrik hatlarını devirmiş. Ekiplerin tamir etmeye çalıştığını gördüm. Elektrik bütün gece kesik miydi?"

"Evet," diye karşılık verdi Quint. "Buraya geldikten kısa bir süre sonra kesildi."

Rosa boğazından sempatik bir ses çıkarttı. "Zavallı çocuklar! Bilseydim..." Sesi kesildi çünkü neyi farklı yapardı, bilemiyordu. Bizim için bir arama ekibi mi gönderirdi?

"İyiyiz." Quint gözlerini ovuşturdu. "Fazla uyuyamadık."

"Hiç uyumadık," diye düzelttim. "Tam olarak negatif miktarda uyuduk."

Quint buna güldü, bu da beni güldürdü. Uykulu zihinlerimiz bu cümlede komik bir şeyler buluyordu.

Rosa biraz endişeli hâlde bize baktı.

"İyiyiz," dedi Quint bu sefer kesin bir şekilde.

"Harikayız." Sonra kızardım. *Harika* kelimesinin birlikte geçirdiğimiz geceyle ilgili ne kadar çok şey ifade ettiğini merak ettim. *Harika* kelimesi otomatik olarak yedi saat boyunca itirafları, gerçekleri ve öpücükleri mi ima ediyordu? Bir sürü. Öpücük.

Ve yine de bir şekilde...

Yeterli.

Miktarda.

Öpücük.

Değil.

Quint, ikimiz de az önce içeri girdiğini duymuş olmamıza rağmen, "Hayvanları kontrol etmeye gittin mi?" diye sordu.

"Hayır. Önce ikinizin de iyi olduğundan emin olmam gerektiğini düşündüm."

Şarjı bitmiş telefonumu tutarak, "Taşınabilir bir telefon şarj cihazın var mı?" diye sordum. "Annemle babamı aramalıyım."

"Korkarım hayır. Ama aşağıdaki telefonu kullanabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Elektrik kesik."

Rosa bana gülmemeye çalıştı. "Evet, tatlım. Sabit telefonlar elektrikler kesildiğinde bile çalışır."

"*Ne*? Nasıl?" Ağzım açık kaldı ve Quint'e döndüm. "Bunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı, benim kadar şaşkın görünüyordu. "Hiçbir fikrim yoktu. Sanki..."

"Büyü!"

Kollarını havaya kaldırıp, "Büyü!" diye bağırdı.

Tekrar gülmeye başladım.

Rosa boğazını temizledi. "Tamam. Prudence, git anne babanı ara. Quint... neden havlu giyiyorsun?"

"Giysilerimiz fırtınadan sırılsıklam oldu. Kurutucudalar ama çalışmıyor."

"Tabii!" diye soluk soluğa araya girdim. "Kurutucular elektrik olmadan da çalışabiliyorsa işler değişir."

"Hayır," dedi Rosa. Parmaklarımı şaklattım, canım sıkılmıştı.

Lobiye indim ve annemi babamı arayıp iyi olduğumu, yakında eve gideceğimi ve telefonumun kapalı olduğunu söyledim. Annem bisiklete binerken dikkatli olmamı hatırlattı, yollarda her yerde su birikintileri vardı ama bunun ötesinde, çok da endişeli değil gibilerdi. Bazen bunun en büyük çocuğa veya ikizlere has olduğunu düşünüyordum. Bebek bakımı yoktu, helikopter ebeveynlik yoktu, sokağa çıkma yasağından sonra gece geç saatlerde volta atma yoktu. Kendimize bakabilen insanlardık. Şimdi bu özerkliğe fazlasıyla minnettardım. Annem dün gece fırtına şiddetlenirken beni almaya ısrar etseydi, hayatımın en muhteşem gecesini kaçırmış olurdum.

Telefonu kapatırken merdivenlerde beceriksiz ayak sesleri duydum. Quint devasa battaniye yığınımızı çamaşır odasına

geri götürüyordu. Beni görünce durakladı. Saçları dağılmış, yüzü uykusuz gecemizden dolayı biraz şişmişti.

Ona gülümsedim, aniden utanmıştım. O da aynı şekilde utangaç, aynı şekilde istekli bir şekilde gülümsedi.

O battaniyelerden birini kapmamak, ikimizin de başına atmamak ve... Gözleri karardı, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibiydi. Belki de sorun etmezdi.

Ama sonra Rosa'nın arkasından merdivenlerden indiğini duydum ve ikimiz de birbirimizden uzaklaştık.

"Yardım ister misin?" diye sordum.

"Orada birkaç battaniye daha vardı."

Rosa'nın yanından merdivenlerde geçiyordum ki ışıklar aniden yandı ve teknolojinin sürekli uğultusu duvarlara, klimaya, mola odasındaki buzdolabına geri geldi.

"Ah," dedi Rosa, parlak bir şekilde gülümseyerek. "Bu daha iyi."

Hayır, demek istedim. *Bu hiç de daha iyi değil.*

Ama sadece gülümsemesine karşılık vererek battaniyeleri almaya gittim. Quint'i çamaşır odasında yakaladığımda, kurutucu tekrar çalıştı, o da kullandığımız tüm battaniyeleri katlayarak ellerini oyaladı. Aslında kirli değillerdi, bu yüzden onları yıkamaya gerek yoktu. Battaniyelerimi yere bir yığın hâlinde attım ve ona yardım etmeye başladım, bu arada gözlerimiz benim bilmediğim karmaşık bir tango yapıyordu. Başımı kaldırdım, o bakışlarını kaçırdı. Başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu. İkimiz de hızla geri döndük.

Yutkundu. "Ee. Bugün için bir planın var mı?"

Şunu söylemek istiyordum: *Günümün geri kalanını dün geceyi ince dişli bir tarakla gözden geçirerek, söylediğin her kelimeyi analiz ederek, her dokunuşu hatırlayarak, her öpücüğe bayılarak, Prudence şeklindeki bir sümük yığınına dönüşene kadar geçirmeyi planlıyorum.*

Aslında söylediğim şey şu oldu: "Eve gidip duş almak, sonra muhtemelen birkaç saat uyumaya çalışmak."

Gerçeği biliyormuş gibi bana bakmasına rağmen, "İyi plan," diye cevapladı. Uyumak istemiyordum. Bir daha asla uyumak istemiyordum. Ya uyku aramızda olan her güzel şeyi silerse ne yapardım?

Battaniyeleri kaldırdıktan sonra, hayvanların dün gece nasıl olduğunu görmek için bahçeye çıktık. Gönüllülerin hiçbiri vardiyalarına gelmediği için henüz yeterince erkendi, bu yüzden sadece biz ve Rosa vardık. O çoktan sıkı bir şekilde çalışmaya başlamıştı, su birikintilerini yer altı havuzlarına itmek için bir süpürge kullanıyordu.

Bahçe, özellikle betonun su bastığı yerlerde berbat durumdaydı. Foklar, etrafta yüzen döküntüler olmasa, tüm bu suda tur atabilirdi. Çubuklar, ağaç dalları, yapraklar, palmiye yaprakları ve hatta rüzgârda devrilen çöp kutularından birinden gelen biraz çöp etrafa saçılmıştı. Zincir bağlantılı çitin bir bölümü özellikle büyük bir dal tarafından ezilmişti.

"Bunun temizlenmesi birkaç gün sürecek," dedi Rosa, süpürge sapına yaslanmak için duraklayarak. "Ve o çit... umarım sigorta bunu tamir ettirir."

"Başka bir hasar var mı?" diye sordu Quint.

"Şimdiye kadar bulduğum bir şey yok. Ve kimse incinmiş gibi görünmüyor, ki bu en önemli şey." Bize doğru döndü ve endişeli bir anne bakışıyla bizi içeri soktu. "İkiniz de bitkinsiniz. Gönüllülerden bazılarını arayıp bugün kimin gelebileceğine bakacağım. Eve gidip biraz dinlenmelisiniz."

Quint, sanki uzuvlarını hareket ettirebilme yeteneğini kanıtlıyormuş gibi kollarını çırparak, "İyiyim," dedi.

"Ben de." Hareketi taklit ettim.

Rosa etkilenmemişti. "Eve gidin," diye uyardı sertçe. Sonra gözleri bacaklarımıza indi. "Önce pantolon giyin."

İkimiz de kıkırdamaya başladık. Neredeyse kontrol edilemez bir şeydi bu. Rosa gözlerini devirdi ve bizi el sallayarak uzaklaştırdı.

Tam içeri girmek üzereyken Quint elimi yakaladı. "Bak."

Bakışlarını takip ettim. Bir grup denizaslanı yeni bir oyun keşfetmişti: Devasa bir su birikintisine doğru tam hızla kürek çekiyor, karınları üzerinde kayıyor ve büyük bir sıçramayla havuzlarına iniyorlardı. Kendi kaydıraklarını yaratmışlardı.

Hepimiz gülmeye başladık. Oyun o kadar insaniydi ki beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Eh," dedi Quint, "en azından iyi vakit geçiriyorlar. Sanırım fırtına bir işe yaradı."

Ona doğru baktım, bana sırıttığını görünce irkildim. Midem bulandı. "Sanırım öyleydi," dedim elini sıkarak.

Çamaşır odasına geri döndük. Pantolonlarımız hâlâ biraz nemliydi ama bir bisiklet turu için acı çekebileceğimi düşünüyordum. Quint kıyafetlerini değiştirmek için banyoya gitti.

Ben giyinip bisiklet kaskımı taktığımda güneş ufuktan göz kırpmıştı. Otoparkta oyalandım. Veda etmeden gidemezdim. Gitmeden önce belki de bir öpücük daha almalıydım.

Bir saniye sonra Quint sırt çantamı taşıyarak dışarı çıktı. "Bunu neredeyse unutuyordun."

Sadece *Çok Önemli Gala* defterimin değil... aynı zamanda rehin dükkânından aldığım ailemin parasının da olduğunu hatırlayınca gözlerim kocaman açıldı. Bu kadar dikkatsiz davrandığım için bir an utandım ama olan biten her şeyden sonra, suçlunun ben olduğumdan emin değildim.

"Teşekkürler," dedim çantayı alıp kollarımı kayışlardan geçirerek.

Bisikletlerimiz ıslak ve çamurluydu. Bir önceki gece yere devrilmişlerdi. Quint pantolonum ıslak olmasına rağmen bisiklet koltuğumu kurulamak için gömleğinin ucunu kullandı.

"Ne kadar da centilmen," dedim.

Sırıtarak bisikleti bana uzattı. Ayağı kaldırdım. Bisikletini aldı ve aynısını yaptı.

Zıt yönlere gidecektik, bu da... ikimizin de kıpırdamadığı anlamına geliyordu. "Yani," dedi Quint.

"Yani."

O an aramızda uzadı, ikimiz de aptalca, uykulu gözlerle gülümsedik.

Parmaklarım gidonu daha sıkı kavradı. "Film için teşekkürler. Ve... her şey için."

Diğer her şeyden bahsedildiğinde gülümsemesi büyüdü. "Bir ara tekrar yapmalıyız."

Düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Yılın en kötü fırtınasının ortasında yiyecek ve elektrik olmadan bir hayvan kurtarma merkezinde mahsur mu kalmalıyız?"

"Kesinlikle."

Ona doğru eğildim. "Orada olacağım."

Beni öperken eliyle boynumun arkasındaki saçlarımı çekti. Birkaç saniye boyunca dudaklar, parmaklar ve kalp atışlarından başka bir şey değildik...

Ve sonra dengemi kaybettim. Bisikletim devrilip Quint'inkine çarptı. Neredeyse düşüyordum ama o beni omuzlarımdan yakaladı. Daha nefesimizi bile toparlayamadan gülmeye başladık.

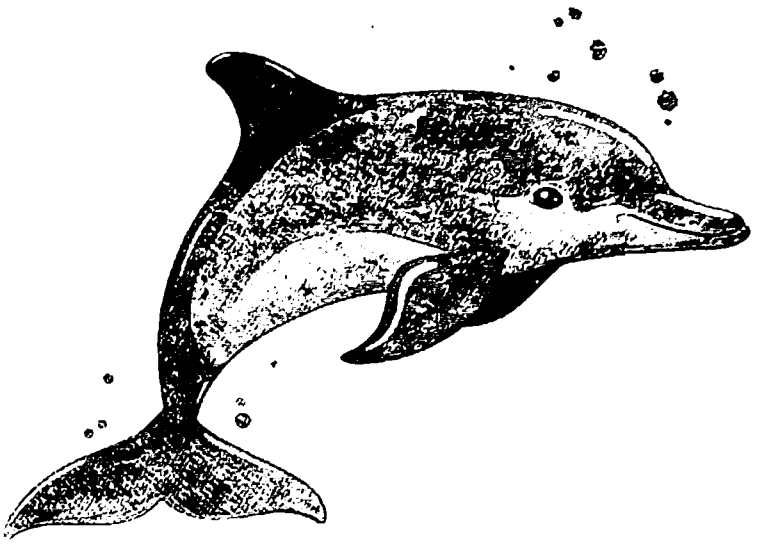
"Tamam, muhtemelen gitmeliyiz," dedi. Bana bir öpücük daha sundu, hızlı, iffetli bir öpücüktü ama daha fazlasının geleceğini vadediyordu. Yakında. Umarım. Sonra beni tekrar ayağa kaldırdı ve fikrini değiştirmeden önce bir bacağını bisikletinin üzerinden geçirdi.

Ben de aynısını yaptım. "Yarın görüşürüz?"

"Yarın."

Ona göz kırptım. "Tatlı rüyalar."

Sonra pedal çevirmeye başladım. Kalbim ağzıma gelmişti, beynim sersemlemişti ama tüm vücudum enerjiyle uğulduyordu. Deliye dönmüştüm ama mutluydum. Eve kadar gülerek gittim.

KIRK BİR

Aileme selam vermek, nemli, iğrenç kıyafetlerimi çamaşır makinesine atmak ve pijamalarımı giymek için doğru dürüst vakit ayırmadan yatağıma yığıldım ve hemen uykuya daldım. Jude'un omzumu sallamasıyla uyandım.

"Pru, annem kalkman gerektiğini söylüyor."

İnledim ve kolumu gözlerimin üzerine attım. "Ne için?"

"Çünkü uyumaya devam edersen, bu gece asla yatmayacaksın ve uyku düzenin sonsuza dek altüst olacak."

Burnumu kırıştırdım.

"Ya da en azından bir hafta falan. Hadi, dört saattir uyuyorsun."

"Hâlâ uykum var."

"Hayatta kalırsın. Öğle yemeği ister misin?"

Ooooh, öğle yemeği. Karnım guruldayarak benim yerime cevap verdi.

Jude bilmiş bir şekilde başını salladı. "Sandviç yapacağım." Kapıya doğru geri geri yürümeye başladı, sonra bana seni izliyorum işareti yaptı, parmaklarını gözlerine götürdü, sonra bana döndü. "Tekrar uyuma."

"Uyumayacağım. Kalktım. Kalkıyorum. Tamam."

Kendimi rahat battaniyelerden uzaklaştırmam birkaç dakikamı aldım. Eve vardığımda masamın üzerine düşürdüğüm telefonumu aldım ama şarjı bitmişti. Vay canına. Fişe taktım ve saatime baktım. Neredeyse öğlen oluyordu.

Gerindim. Gözlerimi ovuşturdum. Pijamalarımın üzerine sabahlığımı giydim.

Geçen gece bir buldozerin gücüyle üzerime çökerken bornozun kemerini bağladım.

Quint.

Ve Quint'in öpücükleri.

Ve Quint'in sözleri.

Ve Quint'in gülümsemesi.

Ve Quint'in kolları.

Ve... Quint Erickson ile mi çıkıyordum?

Çıkmaktan, sevgili-erkek arkadaştan veya bunun gibi resmî bir şeyden bahsetmemiştik. Ama nasıl isim koymayacaktık ki? Hatta ilk buluşmamızı bile yapmıştık. Çünkü geriye dönüp baktığımda *Jaws* kesinlikle bir buluşmaydı.

Şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Uyuyor muydu? Rüya mı görüyordu? Beni ve kırmızı rujumu mu düşünüyordu? Bunu düşününce kalbim titretti.

Onu tekrar görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Onu aramak istiyordum ama numaralarımızı paylaşmamıştık ve merkezi arayıp Rosa'dan bunu istemeyecektim.

İkimiz de yarın çalışıyorduk. O zamana kadar acı çekmek zorundaydım.

Aşağı indiğimde Jude tezgâha bir dizi şarküteri eti ve sos koymuştu. Hatta harika bir insan olduğu için bir domates ve avokado bile dilimlemeye vakit ayırmıştı.

"Teşekkürler," dedim, bir dilim ekmeğe hardal sıkarak. "Dün neredeyse hiçbir şey yemedim."

Ellie oturma odasından koşarak geldi. "Pru uyandı!" dedi, beni yakalayıp yüzünü kalçama bastırdı. "Bütün gece yoktun! Ve çok fazla yağmur yağdı!"

"Biliyorum," dedim, başının tepesini ovuşturarak. "Hayatında gördüğün en büyük fırtına bu muydu?"

Bana kocaman gözlerle baktı. "Boğulacağını sanmıştım!"

"Hayır. Boğulmadım. Ayrıca yüzmeyi biliyorum."

"Çok da iyi yüzemiyorsun."

"Hey! Bunu nereden biliyorsun?" Kollarını belimden çözdüm. "Aç mısın?"

"Hayır." Ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. "Benimle oynar mısın?" dediğinde ürperdim.

"Şimdi olmaz, tamam mı? Bir şeyler yemem gerek."

Hayal kırıklığıyla surat astı.

"Öğle yemeğinden sonra dama oynayalım," dedi Jude. "Gidip oyunu hazırla."

Heyecanla başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Jude kendi sandviçini yapmayı bitirdi ve masaya oturdu. "Merkezde gece geçirmek nasıldı? Orada yatak var mı?"

"Hayır, yere bir sürü battaniye serdik."

"Serdik mi?"

Ona baktım. Acaba bütün gece orada yalnız olduğumu mu düşünüyordu? Ailem ne düşünüyordu? "Şey. Quint de oradaydı."

Bir kaşı yukarı kalktı. "Başka kimse var mıydı?"

Yutkundum ve hindi ile jambon dilimlerini dönüşümlü olarak dizmeye odaklandım, mükemmel şekilde üst üste geldiklerinden emin oldum. Başka bir deyişle, Jude'un bakışlarından kaçınmak için elimden geleni yaptım. "Elbette. Hayvanların hepsi oradaydı. Bazıları fırtınadan oldukça korkmuştu. Hatta elektriğimiz bile gitti."

"Vay canına. Travma gibi görünüyor."

Travma, bunu tanımlamak için kullanacağım kelime değildi. Jude'a olanları anlatmalı mıydım? Yani, normalde ona her şeyi anlatırdım ama... daha önce hiç erkek meselesi olmamıştı ve aniden bu konuda garip hissettim. En iyi arkadaşlarımdan biri olabilirdi ama yine de kardeşimdi. Ayrıca Quint'i tanıyordu. Birbirimizden hoşlanmadığımızı ilk elden görmüştü. Her şeyin ne kadar çabuk ve tamamen değiştiğini nasıl anlatacaktım?

"Bir maceraydı," dedim.

Annem mutfağa kalçasına sıkıştırdığı bir karton kutuyla girdiğinde daha fazla ayrıntı vermekten kurtuldum. "Siz çocuklar golfle ilgilenmiyorsunuz, değil mi?"

İkimiz de ona baktık.

"Golf mü?" dedim, doğru duyduğumdan emin değildim.

Jude, aynı şekilde şaşkın bir şekilde, "Yani spor mu?" diye ekledi.

"Bunu bir hayır olarak kabul ediyorum. Büyükbabanızın eski golf sopaları bizde ama... sanırım onlardan kurtulacağım. Baban ve ben evi biraz temizlemeye çalışıyoruz, bu yüzden artık kullanmadığınız başka bir şeyiniz varsa..." Kutunun kenarına vurdu, bize gülümsedi ve sonra dışarı çıktı.

Yutkundum, rehin dükkânındaki eşyalarımızın fişini hatırladım. Yarı bitmiş sandviçimi tezgâhın üzerine bırakarak, "Hemen döneceğim," dedim Jude'a.

Para zarfı hâlâ sırt çantamdaydı, geldiğimde girişteki bankın üzerine gelişigüzel fırlatmıştım. Onu görünce rehin dükkânına yaptığım ziyareti ve öncesindeki her şeyi hatırladım. Kayıp küpe, sahil tarayıcısı, bağış kavanozundan kaybolan para.

Zarfı iki elimle kavradım ve annemi aramaya gittim. Garajda, eski golf sopalarıyla dolu bir torbanın nemli bir havluyla tozunu alıyordu.

"Hey, anne? Bu senin."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Nedir bu?" diye sorarken zarfı aldı. İçindeki parayı görünce gözleri kocaman açıldı.

"Dün sabah rehin dükkânına uğradım, bir arkadaşım için bir şey arıyordum... ama Clark paranı alabileceğimi düşündü. Bu yüzden bana bunu verdi. Fiş de var, böylece neyin ne kadara satıldığını görebilirsin..."

"Gümüş takımlar henüz satılmamış ama biri klavyeyi satın almış," diye eklemeden önce tereddüt ettim.

Zarfı kapatıp yüzü yumuşamadan önce bir an endişeyle bana baktı. "Hepsi kullanmadığımız eski şeyler. Artık ihtiyacımız olmayan şeyler. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Biliyorum." Sabahlığımın kemerini sıktım. "Ama paraya da ihtiyacımız var, değil mi?"

İç çekti ve bez parçasını sopalardan birinin üzerine örttü. "Eğer merak ettiğin buysa, çaresiz durumda değiliz. Turist sezonu sayesinde mağazada işler hareketlenmeye başladı. Faturalarımızı ödeyebiliriz. İyiyiz."

"Ama?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Biliyor musun, siz çocuklardan büyüdüğünüzde saklanması gereken şeyler daha da zorlaşıyor."

"Anne."

Başını salladı, avuçlarını kot pantolonuna sildi. "Lucy bu yıl yine futbol ve basketbola kaydolmak istiyor ama yeni formalara, yeni ayakkabılara ihtiyacı olacak. Penny'nin bisikleti bir yaz daha dayanmayacak ve tabii ki düşünülmesi gereken müzik dersleri var. Ve Ellie'nin okul öncesi öğretmenleri önümüzdeki ay yapılacak olan ve onun da katılmak için can attığı bilim tabanlı bir yaz kampından bahsettiler..." Bakışlarını kaçırdı. "Baban ve ben her zaman size her fırsatı, her deneyimi yaşatmak istedik. Ama hayat pahalı. Aile geçindirmek pahalı. Ve mağazayı ne kadar sevsek de... bizi asla zengin etmeyecek."

Alt dudağımı ısırdım. Sormamam gerektiğini biliyordum ama... "Anne. Hiç istedin mi..."

"Neyi?" diye sordu. "Çocuklarımızın olmamasını mı?"

"Keşke bu kadar çok olmasaydık."

Güldü. "Bunu en büyüğün söylemesi kolay, değil mi?" Para dolu zarfı arka cebine koydu, sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. "Asla, Prudence. Sen, Jude ve kız kardeşlerin bize herhangi bir miktardaki paranın getirebileceğinden daha fazla mutluluk getiriyorsunuz. Ve..." Beni bıraktı ve golf sopalarına baktı. "Çocukluklarınızı biraz daha parlak hâle getirmek için eski hurdalarımızdan bazılarını takas edebilirsem, bunu hemen yaparım. Bunlar sadece eşya. Ama hayatınızı yalnızca bir kez yaşayabilirsiniz."

Başını eğdi, sanki ona inanıp inanmadığımı görmek istercesine beni inceledi.

Ona inanabilirdim sanırım.

"Bugün odamı karıştıracağım," dedim ona. "Eminim davaya katkıda bulunabileceğim birkaç şeyim vardır."

"Sadece istersen," dedi. "Tüm dünyevi mallarından vazgeçmeni beklemiyorum."

"İstiyorum. Haklısın. Onlar sadece birer eşya." Tereddüt ettim. "Ayrıca, anne? Sana söylemeliyim. Merkez için bir gala planlıyorum. Para toplamak için gösterişli bir parti. Ve yerel işletmelere sessiz müzayedeye hediye sepetleri bağışlayıp bağışlayamayacaklarını soruyorum. Ventures Vinyl'den bir şey almayı çok isterim, özellikle de temamız Yellow Submarine olduğu için. Ama sizler hiçbir katkıda bulunamazsanız da anlarım."

Annemin sırıtışı yüzüne yayıldı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Senin, benim küçük girişimcim olacağını her zaman biliyordum."

Gözlerimi devirdim. "Anne."

"Elimde değil, tatlım. Siz çocukların büyümesini izlemek..." İç çekti. "Belki bir gün anlarsın. Neyse. Hediye sepetiyle ilgili

bir şey bilmiyorum. Bunu babanla konuşmam gerekecek. Mağazayı daha fazla insana duyurmak için iyi bir fırsat olabilir. Ama haklısın. Paramız kısıtlı ve hayırsever bağışlarda bulunmak için iyi bir konumda olup olmadığımızı bilmiyorum."

"Biliyorum. Kesinlikle baskı yok. Ama..." Parmağımı kaldırdım. "Konu açılmışken, mağazayla ilgili aslında birkaç fikrim var, Ari'nin de var. Yeni işler çekmek veya en azından mağazayı daha güncel hissettirmek için yapabileceğimiz bazı şeyler var. Belki bir gün oturup bunu konuşabiliriz?"

Düşünceli bir bakışla bana baktı, dudaklarının köşeleri zar zor kalktı. "Sanırım baban ve ben bunu çok isteriz."

Başımı salladım. "Bir iş teklifi hazırlamaya başlayacağım."

Güldü ve golf sopalarını temizlemeye başladı. "Sen hazırla."

Gözüm raftaki bir kutuya, büyükannemin eski çin çay takımının yerleştirildiği yere takıldı. "O çay fincanlarından mı kurtuluyorsun?"

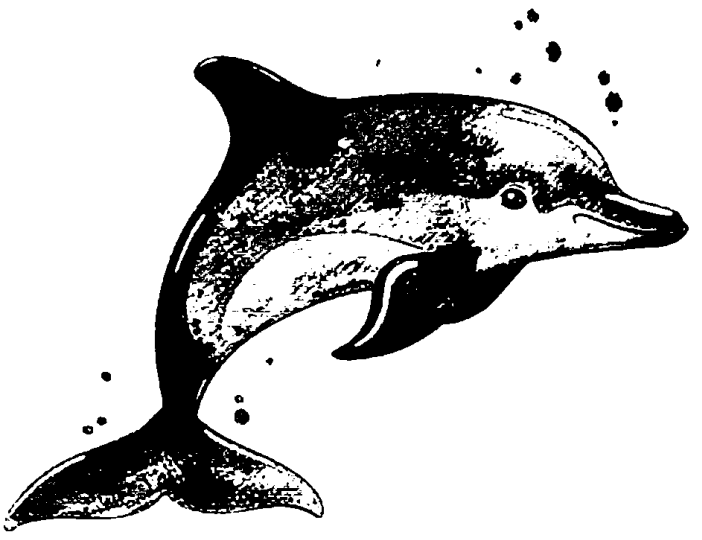
Annem bakışlarımı takip etti. "Bunu düşünüyordum."

"Tamam... ama bugün değil." Kutuyu aldım. Annem beni durdurmadı ve eve taşırken ne yaptığımı sormadı.

Eleanor oturma odasında, dönüşümlü olarak kırmızı ve siyah dama taşlarından bir kule yapıyordu.

"Hey, Ellie. Jude ve ben öğle yemeğimizi yerken... bizimle çay partisine gelmek ister misin?"

Bana gülümsemesi ihtiyacım olan tek ödüldü.

KIRK İKİ

Ertesi gün yirmi dakika erken kalktım çünkü uyku düzenim gerçekten de tamamen bozulmuştu. Dünkü uzun şekerlemeden ve erken saatte yattıktan sonra, bu sabah saat dörtte uyanmıştım, bu benim için bile gülünç derecede erkendi. Önemli değildi. Yataktan kalkmayı başarana kadar zihnimi meşgul edecek bir sürü güzel anım vardı. Sabah saatlerimi yarı üretken bir şekilde kullandım... en azından faydasız fantezilere kapılmadığım anlarda. Bisikletimi park yerine doğru sürerken başım döndü, Quint, Rosa ve diğer gönüllülere gala konusunda yeni fikirlerimi anlatmak için can atıyordum.

Bir de Quint'i tekrar görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Bütün bir gün geçmişti ve içimde bunun bir tesadüf olabileceğini düşünen küçük bir parça vardı. Belki de fırtınanın romantizmine kapılmıştık. Belki de bu sabah bana bir kez bakacak ve her şeyden pişman olacaktı. Ama bu şüpheler her içime sızmaya başladığında, beni ilk öptüğünde söylediği sözleri düşündüm. *Bir süredir bunu yapmak istiyordum.*

Bu bir tesadüf değildi. Bir hata değildi. Ve onu görmeden, öpmeden ve bunun gerçek olduğunu teyit etmeden bir dakika

daha geçiremiyordum. Beni hâlâ benim onu sevdiğim kadar sevdiğini teyit etmeliydim.

Otoparkta sadece bir araba vardı, sanırım Rosa'nınkiydi. Diğer gönüllülerin hiçbiri henüz gelmemişti. Kaskımı çıkarıp neredeyse kapıya doğru zıpladım.

Lobide kimse yoktu, bu yüzden bahçede ve alt katlarda hızlıca bir tur attım. Mutfakta, çamaşır odasında veya hayvanlardan herhangi birinin yanında kimse yoktu. Lennon ve Luna'yı selamlamak için durdum ama sadece kahvaltı vakti yaklaştığı için benimle ilgilendiklerini anladım.

"Yakında döneceğim," diye fısıldadım. "Önce Quint'i görmem gerek." Penny'nin, marketin kasalarında bulunan ünlü dergilerinden birinde Sadashiv'in fotoğrafını gördüğünde çığlık attığı gibi ben de çığlık attım. Kendimden biraz utandım ama bu beni koridorda koşarak geri dönmekten alıkoymadı.

"Merhaba? Burada kimse var mı?" diye seslendim, ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken bile.

Mola odasının önünden geçiyordum ki Rosa ofisinden başını çıkarıp bana göz kırptı. Şaşkın görünüyordu. "Prudence."

"Merhaba!" diye gülümsedim. "Biliyorum, erken geldim. Quint geldi mi?"

Bir dakika konuşmadı. Kıpırdamadı. Sonra boğazını temizledi ve omzunun üzerinden ofisine baktı. "Evet," dedi yavaşça. Tekrar bana döndüğünde çenesi sabitlenmişti. "Aslında, diğerlerinden önce burada olmana sevindim. Seninle... konuşabilir miyiz?"

"Elbette! Ben de seninle konuşmak istiyorum." Heyecanla ellerimi çırptım. "Gala için bir mekân ayarladım! Yani bu Quint'in fikriydi, bu yüzden tüm övgüleri ben alamam ama mükemmel!" Rosa'yı ofisine kadar takip ettim.

Ve Quint orada, elleri alçak bir kitaplığın kenarını kavramış, ayak bileklerini önünde birleştirmişti.

Onu görünce kalbim yerinden fırladı.

Başını hafifçe eğdi, gözleri bana doğru kaydı ve bir saniye, sadece bir saniye kaşlarıyla ilgili hikâyesini ve kaşlarının onu kötü gösterdiğinden nasıl korktuğunu hatırladım, neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum. Ama o an geçti ve hayır, kötü görünmüyordu. Gergin görünüyordu.

Muhtemelen annesine bizden henüz bahsetmemişti.

Buna alınmazdım. Ben de kimseye söylememiştim, Jude'a veya Ari'ye bile.

Ona gülümsedim.

Başını çevirdi.

Ooooo, tamam. Sabahtan beri hayalini kurduğum karşılama tam olarak bu değildi ama... belki de annesi henüz biriyle çıkmasını istemiyordu. Çıktığımızı falan söylemiyordum. Resmiyet falan yoktu. Ya da herhangi bir şey. Ama o yöne doğru gidiyor olmalıydı. Yedi saat boyunca birini öptükten sonra bunun sıradan bir şey olmasını beklemezdiniz.

En azından bunun düzenli bir şey olmasını istediğimi biliyordum.

Havadaki tuhaf gerginliği dağıtmaya çalışarak, "Öyleyse!" diye cıvıldadım. "Dün Offshore Sineması'nı aradım ve onlara merkez ve gala için planladıklarımızla ilgili her şeyi anlattım, onlar da bizimle aynı fikirdeler. Galayı hafta sonu yapmadığımız sürece ücretsiz kullanmamıza izin verecekler, bu yüzden devam edip on sekizinde, yani salı günü için rezervasyon yaptırdım. Mükemmel olacak. Catering şirketlerinin kullanabileceği bir mutfakları, yerleştirebileceğimiz bol miktarda masa ve sandalyeleri var. Bir de tıpkı düşündüğünüz gibi AV ekipmanı için ihtiyacımız olan her şey zaten ellerinde mevcut. Konuştuğum yönetici etkinliğin bir parçası olmaktan gerçekten heyecanlı görünüyordu. Onlara bunun yıllık bir şey olmasını umduğumuzu söyledim ve..." Yutkundum. Rosa endişeli bir şekilde ensesini ovuşturuyordu. "*Yellow Submarine* temasına bayıldılar. Her birkaç yılda bir Beatles film maratonu yapıyorlar, bu

yüzden posterlerden bazılarını çıkarabileceklerini söylediler." Quint'in çenesi seğirdi. Gözleri hâlâ yere sabitlenmişti. Göğsüm çökmeye başlıyormuş gibi hissediyordum ve bunu engellemenin tek yolu konuşmaya devam etmekti, bu yüzden de öyle yapıyordum. "Ayrıca açık artırma için sinema biletleri ve ücretsiz bir kova patlamış mısırla birlikte bir randevu gecesi temalı hediye sepeti de verecekler! Bu... çok... cömertçe değil mi?"

Omuzlarım düştü. Devam edemedim. Hiçbir coşku, sanki bir tuğla duvara konuşuyormuşum gibi hissettiğim gerçeğini gizleyemezdi. İki tuğla duvar. Quint neden bana bakmıyordu? Rosa neden gülümsemiyor ve bunun ne kadar harika olduğunu söylemiyordu?

"Tamam, ne var?" dedim. "Hayvanlardan biri mi? Lennon iyi mi? Luna?"

"Hayvanlar iyi," diye karşılık verdi Rosa. Kaşlarını çatarak Quint'e bakıyordu. Kitap rafını kavradığı yerdeki eklem yerleri beyazladı.

"O zaman neler oluyor? Sigorta fırtınanın hasarını karşılamayacak mı?"

"Hayır, Prudence..."

"O zaman ikiniz de neden bu kadar perişan görünüyorsunuz?"

Rosa derin bir nefes aldı. Tekrar Quint'e baktı ve sanırım bir şey söylemek isteyip istemediğini görmek için bekledi ama ağzı o kadar sıkı kapalıydı ki yanağındaki bir kas seğirmeye başladı. Rosa ellerini önünde birleştirerek, "Prudence," dedi. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ona baktım. Sonra dikkatim Quint'e kaydı. Omuzlarını hareket ettirdi, öne doğru eğildi ama hâlâ başını kaldırmıyordu. Tekrar Rosa'ya baktım.

"Gala'nın gerçekten nasıl olacağı dışında?"

Quint boğazından iğrenmiş gibi bir ses çıkardı, buraya geldiğimden beri neredeyse söyleyeceği ilk şey buydu. Tüylerimin

diken diken olduğunu hissediyordum. Bu sesi duymuştum. Eskiden her zaman duyardım.

Rosa alnını ovuşturuyordu. "Sanırım bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun."

"Ne demek istediğini bilmiyorum. Quint, neler oluyor?"

Kitaplığı bıraktı ama sadece kollarını göğsünde kavuşturabilmek için bunu yapmıştı.

En azından gözlerimin içine bakmayı başarmıştı ve daha önce düşündüğümü geri aldım. Gerçekten kötü görünüyordu.

Paniğin boğazımı pençelemeye başladığını hissedebiliyordum. Bu yazın hiç yaşanmadığı ve Quint'in hâlâ benden nefret ettiği alternatif bir evrene mi düşmüştüm? Geçen gece ne söylemişti, eskiden beni korkunç bir insan olarak gördüğünü mü? Bu yorumu es geçtim çünkü artık öyle hissetmediğini oldukça açık bir şekilde belirtmişti. Ve tüm yıl boyunca ona karşı ne kadar kötü davrandığımı düşününce onu tamamen suçlayamazdım.

Ama o eskidendi. Peki, şimdi neden bana böyle bakıyordu?

Rosa, "Dün merkeze bir kadın geldi," dedi. "Kayıp bir küpe ve plaj temizliği sırasında yapılan büyük bir nakit bağışla ilgili ilginç bir hikâyesi vardı." Duraksadı, tepkimi görmek için bekledi. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum ama Rosa hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Size tüm hikâyeyi anlatmama gerek olmadığını görebiliyorum. Özetle, kendisine ait olmayan bu küpeyi sattığı için kendini kötü hissetmiş, elbette kime ait olduğunu o zamanlar bilmesinin bir yolu yoktu. Telafi etmeye çalışarak buraya geldi. Bağışladığı parayı geri almak, küpeyi geri satın alıp hak sahibine geri vermek için. Ama ikimizin de bildiği gibi, o para burada değil. Öyleyse söyle bana, Prudence... bin iki yüz dolar nereye kaybolmuş olabilir?"

Ve işte bu. Konu bu.

Çaldığımı düşünüyorlardı.

"Bilmiyorum." Sesim gergindi ve bir şekilde kendimi çoktan suçluyormuşum gibi hissediyordum. Çünkü küpe ve para konusunda bilgim vardı. Paranın eksik olduğunu biliyordum.

"Bu bize gerçeği söyleme fırsatın," dedi Rosa. Bu konuda nazik olmaya çalıştığını görebiliyordum ama aynı zamanda sakin dış görünüşünün altında öfkeleniyordu da. "Kadın seninle konuştuğunu söyledi, bu yüzden o gün bu kadar büyük bir bağış yapıldığını bilen tek kişinin sen olduğuna inanıyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bana parayı anlattı ama ne olduğunu bilmiyorum. Ben almadım."

"Seni gördüm!" diye çıkıştı Quint. Sesi o kadar yüksek, o kadar sertti ki, sesinden irkildim. Annesinin aksine, öfkesini gizlemeye çalışıyormuş gibi görünmüyordu. "Seni Shauna'nın ofisinde gördüm, kavanozu karıştırıyordun! Ve sırt çantandaki tüm o para! Gerçekten sen olmadığını mı söylemeye çalışacaksın?"

"O para başka!" diye bağırdım ben de. Çaresizlik damarlarımda uğulduyordu. Bunu benim yaptığımı düşünemezdi, kesinlikle yapmadığım bir şeyi bana yıkamazdı!

Gerçi, diye fısıldadı içimdeki sinir bozucu ses. *Gerçi o gün almayı planlamıştım...*

Yutkundum. Mesele bu değildi. Ben masumdum.

Quint kitaplıktan uzaklaştı ve bana doğru birkaç adım attı, konuşurken kollarını agresif bir şekilde sallıyordu. "Elinde bir tomar parayla tam önümde durdun ve yüzüme karşı yalan söyledin. Bunu nasıl yapabildin?"

"Hiçbir şey yapmadım! Ben... evet, bağıştan haberim vardı ve onu saymak ve toplamın ne kadar olduğunu görmek istedim ama saydığımda neredeyse hiç para yoktu. Sadece... üç yüz ve neyse işte. Shauna'nın ertesi gün bize söylediği her neyse."

Quint'in bakışları keskinleşti. Sözleri daha da sivrileşti. "Bana saymaya vaktin olmadığını söylemiştin."

Karnım burkuldu. "Ben..."

Bir kaşını kaldırarak cevabımı bekledi. Ama ona bakamıyordum, bana öyle bakarken yapamıyordum. Gözlerimi kapattım. "Saydım. Ama ben... para orada değildi. Bin iki yüz dolar çoktan gitmişti. Almadım."

"Haklısın," dedi Quint. "Ve başka hangi konuda yalan söylüyordun?"

"Hiçbir konuda!" Gözlerimi açtım, ona karşı koymaya, her şeyi yanlış anladığını görmesini sağlamaya kararlıydım.

"Postalarımızı karıştırmaya ne dersin? Tam olarak ne arıyordun? Daha fazla bağış? Daha fazla para? Kimsenin fark etmeden alabileceğin daha fazla şey?"

"Bana bağırmayı bırak!"

"Bana yalan söylemeyi bırak!"

"Quint, yeter artık," dedi Rosa, elini omzuna koyarak.

Rosa'yı üzerinden iterek benden bir adım geri çekildi. Rosa'nın masasına yarı oturmuş bir şekilde, kollarını tekrar sıkıca kavuşturdu. "Ailenin para sorunları yaşadığını anlıyorum. Ailene yardım etmek istediğini biliyorum. Ama... gerçekten mi, Prudence? Bir hayvan kurtarma barınağından mı çalıyorsun? Ve annemden, benden mi?"

İlk gözyaşları yanaklarımdan aşağı doğru aktı. Aceleyle onları sildim ama gelmeye devam ettiler. "O. Parayı. Ben. Almadım."

"O zaman kim aldı?" diye sordu.

"Bilmiyorum! Belki hiç kimse. Belki de kaybolmuştur." Sesi o kadar alaycı ve inanmazdı ki onu boğmak istiyordum. "Lütfen. Fırsatın vardı, bir nedenin vardı. Suç mahalli 101."

Kaşlarımı çattım. "Suçlu bulunana kadar masumum. Adalet 101."

Gözlerini devirdi. "Bunu kabul edebilirsin, biliyorsun. Parayı geri ver?"

"Ben yapmadım!" diye bağırdım, ellerimi tavana doğru savurdum.

Burun delikleri genişledi ve zırhında minik bir çatlak gördüm. Belki bir şüphe.

Başka bir şey değilse bu bana inanma arzusuydu.

Sonra bakışlarını kaçırdı ve yüzü tekrar sertleşti. "Sen birçok şeysin ama bu kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim."

"Öyle mi?" dedim, ses tonumda bir meydan okuma vardı. "Ve ben tam olarak neymişim?"

Bu soru bir hataydı. Yemi yutacağını biliyordum ve ağzından çıkan her şeyi asla duymazdan gelemeyeceğimi biliyordum ve hayatımın geri kalanında bunu istediğim için pişman olacağımı biliyordum.

Ama geri adım atmıyordum. Belki de bana zarar vermesini istiyordum. Belki de bir düzeyde, zaten asla anlaşamayacağımıza inanmak daha kolay olacaktı.

Gözlerime baktı ama tereddüt ettiğini görüyordum. İçindeki iyilik, öfkesiyle savaşıyordu. Bir adım öne çıkıp onu kışkırttım. Annesinin burada olması bile umurumda değildi. Onun en kötü yanını duymasına izin verecektim. Benim en kötü yanımı. Ne önemi vardı ki?

"Devam et," dedim dişlerimin arasından. "Daha iki gün önce, güzel, öz güvenli ve eğlenceliydim. Ama sen gerçekten ne düşünüyorsun?"

"Şey, açıkça yalancısın," dedi, gözleri parlayarak. "Kendine âşıksın. Eleştirel. Yargılayıcı. İkiyüzlü. Bencil. Ve dürüst olmak gerekirse, sana güvenmek hayatımda yaptığım en büyük hataydı."

"Quint," dedi Rosa. Bu bir uyarıydı ama çok geçti.

Bitmişti.

Bitirmiştik.

Acı içimi yakıyordu. Ona, ikisine de bağırmak istiyordum. Evrenin eterlerinden karmanın toplanmasını ve beni böyle yargılamaya cesaret ettiği için onu cezalandırmasını istiyordum.

İki yumruğumu da mümkün olduğunca sıktım. Quint'te daha önce hiç işe yaramamıştı. Quint'e bir şey yapmaya çalıştığımda bu korkunç, arkadan bıçaklayan güç beni her zaman hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama bu sefer düpedüz zalim davranıyordu.

Bu sefer kalbimi kırıyordu. Bu sefer gerçekten hak ediyordu. Tırnaklarım avuçlarıma battı. Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Quint aniden acı içinde yüzünü buruşturdu. Yüzünü çevirdi, çenesi gerilmişti, yüzü buruşmuştu. Bir eli, sanki orada bir şey canını acıtmış gibi göğsüne doğru yaklaştı ama hemen geri çekti. Bir daha gözlerime bakmadı.

Belki basmakalıp, belki de safça bir histi bu ama umuyordum ki, ah, tüm varlığımla umuyordum ki onun kalbi de paramparça olacaktı.

"Prudence," dedi Rosa, aramıza girerek, belki de bir şeyler fırlatmaya başlayacağımdan korkarak. "Gitmelisin."

Nefesim kesildi. Hepsi buydu. Kovuluyordum. Maaşımı bile alamıyordum ve bir şekilde kovuluyordum.

Çenem gergin, çantama uzanıp gala için sakladığım defterleri ve dosyaları çıkarttım. Onları Rosa'nın masasına attım ve arkamı döndüm. Merdivenlerden aşağı koşarak indim.

Kapının önünde bir kadına çarptım. Shauna irkilip beni yakaladı. "Aman, sakin ol, tatlım. İyi misin?"

Gözlerimden yaşları silip attım. Ona bakamıyordum. Sadece uzaklaşmak istiyordum.

Sonra dikkatim göğsüne taktığı ışıltılı kolyesine takıldı.

Nefesim kesildi.

Maya'nın küpesi.

Shauna başını uzattı, yaşlı yüzünde endişeli bir bakış vardı. "Prudence?" Başımı sallayarak ondan uzaklaştım. Merdivenden sendeleyerek indim ve bisikletimi aldım. Bacaklarımı koltuğun

üzerinden sallayıp olabildiğince hızlı pedal çevirdim, Quint'in sert sözlerinin anısını bastırmaya çalıştım.

Ben iyi bir insandım.

Bencil. Eleştirel.

Ben iyi bir insandım.

Yargılayıcı. Kendine âşık.

Ben. İyi. Bir. İnsandım.

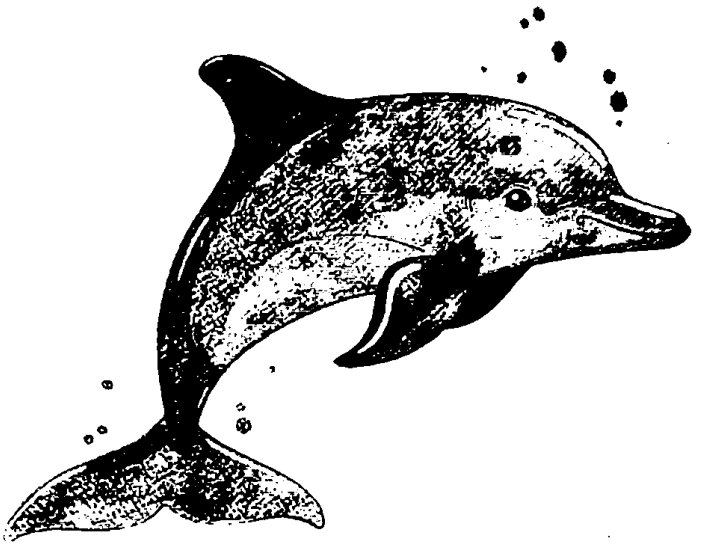
Yalancı. Bir ikiyüzlü. Bir hata.

Görüşüm bulanıktı. Devam edemiyordum. Kaldırıma yanaşıp bisikletimi bir palmiye ağacının yanına bıraktım ve yanına yığıldım. Hıçkırıklar beni ele geçirdi.

"Ben iyi bir insanım," diye haykırdım kendi kendime, kimseye değil. Belki de evrene, eğer dinliyorsa.

Ama bir soru içimi gıdıklıyordu. Quint'in iğneleyici ve nefret dolu sözleri. Suçlamaları. Kendi güvensizliklerim.

İyi bir insan olduğuma inanıyordum. Ya değilsem?

KIRK ÜÇ

"Bir sepet bağışlayacaksın," dedim ağzım açık hâlde. "Dalga geçiyor olmalısın."

Babam, Ventures Vinyl için bir hediye çekini zarfa koyarken bile bana sempatik bir bakış attı. "Seninle hayvan kurtarma ekibi arasında işlerin iyi bitmediğini anlıyorum ama bu, hayvanların suçu değil."

"Beni hırsızlıkla suçladılar!"

Kartı, John Lennon'ın bobblehead bebeği ve gitar şeklinde bir Noel süsüyle birlikte diğer müzikli bibloların olduğu sepete koydu. "Tamam. Sen söyle. Dürüst olmak gerekirse. Orada iyi bir iş yapıyorlar mı? İnsanların bağışlarını hak ediyorlar mı, etmiyorlar mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu bir ihanet gibiydi. Kendilerini zar zor geçindirebilen kendi ebeveynlerim, galanın müzayedesine bir hediye sepeti bağışlamayı mı seçiyordu? Mağazanın vitrinine posterlerden birini koymaları yeterince kötüydü. Kasanın yanında galayı tanıtan el ilanları vardı. Kimin tarafındalardı?

Ama ona merkezin paraya ihtiyacı olmadığını veya bağışlarıyla değerli bir şey yapmayacaklarını söyleyemezdim. Bir

süredir görmediğim ve tüm kalbimle iyi durumda olmasını umduğum denizaslanım Lennon'ı düşünüyordum ve babamın haklı olduğunu biliyordum. Rosa ve Quint'in beni para çalmakla suçlaması hayvanların cezalandırılması gerektiği anlamına gelmiyordu. Yeterince acı çekmişlerdi.

İnledim. "Tamam. Ne olursa olsun. İstediğini yap."

"Genelde öyle yaparım." Babam sepetin son rötuşlarını yaparken mağaza hoparlörlerinden çalan şarkıyı mırıldandı. "Birazdan eve koşup biraz öğle yemeği alacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. İyiyim."

İyi, iyi, iyi. Bu günlerde her zaman iyiydim.

Homurdanarak tezgâhın arkasına geri döndüm. Jude dün getirilen bir plak kutusunun önünde duruyordu. Babam ona yeni stoğun fiyatını söylemeye başladı, ona durumu nasıl değerlendireceğini ve piyasa değerini nasıl araştıracağını öğretti. Elinde bir Motown plağı tutuyordu ama endişeyle beni izliyordu.

Olaydan beri endişeliydi. Herkesten daha çok ne kadar ezilmiş olduğumu biliyordu. Hâlâ kimseye kendimden ve Quint'ten bahsetmemiştim, ne anlamı vardı ki? Ama annemle babam yapmadığım bir şeyle haksız yere suçlanıp sonra da kovulmamdan dolayı üzgün olduğumu düşünürken, Jude hikâyenin daha fazlası olduğunu söyleyebilirdi. Onu ve Ari'yi mağazanın arka odasında birkaç kez endişeli, kısık bir sesle konuşurken görmüştüm ve benimle ilgili konuştuklarını biliyordum. Onları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

En azından parayı çalmadığımı söylediğimde bana inanmışlardı. Ari en doğrusunu söylemişti: "Hırslı olabilirsin, Pru ama mücadele eden bir kâr amacı gütmeyen kuruluştan para çalan türden bir hırslı değilsin. Bunu herkes görebilir."

Sözleri beni biraz daha iyi hissettirmişti. Ama aynı zamanda merak etmemi sağlamıştı. Eğer bunu herkes görebiliyorsa Quint neden göremiyordu?

Quint her yerdeydi. Plaj festivali, temizlik partisi, gala planlaması, o fırtına gecesi kurtarma merkezi... O, herkesten daha çok, o hayvanlara yardım etmek için ne kadar çok çalıştığımı görmeliydi. Herkesten çok o, o parayı çalmadığımı bilmeliydi. Çalmayacağımı.

Ama beni savunmamıştı. Bana inanmamıştı. Ve sadece bu da değildi, acımasızca kötü davranmıştı.

Söylediklerini hatırladığımda hâlâ gözlerim yanıyordu. Sözlerinin derinden yaralaması amaçlanmıştı ve öyle de olmuştu. İki günden kısa bir sürede hayatımın en iyi ve en kötü anlarını yaşamıştım. Anıları o kadar sıkı iç içe geçmişti ki birini diğeri olmadan hatırlamakta zorlanıyordum.

Jude, etiket makinesini işaret ederek, "Fiyat etiketlerini yapmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır." ATM'nin arkasındaki tabureye oturdum. Salı günü bile olsa işler yavaş gidiyordu, bu yüzden bir müşterinin ben kasadayken ödeme yapacağından pek de endişelenmiyordum. Babam beni kasada çalışmam için eğitmeye çalışıyordu ama ilgilenmiyordum. Yaz bitene, mağazadan kurtulabileceğim âna kadar gün sayıyordum. Kendimi ödevlere, üniversite planlamalarına ve dişlerimi geçirebildiğim kadar çok ek kredi ödevine kaptırabileceğim zamana. Hayatım buna bağlıymış gibi dikkatimi dağıtacaktım.

O zamana kadar sıkıcı günler birbirini kovalayacaktı.

Babam, Jude'a, gitmeden önce mağazayla ilgili yüzlerce hatırlatma yapmadan edemedi, oysa sadece yarım saatliğine gidecekti. İkisini de görmezden gelip dizüstü bilgisayarı açtım. Rapor açık, beni bekliyordu. Yazdığım son cümleyi okudum. Ya da yazmaya çalıştım.

Ekoturizm birçok okyanus yaşam alanına şu şekilde fayda sağlayabilir.

Ne yazmıştı öyle? Beynim lapa gibiydi, bu berbat makale üzerinde çalışmaya çalıştığım her seferinde olduğu gibi. Araştırma, not alma, sonuçlar çıkarma ve bulgularımı uygulama düşüncesi başımı döndürüyordu. Hepsi aşılmaz miktarda iş gibi geliyordu. Projelerimizi yeniden sunmak için son birkaç günümüz kalmıştı ancak acı verici derecede az ilerleme kaydemiştim. Her sıkıştığımda, Quint ile bu konuyu konuştuğumu ve birlikte nasıl harika bir çözüm bulacağımızı hayal ediyordum. Böylesi kolay ve eğlenceli olurdu ve...

Sonra kendimi gündüz vakti hayal kurarken yakalayıp dünyaya geri dönüyordum.

Zamanımı neden boşa harcadığımı bile bilmiyordum. Quint'in katılımı olmadan, Bay Chavez muhtemelen revize edilmiş raporu bile kabul etmeyecekti.

En kötü yanı, umursayıp umursamadığımı bile bilmiyordum. Biyoloji'yi. Bu raporu. Notlarımı. Herhangi bir şeyi.

Telefonumu alıp kurtarma merkezinin Facebook sayfasını kontrol ettim. Bu, son zamanlarda ustalaştığım bir tür kendime işkenceydi. Quint, sayfayı güncel tutma ve bahsettiğimiz stratejilerin çoğunu dâhil etme konusunda harika bir iş çıkarmıştı. Denizaslanlarının oyun oynadığını gösteren videolar, eski hastaların, benzersiz kişiliklerini ve onların ilginç hikâyelerini anlatan başlıklarla çekilmiş fotoğrafları, gönüllülerle deniz hayvanlarıyla çalışmaya neden tutkuyla bağlı olduklarını açıklayan röportajlar.

Sayfadaki fotoğrafların çoğu Quint tarafından çekilmişti (en azından öyle olduğunu varsayıyordum) çünkü kendisi neredeyse hiçbir fotoğrafta yer almıyordu. Ama ara sıra onu arka planda görebileceğim bir fotoğraf oluyordu. Bir havuzu hortumla yıkamak veya foklara bir kova balık vermek. Bu grenli

doğal çekimleri gördüğümde beni çeken özlem dayanılmaz oluyordu.

Bakmayı bırakmam gerektiğini biliyordum ama bırakamıyordum. Ne kadar acı verirse versin. Ah, gerçekten acı veriyordu.

Ve sonra acı içimi yaktı.

Ve öfke beni üzdü.

Yıka. Durula. Tekrarla. Evren buna nasıl izin verebilirdi? Quint her zamanki gibi hayatına devam ederken ben nasıl burada, ihanete uğramış ve yıkılmış bir şekilde oturabilirdim? Karma beni terk etmişti. Adalet yoktu. Evrensel ceza yoktu.

Luna ve Lennon'la ilgili bir güncelleme dikkatimi çekti. İkisinin burunlarıyla bir topu ileri geri pasladıkları kısa bir videoyu görünce gülümsedim. Başlıkta Lennon'ın adı "Lenin" olarak yazıyordu, tıpkı diktatör gibi, Quint'in yazdığını biliyordum. Kalbim burkuldu.

Güncelleme: Lenin ve Luna'ya saygın bir hayvanat bahçesinde kalıcı bir yuva teklif edildi! Birlikte yerleştirilecekleri ve daha uzun yıllar arkadaşlıklarının (ya da daha fazlasının?) tadını çıkarabilecekleri için heyecanlıyız. Transfer tarihleri ve ayrıntıları doğrulandıkça daha fazla bilgi paylaşacağız.

Habere sevineyim mi üzüleyim mi, bilmiyordum. Ya Lennon'ı bir daha asla göremezsem?

Ön kapıdaki zil şıngırdadı.

"Hey, Ari," dedi Jude.

"Hey, Jude. Pru."

Telefonumu kapattım ve başımı kaldırıp Ari'nin koridorlarda dolaştığını, parmaklarının kutularındaki plakların üstünde gezindiğini gördüm. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bugün izinlisin."

"Evet, ama seni kontrol etmek istedim. Biraz manevi desteğe ihtiyacın olup olmadığına bakayım."

Ah, çünkü gala bu geceydi. Unutmak için elimden geleni yapıyordum ama evren bunu yüzüme vurmaya devam ediyordu.

Gala planına devam etmeyi düşündüklerini öğrendiğimde ilk başta şok oldum. Ben olmadan bunu nasıl yapabilirlerdi? Benim fikrimdi. Bunlar benim planlarımdı. Neredeyse benim galamdı!

Ama buna devam ediyorlardı ve tanıtımlar da iyi gidiyordu. Gittiğim her yerde posterleri görüyordum, sadece kendi mağaza vitrinimizde değil, şehrin her yerinde asılıydı. Aman Tanrım, itiraf etmekten nefret ediyordum ama bunlar harika posterlerdi, sanat eserleri ve tipografileri Beatles'ın Yellow Submarine film posterini andırıyordu ve bir kelime dahi yanlış yazılmamıştı.

Medyayla da konuşuyorlardı. Sadece *Chronicle* ile değil, aynı zamanda yerel dergiler ve radyo istasyonlarıyla da. Rosa, merkezi ve misyonlarını tanıtan iyi hissettiren bölgesel yaşam tarzı televizyon şovuna bile çıkmıştı.

İçimdeki intikamcı taraf onların başarısız olmasını istiyordu. Galanın bir felaket olmasını diliyordum. Quint'in sürünerek geri dönmesini ve benden yardım istemesini istiyordum.

Ama gördüğüm kadarıyla, bu asla olmayacaktı. Belki de düşündüğüm kadar yeri doldurulamaz değildim.

"Öyleyse," dedi Ari, ellerini tezgâha vurarak. "Salı. Yani... kim taco ve karaokeye var?"

Jude çok ilgiliymiş gibi bir ses çıkarıyordu ama bunu sadece beni cesaretlendirmek için yaptığını biliyordum. Beni çöküntüden çıkarmak için bir girişimde daha bulunuyordu.

"İyi denemeydi," dedim, "ama bu gece karaoke yok."

Ari kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Carlos artık yapmıyor mu?"

"Hayır, yapıyor. Ama bu gece, Trish Roxby karaoke ekipmanını Offshore Sineması'na kuracak, her yıl düzenlenek ilkkurtarma merkezi galasının eğlencesi olarak," diye homurdanarak ekledim, "Facebook sayfalarında gördüm."

"Karaoke mi? Galada mı?" dedi Jude. Başını iki yana salladı. "Bu tamamen hayal kırıklığı."

Kendimi ona bakarak gülümsemeye zorladım çünkü denediğini anlayabiliyordum. "Teşekkürler, Jude. Ama aslında bunun dâhiyane bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Yumruğunu tezgâha vurdu. "Biliyorum. Ben de öyle düşünüyorum ama bunu kabul etmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Karaoke sıkıcı bir senfoniden çok daha iyi olacak."

Gülüyordum ama Jude'un fark ettiğini sanmıyordum. Karaokenin Quint'in fikri olduğunu düşünüyordum. Ve iyi bir fikirdi. Sıkıcı bir etkinliği eğlenceli, unutulmaz ve eşsiz hâle getirecekti.

Onun bunu düşünmüş olmasından ve benim düşünmemiş olmamdan nefret ediyordum. Gitmemekten nefret ediyordum.

Jude boğazını temizledi. "Birlikte oyun oynayabilir miyiz? Çeteyi çağırabilir, biraz patlamış mısır yapabilir, sonunda ikinizi kendi karakterlerinize yerleştirebilirim..."

Ari ve ben bakıştık.

"Sadece bir fikir," dedi Jude. "Bütün akşam somurtmanı istemiyorum, Pru."

"Somurtmuyorum."

Ari'nin dudakları bir yana doğru kıvrıldı.

"Son birkaç haftayı saymazsak."

"Ve haklı olarak," dedi Ari. "Ama bu gece değil. Hadi, bir film izlemeye gidelim. Neyse boş verin."

Offshore Sineması kasabadaki tek sinema salonuydu ve Ari eyaletler arası yoldan büyük sinemaya gitmekten nefret ediyordu. Çoğunlukla Fortuna Sahili dışında herhangi bir yere gitmekten nefret ettiği için.

"Hepsi partideyken kurtarma merkezine tuvalet kâğıdı atmaya ne dersin?" diye sordu Jude.

Dudaklarımın köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler çocuklar. Beni neşelendirmeye çalışmanızı takdir

ediyorum. Ama merkeze gitmek istemiyorum ve bu gece ana caddeye yakın olmak da istemiyorum."

"Yani bunun yerine sadece kendine acıyarak debelenecek misin?" diye sordu Ari. "Çünkü buna izin vermeyeceğim. Biliyorum! Bir kız filmi maratonuna ne dersin?"

Jude ve ben homurdandık.

Normalde bu öneriye karşı çıkmazdım ama şu anda güzel insanların derin bir şekilde âşık olmasını izleme fikri benim midemi bulandırıyordu.

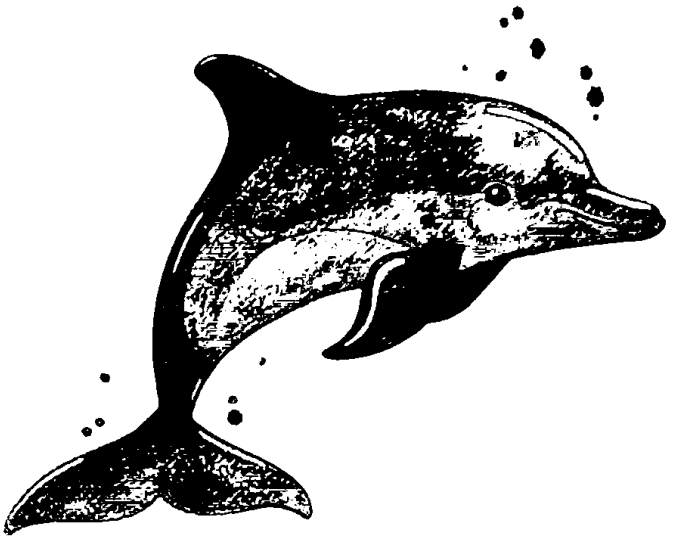
"Hadi canım. Zihnini boşaltmana yardımcı olur."

Küçük zilin tekrar şıngırdamasıyla cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum.

Jude müşteri hizmetleri suratını takındı. "Ventures Vi'ye hoş geldiniz."

Kapıya doğru baktım ve içimden kaçan inlemeyi tutamadım.

Bugünün daha da kötüleşeceğini biliyordum.

KIRK DÖRT

Morgan tezgâha doğru yürürken albüm raflarına meraklı bir bakış attı. Alçısız, koltuk değneksizdi.

Sonra beni gördü ve donup kaldı.

Gözleri kısıldı.

Çenem kasıldı.

Ari aramızdaki buzlu fırtınada durmamak için rahatsız edici bir şekilde yana doğru kaydı.

"Şey... yardım edebilir miyim?" dedi Jude.

Sert bir nefes alan Morgan dikkatini ona çevirdi. Üzerinde merkezdeki sarı gönüllü tişörtü vardı, bu yüzden sanki benimle dalga geçiyormuş gibi hissettim.

"Bir hediye sepeti almaya geldim."

"Tamam. Şurada." Jude tezgâhın etrafından dolaşıp babamın sepeti bıraktığı yere gitti. Morgan sepeti şöyle bir gözden geçirdi, sonra başını salladı ve aldı. "Cömertliğiniz için teşekkür ederim." Sonra bakışları tekrar bana kaydı. "Ama sanırım bize borçlusunuz."

Ağzım kurudu. Quint ve Rosa'nın kayıp parayla ilgili dedikodu yaymayacağını umuyordum ama belli ki bu çok fazlaydı.

"Affedersin," dedi Ari. "Prudence o merkeze yardım etmek için çok çalıştı! Hepiniz ona borçlusunuz."

Morgan alaycı bir şekilde güldü. "Evet. Elbette. O kasaya dikkat etmenizi tavsiye ederim."

Jude hırlayarak hediye sepetini elinden aldı. Morgan şaşkın bir ses çıkarttı.

"Biliyor musun?" dedi. "Fikrimizi değiştirdik. Müzayedede bol şans."

Morgan gözlerini kırpıştırdı, omuz silkti. "Tamam. Zaten o kadar da büyük bir ödül değil."

"Hayır, bekle," dedim. "Jude, geri ver. Babamın dediği gibi, hayvanlar yapmadığım bir şeyden ötürü suçlandığım için cezalandırılmamalı."

Morgan elleri kalçasında bana baktı. "Ah evet, nasıl inkâr etmeye çalıştığını duydum. Gerçekten parayı tutarken yakalanmasaydın güzel denemeydi."

"Hiçbir şey almadım," dedim, ses tonumu sabit tutmak için çok çalışıyordum. "O paraya ne olduğunu bilmiyorum ama bende yok ve hiç olmadı."

"Of. Bütün bunlarda gerçekten üzücü olan ne, biliyor musun?" Morgan bizi ayıran tezgâha yaklaştı. "Yaptığın her şey gerçekten işe yarıyordu. O parayı çalmasaydın, plaj temizliği şimdiye kadar yaptığımız en başarılı tek günlük bağış toplama etkinliklerinden biri olurdu. O hayvanlar için gerçekten bir fark yaratıyordun. Keşke 'bencil bir insan' olup her şeyi mahvetmeseydin."

Sözlerimi yutmalıydım. Söyleyebileceğim hiçbir şeyin onu masumiyetime ikna edemeyeceğini biliyordum.

Cevap veremediğimi görünce Morgan hediye sepetini Jude'dan kaptı ve kapıya doğru geri dönmeye başladı.

"Bekle," diye seslendim.

Duraksadı. İç çekti ve kaşlarını çatarak yavaşça geri döndü.

Fakat onun ne düşündüğünü umursamıyordum. Söylediği bir şey içimde yankılandı, bana Rosa'nın aylar önce söylediği bir şeyi hatırlattı.

Bağış toplama etkinlikleri düzenlemişlerdi ama hiçbiri başarılı olmamıştı. Hiçbir zaman değerli olacak kadar para getirmiyorlardı.

Yüksek sesle, "Neden?" diye sordum.

Morgan'ın bakışları derinleşti. "Efendim?"

"Merkez daha önce de bağış toplama etkinlikleri düzenlemişti. Yıllardır para toplamanın yollarını arıyorlardı. Ama... geliyorum, küçük bir plaj temizleme etkinliği planlıyorum ve aniden şimdiye kadar düzenlediğiniz en başarılı tek günlük bağış toplama etkinliği oluyor?"

"Hayır, öyle değildi," dedi Morgan, sert bir kahkaha atarak. "Çünkü para gizemli bir şekilde yok oldu, hatırlıyor musun?"

"Ben de bunu söylüyorum!" Birdenbire gerginleşerek taburedan kalktım ve tezgâhın etrafından dolaştım. "Belki de daha önce böyle bir şey olmuştur. Aslında... Bahse girerim, bu çok sık olmuştur. Ya merkez her bağış toplama etkinliği düzenlediğinde paranın bir kısmı kaybolursa? Bu yüzden kampanyalar asla başarılı olmuyorsa?" Ellerimi saçlarımdan geriye doğru bastırdım. "İşte bu. Bunun ben olmadığımı kanıtlamamın yolu bu. Bu daha önce de oldu, tekrar tekrar... ben gönüllü olmadan çok önce!"

Morgan bana kuyruğum çıkmış gibi bakıyordu. "Gerçekten beni buna mı ikna etmeye çalışıyorsun..."

"Seni hiçbir şeye ikna etmeye çalışmıyorum!" diye çıkıştım. "Ben olmadığımı biliyorum. Kaybolduğunu veya yanlış yere konduğunu ya da belki de o sahil tarayıcısının bir hata yaptığını ve parayı bağışlamadığını düşündüm. Çünkü nasıl bir insan bir hayvan kurtarma merkezinden çalar ki?"

Morgan bana öfkeyle baktı ama onu görmezden geldim.

Soru kafamda yankılandı, sanki bütün ay boyunca yankılanması gerekirmiş gibi. İşaretler. İpuçları.

Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?

Geçmişte tüm bağış toplama etkinliklerinin bu kadar hayal kırıklığı yaratması mantıklı değildi. Açıkça, insanlar merkeze yardım etmek istiyordu. Çalışmayı önemsiyorlardı.

Ama para geliyorsa, aynı zamanda çıkıyordu da.

Bunu kim yapardı?

Ve neden?

Quint'in söylediklerini düşünüyordum. Suç mahalli 101. Fırsat ve sebep. Bir süredir orada olan biri olmalıydı. Rosa'nın bağış toplama çabalarından tamamen vazgeçmesi için yeterince uzun bir süreydi. Getirdikleri paraya erişimi olan biri.

Durmadan önce volta atmaya başladığımı fark etmedim.

"Shauna," diye fısıldadım.

Morgan güldü. "Shauna mı? Zamanını ihtiyaç sahibi hayvanlara gönüllü olarak ayıran tatlı, küçük, yaşlı büyükanne?"

"Gönüllü değil. O ücretli bir çalışan."

"Ah! O zaman suçlu olmalı."

"Bak. O muydu, bilmiyorum. Ama ben değildim. Ve yıllardır orada! Ayrıca, tüm muhasebeyi o yapıyor, tüm parayı idare ediyor. Kolayca üstten biraz alıyor olabilir. Ve..." dedim soluk soluğa. "Sahilde. Kavanozu tuttuğunu gördüm. Onu merkeze geri getiren oydu. İstediği zaman birazını çıkarabilirdi ve kimse bilmezdi."

Morgan gözlerini devirdi. "Yeterince dinledim seni. Sanırım denediğin için seni suçlayamam ama suçu başkasına atmaya çalışmaktansa itiraf etmek daha kolay olmaz mıydı? Shauna'yı mı buldun?"

"Ve botlar! Temizliğin üzerinden iki gün geçmemişti ki o yepyeni botlarla geldi. Ya da yepyeni... vintage botlarla. Her neyse. Bunlar ucuz olamaz. Ve kovulduktan hemen sonra onu küpeyle gördüm, hani şu kaybolan küpe? Ve gerçek bir elmas."

Morgan kahkahalarla güldü. "Yani şimdi bana küpeyi de çaldığını mı söyleyeceksin?"

"Hayır! Sanırım rehin dükkânından satın aldı ve ucuz olmadığını biliyorum. Her zaman taktığı mücevherlerin imitasyon mücevher olduğunu düşünürdüm ama eğer değilse... o zaman hepsini nasıl ödüyor? Rosa ona bu kadar para ödüyor olamaz."

Morgan omuz silkti. "Sosyal güvenlik yardımı alıyor olamaz mı? Emekli olabilir, değil mi? Yirmi yıl kadar önce emekli oldu. Kendisi için oldukça iyi bir iş çıkarmış olmalı."

Kaşlarım kırıştı. Morgan haklıydı. Shauna zengin emekli olabilirdi. Belki de merkezde çalışmak parayla ilgili değildi, sadece onu meşgul edecek, değerli bir şey yapıyormuş gibi hissettirecek bir şeydi.

Her şeyi yanlış anlamış olabileceğimi bilerek yutkundum. Adımı temize çıkarmak için her şeye tutunuyor olabilirdim ve açıkçası Shauna'nın herhangi bir şey yaptığına dair gerçek bir kanıtım yoktu. Kanıt olmadan onu suçlayamazdım.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bunu başkasına yapmayı reddediyordum.

"Soyadı ne?" diye sordu Jude.

Ona döndüm. O ve Ari'nin orada olduğunu unutmuştum ama ikisi de CSI, Fortuna Sahil edisyonundaymışız gibi bana ve Morgan'a bakıyorlardı.

Shauna'nm soyadının ne olduğunu bilmiyordum ama Morgan, "Sanırım Crandon," diye yanıtladı.

Jude telefonuna bir şeyler yazdı.

Morgan kollarını kavuşturup bana ve Ari'ye baktı.

"Evet!" diye bağırdı Jude, bizi ürküterek. Gülümsemesi genişledi ama yukarı baktığında, hemen rahatsız edici bir kaş çatmasına dönüştü. "Yani, aslında, bu biraz korkunç. Ama Pru, bu en azından onun araştırılması için yeterli olmalı."

Bana telefonunu uzattı. Los Angeles gazetesinden bir haber makalesi bulmuştu. En üstte, şık bir iş elbisesi giymiş Shauna'nın bir fotoğrafı vardı. Saçları yeni yeni ağarmaya başlamıştı, oldukça gençti.

Orange County kâr amacı gütmeyen kuruluşu, 200.000 dolardan fazla zimmete para geçirmekle suçlanan muhasebeciye karşı suçlamaları düşürdü.

"Olamaz," dedi Morgan, telefonu elimden alarak.

"Hey!" Telefonu geri almaya çalıştım ama bana sırtını döndü ve makaleyi kaydırmaya başladı. Hırlayıp omzunun üzerinden okudum. Makaleye göre Shauna, kişisel alışverişler yapmak ve hatta faturalarını ödemek için zimmete para geçirmekten şüphelenilene kadar altı yıl boyunca evsizlere hizmet sağlayan başka bir kâr amacı gütmeyen kuruluşta çalışmıştı. İşten çıkarılmıştı ancak suçlamalar sonunda düşürülmüştü.

"Neden suçlamaları düşürüyorlar?" diye sordu Ari yanımıza gelerek.

"Yazmıyor." Morgan telefonu bana geri uzattı, sersemlemiş görünüyordu. "Hukuk mücadeleleri pahalıdır ve zaman alır. Belki de sadece uğraşmak istemediler."

"Ya da belki yeterli kanıtları yoktu?" diye önerdim.

Morgan başını iki yana salladı. "Bunu öğrendiklerinde kanıt bulmanın oldukça kolay olacağını düşünürsünüz. Muhtemelen işletme hesabından parayı çevrim içi alışveriş yapmak ve... Çekler yazıyordu." Gözleri dalıp gitti. Ağzı açık kalmıştı. "Hayır. Gala bağışları!"

Telefonu Jude'a geri verdim, Morgan sanki yılın en büyük gizemini çözmüş gibi kendini beğenmiş davranıyordu.

"Hangi gala bağışları?" diye sordum.

"Gala için bilet fiyatını gerçekten düşük tuttuk ancak insanlar biletlerini satın aldıklarında, tamamen isteğe bağlı olarak ekstra bağış da yapabiliyorlar."

"Ve?"

"Ve kimse ekstra para bağışlamadı. Tamamen bir fiyasko oldu. Bir sürü bilet satışı oldu, hatta bu geceye kadar etkinliğin tamamı satıldı ancak ekstra bağış olmadı. Quint çok sinirlendi. Fiyatı düşük tutmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu, bunu yaparak ne kadar para kaybettiğimizi anlatırken duymalıydın."

"Bahse girerim, insanlar ekstra bağış yapıyordur!" dedi Ari, aniden heyecanlanarak. "Ama para ona gidiyor."

Morgan başını salladı. "Çevrim içi satışları ayarlayan o. Bahse girerim, tüm bonus bağışlar doğrudan kendi hesabına yönlendiriliyor, merkezi tamamen atlıyor."

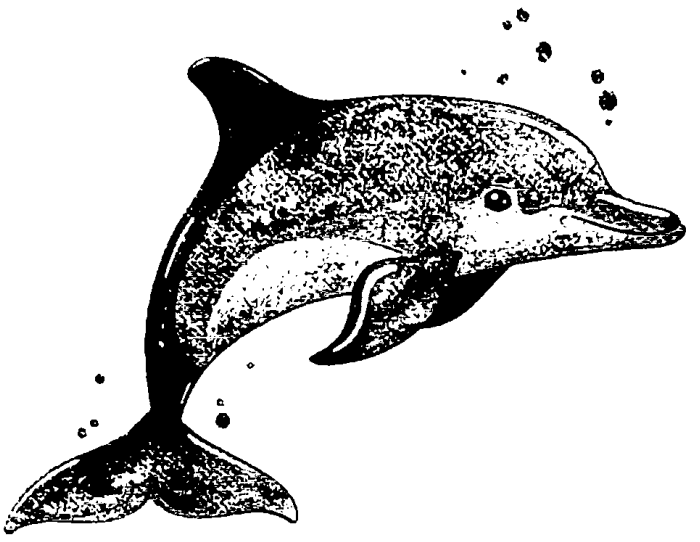
Ağzımı elimle kapattım, iğrenmiştim. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Morgan, Jude'un telefonunu işaret etti. "Belli ki o. Daha önce de yapmıştı." Sonra Morgan bana bakarken yüzünde bir gölge belirdi. Alaycı bir şekilde değil, ama... suçluluk duygusuyla... Başını sallayarak alçak sesle küfretti: "Sanırım sana bir özür borçluyum."

Tezgâhtan broşürlerden birini alarak, "Beni kovan sen değildin," dedim. Hâlbuki broşüre binlerce kez bakmıştım. Resimli sarı denizaltı. Parlak, retro tarzı metin.

Fortuna Sahili Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi'ni desteklemek için Yellow Submarine'nde bir akşam geçir. İyi yemek, iyi arkadaşlar ve iyi karma!

"Ari, benim yerime de çalışır mısın?" Broşürü katlayıp cebime koydum. "Bir galaya hazırlanmam gerek."

KIRK BEŞ

Morgan galanın yapılacağı sinema salonunun dışında benimle buluşmayı kabul etmişti. Geceye uygun şekilde giyinmemişti. Gala konukları kokteyl elbiseleri ve takım elbiselerle yanımızdan geçerken Morgan şık siyah pantolon ve önünde pullu bir inek bulunan bir kazak giymişti. Yarı resmî bir etkinliğe gideceğinin tek göstergesi gözlerine sürdüğü kalın, parlak siyah kalem ve yüzünü çerçeveleyen karmaşık bir taç şeklinde ördüğü saçıydı.

Bense geçen sonbaharda bir amcamın ikinci düğününde giydiğim kırmızı ve beyaz puantiyeli elbise, kırmızı hırka ve kırmızı babetlerimi giymiştim. Kısa sürede bunları bulabilmiştim. "Rujunu beğendim," dedi. "Umarım hayvanlar üzerinde test edilmemiştir," diye ekledi.

Aramızdaki buzları erittiği için minnettar bir şekilde güldüm. "Ben de," dedim çünkü bu tür şeyleri önemsemeye başlamıştım ve hayatıma giren bu yeni ilkeler yüzünden en sevdiğim markadan vazgeçmek zorunda kalırsam yıkılırdım.

"Hazır mısın?" Morgan cevap vermemi beklemedi ve ben nefesimi toparlamadan önce, gülümseyen, heyecanlı konukların oluşturduğu sürekli akışa katılıp salona doğru yol aldık.

Kapıdan geçerken bir gönüllü, "Bilet?" diye sordu.

Morgan, kızın dikkatini üzerine çekerek, "O benimle birlikte," dedi.

"Ah, merhaba, Morgan," dedi kız. "Gönüllüler görev dağılımı için mutfakta buluşuyor." Sonra bana kaşlarını çatarak baktı. Yüzünde beni tanıdığına dair bir ışık gördüm. "Prudence?"

Kızı daha önce etrafta görmüştüm ama hiç resmen tanıştırılmamıştık. Onun benim adımı bilmesi ve benim onun adını bilmemem sinir bozucuydu.

Şimdi kötü şöhretli olan ben miydim?

Morgan dirseğimi tuttu ve tek kelime etmeden beni lobiye çekti. İçerisi gerçekten çok güzel görünüyordu, büyüleyici olmuştu. Yuvarlak masalar, beyaz masa örtüleri ve parlak sarı masa örtüleriyle kaplıydı. Yellow Submarine banyo oyuncakları, merkezde şu anda bakılan hayvanlardan birinin çerçevelenmiş fotoğrafıyla birlikte merkez parçası görevi görüyordu.

Çok fazla süsleme yoktu ama salon panayır alanı hissi veriyordu. Quint ile etkinliği ilk planlamaya başladığımızda sarı balonlar önermiştim ve kesin bir şekilde *hayır* cevabını almıştım. Görünüşe göre lateks balonlar deniz hayvanları için son derece zararlıydı ve şimdi bir daha doğum günü balonunun basit zevkini yaşayamayacağımdan emindim. Ama balonların yerine tavanda dönen ve kapı girişlerinden sarkan sarı kâğıt şeritler vardı. Ayrıca, tavan kirişlerinden sarkan çeşitli karton deniz hayvanı figürleri ile tüm arka duvarı kaplayan boyalı bir ahtapot da vardı. Her koluna etkinliğin çeşitli sponsorlarına teşekkür eden bir tabela koyulmuştu.

Bir de fotoğraflar vardı. Quint'in fotoğrafları. Profesyonelce çerçevelenmiş, paspartulanmış ve odanın etrafındaki şövalelere yerleştirilmişlerdi. Bunların ona ait olduğunu hemen anladım ancak bunlar gördüğüm fotoğraflar değildi. Quint'in önerimi tam olarak dikkate almadığını görünce kalbim duracak

gibi oldu. Çekiliş ödülleri olta ipiyle boğulan fokların ve düzinelerce olta iğnesiyle delinmiş denizaslanlarının fotoğrafları olmayacaktı.

Bunun yerine, hayvanların tedavi edildikten sonraki fotoğrafları seçilmişti. Sağlıklarına kavuştukları, açık hava havuzlarında sıçrayıp oynadıkları veya sahilde serbest bırakıldıklarında, yüzgeçleri okyanusa doğru düşerken kumda kürek çektikleri anları resmedilmişti.

Açık denizde tembelce yüzen bir deniz kaplumbağasının fotoğrafını gördüğümde kalbim acıdı.

Deniz kaplumbağam.

Konuklar fotoğrafların etrafında toplanmış, onları tartışıyor, sırıtıyor, çeşitli ayrıntıları işaret ediyordu. Odadan geçerken o hayvanların gözleri beni takip ediyordu.

Trish Roxby'nin küçük bir platformda ses ekipmanını ayarladığını gördüm ama onunla göz teması kurmaktan kaçındım. İstediğim son şey karaoke ve baş yaralanmalarıyla ilgili küçük bir sohbete dalmaktı. Aslında, herkesle göz teması kurmaktan kaçınıyordum. Buradaki konukların çoğunu tanıyordum. Küçük kasaba sendromuydu bu.

Quint'i gördüğümde ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum ama onu görmek için can mı atıyordum yoksa korkuyor muydum, hâlâ bilmiyordum.

Konuklar gecenin sunumu için salona alınırken daha fazla gönüllü, patlamış mısır torbaları dağıtıyordu. Morgan etkinlikte çalışmasına rağmen iki torba patlamış mısır aldı ve kalabalığa ayak uydurduk. Sinema salonuna adımımı atar atmaz onu gördüm. Büyük ekranı çerçeveleyen kırmızı kadife perdelerin önünde sahnede duruyordu, Rosa, Dr. Jindal... ve Shauna ile konuşuyordu.

Birdenbire durdum, arkamdan biri bana çarptı. Özür dilediklerini duydum ama bakışlarımı Quint'ten alamadım.

Koyu renk kot pantolon, tertemiz düğmeli bir gömlek giymiş ve kravat takmıştı.

Ve aman Tanrım, öyle şey görünüyordu ki...

Bu düşünceyi aşamıyordum.

Morgan beni kenara çekti, böylece koridoru işgal etmedik.

Koltuklar hızla doldu. İçeride bir sürü insan vardı. Bu planın gerçekten işe yaradığını fark edince biraz şaşırdım. Benim fikrim, benim planlarım. *İşe yaramıştı.*

Ekranda, ilk olarak merkeze getirildikleri zamandan itibaren yaralı ve yetersiz beslenmiş deniz hayvanlarının fotoğraflarını, beslendikleri ve yıkandıkları veya havuzlarda birlikte oynadıkları anları gösteren bir slayt gösterisi oynatıldı. Betonda rahatça uzanmış fokların ve sudan çıkan küçük denizaslanı kafalarının olduğu bir sürü görüntü vardı. Birbirinin üstüne yığılmış deniz samuru yığınları. Bu görüntülerden biri ekranda her belirdiğinde, tüm izleyiciler beraberce bir *ah* sesiyle eriyor gibilerdi. Ayrıca galanın gerçekleşmesine yardımcı olan tüm işletmeleri tanıtan reklamlar ve ara sıra etkinliği organize etmeye yardımcı olan gönüllülere teşekkür eden bir slayt da gösterildi. Quint listenin başındaydı, benim adım ise hiçbir yerde görünmüyordu. Bunu ihanet gibi algıladım.

Bakışlarını üzerimde hissediyordum ve dikkatimi tekrar Quint'e çevirdim. Dudakları şaşkınlıkla aralanmış şekilde bana baktı.

Çenemi kaldırdım, bakışlarımı kaçırmayı reddettim. İnansın ya da inanmasın, ben de onun kadar burada olmayı hak ediyordum.

Ağzını kapattı, çenesinin gergin olduğunu gördüm. Gözlerinin üzerine bir gölge düştü ve yüzünü çevirdi.

Avuçlarım terledi ve ağzıma birkaç avuç patlamış mısır atarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama parmaklarımda kalan tereyağı ve tuza rağmen hiçbir şeyin tadını almadım. Daha iyi bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım vardı.

Rosa salon personelinden mikrofon aldı. Konuşmaya hazırlanıyordu.

Quint sahneden ayrıldı ve koridorda yürüdü. Bana doğru geliyordu ama yanımdan geçerken bana bakmamaya özen gösteriyordu.

Yutkundum. Shauna da sahneden inmeye başladı. Kaşlarımı çatarak onu takip ettim. İçgüdüsel olarak yumruğumu sıktım.

Beklemeye koyuldum.

Üç saniye. Beş.

Hiçbir şey olmadı.

Projektör kapandı ve ekran karardı. Salon ışıkları söndü ve sahne aydınlandı. Rosa tam merkeze doğru yürüdü ve herkese geldikleri için teşekkür ederek söze başladı. Sponsorlara, bağışçılara, gönüllülere teşekkür etti. Sonra merkezden ve amaçlarından bahsetmeye başladı, yıllar içinde kaç hayvana yardım ettiklerine dair istatistikler verdi ve topluluğun desteğine ihtiyaç duymaya devam etti.

Arkamı dönüp lobiye çıktım. Rosa'nın sesi arkamda azaldı.

Quint büfenin yanında durmuştu, bir diğer gönüllünün şampanya kadehlerinin önünde peçeteleri düzenlemesine yardım etmişti.

"Quint?"

Omurgası dikleşti. Peçete yığınını bıraktı, yüksek sesle nefes verdi ve yavaşça bana doğru döndü. "Eğer o parayı geri vermek için burada değilsen, en azından bir bilet alma zahmetine girmiş olmanı umuyorum."

Dişlerimi gıcırdattım. Gerçekten burada, bir yabancının önünde olay mı çıkaracaktı? Ama sonra tezgâhtaki gönüllüye baktım ve yabancı olmadığını fark ettim. Ezra.

Bana gülümseyip şakacı bir selam verdi. "İyi görünüyorsun, Prudence."

Yorumu Quint'e olan kızgınlığımı neredeyse hiç yumuşatmadı ama... Ezra Kent için söylenecek bir şey vardı. Gergin duyguları dağıtmada iyiydi. Omzumdaki düğümlerin biraz olsun çözüldüğünü hissediyordum. "Quint, seninle konuşmam gerek."

"Ah? Neden özür dilemek için buraya gelmediğin hissine kapılıyorum?"

Omuzlarım hemen tekrar kasıldı. "Belki de özür dileyecek bir şeyim olmadığı içindir?"

Gözlerini devirmeye başladı.

"Onu dinle," dedi arkamdan bir ses. Morgan elleri belinde, yanımda belirdi. "Gelişmeler oldu."

Şaşkın bir şekilde Morgan'a baktı. "Neler oluyor..." Sözünü bitiremedi, dikkati ikimizin arasında gidip geldi, her saniye daha da meraklanıyordu. "Neler oluyor?"

Etrafıma baktım. Gönüllüler akşam yemeği için masaları hazırlamaya başlamıştı. Çok kalabalıktı ve birinin kulak misafiri olmasını istemiyordum.

"Konuşmak için başka bir yere gidebilir miyiz? Sanırım o parayı kimin aldığını biliyorum ama yanılıyorsam... neyse. Bir şeyle haksız yere suçlanmanın ne kadar korkunç olduğunu biliyorum."

"Ama haklı olduğumuzdan oldukça eminiz," diye ekledi Morgan.

Quint'in kaşları çatıldı. Düşündüğünü görebiliyordum. Bana inanmıyordu ama... inanmak istiyordu.

"Tamam," dedi sonunda. "Yeter."

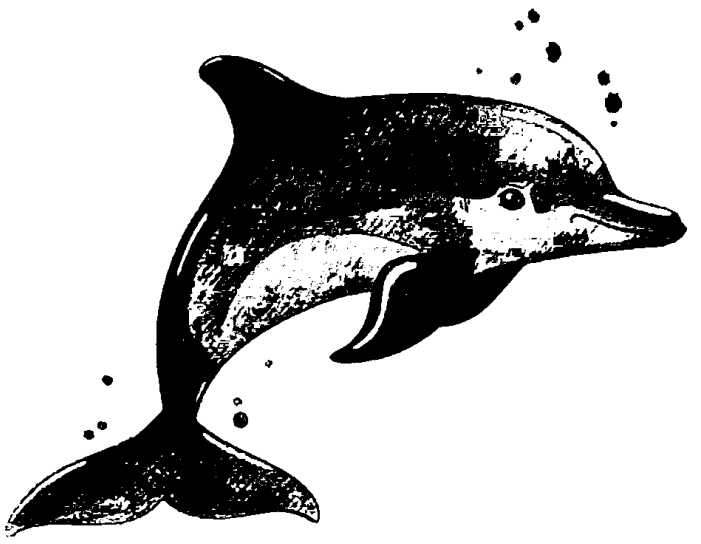
"Oh, şükürler olsun," dedi Ezra. "Gerilim beni öldürüyordu."

Quint önce ona, sonra şampanya kadehlerine baktı. "Acaba sen..."

"Olur," dedi Ezra peçeteleri alırken. "Bittiğinde bana tüm detayları anlatacaksın."

Quint beni ve Morgan'ı çalışanlara özel bir kapıdan, Blue's Hamburgerleri şeflerinin büyük tepsilerin üzerine hamburger yığdığı bir mola odasının önünden geçirdi. Morgan yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemekten kaçınıyordu. Salonun arka çıkışının yanındaki küçük koridorda bulduk kendimizi. Köşede bir çöp torbası sokağa çıkarılmayı bekliyordu. Bir mantar pano, ayrımcılık ve cinsel taciz politikalarını özetleyen bir dizi zorunlu hükümet materyalini sergiliyordu. Belgeler otuz yıldır güncellenmemiş gibi görünüyordu.

"Ee?" dedi Quint, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Devam et. Eğer o parayı sen çalmadıysan, kim çaldı?"

KIRK ALTI

Quint, Jude'un internette bulduğu makaleyi okumayı bitirirken yüzü soldu. "Bunu nasıl anlamadık?"

"Eminim öz geçmişinde bundan bahsetmemiştir," dedim. "Annen onu bulmak için elinden geleni yapmasaydı, bunu bilemezdi."

"Ve Shauna gibi sevimli bir yaşlı kadını kim siber takip eder ki?" dedi Morgan. "Ayrıca, annen birçok şeyde harika iş çıkarıyor ama aslında bir iş kadını değil. Hayvanları kurtarmak istiyor, muhasebeyle uğraşmak istemiyor. Muhtemelen bu sorumlulukları devredebileceği biri olduğu için o kadar mutluydu ki, kimlik bilgilerini kontrol etme zahmetine girmemiştir." Quint bu fikri mantıklı bulmuş gibi yavaşça başını salladı. Morgan'a telefonunu geri uzattı, sonra kolları iki yanına düştü. Sersemlemiş görünüyordu. "Benim küçüklüğümden beri burada. Çalabilirdi..." Cümlesini bitiremedi. O dönemden bugüne ne kadar parayı zimmete geçirmiş olabileceğini kim bilebilirdi?

"Şimdi, onun para çaldığından emin değiliz," dedim. "Bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyız."

"Ama," diye ekledi Morgan, "eğer bunu yapıyorsa, büyük ihtimalle bu gece bağış toplama etkinliğinden de para alacaktır."

Quint bize gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Biletlerini satın aldıklarında insanlar ekstra bağış yapmayı da seçebiliyorlardı, değil mi?"

"Evet, ama... işe yaramadı. Hiç kimse..." Gözleri kocaman açıldı ve kendini duvardan iterek doğruldu. "Hayır. Bize sonuçları söyleyen oydu. Satışları takip eden oydu. Satışları banka hesabımıza bağlayan oydu."

"Yani bağışların bir kısmını kendi hesabına atabilirdi," dedim.

Ellerini saçlarından geçirerek sinirli bir ses çıkardı. "Buna inanamıyorum. Nasıl inanabilirim? Ona güvenmiştik!"

"Bunların hepsi hâlâ spekülasyon," dedi Morgan. "Ama mantıklı bir tahmin."

Quint bu yorumu elinin tersiyle itti ama onu suçlayamazdım. Yine de kanıt istiyordum. Adımın tamamen temize çıkmasını istiyordum.

"Bilet satışlarının nasıl olduğunu görmemizin bir yolu var mı? Eğer para gerçekten doğrudan kişisel hesabına aktarılıyorsa..."

Çenesini ovuşturarak başını salladı. "Evet. Olabilir. Sanırım... Şey. Bana bir dakika ver." Telefonunu çıkartıp uzaklaştı, görüş alanından ayrılmadı ama ne yaptığını anlayamayacağım kadar uzağa açıldı. Morgan ile bakıştık. Bu koridor salona komşuydu ve ses yalıtımı iyi olsa da ara sıra Rosa'nın konuşmasından parçalar duyabiliyordum. Söylediklerini anlamasam da ses tonundaki tutkuyu hissedebiliyordum.

Quint telefonu kulağına götürüp birini aradı. Kaşlarımı çattım. Polisi mi arıyordu?

Salondaki kalabalık tezahüratlarla coştu. Morgan derin bir nefes aldı. "Akşam yemeği vakti."

Başımı salladım. Bu gece hiçbir şey çözülmeyecekti. Rosa'nın galanın tadını çıkarmasına izin vermeliydik. Olay çıkarmanın anlamı yoktu.

Ancak ben de galanın tadını çıkarmak istiyordum. Burada olmak, bunun bir parçası olmak istiyordum. İnsanların bana bakıp ihtiyacı olan hayvanlardan para alan bencil kızı görmelerini istemiyordum.

Eğer Shauna suçluysa, bundan bir kez daha sıyrılmasını gerçekten istemiyordum.

Quint'in konuşması sonsuza dek sürdü sanki. Alçak sesle konuşuyordu. Çok fazla hı hı diyor, sürekli onaylıyor ve bana hiçbir anlam ifade etmeyen sayıları tekrarlıyordu.

Sonunda telefonu kulağından çekip kapattı. Sonra bize sırtını dönmüş, omzu duvara dayalı, başı aşağıda öylece durdu. Yutkunarak ona yaklaşmaya cesaret ettim. "Quint? Ne öğrendin?"

Yüzünü benden daha uzağa çevirip yumruğunu ağzına götürdü. Titrek bir nefes verdiğini duydum. "Şey. Evet." Dönüp sırtını duvara yasladığında başı hâlâ önündeydi. Kaşlarından birini kaşıdı. "Bu, bizim için bilet satışlarını yürüten tarafsız şirketti. Kontrol ettiler ve şey, gerçekten de bu geceki satışlara bağlı iki banka hesabı vardı. Fortuna Sahili Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi... ve Shauna Crandon."

Gözlerimi kapattım. Rahatlama hissi bedenimi sardı. Rahatlama ve tatmin. Shauna'nın plaj temizliğinden parayı aldığını kanıtlamasa da benim söylediğime yeterince yaklaşmıştık.

Ama gözlerimi açtığımda ve Quint'in bana baktığını gördüğümde tüm bu düşünceler silinip gitti, gözleri adlandırabileceğimden daha fazla duyguyla yüklüydü. Perişan görünüyordu.

"Prudence," diye fısıldadı gergin ses tonuyla. İşte o zaman baktığım şeyin pişmanlık olduğunu anladım. "Ben..."

"Daha sonra," dedim sözünü keserek. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Quint'in benden af dilediğini birçok kez hayal etmiş olsam da, şimdi burada olduğumuza göre, göğsümdeki hırpalanmış duygularla ne yapacağımı bilmiyordum. *Bencil. Yargılayıcı. İkiyüzlü.*

İrkildi. Ses tonumun sert olduğunu biliyordum ama o da o korkunç şeyleri söylediğinde oldukça sertti.

Morgan, ellerini çırparak, "Tamam!" dedi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Anneme söylemeliyiz," dedi Quint. "Ondan sonrasını bilmiyorum. Sanırım polisi aramalıyız?"

Bunu düşündüğümüzde üzerimize sessizlik çöktü. Ne kadar da ciddi görünüyordu. Bu ciddi bir meseleydi. Cam kavanozdan kaybolan bin iki yüz doların büyük bir olay olduğunu düşünmüştüm ama bu gerçekten yıllardır devam ediyorsa, binlerce dolardan bahsediyor olabilirdik. On binlerce dolar. Belki daha fazlası. Bu önemsiz bir suç değildi.

"Sence hapse girer mi?" diye sordum. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda Quint ile Morgan'ın aynı şeyi düşündüğünü fark ettim. Shauna'yı tulum ve hapishane hücresinde hayal etmek zor olacaktı.

Morgan, "Muhtemelen," dedi. "Eğer Rosa dava açmaya karar verirse."

"Sanırım bu onun kararı." Quint omuzlarını dikleştirerek doğruldu. "Tamam. Hadi gidip annemi bulalım."

Sinema lobisi heyecanlı sohbetlerle doluydu. Trish DJ'lik istasyonunun başında Beatles'ın *With a Little Help from My Friends* şarkısını çalıyordu. Üçümüz durup kalabalık odayı taradık. Birçok misafir yerlerine oturmuş ve hamburgerlerini yemeye başlamış olsa da birçok kişi de sessiz açık artırma masasının etrafında, Quint'in fotoğraflarının çevresinde dolanıyordu. Birkaç kişi Trish ile sohbet ediyor ve onun karaoke şarkı kitabını karıştırıyordu. Belki de akşam yemeği bittikten sonra performans sergilemek için hazırlanıyorlardı.

Profesyonel garsonların istediği fahiş ücreti ödemek istemediğimiz için yemekler gönüllüler tarafından dağıtılıyordu. Bunların arasında lisemizden tanıdığım öğrenciler de vardı. Hamburger tabaklarını taşıyan, masaları temizleyenler ve su

bardaklarını dolduranlar aynı sarı gönüllü tişörtleri giymişlerdi. İçimden bir şey bana bunun da Quint'in işi olduğunu söylüyordu. Popüler Quint, insanları kendi alanına çekiyor, onlardan yardım istiyor ve gerçekten de yardım alıyordu.

Bu, en azından benim için akşamın en önemli olayıydı. Yemekler nefis kokuyordu. Açık artırma ödülleri harika görünüyordu. Cüzdanlar açılıyordu ve duyabildiğim konuşmalar Rosa'nın konuşmasının iyi karşılandığını gösteriyordu. Herkes iyi vakit geçiriyordu. Fortuna Sahili Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi'nin galası her açıdan muazzam bir başarıya ulaşmıştı.

Bunun gerçekleşmesinde payım olduğunu bilmekten gurur duyabilirdim ama bunu sonuna kadar götüremememin verdiği kızgınlık bunu gölgede bırakıyordu.

Ezra elinde hamburger maşasıyla bize doğru yürürken, "Dostum," dedi. Üzerinde sarı bir gönüllü tişörtü vardı ama bir şey bana garsonluk görevlerini pek ciddiye almadığını söylüyordu. "Bunlar yediğim en iyi hamburgerler. Daha önce denedin mi?"

Quint, arkadaşına el sallayarak, "Ben tokum," dedi. "Hey Ez, annemi gördün mü?"

Ezra, bir ısırık daha almadan önce hamburgerle işaret ederek, "Bir dakika önce şuradaydı," dedi. "Bir polisiye hikâye falan mı var? Bekle! Bana söyleme. Tahmin edeyim." Tek kaşını kaldırdı. "Havuzda, elinde oltayla cankurtaran vardı!"

Quint boş boş ona baktı.

Ezra, başını dehşet içinde geriye atarak, "Ne, gülümsemedin bile..." dedi. "Hadi ama! Yaklaşık on dakikadır bu şaka üzerinde çalışıyorum."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Morgan. "Ve aklına gelen en iyi şey bu mu?"

"Bak, sana daha sonra anlatırım, tamam mı?" dedi Quint. Yanından geçmeye çalıştı ama Ezra koluna dokunarak onu durdurdu.

"Dur, dostum." Uzanıp bardan bir kadeh şarap aldı. "İçkiye ihtiyacın var gibi görünüyor." Sonra da fısıldayarak ekledi: "Ve kesinlikle kimseye kimlik sormuyorlar."

Quint, annesini ararken Ezra'yı görmezden gelerek, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Prudence? Adını bilmediğim alaycı kız, değil mi?" dedi Ezra, bardağı bana ve Morgan'a doğru uzatarak.

"İstemiyorum," dedim.

Morgan ona sadece küçümseyen bir bakış attı.

"Sen bilirsin." Ezra bardağı yukarı kaldırıp yarısını tek dikişte içti.

"İşte, onu görüyorum," dedi Quint.

Hareketini takip ettim ve Rosa'yı masalardan birinin yakınında gördüm. Bir kadeh şarap tutuyordu ve bir misafirle konuşurken fotoğrafı işaret ediyordu.

Shauna da yanındaydı. Oldukça rahat görünüyordu, gri saçları düzgünce kıvrılmıştı, boynunda parlak renkli bir ipek eşarp vardı. Odanın diğer tarafından bile gözüme çarpan büyük yapay elmas küpeler takmıştı.

Sadece eğlence olsun diye yumruğumu tekrar sıkmaya çalıştım. Hadi, Evren. Eğer bu karmaşayı bizim için halledebilirsen, bu akşam çok daha sorunsuz geçerdi...

Ama tıpkı salondaki gibi hiçbir şey olmuyordu.

Quint yavaşça nefes aldı ve odanın diğer tarafına doğru ilerledi. Morgan ile ben onu yakından takip ettik. Aynı cepheydik.

Quint konuşmanın arasına girdi: "Anne? Seninle konuşabilir miyim?"

Rosa irkildi, o kadar hızlı döndü ki Quint'in koluna çarptı. Şarap kadehten çıktı ve parke zemine döküldü. Peçete ararken etrafına bakıp, "Aman Tanrım, çok üzgünüm," dedi.

"İyiyim," dedi Quint. "Anne..."

"Nereye kaybolduğunu merak ediyordum." Rosa hâlâ gülümsüyordu. "Az önce bu beyefendiye fotoğrafçılığa olan ilgini ve dalış sertifikanı almak istediğini anlatıyordum..." Dikkatini bana çevirdi ve gülümsemesi kayboldu. İfadesindeki şaşkınlıkla savaştı. "Ah. Merhaba, Prudence," dedi, nezaketi buzla renklenmişti. "Seni bu gece görmeyi beklemiyordum."

"Burada olmasına sevindim," dedi Quint sert bir şekilde. "Aslında, anne, eğer mümkünse seninle ve Shauna ile konuşmak istiyorum." Shauna'ya baktı. "Özel olarak."

Rosa şaşırarak bize baktı. Konuştuğu adam boğazını temizledi ve içkisini yenilemek için izin istedi.

Shauna da afallamış gibiydi ancak bir saniye sonra benimle Quint arasında bakışırken neler olduğunu anladığını fark ettim.

Shauna kıkırdayarak, "Bu oldukça uygunsuz bir zaman," dedi. "Bir partinin ortasındayız. Üçünüz de bir şeyler yiyip rahatlamaya ne dersiniz? Quint, bunu başarmak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Ve sanırım sen de öyle yaptın, Prudence. Her şeye rağmen." Alaycı bir ifade kelimelerini kaplayınca ona dik dik baktım.

"Shauna haklı," dedi Rosa. "Misafirlerimizle kaynaşmaya devam etmem gerek..."

"Bu sadece bir dakika sürecek," diye çıkıştı Quint. "Ve bekleyemez."

"Beklemek zorunda," diye karşılık verdi Shauna. "Rosa, dokuzuncu masada Grace Livingstone'un ailesini görüyorum. Bence başsağlığı dilemelisin."

Arkamı dönüp baktığımda sadece Maya'nın anne ve babasını değil, aynı zamanda kraliyet mavisi bir elbise giymiş ve sıkılmış görünen Maya'nın kendisini de görüyordum.

"Ah, haklısın." Rosa elini kalbinin üzerine koydu. "Grace çok iyi bir bağışçıydı." Sonra durakladı, ses tonu yine değişti.

"Ama sanırım bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Bana bir bakış attı. Tüylerim diken diken oldu.

Shauna arkasını dönüp yanımızdan geçerek uzaklaşırken Quint yolunu kesti. "Bir olay çıkarmak istemiyorum," dedi. "Ama bu önemli. Lütfen."

Shauna'nın yanakları kızardı ve gözleri parlamaya başladı. Birdenbire farklı birine dönüşmüştü. Öfkeli birine. Savunmacı birine. Aniden, beklenmedik bir şekilde köşeye sıkışmış birine.

"Bir olay çıkarmak istemiyor musun?" diye sordu. Quint'in aksine sesi yükselmişti. Dikkat çekmeye başlamıştık ve sanırım istediği tam da buydu. Kolunu bana doğru savurdu. "O zaman burada ne yapıyor, Quint? Ve sen neden onunla birliktesin? O bir yalancı ve hırsız. Burada işi yok ve bence gitmeli."

"Shauna," diye tısladı Rosa, en yakındaki misafirlere gülümsemeye çalışırken bile. "Tamam, Quint. Tamam. Hadi, salona geri dönelim, söylemen gerekeni söyleyebilirsin."

"Hayır," diye karşılık verdi Shauna. "Bu tipik bir ergenlik dönemi akran baskısı, Rosa. Ve onun senin oğlun olduğunu bilsem de buna katlanmak zorunda değilsin. Bizim büyük gecemizde, merkezin büyük gecesinde olay çıkartıyor. Bilmen gerekirdi, Quint." Bana büyükannemi hatırlatan bir şekilde dilini şaklattı. "Şimdi, beni mazur görürsen."

Quint'in etrafından dolaşmaya çalıştı ama bu sefer kollarımı bağlayarak ben de öne çıktım. Adrenalin ve öfkeyle titriyordum. Ve Quint'in aksine, bir olay çıkarmak konusunda çok endişeli değildim. Sonuçta, burada bu haftaki gazetelerde olayla ilgili büyük bir yazı yazmayı planlayan muhabirler olduğunu biliyordum. Quint buna katılmayabilirdi ama benim açımdan, hiç kötü bir reklam olmazdı. Yeterince büyük bir olay çıkarırsak, belki de birinci sayfaya bile çıkabilirdik.

Sesimi beni duymazlıktan gelen herkesin duyabileceği kadar yüksek tutarak, "Bütün bu olayı yaratan ben değilim," dedim. "Sensin, Shauna. O parayı çaldın, tıpkı son işinden çaldığın

gibi, tıpkı bu akşamki bilet satışlarından gelen bağışları çaldığın gibi." Rosa'ya baktım, hem dehşete düşmüş ve utanmış görünüyordu hem de biraz da meraklanmıştı. "Bu yüzden hesapta olması gerektiğini düşündüğün kadar para olmuyor. Shauna parayı zimmetine geçiriyor. Bunu daha önce de yaptı."

Rosa başını salladı. "Ne yapıyorsun... tamam. Bu kadar yeter. Hadi, gidelim. Salona. Hadi."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Shauna. "Ve burada durup bu asılsız suçlamaları dinlemeyeceğim!"

"Bu akşamki bilet satışlarını kontrol ettim," dedi Quint. "Paraların doğrudan senin banka hesabına yönlendirildiğini biliyorum."

Etrafımızdaki nefeslerin kesildiğini ve dikkatin merkezi hâline geldiğimizi fark ettim. Herkes sessizleşti. Herkes bizi izliyordu. Müzik bile durmuştu.

"Ama... Shauna on yıldan uzun süredir bizimle," dedi Rosa. "Ben olsam..." Sustu. O anda Shauna'nın ondan para çaldığını fark edip etmediğini merak ettiğini biliyordum. Her zaman çok meşguldüm ama merkezdeki rolleri insanları yönetmek ve hayvanlara bakmaktı, parayla ilgilenmiyordu. Paraya gelince, tek yaptığı imzalaması söylenen yeri imzalamaktı.

Shauna'nın imzalamasını söylediği yere.

Shauna'ya şaşkınlıkla baktı. "Bu doğru mu?"

"Elbette hayır," dedi Shauna. Bu şimdiye kadar söylediği en kötü yalandı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, nefesi kesik kesikti, gözleri alev alev olmuştu. "Bu kız," parmağını bana doğrulttu "bu kız ilk günden beri başımın belası oldu." Bir adım daha yaklaştı. Yerimde durdum, bu kadar çok insanla çevrili olmadığım için bana vurmaya çalışmayacağından nispeten emindim. Yine de Quint'in göz ucuyla gerildiğini gördüm. Bundan sonra söyleyeceği her türlü korkunç şeye en azından bu sefer haklı olduğumu bilerek kendimi hazırladım. Ben yanlış bir şey yapmamıştım ama o yapmıştı ve yalanları her saniye artarak

birikiyordu. Cezalandırılmayı hak ediyordu. "Ve şimdi bu korkunç söylentileri yayıyor, kendini kurtarmak için seni bana karşı kışkırtmaya çalışıyor."

Yumruğumu sıktım.

Topuğu, dökülen şarap birikintisinde kaydı ve çığlık attı. Kolları savruldu. Ellerinden biri kolumu yakaladı ve beni öne doğru çekti.

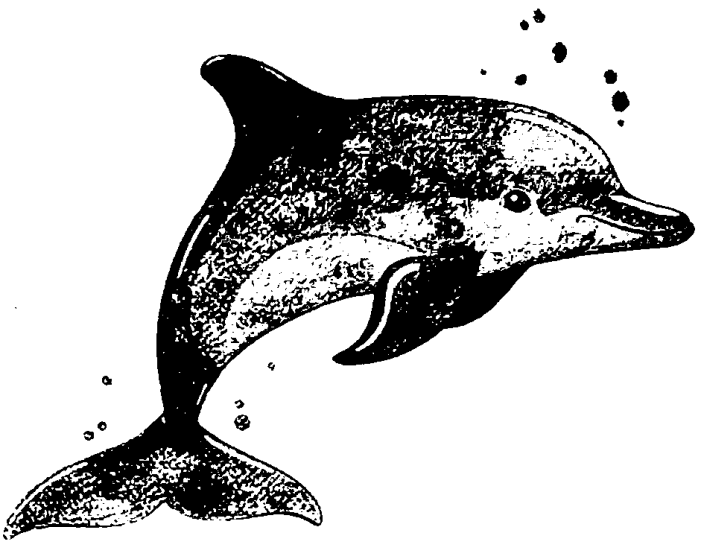
Sonra ikimiz de düştük.

Beni bırakmadı.

Düşüşe hazırlanamadım. Başım müzayede masasının köşesine çarptı ve bu yaz ikinci kez dünyam kardı.

KIRK YEDİ

Gözlerimi açtığımda karşımda titreyen ışıklar ve sarı flamalar gördüm. Quint yanı başımda durmuş, bir eliyle başımı tutuyordu. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda dudakları rahatlayarak yukarı kıvrıldı.

"Deja vu," diye mırıldandı.

İnleyerek karşılık verdim. Başımın zonklaması Encanto'da düştüğüm zamanki kadar korkunçtu ve etrafımdaki endişeli sesler bana pek yardımcı olmuyordu.

Quint, herkesin geri çekilmesini işaret ederek, "Ona alan tanıyın," dedi.

Yavaşça doğruldum, parmaklarımı şakaklarıma bastırarak zonklamayı durdurmaya çalıştım.

"İşte, gördün mü?" dedi tiz bir ses.

Shauna yakındaki bir sandalyede oturmuş, omzuna bir şişe soğuk su tutuyordu. "İyi. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ona saldırmadım. Bir kazaydı. Hepiniz gördünüz."

Rosa, keskin sesle, "Yeter artık, Shauna," dedi. "Ayrıca, endişelenmen gereken dava bu değil." Shauna şaşkınlıkla ona baktı. "Bana mı diyorsun bunu... bu davet için yaptığım onca şeyden sonra hem de?"

Rosa'nın göğsü kabardı, Shauna'ya şu anda çok sert şekilde bağırmamak için tüm iradesini kullanması gerektiğini biliyordum ancak bu kadar çok misafirin önünde dilini tutmayı başardı. "Bu gece hiçbir karar almayacağım ancak bir avukatla görüşeceğim. Bu arada, kafan karışmasın diye açıklayayım... kovuldun."

Shauna, homurdanmadan önce gözlerini dikerek baktı. Su şişesini tezgâha bıraktı ve orada yarı içilmiş hâlde bırakılmış şampanya kadehlerinden birini aldı. "Tamam. Değerli yardım kuruluşunuz bensiz ne kadar süre açık kalacak bakalım."

"Ah, sanırım iyi olacağız," dedi Rosa. "Her seferinde bağışlar sırra kadem basmazsa merkezimiz gelişebilir."

Shauna onu görmezden geldi, şampanyayı içti, sonra ayağa kalkıp kalabalığın arasından fırtına gibi ilerledi.

Gitmeden önce bir kez daha yumruğumu sıkmaya çalıştım.

Hiçbir şey olmadı.

Sadece hiçbir şey olmamakla kalmadı, aynı zamanda kendimi güçsüz de hissettim. Göğsümde boş bir his vardı.

Elime baktı, düşüncelerime korku eşlik etti. Acaba?

"Al," dedi Morgan, dökülen içeceğin üzerine beyaz bir keten peçete atıp sildi. "Başka kimsenin incinmesine gerek yok."

Basit bir hareketti ama özveriliydi. İyi niyet taşıyordu.

Lütfen, lütfen...

Parmağımı şaklattım ve nefesimi tuttum.

Morgan, peçeteyi alırken, "Ya gerçekten sakarsın," dedi, "ya da gerçekten şanssızsın." Boş tabaklar ve terk edilmiş şarap kadehleriyle dolu bir servis tepsisine bıraktı.

Ve... hepsi bu kadar.

Kaderinin akışı değişmedi, karşısına beklenmedik bir şey çıkmadı, kimse ceza ya da ödülle buluşmadı.

Belki de döküntüyü temizlemek evrenin dikkatini çekecek kadar büyük bir iş değildi. Odanın etrafına baktım ve sahnedeki bağış kutusuna biraz para atan bir adam gördüm.

Tekrar denedim. *Çıt. Çıt.*

Adam masasına geri döndü. Bağışının sonucunda iyi bir karma aldıysa bile, onu göremiyordum.

"Olamaz," diye fısıldadım. "Lütfen."

"Pru?" Quint bana kaşlarını çatarak baktı. Eli hâlâ kürek kemiklerimin arasına bastırılmış şekilde beni destekliyordu. "Ne oldu?"

Ona surat astım. Kendimi tutamıyordum. "Sanırım gitti."

"Ne gitti?"

Saçma sapan davrandığımı bilmeme rağmen burnumu çektim. Umurumda değildi. Karma yeteneğimin bir lanet olduğunu düşündüğüm zamanlar olmuştu ama... çoğunlukla eğlenceli bir lanetti.

"Evren," diye mırıldandım.

Quint'in kaşları daha da çatıldı. Annesine doğru dönmeden önce beni uzun bir süre izledi. "Belki ambulans çağırmalıyız."

"Hayır," dedim. "İyiyim. Kalkmama yardım edebilir misin?"

"Emin değilim, biraz daha..."

Onu görmezden gelerek Quint'in kolunu kavradım ve kendimi yukarı çektim. Bir kez tökezledi ama ikimiz de yere düşmeden ayağa kalkmayı başardık.

Rosa dirseğimi tutarak, "Prudence?" dedi. "Bir doktora görünmelisin, özellikle de bu yaz geçirdiğin ikinci kafa travmasıysa."

"Of, iyiyim," dedim. Artık kimseyle tartışacak gücüm yoktu. "Yarın gideceğim. Sadece... lütfen ambulans çağırma. Bu gece yeterince garipti."

Rosa kaşlarını çattı. Tereddüt ettiğini görebiliyordum, bu yüzden iyi olduğumu kanıtlamak için ona gülümsedim. "İyiyim. Yemin ederim."

Derin bir iç çekti. "Quint, neden ona biraz su getirmiyorsun?"

Quint etrafına baktı. "Ezra," dedi, kalabalığın içindeki arkadaşını işaret ederek. "Su?"

Ezra, bara doğru koşturarak, "Cin tonik hemen geliyor," dedi.

"Şaka yapıyor." Quint annesine utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sanırım."

Rosa ellerimi ellerinin arasına aldı. "Olanlardan sonra bu gece buraya gelme cesaretini göstermen çok önemliydi. Seni buna maruz bıraktığım için çok üzgünüm. Sana o şekilde davrandığımız için üzgünüm. Olan her şeyden sonra geri dönmek isteyeceğinden emin değilim ama lütfen merkezde her zaman hoş karşılandığını bil."

Bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Bir etkinlik koordinatörüne ihtiyacın olduğunu düşünmüyor musun?"

Güldü. "Henüz tam zamanlı personel işe alabilecek durumda olduğumu sanmıyorum ama işe alırsam ilk iletişime geçeceğim kişi sen olacaksın."

Quint sırıtarak, "Prudence muhtemelen olağanüstü bir ofis müdürü olurdu," dedi. "Ve o pozisyonun yeni açıldığını duydum."

Rosa homurdandı. "Shauna'nın yerine birini almam gerekecek. Biraz daha deneyimli birini bulmaya çalışırsam beni affet."

"Önce Google'da ara yeter," dedim. "Belki sabıka kaydı olup olmadığını kontrol edebilirsin?"

Başını salladı. "Ders alındı."

"Bana gelince..." Gülümsedim. "Kesinlikle geri dönmek istiyorum. Lennon yeni evine gitmeden önce onunla olabildiğince fazla zaman geçirmem gerek."

Rosa'nın gözleri kırıştı ve ne olduğunu anlamadan beni kucakladı. "Teşekkür ederim, Prudence." Geri çekilirken iç çekti ve bizi izleyen kalabalığa baktı. Güldü. "Eh. Bu kesinlikle unutulmaz bir akşama dönüştü, değil mi?" Sonra kalabalığa doğru

elini salladı. "Millet! Lütfen oturup yemeğimizin tadını çıkaralım."

Ondan sonra, gece anbean bulanıklaşmaya başladı ve bunun kafamdaki donuk uğultudan mı yoksa sadece çok fazla şeyin olmasından mı kaynaklandığını bilemedim. Akşam yemeğinin ardından tatlı geldi. Sessiz müzayedenin kazananları açıklandı ve plak dükkânının sepetinin beklediğimden çok daha fazla paraya gittiğini öğrenince çok sevindim. Sonra Quint'in fotoğraflarına sıra geldi. Satın alınan bilet miktarına şaşırmadım. Kazananlar başyapıtlardan birini evlerine götürmekten gerçekten çok mutlu görünüyorlardı. Bir kadının bilet numarası söylendiğinde, kelimenin tam anlamıyla sevinçten çığlık attı.

Quint'e baktım. İfadesi paha biçilemezdi. Aynı anda hem şaşkın hem de gururluydu.

Tabaklar ve sandalyeler kaldırılırken karaoke başladı. Trish ve birkaç gönüllü, insanları havaya sokmak için *Yellow Submarine* şarkısını söyledi ve neredeyse tüm salon nakarata tek bir ağızdan eşlik etti.

Böylece akşamın ciddiyet dolu yardımsever havası renklenmiş oldu. Bu, insanların haftalarca konuşacağı ve şakalaşacağı bir etkinlikti.

Quint, Trish'in karaoke düzenlemesi gibi harika bir fikir bulmakla kalmamış, hatta başka bir bağış toplama bölümünü de dâhil etmeyi bile düşünmüştü. Konukların şarkı söylemek için beş dolar ödemesi gerekiyordu ve elbette tüm gelir merkeze gidiyordu. Bunun işe yarayacağını hiç düşünmezdim ama yanılmıştım. İnsanlar isimlerini ve şarkı tercihlerini o küçük kâğıt parçalarına yazmak için sıraya giriyorlardı.

Yakınlardaki masaların birbirlerini zorladığını, hatta sahneye çıkmaları için birbirlerini rüşvetle ikna edip kandırdıklarını duyuyordum. Hangi şarkıların söyleneceği ve kimlerin seslerinin gerçekten berbat olduğu konusunda tartışmalar

işitiyordum. Zoraki bağış insanları uzak tutmak yerine, onları cesaretlendirmiş gibi görünüyordu.

Yürüyen bastonlu güzel beyaz saçlı bir kadın, en sevdiğim eski şarkılardan biri olan *"Stardust"*ı söylemek için ayağa kalktığında, bir kıskançlık dalgası hissettim. Başım hâlâ zonklarken, oraya çıkıp şarkı söyleyecek hâlimin olmadığını biliyordum. Elimden gelenin en iyisini yapamazdım ve elimden gelenin en iyisini yapmazsam, bunun gerçekten bir anlamı yoktu.

Her birkaç dakikada bir yaptığım gibi kalabalığı tekrar taradım. Gözlerim radar gibi Quint'i arıyordu ve belki beni arar diye umut ediyordum. Buradaki görevimi yerine getirmiş olmama rağmen, akşam henüz bitmemiş gibi duruyordu. Sinir bozucuydu. Quint ile aramızda söylenmemiş çok şey olduğunu biliyordum ama onu her gördüğümde yeni biriyle konuşmakla meşguldü, sırıtıyordu ve fotoğraflarından birine işaret ediyordu. Onun için mutlu olmak istiyordum, ama... Ayrıca benden kaçıp kaçmadığını merak etmekten de kendimi alamıyordum.

Beni bu kadar incitmesine rağmen son birkaç haftadır kurduğum tüm fantezilerde hep bir şeye odaklanıyordum. Evet, özür dilemesini istiyordum. Evet, af dilemesini istiyordum. Evet, bana güvenmemekle ne kadar yanlış yaptığını söylemesini istiyordum.

Ama hepsinden daha çok, beni hâlâ *sevmesini* istiyordum.

Benim onu sevdiğim kadar.

Ya durum böyle değilse? Ya son haftalarda, beni hiç istemediğini fark ettiyse? Tıpkı söylediği gibi her şeyin büyük bir hata olduğunu fark ettiyse?

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Ayağa kalktım. Kimse izlemiyorken çıkıp gidecektim. Morgan'a, Rosa'ya veya herhangi birine veda etmek zorunda kalmayacaktım. Çıkışa doğru ilerlerken beni fark ederse diye Quint'e bakmadım. Çünkü beni görüp durdurmaya çalışmazsa dayanamazdım.

Önünde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Merkezde gönüllü olarak çalışmaya devam edeceksem, bana verdiği zararla yüzleşmem gerekecekti. Okul yakında tekrar açılacaktı ve ortak birkaç dersimiz olabilirdi. Aramızda ne olduysa gerçekten ve kesinlikle bittiğini kabul etmem gerekecekti.

Artık boş olan açık artırma masasının önünden geçerken gözüme bir şey çarptı.

Neredeyse takılıp düşecektim. Masanın ayaklarından birinin hemen arkasına sıkışmış, masa örtüsünün neredeyse gizlediği bir şey parıldıyordu.

Çömelip aldım.

Zincir kolyeye takılmış eski bir elmas küpe. Shauna ve ben düştüğümüzde klipsi kırılmış olmalıydı.

Elmas bana göz kırptı.

Kendi kendime kıkırdadım. "Teşekkürler, Evren."

Döndüm ve Maya'nın daha önce fark ettiğim masada oturduğunu gördüm, telefonuna bakıyordu. Ona verebilirdim ama ne bu küpeyi bulduğum için kredi almak istiyordum ne de en başta kaybolduğu için suçlanmak istiyordum. "Affedersiniz?" dedim yanımdan geçen bir gönüllüye. "Bunu şuradaki kıza verebilir misiniz? Sanırım kaybetti."

"Ah, tabii." Gönüllü biraz tereddütle küpeyi aldı ama hiçbir soru sormadı.

Küpenin teslim edildiğini görmek için bekledim. Maya'nın şaşkınlığını, inanamamasını, o mutlak sevincini görmek için. Önce küpeyi kalbine bastırırken ağlamaya başladı, sonra ayağa kalkıp şaşkın gönüllüye sımsıkı sarıldı.

Keşke o Jude olsaydı, diye düşündüm. O zaman iki kişinin gecesini kurtarmış olurdum.

Sahnedeki tatlı yaşlı kadın şarkısını bitirdi ve ben de elimden geldiğince coşkuyla alkışladım ama kalbim orada değildi. Salon güzel bir havayla, iyi müzikle ve hayal edebileceğimden daha fazla cömertlikle dolup taşıyor olabilirdi ama kalbim hâlâ kırıktı.

Başımı çevirdim.

"Sırada," dedi Trish mikrofona, "kurtarma merkezinin en sevilen ve uzun zamandır gönüllü olanlarından biri. Alkışlarınızla... Quint Erickson!"

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse dengemi kaybedecek gibi oldum.

Kesinlikle az önce...

İşte oradaydı, sahneye yürüyordu. Mikrofonu ondan alırken Trish'e gergin bir şekilde gülümsedi. Kesinlikle dehşete kapılmış gibiydi.

Boğazını temizledi, platforma kadar onu takip eden alkışlara minnettar bir şekilde başını saladı. "Üzgünüm," dedi, seyirciye garip bir şekilde el sallayarak. "Sizlere yaşatacağım işkenceyi hak etmiyorsunuz ama... iyi bir amaç için, değil mi? Bu yüzden... hadi bakalım."

Hafif bir kahkaha koptu. Cesaretlendirici bir çığlık atıldı. Müzik başladı.

Midem bulandı.

"Sevgili Prudence... bana katılmayacak mısın?"

Birkaç nefes sesi duydum ve insanların beni aradığını, bulduklarında işaret edip fısıldadıklarını hissettim. Quint de odayı taradı ve beni bulduğunda gözleri benimkilere kilitlendi.

Dinlerken ağzım kurudu, bir yanım bu ilgiden utanmam gerektiğini düşünüyordu ama utanmıyordum.

Hayret içindeydim.

Hezeyan içindeydim.

Aslında bu durumun içinde olmayı hiç istemiyordum. *"Güneş doğdu, gökyüzü mavi. Güzel ve sen de öylesin, sevgili Prudence..."* Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak gibiydi.

Şarkı söylerken sesi... harika değildi, kabul ediyordum. Ama bana bakışları, yüzünün kızarması, ikinci kıtada yaptığı hatalar ve monitörden şarkı sözlerini kontrol etmek zorunda kalması,

nasıl bu kadar telaşlı ve korkmuş göründüğü, beni kalabalığın içinde tekrar bulmayı nasıl başardığı... Büyülenmiştim.

Şarkı bitti ve sonunda nefes aldım. Oraya çıktığından beri ilk kez nefes almıştım.

Quint boğazını temizledi ve mikrofonu standa koydu. Ondan yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi geri çekildi.

Salon her şarkıdan sonra olduğu gibi alkışlarla doldu. Quint umursamazca ve istemem yan cebime koy dercesine el salladı, her zamanki gibi büyüleyici tavrıyla sahneden indi.

Farkına varmadan hareket etmeye başlayıp masaların arasından geçtim.

Beni görünce dudakları kıvrıldı. Acı verici derecede güvensiz görünüyordu ama aynı zamanda umutluydu. Yeterince yaklaştığımızda, "Senin numaranı denedim," dedi. "Düşündüm ki, bu senin hayatından sadece dört dakika, Quint. Bunu atlatabilirsin. Ama bana mı öyle geldi yoksa bu şarkı iki saat mi sürdü?"

"Şarkılar sahnedeyken her zaman daha uzun görünür. Ben buna karaoke zaman bükülmesi diyorum."

"Şimdi sen söyle." Kirpikleri bir anlığına aşağı indi. Sesi kısıldı. "Ee. Nasıldım?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bırakın mantıklı kelimeler oluşturmayı, zar zor düşünebiliyordum.

Böylece gülmeye başladım. Utanarak, elimle ağzımı kapattım. Quint yüzünü buruşturdu. "O kadar mı kötü?"

Bir adım daha atmaya cesaret ederek, "Hayır," dedim. Ellerini ceplerine soktu ve bana doğru bir adım attı. "Yani, sen John Lennon değilsin. Ama daha kötülerini de duydum."

"Bunu kabul edebilirim." Bir gözünü sıkıca kapattı. "Konuşabilir miyiz? Şey... başka bir yerde?"

Uzun bir nefes aldım ve başımı salladım.

Quint kapıyı kapattıktan sonra salonun tüm sesi kesildi. Koridorda biraz yürüdüm, mesafeye, gürleyen kalbimi sakinleştirmek için alana ihtiyacım vardı. Sonra ona doğru döndüm.

Kapıya yaslanmıştı. İfadesi kesinlikle işkence görüyordu.

Bir şey söylememe fırsat vermeden, "Korkunçtum," dedi. "Ayıp ettim. Seni incitmeye çalıştığım için bunları söyledim ve..." Derin nefes aldı. "Çok üzgünüm, Prudence. Bunları kastetmemiştim."

Başımı çevirdim. Özrü o kadar ani, şarkısının hemen ardından o kadar hızlıydı ki, duygularım birbirine karışmıştı. Duygulardan oluşan bir top gibiydim. Bu özrü istiyordum, istiyordum ama hak edilmiş gibi gelmiyordu. Tam olarak değildi. Henüz değildi.

"Bundan emin misin?" diye sordum.

"Prudence..."

"Hayır, gerçekten. Bana sarf ettiğin o kötü sözleri düşünmediğini söyleyemezsin, aslında söylemeden önce muhtemelen bin kere bunları hissettirdin. Eleştirel, yargılayıcı, bencil..."

Yüzünü buruşturdu ve başı düştü. "Ben... evet, eskiden... ama artık... yapmıyorum."

"Mesele şu ki, Quint." Kendimi hazırladım. "Doğru olmayan bir şey söylediğinden emin değilim."

Başını iki yana salladı.

"Hırsızlık olayı hariç. O parayı ben almadım. Ama... düşündüm."

Bakışları bana döndü, şaşırmıştı.

"Ne benim için ne de ailem için. Maya'nın küpesini geri almak için kullanabileceğimi düşünmüştüm. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun doğru bir şey olup olmadığını hâlâ bilmiyorum."

Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Eh, muhtemelen doğru olan annemle konuşmak olurdu. Küpeyi geri almana yardım ederdi." Ona bir anlığına şaşkın bir şekilde baktım. Bunu nasıl yapıyordu? Beni düğüm düğüm eden bu etik ikilemi... nasıl bu kadar basit ve kolay çözebiliyordu?

"Ha," dedim. "Muhtemelen sana verilmeliydi."

Quint kaşlarını çattı. "Parayı mı?"

"Hayır. Önemi yok." Gözlerimi sıkıca kapattım. Kozmik adaletin gücünün bana verilmesinin bir önemi yoktu ve onu

kullanmak için yanlış kişi olmamın da bir önemi yoktu. Artık gittiğinden oldukça emindim. "Sadece senin ahlaki pusulanın benimkinden biraz daha ince ayarlanmış olabileceğini düşünüyordum."

Quint, cevap vermeden önce ona tekrar bakmamı bekledi, "Bu garip bir söz."

"Biliyorum."

"Ama, teşekkürler?"

"Aslında demek istediğim şu, benimle ilgili daha önce söylediğin o şeylerin... doğru olmasını istemiyorum." Sesim titredi, her an ağlamaya başlayabileceğimi biliyordum. "Nazik ve affedici biri olmak istiyorum. Başkalarındaki iyiliği gören türden biri... sürekli yargıda bulunuyorum." Üzgün bir şekilde gülümsedim. "Ve senin yanındayken, o kişiye daha çok benziyorum."

Gözlerimden yaşlar akmadan önce gözlerimi sildi. Derin bir nefes aldı. Sonra Quint'e elimi salladım. "Tamam. Şimdi tüm bunları söylediğime göre... bana ne kadar üzgün olduğunu söylemeye devam edebilirsin. Muhtemelen seni bölmemeliydim."

İfadesi gevşemeye başladı. "Biliyor musun, sana iltifat etmemi zorlaştırıyorsun."

Gözlerimi tavana doğru kaldırdım. "Yani ben de zor muyum?"

"Evet," dedi. Öyle içten söyledi ki kendimi savunmak istedim içten içe. "Evet, Prudence. Tanıdığım en zor insanlardan birisin." Avuçlarını açarken çaresiz göründü. "Ve yine de... hâlâ seninle öpüşmek istiyorum."

Ofladım, sonra hemen iki elimle yüzümü kapattım. "Quint!"

Parmaklarımın arasından bakmaya cesaret ettiğimde bana güldü. Kapıdan uzaklaşmamıştı, sanki kaçmaya karar verirsem çıkışı koruyacak gibiydi. Aslında utangaç, beceriksiz ve umutlu hâlimle tam burada olmayı başka hiçbir yere değişmezdim

Ellerimi yavaşça indirdim. Hâlâ gülümsüyordu ama daha ciddiydi.

"Dürüstçe söyleyeyim mi?" dedi. "Senden hoşlanıyorum, Prudence. Senden çok hoşlanıyorum. Ve seni incittiğimi biliyorum ve çok üzgünüm."

Yavaşça başımı salladım. "Seni affediyorum."

Tereddüt etti. "Bence bu kadar kolay olmamalı."

Kapının ötesindeki lobiye doğru işaret ettim. "Az önce tüm insanların önünde bana serenat yaptın. Bunu daha ne kadar zorlaştırmamı istersin?" Sanki bu ayrıntıyı neredeyse unutmuş gibi düşünceliydi. "Haklısın. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Ve ayrıca, gerçekten romantik bir hareketti."

Kıkırdadım. "Ayrıca, ben de özür dilerim. Zorluk çıkarttığım tüm zamanlar için." Birbirimize baktık, koridor aramızda koca bir okyanus gibi uzandı. Ona doğru bir adım atmak istiyordum ama ayaklarım kırmızı halıya yapışmış durumdaydı ve o da bana doğru hamlede bulunmadı. Bu yüzden sıkışıp kaldık. Sanki burada sıkışmışız gibi hissediyordum, tüm yıl boyunca çaresizce bir araya gelememiştik.

"Biliyor musun, Prudence?" dedi. "Eğer benden bir şey için özür dileyeceksen... o ruj olmalı."

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm.

Başını bitkin bir şekilde iki yana salladı. "Yani, hadi ama. Bu çok zalimce."

Alt dudağımı ısırdığımda sessizce inledi. Kızardım ve gülümsememe engel olamadım. "Morgan hayvanlar üzerinde test edilmiş olabileceğini düşünüyor, bu yüzden..."

"Sanırım benim üzerimde çok test edildi."

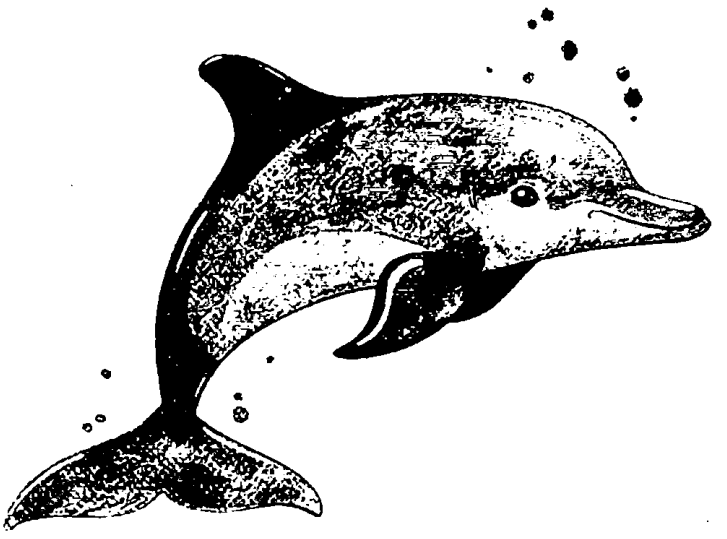
Nabzım hızla atmaya başladı.

"Quint?"

"Prudence?"

Ona doğru bir adım attım, aynı anda o da kapıdan uzaklaşmaya başladı.

Ortada buluştuk.

KIRK SEKİZ

Prudence: A
Quint: A
Toplam: AA

Düşünceli sunum, kısa ve öz anlatım ve çok sayıda iyi araştırılmış, iyi uygulanmış, ikna edici argüman. Etkilendim! Deniz Hayvanlarını Kurtarma Merkezi'nde fikirlerinizi hayata geçirmek için birlikte nasıl çalıştığınızı duymaktan özellikle keyif aldım. Toplumumuza, yerel yaban hayatımıza ve yaşam alanlarımıza fayda sağlayacak şekilde ekoturizmi bölgemize getirmek için gerçekten ustaca bir plan önerdiniz. Bu rapor, iki kişinin farklılıklarının üstesinden gelip birlikte çalışmasıyla neler başarılabileceğinin harika bir örneğidir.

İkinizle de son derece gurur duyuyorum. Güzel iş çıkarmışsınız.

Quint, "Memnun musun?" diye sordu. Birlikte Encanto'daki masamızda oturmuş, Bay Chavez'in gönderdiği e-postayı okuyorduk.

Düşünceli tavırla dudaklarımı büktüm. "Toplamda AA almayı nasıl başardık? Benim için sadece A yazmış. Bu ne demek?"

"Şu demek," dedi kolunu omzuma atarak, "kendi başına iyisin ama benimle birlikte çok iyisin."

Homurdandım. Ancak buna itiraz edemezdim.

Uzanıp ekranı kapattı. Ana ekran göründü. Uygulamalarının altındaki duvar kâğıdında benim Özgürlük Festivali sırasında sahilde çektiği fotoğrafım duruyordu. Bana gösterdiğinde bunun şimdiye kadar çektiği en sevdiği fotoğraf olabileceğini söyledi. Kısmen o gün ışık çok iyi olduğu içindi ama çoğunlukla gamzelerimin tam olarak ortaya çıkması yüzünden böyle söylüyordu.

Ona çoğunlukla yaralı, yetersiz beslenen yüzgeç ayaklılarla rekabet etmiyor olsaydım bunun gerçekten gurur verici olacağını söylemiştim.

Ari ile aramda sıkışıp kalan Jude, "Siz ikiniz beni rahatsız ediyorsunuz," dedi. Eskiz defterini kucağında tutmuş, D&D kampanyasında kullanacağı yeni korkunç bir yaratık bulmaya çalışıyordu. Mutlu olduğu tek şey, yaratığın kafasındaki korkunç görünümlü boynuzlardı. Geriye kalan her şey şimdiden yüzlerce kez silinip yeniden çizilmişti.

Uzanıp omzuna vurdum. "Kabul et. Süper tatlı olduğumuzu düşünüyorsun."

Jude bana kaşını kaldırarak baktı. "Bence Ewoklar tatlı. Bence siz ikiniz televizyon için yapılmış bir film gibisiniz."

Ari, "Televizyon için yapılan filmlerin çok sevimli olduğunu düşünüyorum," diye açıkladı.

Ezra parmağını şarkı dosyasının üzerine bastırarak, "Buldum!" diye bağırdı. "'Çok Seksi.' Bu benim şarkım. İşte bu."

"'Çok Seksiyim' gibi mi?" diye sordu Morgan.

"Hayır," dedi Ezra. "Ben çok seksiyim der gibi." Göğsüne hafifçe vurdu. "Yine de yarı-kötü sayılırsın."

Morgan bir an tiksinmiş gibi baktı ama sonra gözlerine kötü bir bakış yayıldı ve ona doğru eğildi. "Gerçekten neyin ateşli olduğunu biliyor musun?"

Ona doğru eğildi.

"Olgunluk."

Ezra'nın dudaklarına sinsi bir sırıtış yayıldı. "Aman Tanrım, çok haklısın. Mesela Quint'in annesi tam bir bebek."

Quint inledi ve yüzünü bir elinin arkasına sakladı.

Ari bana baktı ama ben yalnızca omuz silkebildim. Ez ile ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum ama Quint'le ilkokuldan beri çok iyi arkadaşlardı, dolayısıyla bunun eski bir anlaşma olduğunu düşünüyordum.

Ezra, "Bana o kâğıtlardan birini verir misin, Jude? Hey, Jude?" diye sordu. Jude başını eskiz defterinden kaldırdı ama Ari onu çoktan geçmişti. Şarkı dosyasını kendisine çekmeden önce, teslim olmuş bir ifadeyle Ezra'ya bir karaoke fişi uzattı. Sayfaları çevirerek, "Senin ve benim için bir fikrim var, Pru," dedi. "Burada. Ne düşünüyorsun?" Dosyayı havaya kaldırdı. "*Canavarlar ve İnsanlar* düeti, olur mu?"

Omuz silktim. "Ne dediğini anlamadım."

"Prudence!" Başını geriye attı. "Müzik bilgini genişletmeye başlamazsan seninle daha ne kadar arkadaş kalabilirim, bilmiyorum."

Jude başını salladı. "Ben bile Canavarlar ve İnsanlar'ı biliyorum."

Quint'e baktım. Omuz silkti. "Evet. Oldukça iyi."

Morgan ve Ezra da bana bakıp başlarını salladılar.

Ari'ye döndüm. "Üzgünüm mü demem gerekiyor?"

İçini çekerek tekrar dosyayı karıştırmaya başladı. "Hayır diyemeyeceğin bir şey bulacağım. Ve John Lennon ve Yoko Ono olmayacak. Burada başka bir şeyler bulabilirim."

"Hey," dedim dikkatimi tekrar Quint'e çevirerek, "ders programını aldın mı?"

"Henüz değil. Neden?"

"Aynı biyoloji dersinde olup olmayacağımızı merak ediyorum. Eğer önceden seçilmemişse belki laboratuvar partneri olabileceğimizi düşündüm."

Bir kaşını kaldırdı. "Yalnızca bir mazoşist laboratuvar partneriniz olmaya gönüllü olur."

Ezra, "Laboratuvar partnerin ben olacağım," dedi.

Utandım ve yalvarırcasına Quint'e baktım. Sanki bu büyük bir kararmış ve gerçekten düşünmesi gerekiyormuş gibi kendi kendine mırıldandı.

Onu öptüm. Bana karşı erirken belimdeki kolu daha da sıkılaştı, beni daha da yakınına çekti.

Jude yanımda, "Şu anda bu masada sıkışıp kalmaktansa kelimenin tam anlamıyla Hüküm Dağı'nın ateşlerine atılmayı tercih ederim," diye mırıldandı.

Geri çekilip kardeşimi masanın altından tekmeledim ama o sadece kıkırdamaya devam etti. İğrenç kardeş kartını oynaması gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda Quint'i sevdiğinden ve bizim adımıza gerçekten mutlu olduğundan da emindim.

Umarım bir gün onun da mutlu olduğuna şahit olabilirdim. Ve Ari'nin de.

Tekrar Quint'e odaklanarak, "Bu yüzden?" diye sordum. "Ne diyorsun ortak?"

"Hey, köpek balığı yüzgeci çorbasıyla ilgili muhteşem sunumumu görmedin mi? Açıkçası, bu şey çok lezzetli."

Morgan duyulabilir bir şekilde nefesini tuttu. "Sen barbarsın."

Tekrar Quint'le göz göze geldim. "Lütfen beni kurtar."

Güldü. "Sanırım birisinin partneriniz olması gerekiyor, o yüzden takıma şimdiden karar versem iyi olur."

"Ne kadar cömertsin."

"Sadece iyi karma puanlarımı artırmaya çalışıyorum."

"Eminim, evren seni büyük ölçüde ödüllendirecektir."

Quint, "Biliyor musun?" dedi. "Zaten öyle olduğunu düşünüyorum."

Tekrar öpüştük. Ona bakınca neşeyle ve kozmik mutluluk eşliğinde gülümsemeden edemiyordum.

Yemin ederim, evrenin de gülümsediğini hissedebiliyordum.

TEŞEKKÜR

Çok. Minnettarım.

Öncelikle, Laguna Beach Kaliforniya'da bulunan Pasifik Deniz Memelileri Merkezi'nin muhteşem gönüllülerine ve ekibine tesisin sahne arkasında olup bitenleri gözlemleme fırsatı tanıdıkları, merkez ve tedavi ettikleri memelilerle ilgili ardı arkası kesilmeyen sorularıma yanıt verdikleri için gönülden minnettarım. Bu ziyaretimden oradaki hayvanlara karşı sonsuz sevgiyle dolu bir kalp ve bu kitaptaki çeşitli hayvan öykülerine ilham verecek kadar gerçek hayat hikâyelerine adanmış bir beyinle döndüm. Özellikle merkezin eğitim görevlisi Amanda Walters'a fırtınalar ve sel durumunda yapılacaklarla alakalı sorularım başta olmak üzere kitabın son hâlindeki tüm soru işaretlerine yanıt verdiği için minnettarım. Eğer bu kitaptaki deniz canlıları hikâyeleri sizlerin yüreğine de dokunduysa Pasifik Deniz Memelileri Merkezi'nin instagram adresini @pacificmmc takip edebilir ya da pacificmmc.org sitesine göz atabilirsiniz.

Aynı şekilde Washington Tacoma'daki Point Defiance Hayvanat Bahçesi ve Akvaryumu'ndaki ekibe, deniz hayvanları ve yaşam alanları, bakımı ile rehabilitasyonuyla ilgili bitmek bilmeyen sorularıma daha fazla cevap verdikleri için çok minnettarım. (Bir dipnot olarak, hayvanlarla veya aldıkları bakımla ilgili herhangi bir olgusal hata tamamen benim hatamdır veya yaratıcı kurmacanın bir sonucudur.)

Ayrıca, özellikle Ari'nin Elton John'un *Daniel* şarkısını dinlerken kafa yorduğu bölümü yazmamda yardımcı olan Alexander Atwood'a müzik uzmanlığı için teşekkür ederim. (Alex ayrıca harika bir ukulele eğitmenidir. Teşekkürler, Alex. Öte yandan

basgitar çalmayı öğrenmek isteyen herkes için bir YouTube kanalı var. Kendisini youtube.com/stepbystepbass adresinde bulabilirsiniz.)

Carlos'un restoranına ne isim vereceğimi bulmama yardımcı olan Twitter'daki İspanyolca konuşan tüm okuyucularıma çok minnettarım. (¡Vamos Plátanos! veya Let's Go Bananas!'ın uygun olmaması içimde bir yaradır ama muhtemelen bunun üstesinden geleceğim.) Ayrıca hassas okuması için Alejandra'ya çok teşekkür ederim.

Her zamanki gibi, Macmillan Çocuk Yayınları'ndaki mükemmel ekibime dünyadaki tüm şükranlarımı gönderiyorum. Liz! Jean! Jon! Mary! Jo! Morgan! Rich! Brittany! Allison! Mariel! Diğer herkes! Sizler en en iyi ekipsiniz ve Macmillan'ı yayınevim olarak adlandırmaktan gurur ve onur duyuyorum. Ayrıca, beni gerçekten utanç verici hatalar yapmaktan her zaman koruyan metin editörüm Anne Heausler'a da teşekkür borçluyum. Ve hikâyelerime ve karakterlerime bu kadar fantastik bir hayat katmak için yeteneğini kullanan sesli kitap anlatıcım Rebecca Soler'a da.

Evlerden bahsetmişken, ajansım Jill Grinberg'e ve tüm ekibine büyük bir teşekkür borçluyum: Sam Farkas, Denise Page, Katelyn Detweiler ve Sophia Seidner. Bana verdiğiniz desteğiniz ve çalışmalarınızdaki titizliğiniz ile sizinle çalışmaktan çok mutluyum.

Ve tabii ki, herhangi bir yazarın isteyebileceği en iyi üst okuyucuya, Tamara Moss (@writermoss). Sen ve bana yıllardır verdiğin geri bildirim, cesaretlendirme ve yazarlık bilgeliğin olmadan ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Hepinize kucak dolusu sevgiler gönderiyorum.

Sona kalsa da en önemlisi kocam Jesse'ye (en sevdiği film *Jaws*'tır) ve köpek balığı tutkunu kızım Delaney'e (en sevdiği film artık *Jaws*'tır) ve köpek balığı tutkunu olmayan kızım Sloane'a, ikisi de Pru'nun küçük kız kardeşleri için bana ilham verdiler. Sanırım bir şeyleri doğru yapmış olmalıyım çünkü evren, üçünüzü hayatıma soktuğunda kesinlikle bana gülümsüyordu.